COLECȚIA

Jubiri de poveste

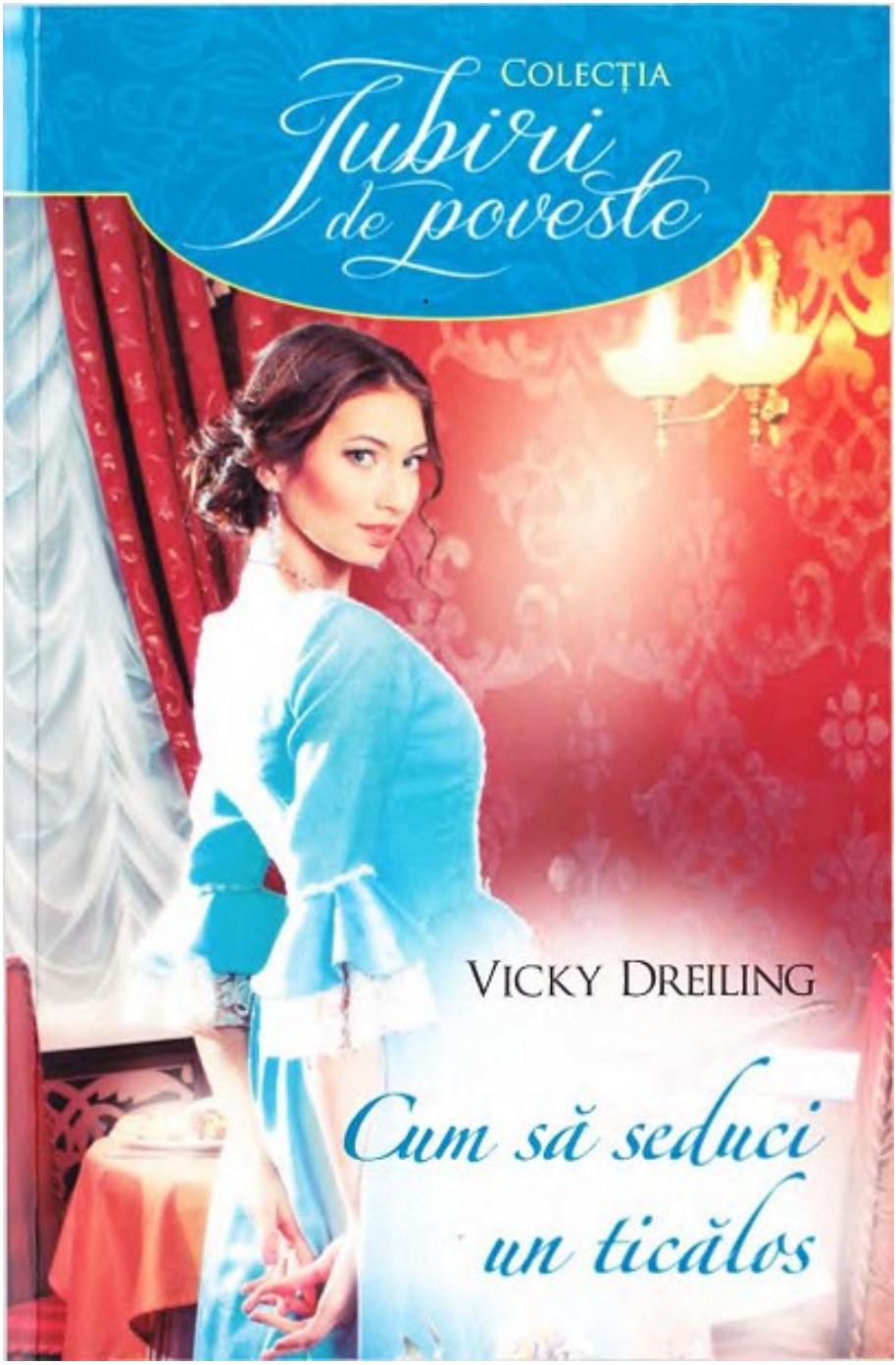

VICKY DREILING

Cum să seduci un ticălos

Vicky Dreiling
Cum să seduci un ticălos

***How to Seduce a Scoundrel by* Vicky Dreiling**

Copyright © 2011 Vicky Dreiling
Ediţie publicată prin înţelegere cu Grand Central Publishing, New York, New York, USA.
Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera
Copyright © 2016 Grup Media Litera pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate
Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Mariana Petcu
Corector: Emilia Achim
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare şi prepress: Ioana Cristea
Traducere din limba engleză Bianca Mateescu/Graal Soft

Mamei mele, pentru că mi-a dat un jurnal când aveam zece ani şi m-a încurajat să scriu.

P.S. Şi asta conţine pasaje obraznice.

Capitolul 1

Codul de conduită al unui crai: „Virginele sunt absolut interzise, mai ales dacă se întâmplă ca respectiva virgină să fie sora prietenului tău”.

Richmond, Anglia, 1817

El sosea cu întârziere, la fel ca de obicei.

Marc Darcett, conte de Hawkfield, îşi răsucea în mână jobenul şi se plimba agale pe trotuar, îndreptându-se spre casa mamei lui. O adiere rece îi ciufulea părul şi-i înţepa faţa. În lumina muribundă a serii, conacul Ashdown House se înălţa falnic pe malurile Tamisei.

De obicei, Hawk se gândea cu groază la acele vizite săptămânale obligatorii. De vara trecută, de când se căsătorise cel mai vechi prieten al său, mama lui şi cele trei surori căsătorite ale sale deveniseră tot mai insistente în legătură cu faptul că trebuia să-şi găsească o mireasă. Şi nici nu se chinuiau deloc să ascundă faptul era o mare dezamăgire pentru ele. Dar era obişnuit cu asta, de vreme ce fusese mereu oaia neagră a familiei.

Totuşi, în ziua aceea era nerăbdător să-l revadă pe prietenul său cel mai vechi – Tristan Gatewick, ducele de Shelbourne.

După ce majordomul îl primi în casă, Hawk îşi scoase mănuşile şi mantaua.

— Au venit Shelbourne şi sora lui?

— Ducele şi Lady Julianne au sosit acum două ore, zise Jones.

— Excelent.

Hawk de-abia aştepta să-i povestească prietenului său cea mai recentă escapadă deocheată de care avusese parte. Cu o seară înainte le cunoscuse pe Nancy şi pe Nell, două dansatoare foarte obraznice, care-i făcuseră o propunere indecentă. Şi, desigur, el nu dorise să se arate

prea nerăbdător, aşa că le promisese că se va mai gândi la chestiunea aceea. Dar adevărul era că intenţiona să accepte şi să profite din plin de oferta lor de două la preţ de una.

Jones era un bărbat foarte convenţional din fire, aşa că se uită cu ochi critici spre părul lui Hawk.

— Iertaţi-mă, milord, dar poate că aţi dori să vă aranjaţi un pic părul.

— Serios? întrebă Hawk, prefăcându-se mirat şi-şi studie părul ciufulit în oglinda de deasupra măsuţei din foaier. Perfect! exclamă apoi. Părul ciufulit este ultima modă.

— Dacă spuneţi dumneavoastră, milord.

Hawk se răsuci spre el.

— Să înţeleg că toată lumea aşteaptă deja în salonul auriu?

— Da, milord. Mama dumneavoastră a întrebat deja de mai multe ori dacă aţi sosit.

Hawk aruncă o privire prin încăperea imensă şi rânji la statuia enormă de lângă scară.

— Ah! Aşadar, mamei mele au început să-i placă statuile înfăţişând oameni goi?

Jones, care de obicei era un om foarte serios şi scorţos, scoase atunci un sunet înăbuşit, neîncrezător, după care îşi drese glasul şi zise:

— Apollo a fost livrat ieri.

— Cu tot cu lira şi şarpele lui, din câte văd.

Ei bine, atunci am să îi urez bun venit în familie. Cizmele lui Hawk răsunară apoi pe podeaua de marmură în carouri, în timp ce se deplasa agale spre treptele în consolă. Era un artificiu arhitectural care făcea scările să pară suspendate deasupra podelei. Se opri însă înainte de a porni spre etaj şi studie statuia. Se strâmbă imediat la vederea organelor genitale minuscule ale lui Apollo şi murmură pentru sine: „Bietul de el!”

Se auzi apoi sunetul de paşi de la etaj, aşa că ridică privirea şi-l văzu pe Tristan coborând treptele acoperite cu

mochetă.

— Evaluezi concurenţa? zise Tristan glumeţ.

Hawk rânji imediat.

— Să fiu al naibii! Chiar bătrânul însurăţel.

— Ţi-am văzut cabrioleta de la fereastră. Tristan păşi apoi pe podeaua de marmură şi-l luă pe după umăr pe Hawk. Arăţi de parcă abia ai căzut din pat.

Hawk ridică din sprâncene, dar îl lăsă pe prietenul său să creadă ce voia.

— Ce mai face ducesa ta?

În ochii prietenului său apăru pentru o clipă o expresie de îngrijorare.

— Doctorul spune că totul decurge bine. Mai are două luni de chin. Eliberă apoi un oftat răguşit. Mi-am dorit foarte mult un fiu, dar acum nu fac altceva decât să mă rog pentru o naştere fără probleme.

Hawk încuviinţă din cap, dar nu mai zise nimic.

— Lasă, bătrâne… o să vină şi rândul tău într-o zi, şi atunci eu o să fiu cel care te consolează pe tine.

„Ziua aceea nu va veni niciodată”, se gândi Hawk.

— Şi să renunţ la burlăcie? Niciodată, zise el.

Tristan rânji.

— Când voi veni la nunta ta, o să am grijă să-ţi amintesc că ai spus asta.

Dar Hawk schimbă imediat subiectul:

— Înţeleg că sora ta este bine?

Mama lui intenţiona să o ia sub patronajul ei pe Lady Julianne în sezonul acela, cât timp ducesa văduvă era la moşia de la ţară, având grijă de nora ei însărcinată.

— Julianne abia aşteaptă să înceapă sezonul. Dar există o problemă, zise Tristan. Acum o jumătate de oră a sosit o scrisoare de la Bath. Bunica ta suferă iar de palpitaţii.

Hawk gemu. Bunica era deja faimoasă pentru palpitaţiile care nu-i dădeau pace. Mai cu seamă că păreau să o răpună în cele mai nepotrivite momente. În plus, avea obiceiul de a le descrie în cel mai mic detaliu oricărui om

nefericit care se afla în preajma ei. Şi din cauza problemelor ei de auz, asta însemna oricine se afla la un ţipăt distanţă.

— Chiar în clipa aceasta mama şi surorile tale discută despre cine ar trebui să călătorească la Bath, zise Tristan.

— Nu-ţi face griji, bătrâne! O scoatem noi la capăt.

Nu se îndoia că surorile lui aveau de gând să fugă într-un suflet la Bath, aşa cum făceau de fiecare dată când bunica lor aducea în discuţie boala ei preferată. Şi de obicei mergea cu ele şi mama lui. Doar că de data aceasta făgăduise să aibă grijă de Julianne.

O voce arţăgoasă răsună apoi din foaierul de la etaj şi-i întrerupse gândurile:

— Ai zăbovit suficient, Marc! Te aşteaptă mama.

Hawk ridică privirea şi o văzu acolo pe Patience[1], sora lui cea mai mare, care-i făcea semn cu degetele, de parcă ar fi fost unul dintre copiii ei răsfăţaţi şi neascultători. Biata Patience nu se ridicase niciodată la înălţimea numelui ei, şi acesta era un lucru de care profitase încă din copilărie. Pe vremea aceea nu putuse rezista niciodată tentaţiei de a o tachina. Şi după cum era de aşteptat, nu se putu abţine nici în clipa aceea.

— O, soră dragă, nu aveam nici cea mai mică idee că eşti atât de nerăbdătoare să te afli în compania mea. Dar trebuie să mărturisesc că îmi umple inima de bucurie.

Sora lui se enervă, desigur, iar asta îi făcu nările să freamete, când spuse:

— Bunica noastră se simte rău şi mama e foarte îngrijorată. Nu o s-o superi şi mai mult, lâncezind aici.

— Toarnă-i mamei un pahar de vin ca să-şi liniştească nervii. Vin şi eu într-o clipă, zise el.

Patience strânse din buze, se răsuci furioasă şi aproape că mărşălui înapoi spre salon.

Lui Hawk deja îi tremurau umerii de râs când îşi îndreptă atenţia din nou asupra prietenului său.

— Ne mai facem un pic apariţia în salon după cină şi

---

1 *Patience,* „răbdare” (în limba engleză) (n.tr.)

apoi putem evada spre club.

— Nu cred că ar fi bine să te însoţesc. Am de gând să plec mâine în zori, zise Tristan.

Hawk ridică din umeri ca să-şi ascundă dezamăgirea. Ar fi trebuit să ştie că bătrânul va dori să se întoarcă imediat la soţia lui. Nimic nu va mai fi la fel, de vreme ce prietenul său se însurase.

— Păi, bine atunci, să ne alăturăm celorlalţi?

Începură să urce scările, şi Tristan se uită spre el cu o expresie enigmatică pe chip.

— A trecut prea mult timp de când ne-am văzut ultima dată.

— Da, aşa e.

Ultima dată se întâlniseră în ziua nunţii lui Tristan. Adică în urmă cu nouă luni. Intenţionase să-i viziteze pe tinerii însurăţei după o perioadă de timp potrivită, dar primise o scrisoare de la Tristan care-i dădea vestea fericită că va deveni tată. Hawk simţise că i se înmoaie picioarele.

Intrară în salon şi Hawk se opri brusc. Abia dacă-i băgă în seamă pe cumnaţii lui care se încruntau la el de la bufetul de pe o latură a camerei. Toată atenţia lui era concentrată asupra doamnei suple care şedea pe canapea, între mama lui şi Hope, sora lui mai mică. Lumina lumânărilor dansa peste buclele ei negre ca abanosul. Avea privirea aţintită spre caietul pe care îl avea în poală. O, Doamne, Dumnezeule! Oare făptura aceea încântătoare era Julianne?

Ea ridică atunci ochii spre el, de parcă i-ar fi simţit privirea. Hawk evalua transformarea ei, aproape uimit de schimbările subtile care avuseseră loc de când nu o mai văzuse. În ultimele nouă luni, uşoara rotunjime a obrajilor dispăruse, accentuându-i pometii frumos sculptaţi. Şi chiar şi expresia de pe chip îi era alta. În locul rânjetului ei neastâmpărat de altă dată îl gratulă cu un zâmbet senin.

Fetiţa aceea dulce pe care o cunoştea de o viaţă întreagă devenise femeie. O femeie splendidă, care îi făcea inima să i se oprească în piept.

Vocea mamei lui îl trezi din reverie:

— Te rog, ia loc, Tristan. Marc, nu sta aşa acolo, holbându-te. Vino şi salut-o pe Julianne.

Patience şi Harmony – sora lui mijlocie – stăteau în cele două fotolii din faţa şemineului şi făceau schimb de zâmbete viclene. Fără îndoială chiar în clipa aceea complotau cum să-l arunce în capcana căsătoriei. Probabil credeau că şi el era la fel de înnebunit după Julianne, ca puştanii care se luptau în fiecare sezon pentru atenţia ei. Însă el era doar surprins de transformarea ei.

Era foarte hotărât să-şi recapete stăpânirea de sine, aşa că traversă camera şi se îndreptă spre ea cu paşi mari. Îndoi un picior, flutură din braţ şi făcu o plecăciune ridicolă, care probabil nu mai fusese văzută din secolul al XVI-lea.

Când se ridică, mama lui se încruntă imediat.

— Marc, îţi stă părul în toate părţile. Arăţi absolut îngrozitor.

El zâmbi ca un filfizon, după care răspunse:

— O, dar îţi mulţumesc, mamă.

Şi în clipa imediat următoare îi atrase atenţia râsul gutural al lui Julianne. Hawk îşi aşeză pumnul în şold şi ridică din sprâncene.

— Fără îndoială, o să frângi zeci de inimi sezonul acesta, Julie dragă.

Ea îl privi pe sub genele-i lungi şi negre.

— Şi poate chiar va reuşi cineva să-mi câştige şi mie inima.

Chipul Elenei din Troia reuşise să lanseze la apă o mie de nave de război, dar vocea răguşită de la natură a lui Julianne ar fi putut doborî pe loc o mie de bărbaţi. Oare de unde naiba îi venise acest gând prostesc? Crescuse şi se transformase într-o tânără doamnă superbă, dar el o văzuse întotdeauna ca pe fătuca băieţoasă care se căţăra în copaci şi arunca pietricele în apă.

Hope se ridică în picioare.

— Vino şi stai în locul meu, Marc. Trebuie neapărat să vezi schiţele lui Julianne.

Hawk intenţiona să profite la maximum de ocazie. Ani la rând o tachinase pe Julianne şi o încurajase să facă năzbâtii. Se aşeză lângă ea, după care rânji şi bătu uşor cu degetul pe desenul de deasupra.

— Ce ai aici, neastâmpărat-o?

Ea îi arătă atunci o schiţă în creion a monumentului Stonehenge.

— Am desenat astă-vară trecută, când am călătorit cu Amy şi familia ei.

— Stonehenge-ul este o sursă de inspiraţie, zise contesa.

Julianne dădu pagina, iar el se uită îndatoritor.

— Sunt nişte bolovani foarte mari.

Julianne izbucni în râs şi zise:

— Ştrengarule!

Îi aranjă zuluful din dreptul urechii şi izbucni în râs, când ea îl pocni peste mână. Rămăsese aceeaşi Julie pe care o cunoştea dintotdeauna.

Se auziră nişte paşi grei la uşa salonului. Toată lumea se ridică în picioare când Lady Rutledge, mătuşa Hester, îşi făcu apariţia. De sub turbanul ei verde, decorat cu pene înalte, mijeau nişte bucle cenuşii mari care semănau cu nişte cârnăciori. Femeia se uită o singură dată la mama lui Hawk, după care se încruntă şi zise:

— O, Louisa, statuia aceea este absolut hidoasă. Dacă vrei un bărbat gol, măcar găseşte unul care respiră.

Lui Hawk îi zvâcniră imediat buzele. Se străduia din răsputeri să nu râdă.

Contesa îşi făcu vânt cu evantaiul ca să-şi răcorească chipul îmbujorat.

— Te rog ai grijă cum vorbeşti, Hester!

— Ce să zic! Hester îi făcu apoi cu ochiul lui Hawk. Vino aici şi sărut-o pe mătuşa ta, ştrengarule. El se ridică îndatoritor, iar ea îi şopti la ureche: Eşti singurul om normal din toată adunătura asta.

— Lady Rutledge, zise Tristan şi făcu o plecăciune.

Hester îl studie apreciativ.

— Shelbourne, diavol chipeş, ce eşti! Am auzit că nu ai pierdut prea mult timp înainte de a o lăsa grea pe ducesa ta.

Mama şi surorile lui Hawk icniră imediat auzind afirmaţia. Patience îşi drese glasul elegant:

— Mătuşă Hester, noi nu discutăm despre astfel de lucruri lipsite de delicateţe.

Hester pufni şi rămase cu privirea ei cunoscătoare aţintită asupra lui Tristan.

— Am auzit că ducesa ta e foarte aprigă. O să aducă pe lume copilul fără nicio problemă. Ascultă ce-ţi spun.

Hawk o studie cu un zâmbet afectuos pe mătuşa lui cea şireată. Poate că era o femeie excentrică, dar încercase să aline îngrijorările vechiului său prieten. Şi o adora, chiar şi numai pentru asta.

O conduse pe Hester la un fotoliu şi se aşeză lângă ea. Fundul ei mare abia dacă încăpea între braţele fotoliului. Femeia îşi aranjă buclele, după care ridică la ochi lornionul şi o studie pe Julianne.

— Mătuşă Hester, îţi aminteşti de Lady Julianne, zise Patience rar, de parcă i s-ar fi adresat unui copil mic. Este sora lui Shelbourne.

— Ştiu cine este, zise Hester şi coborî lornionul. Cum se face că nu te-ai măritat încă, fetiţo?

Julianne se îmbujoră imediat.

— Aştept să apară domnul potrivit.

— Am auzit că ai refuzat deja zeci de cereri în căsătorie de când ai debutat. E adevărat? continuă Hester.

— Nu am ţinut socoteala, murmură Julianne.

Hester pufni:

— Au fost atât de multe că nu-ţi mai aminteşti?

Hawk observă imediat expresia tulburată de pe chipul lui Julianne, aşa că interveni, încercând să schimbe subiectul:

— Am înţeles că avem o mică problemă, mamă. Bunica susţine că i-a revenit boala, nu-i aşa?

Mama şi surorile lui protestară imediat, susţinând că

trebuiau să pornească de la premisa că era adevărat şi că bunica lor se simţea într-adevăr rău.

— O, taci odată, Louisa, le întrerupse într-un sfârşit mătuşa Hester. Ştii şi tu foarte bine că sora mea nu face altceva decât să cerşească atenţie.

— Cum poţi să spui aşa ceva, Hester? rosti contesa indignată.

— Pentru că şi-a făcut un obicei din asta, pufni Hester. Presupun că tu şi fetele tale aveţi de gând să daţi iar fuga la Bath degeaba.

— Nu putem risca să nu ne ducem, răspunse Patience. Nu ne-am putea-o ierta niciodată dacă starea bunicii chiar s-ar înrăutăţi.

— Ar trebui să vină ea aici în oraş, unde poate să fie aproape de familie. I-am propus să stea cu mine în casa mea, dar refuză să-şi părăsească prietenele din Bath, zise Hester.

— Ei, are şi ea tabieturile ei, zise Hawk şi-i zâmbi mătuşii. Foarte puţine doamne sunt la fel de aventuroase ca tine, mătuşă.

— Adevărat, zise Hester măgulită.

Contesa îi aruncă fiului ei o privire rugătoare şi zise:

— Îi scrii tu lui William ca să-l informezi despre ce s-a întâmplat?

— Nu sunt sigur unde e acum, zise Hawk.

Fratele lui mai mic călătorea pe continent de mai bine de un an.

Montague, soţul lui Patience, lăsă într-un final ziarul jos.

— Cred că e timpul ca William să vină acasă şi să nu mai umble brambura pe continent. Trebuie să-şi aleagă o carieră şi să devină un membru responsabil al familiei.

Hawk se uită la el de parcă ar fi fost o insectă lipsită de importanţă.

— O să vină el singur acasă, când o să se sature de pribegie.

Sperase în sinea lui că fratele său avea să se întoarcă

pentru sezonul londonez, dar William nu-i mai scrisese de peste două luni.

Montague strânse ziarul.

— Sigur ar veni acasă mai repede, dacă i-aţi tăia fondurile şi l-aţi lăsa fără niciun sfanţ.

Dar Hawk îl ignoră cu stoicism. În fond, Montague era cumnatul pe care-l simpatiza cel mai puţin dintre toţi, aşa că îşi îndreptă atenţia spre mama lui.

— Păi, şi cum rămâne cu Julianne? Fratele ei a adus-o până aici cu un scop… Nu ai putea să rămâi tu, mamă?

— O, nu ţi-aş putea cere aşa ceva, îi zise Julianne contesei. Pot să stau cu Amy sau cu Georgette. Sunt sigură că mamele prietenelor mele m-ar primi cu braţele deschise.

— Mamele prietenelor ei vor fi prea ocupate cu fiicele lor, rosti Hester cu fermitate. O voi lua pe Julianne sub patronajul meu. O să fie cea mai admirată doamnă a sezonului.

Se instală o tăcere lungă. Mama şi surorile lui Hawk se priviră cu groază şi nu făcură niciun efort să ascundă acest lucru. Ele crezuseră întotdeauna că Hester nu era chiar întreagă la cap. Dar el ştiuse dintotdeauna că mătuşa lui era o femeie extrem de inteligentă – chiar dacă uneori putea fi cam grosolană.

Contesa îşi drese glasul şi zise:

— Este foarte drăguţ din partea ta, Hester dragă… dar poate că ar trebui să te gândeşti şi cât de obositoare pot fi toate aceste evenimente sociale…

— Eu nu sunt niciodată obosită, Louisa, zise ea. O să-mi facă plăcere să o iau pe fată sub patronajul meu. E foarte frumoasă şi pare şi destul de plină de viaţă. Sunt sigură că voi reuşi să o logodesc în câteva săptămâni.

Hawk se strădui să-şi păstreze o expresie senină pe chip. Julianne măritată? Părea ceva foarte… foarte greşit. Ştia şi el foarte bine că obiceiul era ca doamnele să se mărite de tinere… dar tot nu-i plăcea treaba asta.

Tristan se uită îngândurat la Hester.

— E adevărat că acesta ar fi al patrulea ei sezon… dar

căsătoria e ceva pentru toată viaţa. Nu vreau să o grăbesc să-şi aleagă un soţ.

Hester se uită la Julianne.

— Câţi ani ai, fetiţo?

— Douăzeci şi unu, răspunse ea.

— Este majoră, dar sunt de acord că o căsătorie nu e ceva ce trebuie tratat cu prea mare uşurinţă, zise Hester.

Tristan se uită la sora lui şi zise:

— Eu trebuie să aprob în prealabil orice ataşament serios.

Julianne îşi dădu ochii peste cap, iar Hawk rânji. Nu putea spune că invidia vreun bărbat care era suficient de curajos ca să-i ceară lui Tristan mâna surorii lui. Bătrânul său prieten o ţinuse foarte din scurt pe sora lui mulţi ani de-a rândul – după cum se şi cuvenea.

— Bun. Acum că s-a lămurit problema, să mergem la masă, zise Hester. Sunt hămesită.

După ce doamnele se retraseră din sufragerie, Hawk scoase vinul de Porto. Soţii surorilor lui făcură schimb de priviri cu subînţeles. Tristan rămase şi el tăcut, dar îi scrută cu o expresie precaută.

Montague îşi încrucişă pe masă mâinile mici şi i se adresă lui Hawk:

— Lady Julianne nu poate să stea cu Hester. Comportamentul ei îndrăzneţ şi ideile sale rebele vor avea o influenţă negativă asupra fetei.

Hawk se întoarse şi-i întâlni privirea prietenului său.

— Ai vrea să mă însoţeşti în birou?

Tristan încuviinţă din cap, după care se ridicară amândoi.

Hawk luă un sfeşnic de pe bufet, dar Montague se ridică imediat de la masă.

— Patience va rămâne aici, ca să aibă grijă de Julianne.

— Sora mea e foarte hotărâtă să se ducă la Bath, zise Hawk. Nu va putea sta liniştită până când nu va vedea cu ochii ei că bunica noastră e bine.

Să o expună pe Julianne la căsătoria îngrozitoare a surorii lui era ultimul lucru pe care şi-l dorea.

— Ştii foarte bine că bunica ta se preface că e bolnavă, zise Montague. Iar dacă mama şi surorile tale ar refuza să se mai ducă la ea, fără îndoială asta ar pune capăt acestor prostii.

Hawk îşi dădu numaidecât seama că Montague încerca să profite de ocazie ca să-şi ţină acasă soţia. Omul o întreba întruna pe Patience unde se ducea şi ce făcea şi o mustra fie şi numai dacă vorbea cu un alt bărbat.

— Voi discuta problema asta cu Shelbourne. Domnilor, vă lăsăm să vă bucuraţi de vinul de Porto.

Dădu să se întoarcă spre uşă, însă vocea lui Montague îl făcu să se oprească.

— Să te ia naiba, Hawk! Cineva trebuia să-şi asume responsabilitatea pentru fată.

Hawk mărşălui cu paşi mari pe lângă masă şi se apropie de Montague. Rămase o clipă privindu-l cu dispreţ.

— Tu n-ai niciun cuvânt de spus în chestiunea aceasta. După care îşi coborî vocea într-o şoaptă şi adăugă: Ai face bine să reţii avertismentul meu.

Montague se uită urât la el, dar nu mai zise nimic. Hawk îi aruncă un zâmbet ameninţător. De Crăciun, omul făcuse mai multe remarci peiorative la adresa lui Patience. Şi atunci Hawk îl luase deoparte şi-l ameninţase că avea să-l bată măr, dacă se mai comporta vreodată nerespectuos cu sora lui.

Hawk plecă împreună cu Shelbourne şi murmură, mai mult pentru sine:

— Ce ticălos nenorocit!

— Montague te detestă pentru influenţa ta politică, pentru avere şi, desigur, pentru superioritatea ta. Se simte inferior aşa că se angajează în tot felul de dispute cu tine, ca să-şi dovedească sieşi că e bărbat.

Hawk îşi dori să-l ia naiba pe Montague. Omul luptase pentru mâna surorii lui şi o copleşise cu afecţiune. Dar la scurt timp după căsătorie îşi arătase adevărata faţă.

Intrară în birou. În încăpere plutea un miros pregnant de piele. Hawk puse sfeşnicul pe poliţa de deasupra şemineului şi se aruncă într-unul din scaunele tapiţate din faţa imensei mese de lucru din mahon. Focul nu era aprins în vatră, aşa că în cameră era destul de răcoare. Pe de altă parte, el nu folosea aproape niciodată biroul acela. Îşi închiriase mai multe camere la Albany, cu mulţi ani în urmă. Familia lui nu fusese de acord cu decizia, desigur. Dar avusese nevoie să scape de mâna de fier a tatălui său.

Tristan se uită în jur, după care se aşeză lângă prietenul său.

— Biroul acesta a rămas practic neschimbat de la moartea tatălui tău.

Tatăl său murise subit în urmă cu opt ani din cauza unui infarct, şi astfel se pierduse orice şansă de reconciliere între ei doi. Ce gând prostesc! Oricum nu ar fi putut face niciodată nimic să-i schimbe părerea pe care o avea despre el.

— Tatăl tău a fost un om bun, zise Tristan. Sfaturile pe care mi le-a dat au fost nepreţuite.

— Te admira, zise Hawk.

Tristan îşi reîntregise de unul singur averea după ce descoperise că răposatul său tată fusese un risipitor, care-l lăsase cu datorii monstruoase.

— Te invidiam pentru libertatea ta, zise Tristan.

— Eu am dus o viaţă uşoară în comparaţie cu tine.

Tatăl său nu-l lăsase pe Hawk să uite nici asta. Şi, pe neaşteptate, îi răsunară în minte cuvintele pe care i le spusese tatăl său cu mai bine de douăzeci de ani în urmă: „Ai măcar idee cât mă va costa să îi satisfac onoarea lui Westcott?” Dar îndepărtă acea amintire nedorită.

— Bătrâne, poate că sora ta preferă să stea cu una dintre prietenele ei, dar te sfătuiesc să spui nu, dacă vrea să locuiască la Lady Georgette. Am auzit nişte zvonuri urâte despre fratele ei. Se pare că Ramsey a lăsat gravidă o slujnică.

Niciun domn respectabil nu profita vreodată de

servitoarele lui.

Pe chipul lui Tristan apăru o expresie de repulsie.

— Doamne, Dumnezeule! E absolut dezgustător!

— Dacă preferi ca sora ta să nu rămână în grija mătuşii mele, mai bine du-o la mama lui Amy Hardwick.

— Nu, mătuşa ta are dreptate. Doamna Hardwick ar trebui să se preocupe numai de fiica ei. Tristan se încruntă, apoi continuă: Nu ar trebui să o deranjez.

Hawk se gândi imediat că Tristan se simţea probabil un pic vinovat pentru că Amy şi Georgette îşi dedicaseră întregul sezon de anul trecut felului său neobişnuit de a face curte.

— Mătuşa mea este o cotoroanţă obraznică, dar, în afară de asta, e destul de inofensivă. Lui Hester o să-i facă mare plăcere să o însoţească pe Julianne prin oraş.

Tristan se uită la Hawk şi zise:

— Vreau să-ţi cer o favoare.

Hawk avu un presentiment ciudat. El şi Tristan se cunoşteau de când erau în scutece, pentru că mamele lor fuseseră cele mai bune prietene. La Eton, el şi Tristan îşi uniseră forţele pentru a-i evita pe băieţii mai mari, cărora le plăcea să-şi chinuiască colegii mai mici. Hawk îşi cunoştea foarte bine prietenul. Dar chiar şi aşa, nu avea nici cea mai mică idee ce anume intenţiona să-i ceară Tristan.

Tristan inspiră adânc şi zise:

— Ai putea să acţionezi în calitate de tutore neoficial al surorii mele?

Hawk izbucni în râs.

— Eu, tutore? Cu siguranţă, glumeşti.

— De îndată ce vânătorii de averi vor afla că eu am dispărut din peisaj, o să se arunce ca nişte vulturi asupra lui Julianne. Nu o să mă simt liniştit dacă nu ştiu că are lângă ea un bărbat puternic care să o protejeze de crai.

— Dar… dar şi eu sunt un *crai,* bolborosi el.

Desigur că Julianne înflorise odată cu vârsta şi dintr-o copiliţă băieţoasă şi neastâmpărată se transformase într-o tânără femeie neobişnuit de frumoasă. Dar era sora

prietenului său. Şi chiar pe crai onoarea îi obliga să stea departe de surorile prietenilor.

— Ai privit-o pe sora mea crescând… la fel ca şi mine, zise Tristan. Ţi-e aproape ca o soră.

Hawk nu se gândise niciodată la ea ca la o soră. Pentru el fusese mereu draga lui Julie – gata oricând pentru o altă năzbâtie. Nu se săturase niciodată să o provoace să facă lucruri nepotrivite pentru o doamnă şi, desigur, nici ea nu se dăduse vreodată în lături de la o provocare.

— Ştii foarte bine că ţin la ea, bătrâne, dar nu sunt potrivit să fiu tutorele nimănui.

— Ai avut mereu grijă de ea, insistă Tristan.

Hawk fu copleşit de un sentiment de vinovăţie. Propria familie îl considera un ticălos şi un crai iresponsabil – şi avea toate motivele s-o facă. Nici măcar nu ştia cum să-şi găsească fratele pe continent. Dar era mai mult decât evident că Tristan avea încredere totală în el.

Tristan îşi frecă nasul şi zise:

— Ar trebui să rămân la Londra şi să am grijă de Julianne, dar nu pot să stau atât de mult departe de soţia mea. Şi, oricum aş face, aş simţi că o nedreptăţesc pe una din ele.

Oh, la naiba! Tristan nu-i mai ceruse niciodată o favoare. Unde mai pui că-i era ca un frate. La naiba cu tot! Chiar nu îl putea refuza.

— Fac orice pentru tine, bătrâne.

— Mulţumesc, zise Tristan. A, şi mai e ceva, dar te avertizez de pe acum că n-o să-ţi placă.

— O? se miră Hawk şi ridică din sprâncene întrebător.

Tristan miji ochii.

— Va trebui să renunţi la aventurile tale pe toată durata sezonului.

Hawk izbucni în râs.

— Poftim?

— Ai auzit ce-am spus. Fără balerine, actriţe sau curtezane. Numeşte-le cum vrei, însă nu vreau să te afişezi cu târfe câtă vreme eşti tutorele surorii mele.

El pufni imediat.

— Ei haide, nu e ca şi când m-aş fâţâi cu o amantă prin faţa surorii tale.

— Eşti faimos pentru legăturile tale amoroase, zise Tristan şi bătu cu degetul mare pe braţul fotoliului. Şi nu de puţine ori m-am gândit că-ţi place reputaţia asta proastă pe care o ai.

Obişnuia într-adevăr să facă glume pe seama numeroaselor sale amante. Şi toată lumea credea poveştile lui deocheate – inclusiv prietenii săi cei mai apropiaţi. Şi deşi era într-adevăr un crai, nici măcar el nu avea cum să se ridice – sau poate ar fi fost mai bine zis să se coboare? — la bârfele exagerate despre cuceririle sale.

— Nu pot fi de acord să trăiesc ca un pustnic, zise el.

— Nici măcar nu încerci să fii discret. Julianne te adoră. Nu vreau să fie dezamăgită.

— Bine, bine, o să am grijă să-mi ţin secrete legăturile amoroase, mârâi Hawk.

— De acord, zise Tristan.

Se gândi apoi că era mai bine să uite de *ménage à trois*-ul cu Nell şi Nancy. Îl cam deranja treaba asta, de vreme ce nu-şi mai făcuse niciodată de cap cu două femei în acelaşi timp. Dar ştia foarte bine că acea anume aventură ar fi fost un păcat pe care nu l-ar fi putut ţine ascuns prea mult timp.

Tristan bătu din nou cu degetul pe fotoliu.

— Scrie-mi periodic şi spune-mi cum se descurcă sora mea.

— Aşa voi face, zise Hawk. Nu-ţi face griji! Julianne se va obişnui destul de repede cu comportamentul direct al mătuşii mele.

— Şi când se naşte copilul, adu-o imediat la mine acasă pe sora mea, zise şi zâmbi. Tessa a rugat-o deja pe Julianne să fie naşa copilului. Ai vrea să fii tu naşul?

I se strânse inima în piept, dar se forţă să râdă.

— Ai avea încredere ca un ticălos ca mine să fie naşul unui copil?

— Nu e nimeni în care să am mai multă încredere decât în tine, prietene.

Hawk îşi mută repede privirea. Ştia foarte bine că nu merita încrederea şi respectul prietenului său.

Capitolul 2

Secretele seducţiei unei doamne: „Când eşti în dubiu în legătură cu sentimentele lui, cere sfatul prietenelor tale”.

A doua zi, la conacul lui Hester

Nimeni nu-i putea rezista lui Hawk. Nici măcar câinii.

Julianne izbucni în râs când cei doi câini din rasa Cavalier King Charles Spaniei o abandonară pe Hester şi bucăţelele de prăjitură cu care-i hrănea. Creaturile acelea mici cu ochii mari începură să latre şi să se învârtă în jurul picioarelor lui Hawk.

Hester bătu o dată tare din palme.

— Caro, Byron! Încetaţi!

Şi atunci începură să schelălăie şi să-l atingă cu lăbuţele.

— Atenţie la cizme, zise el, după care se aplecă şi-i mângâie, ciufulindu-le blănurile lungi.

Cei doi căţeluşi se aşezară imediat în şezut şi începură să gâfâie de exaltare câinească.

— Ai reuşit să-i farmeci, zise Julianne. Sunt destul de geloasă, să ştii. De mine nu le place la fel de mult.

Hawk ridică privirea şi-i făcu cu ochiul.

— Ah, dar mie da.

Cuvintele lui o înveseliră. După ce nu îl mai văzuse nouă luni, se temuse că lucrurile ar putea fi ciudate. Cu o zi

înainte fuseseră înconjuraţi de foarte mulţi oameni şi după cină îşi petrecuse aproape tot timpul închis în birou cu fratele ei. Cu toate astea, în ziua aceea i se părea că lunile în care nu se văzuseră se topiseră ca zăpada, odată cu prima căldură a primăverii.

Hester îşi schimbă poziţia pe canapeaua roşie cu doi sfincşi aurii ridicându-se din fiecare braţ.

— Ia spune, nepoate, nu cumva ţi-a mai rămas vreun sărut şi pentru mătuşa ta?

Hawk rânji, apoi îşi îndreptă silueta înaltă şi puternică şi se apropie de ea. Şi, fireşte, câinii îl urmară. După ce îi dădu un sărut apăsat pe obrazul pudrat, femeia îl bătu uşor peste mână cu evantaiul.

— Ai lavaliera strâmbă şi părul ciufulit.

Julianne zâmbi. Numai Hawk putea transforma ţinuta aceea neglijentă în ceva tineresc şi frumos. Ca întotdeauna, buclele lui de culoarea mahonului păreau răvăşite de vânt – şi ştia foarte bine că asta era o consecinţă a faptului că îi plăcea să-şi răsucească jobenul în mână, mai degrabă decât să-l poarte.

— Nu mi-ai văzut salonul de zi de când l-am renovat sezonul trecut, zise Hester. Am făcut o pasiune pentru stilul egiptean.

Hawk se plimbă prin încăpere, oprindu-se lângă o vitrină de sticlă. Apoi se uită peste umăr la Julianne, afişă un zâmbet diabolic şi întrebă:

— Mumia este autentică, mătuşă?

— Nu, este o reproducere, răspunse Hester. Dar pergamentele ornamentale de pe tavan sunt antichităţi adevărate.

Julianne îşi înghiţi un zâmbet. Peste tot în jurul ei se aflau statuete aurii înfăţişând faraoni şi piramide, iar pe mesele negre erau înghesuite nenumărate urne. În plus, majoritatea pieselor de mobilier aveau picioare cu gheare. Din fericire, când sosise în dimineaţa aceea, Hester o condusese într-un dormitor destul de obişnuit, iar ea aproape că oftase de uşurare. Doamne, Dumnezeule, după

ce văzuse salonul, chiar se temuse că va fi fost nevoită să doarmă printre mumii.

— Ia loc, te rog, îi zise Hester lui Hawk.

Câinii îl urmară imediat spre canapeaua pe care stătea Julianne. Hawk se uită la câini şi le făcu semn să se aşeze pe covor.

— Jos!

Căţeluşii se conformară imediat şi lăsară limbile lungi şi rozalii să le atârne adorator.

— Se pare că mi-ai cucerit animalele de companie, zise Hester.

El se întinse lângă Julianne şi zise:

— Din păcate mă tem că Byron i-a revendicat de mult iubirea lui Caro. Aşa că nu am de ales decât să trăiesc cu inima frântă.

Julianne îşi dădu ochii peste cap, dar adevărul era că-i fusese foarte dor de glumele lui prosteşti. Pe timpul lunilor lungi de toamnă şi de iarnă se agăţase de speranţa că va veni în vizită la familia ei. Nu stătuse niciodată departe de ei atât de mult. Suferise din cauza absenţei lui şi se temuse că poate se ataşase de altcineva în acest timp. Apoi, noaptea trecută, Patience îi şoptise la ureche că spera să *o* poată numi „soră” în curând. Şi speranţele ei înfloriseră din nou, ştiind că familia lui ar fi fost de acord.

Vocea lui Hawk o făcu să tresară:

— Fratele tău a plecat dis-de-dimineaţă, după cum plănuia?

Ea încuviinţă din cap.

— Mama şi surorile tale au plecat odată cu el.

Şi desigur că fratele ei îi oferise tot soiul de avertismente cumplite. Dar în clipa în care o îmbrăţişase de rămas-bun, înţelesese că o dădăcise doar pentru că îşi făcea griji pentru ea.

Hester se uită la Julianne.

— Ai vrea să serveşti tu ceaiul?

Ea se ridică şi se duse spre locul unde era aşezată tava de ceai. Hawk şi câinii o urmară. Tăie o bucată mare

de prăjitură, dar înainte să o poată aşeza pe farfurie, el rupse o bucăţică pe care o înfulecă imediat.

— Mmmm. Micul dejun… delicios.

— A trecut de mult de douăsprezece, sălbaticule, zise ea.

— Şi asta e ora obişnuită de trezire pentru un gentleman bogat, zise el, după care-i făcu cu ochiul şi linse o firimitură de prăjitură rămasă pe degetele lui.

Lui Julianne i se tăie respiraţia. Îi apăru în minte o imagine cu Hawk luându-i faţa în palme. Îşi închipui buzele lui coborând spre ale ei. Mai mulţi dintre pretendenţii ei încercaseră să o sărute. Dar ea nu-l lăsase pe niciunul. Pentru că îşi dorise să-şi păstreze toate săruturile pentru Hawk.

În timp ce turna ceaiul îi treceau tot felul de gânduri prin minte. Ea nu avea niciun pic de experienţă la acest capitol, desigur. Dar îl văzuse de mai multe ori pe fratele ei sărutând-o scurt pe buze pe soţia lui, Tessa. Iar săruturile lor i se păruseră ceva drăguţ. Însă odată, când se întorsese în salon ca să-şi ia o carte, o văzuse pe Tessa stând în poala lui Tristan. Şi atunci îi surprinsese pentru prima dată sărutându-se cu limba. Fusese atât de şocată, încât fugise înainte ca ei să-şi dea seama că era acolo.

Hawk luă ceaşca din mâna ei, sorbi din ea până la ultima picătură, după care o lăsă deoparte.

— Mai vrei? îl întrebă ea râzând.

— Nu, mulţumesc.

Turnă apoi o ceaşcă pentru Hester şi se duse să i-o dea. Femeia îi aruncă o privire tăioasă. Julianne se încordă şi se întrebă dacă făcuse ceva care să o nemulţumească pe mătuşa lui Hawk.

— Vino şi stai lângă mine, Julianne! Hai să povestim un pic, zise Hawk.

Căţeluşii îl urmară în timp ce o o conducea spre canapea. Se aşeză lângă ea. Câinii se înghesuiră la picioarele lui, uitându-se la el plini de speranţă. El îşi întinse apoi picioarele lungi şi asta îi atrase atenţia. Purta nişte

pantaloni destul strâmţi, care-i evidenţiau coapsele puternice.

— Julie dragă, începu el.

Ea se îmbujoră imediat. Oare o observase holbându-se la el?

— Ţi-a spus fratele tău că mi-a cerut să joc rolul tutorelui tău neoficial? o întrebă el cu un zâmbet strâmb.

— Da.

După ce Tristan o informase, Julianne încercase din răsputeri să nu lase să i se vadă entuziasmul. Ştia că probabil mama ei nu ar fi fost de acord – dar şi că nu se putea opune deciziei lui. Din câte îşi putuse da seama, fratele ei nu bănuia nimic despre sentimentele ei pentru Hawk. Însă mama ghicise, desigur. Şi înainte de a pleca de acasă, o luase deoparte şi o sfătuise să înceteze cu îndrăgostirea aceea copilărească. Din spusele ei, era calea sigură spre suferinţă.

Doar că Julianne avea de gând să-i demonstreze mamei sale că se înşela.

— Am promis să te escortez la baluri şi la alte evenimente sociale, zise Hawk. Dar nu ai de ce să-ţi faci griji. Nu am de gând să îi sperii pe toţi flăcăii care venerează pământul pe care calci.

Julianne simţi cum i se strânge stomacul. Oare chiar credea că îi prefera pe tinerii aceia? Trebuia să-l facă să înţeleagă că nu era adevărat.

— Nu mă interesează băieţii care se holbează şi se bâlbâie.

— Sunt mult prea fascinaţi de tine ca să prezinte vreun pericol, zise Hawk, însă o să am grijă să-i ţin la distanţă pe ticăloşi.

— Ştiu că o să mă protejezi, zise ea.

În fond, avusese mereu grijă de ea, încă de când era o copilă.

Hester îi aruncă o privire de avertisment şi Julianne îşi muşcă buza, temându-se că poate mătuşa lui Hawk o considera o cochetă fără ruşine.

Hawk îi aruncă mătuşii sale un zâmbet leneş.

— Ai grijă să-mi trimiţi o listă a tuturor invitaţiilor pe care le acceptă Julianne.

— E ridicol! exclamă Hester, mult prea tare. Nu ai niciun motiv să umbli pe urmele ei ca un copoi.

Julianne inspiră adânc. „O, nu! Hester o să strice tot!”

— Dar o promisiune rămâne o promisiune, zise el şi-i aranjă bucla de la ureche. Pe tine nu te deranjează, nu-i aşa, Julie dragă?

Ea clătină din cap, după care şi-l imagină stând tolănit pe o parte lângă ea, sub un baldachin de ramuri înfrunzite. Şi-l închipui apoi trăgând-o uşor de şuviţa aceea şi zicându-i: „Vreau să te sărut”.

Dar reveria aceea se mistui ca un balon de săpun, odată cu sunetul vocii lui.

— Bun. Acum o să vă las pe voi, doamnele, să vă beţi ceaiul şi să pălăvrăgiţi.

Se ridică instinctiv odată cu el.

— Chiar trebuie să pleci atât de repede?

— Mă tem că da. *Au revoir.* Părăsi salonul, cu Caro şi Byron lătrând şi alergând pe urmele lui.

Julianne oftă melancolic şi se aşeză la loc pe canapea.

— N-o să pui niciodată mâna pe el dacă eşti atât de deschisă.

Vocea lui Hester o făcu să tresară.

— Nu… nu cred că ştiu ce vrei să spui cu asta.

— Ba sigur că ştii. Nu faci decât să pară şi mai evidente sentimentele tale delicate.

Julianne se înfioră. Mama îi spusese acelaşi lucru. Dar pur şi simplu nu se putea abţine. Îl iubea.

Hester o studie o clipă îndelungată, după care zise:

— Ai nevoie de nişte lecţii de *amore.*

Julianne o privi precaută, neştiind la ce anume se gândea.

— Eşti foarte amabilă, dar nu aş vrea să abuzez de bunătatea ta.

Se îndoia că excentrica Hester i-ar fi putut oferi vreun

sfat folositor şi spera din tot sufletul ca femeia să uite subiectul.

— Prostii! Aş fi fericită să te învăţ câteva lucruri, zise Hester.

Fiind musafiră în casa ei, Julianne ştia că nu o putea refuza, fără să o insulte indirect. Aşa că îşi aminti că ar trebui măcar să asculte ce avea de spus.

Hester îndreptă lornieta spre ea şi zise:

— Dacă vrei să-l prinzi pe nepotul meu, atunci va trebui să te foloseşti de toate vicleşugurile tale.

Julianne nu ştia dacă posedă astfel de „vicleşuguri". Dar poate că va putea învăţa câteva.

— În primul rând, trebuie să concepem un plan de seducţie, zise Hester.

Julianne încremeni. Mama sa insistase întotdeauna că trebuia să-şi protejeze virtutea cu orice preţ.

— Ăăă… dar asta nu ar fi ceva neadecvat?

— Scumpa mea, eu m-am căsătorit, m-am culcat şi am îngropat cinci soţi. Te asigur cu mâna pe inimă… calea spre inima unui bărbat începe din partea de jos a trupului lui.

Julianne simţi că îi iau foc obrajii. Nu era de mirare că Lady Hawkfield se îndoise că ar fi o idee bună s-o lase în grija lui Hester.

— Îţi văd îmbujorarea, fetiţo, zise Hester. Dar ascultă-mă bine! Singura modalitate de a îmblânzi un crai este aceea de a-l convinge că îl vei face mai fericit decât o curtezană în patul conjugal.

Exprimarea directă a lui Hester o făcu să se crispeze.

— Dar cum rămâne cu iubirea?

— Mai întâi apare dorinţa, apoi căsătoria, îi zise Hester.

Julianne coborî genele, încercând să-şi ascundă repulsia. În comparaţie cu visurile ei romantice, felul în care descria Hester curtarea i se părea… ei bine… dezgustător.

Cu siguranţă nu era greşit să tânjească după declaraţii de iubire veşnică. Se îndrăgostise de Hawk de la

vârsta fragedă de opt ani. Şi în anul următor murise tatăl ei. În vara aceea, Hawk sosise la moşia familiei ei, iar tachinările lui îi alinaseră suferinţa. Îl adorase încă de pe atunci. Iar apoi dansase cu ea, când îşi făcuse ieşirea în societate la şaptesprezece ani. În noaptea aceea se îndrăgostise de el nebuneşte şi, în fiecare noapte de atunci, nu visase la nimic altceva decât să se mărite cu el.

Hawk nu mai dansase cu ea din noaptea aceea, dar ştia că el o considera prea tânără. Aşa că aşteptase ca ea să mai crească. Era sigură de asta. Aproape sigură. Şi nu avea de gând să renunţe la visurile ei. Pentru că gândul de a avea orice altceva decât iubirea lui o înspăimânta dincolo de orice raţiune.

— E, haide, haide, nu ai de ce să fii atât de dezamăgită, zise Hester. Trucul este să faci astfel încât pasiunea unui bărbat să crească încet, dar sigur.

Auzind promisiunea unei sugestii practice, Julianne ridică privirea, plină de speranţă.

— Prima ta sarcină e aceea de a-ţi exersa privirea de vino-ncoace. Adică de a folosi în avantajul tău ochii aceia mari şi albaştri.

Julianne inspiră adânc, imaginându-şi-l pe Hawk căzând într-un genunchi în faţa ei. Îl putea vedea deja cu ochii minţii, implorând-o să-l facă cel mai fericit bărbat din lume.

— Fir-ar să fie, fetiţo! Arăţi ca un căţeluş îndrăgostit. Prefă-te că încerci să-l ademeneşti în budoarul tău.

— Dar eu n-aş face niciodată aşa ceva!

Oh, sfaturile lui Hester erau cu adevărat îngrozitoare! Nu trebuie să mai asculte nici măcar un singur cuvânt din ce spunea femeia!

Hester pufni imediat:

— Bineînţeles că nu trebuie să faci asta efectiv. Dar trebuie să-i transmiţi din priviri că îl găseşti acceptabil.

Julianne îşi împreună mâinile strâns. Mama ei ar fi leşinat pe loc, dacă ar fi ştiut că Hester o sfătuia să se comporte ca o femeie uşoară.

— Suferi de o iubire neîmpărtăşită. Şi trebuie cu orice preţ să eviţi să arăţi asta! zise cu fermitate Hester. Dacă este sigur de sentimentele tale, nu mai există nicio provocare pentru el.

— Dar dacă mă prefac că nu-mi pasă, s-ar putea să creadă că sunt indiferentă.

— Nu trebuie să-i arăţi că ai sentimente faţă de el. Pentru un crai, nu există nimic pe lume mai de temut decât perspectiva căsătoriei. Craidonii ţin foarte mult la libertatea lor… şi la amantele lor.

Julianne coborî privirea în poală, încercând să ascundă durerea care-i săgeta inima. Auzise şi ea zvonurile despre amantele sale, dar refuzase să creadă că era un desfrânat, aşa cum lăsau de înţeles toţi ceilalţi oameni.

— Faţa ta este ca un indicator, fetiţo. Nepotul meu are treizeci şi unu de ani. Crezi că e virgin?

Şi în clipa aceea se simţi copleşită de nefericire. Ştiuse desigur că existaseră alte femei, dar încercase din răsputeri să nu se gândească prea mult la asta. Pentru că nu putea îndura ideea că el ar fi atins şi ar fi sărutat o altă femeie.

— Ascultă aici! Bărbaţii sunt creaturi pasionale, zise Hester. Aşa sunt ei plămădiţi. O să înveţi şi tu asta cu timpul, fetiţo. Nu trebuie decât să-l ademeneşti cu promisiunea farmecelor tale senzuale.

Julianne o privi îngrozită.

— Dar nici măcar nu ştiu dacă am vreun farmec senzual.

Hester chicoti.

— Draga mea, farmecele tale sunt evidente oricărui bărbat care are ochi şi capacitatea de a vedea. Dar trebuie să te străduieşti să-i păstrezi interesul dincolo de desfătarea vizuală.

— Şi cum ar trebui să reuşesc asta, dacă nu am nici cea mai mică idee ce să fac?

— Uită-te la el plină de dorinţă şi tachinează-l. Dar când încearcă să se apropie şi să alerge după tine, ţine-l la

distanţă. Făcând asta o să-i aţâţi focul pasiunii... dacă înţelegi ce vreau să spun.

Julianne nu şi-l putea închipui pe Hawk alergând după ea. Sau după oricare altă femeie, de fapt. Adevărul era că femeile erau cele care se ţineau scai de el.

— Dacă îţi joci bine cărţile, o să-ţi mănânce din palmă, zise Hester şi strânse pumnul. Dacă nu ştiai, Anne Boleyn l-a ţinut ani în şir pe Henric al VIII-lea într-o lesă a dorinţei.

„Şi în cele din urmă s-a ales cu capul tăiat pentru strădania sa”, se gândi Julianne.

— Ei bine, îl vrei sau nu, fetiţo? o întrebă Hester fermă.

Nu avea de gând să joace astfel de jocuri dezgustătoare cu bărbatul pe care-l iubea. Sfaturile lui Hester semănau mai degrabă cu lecţiile pentru o curtezană. Julianne ridică bărbia sfidător. Însă nu se dovedi suficient de curajoasă pentru a-şi exprima obiecţiile.

Hester îi aruncă o privire de cunoscătoare.

— Eşti hotărâtă să-l cucereşti prin metodele tale. Nu-i nimic... îţi vei aminti sfaturile mele când vei fi pregătită să le urmezi.

*

În seara următoare, Hawk se plimba de colo-colo prin salonul egiptean înghesuit, aşteptându-le pe mătuşa lui şi pe Julianne. Mai devreme în acea zi, Hester îi trimisese lista de invitaţii pe care le va accepta Julianne în săptămâna aceea – exact cum ceruse el.

Se gândise foarte mult cum să procedeze în noua sa calitate de tutore, dar în cele din urmă ajunsese la concluzia că Julianne nu avea nevoie ca el să-i urmărească fiecare mişcare. Era o fată bună şi nu ar fi făcut niciodată ceva nepotrivit. Plănuia să le escorteze pe Julianne şi pe mătuşa lui în noaptea aceea, dar pe viitor avea de gând să-şi facă apariţia doar atât cât să se asigure că totul era în ordine şi apoi să-şi facă ieşirea grăbit.

Uşa salonului se deschise cu un scârţâit uşor, ca o şoaptă. Hester o închise şi mărşălui spre el într-un nor de fuste violet. Purta un turban de prost gust, încrustat cu perle, din vârful căruia se ondulau mai multe pene de struţ înalte.

— Trebuie să vorbesc cu tine înainte să vină Julianne.

— Păi, unde este? întrebă Hawk.

— Îşi schimbă rochia.

Oh, să-l ajute Dumnezeu.

— De ce?

— Pentru că este femeie, zise Hester, după care îl măsură din cap până-n picioare. Fratele ei a spus că nu vrea s-o zorească să se mărite, dar eu m-am mai gândit un pic la chestiunea asta. Toată lumea ştie că este exagerat de protector cu ea. Încă o mai consideră o fetiţă, pentru numele lui Dumnezeu! Cred că încearcă să o descurajeze, pentru că nu poate recunoaşte că e deja o femeie în toată firea.

— Mătuşă, se va căsători când va fi pregătită s-o facă, zise Hawk.

— E mai mult decât evident că nici tu nu vrei să o ajuţi în privinţa asta, zise Hester. Aşa că sarcina asta cade pe umerii mei.

— Poftim?

„O, Doamne!” Mătuşa lui deja se vedea jucând rolul de peţitoare.

Hester se bătu uşor cu degetul pe bărbie.

— Îmi închipui că ar prefera un flăcău tânăr cu o fire plăcută… dar mă tem să nu fie mai târziu dezamăgită. I s-ar potrivi mai bine un domn cu ceva mai multă experienţă. Tinerii habar nu au cu ce se mănâncă o femeie. Tind să apese pe trăgaci prea devreme, dacă înţelegi ce vreau să spun…

„O, la naiba!”

— Mătuşă Hester…

— O, taci din gură! Ştii şi tu că-i adevărat! Desigur, bărbatul potrivit nu trebuie să fie nici trecut de treizeci şi

nouă de ani. Cei mai bătrâni de atât tind să se ofilească repede.

Chiar nu mai putea îndura să asculte un singur cuvânt din turuiala obscenă a mătuşii lui.

— Poate ar trebui să te duci să vezi dacă e gata Julianne.

Se deschise uşa. Uşurat că Julianne îşi făcuse apariţia aşa repede, zise:

— A, iată că a sosit!

— Îmi cer mii de scuze! Am întârziat foarte mult, zise Julianne.

Purta o rochie dintr-o ţesătură diafană peste o jupă rozalie, feciorelnică. Era întruchiparea unei tinere doamne virtuoase.

Hawk traversă încăperea şi făcu o plecăciune deasupra mâinii ei înmănuşate. Ridică apoi privirea şi observă că se îmbujorase.

Avea de gând să descurajeze planul mătuşii lui de a face pe peţitoarea. Julianne era într-adevăr femeie... dar una foarte tânără. Refuzase deja mai multe cereri în căsătorie şi suspecta că îi plăcea destul de mult să fie frumoasa balului. La naiba cu societatea şi cu regulile ei! Avea tot dreptul să se bucure de tinereţea ei cât mai mult timp posibil.

Julianne se jucă agitată cu medalionul care îi atârna pe piept, deasupra corsajului, şi gestul acela îi atrase atenţia imediat.

— E o bijuterie nouă? o întrebă el.

— Mi l-a dăruit tata cu mult timp în urmă, zise ea şi deschise medalionul.

Hawk înghiţi apăsat, când îi arătă portretul în miniatură al tatălui ei. Al tatălui care o ignorase toată viaţa, pentru că nu fusese al doilea fiu moştenitor pe care şi-l dorise mult timp. Aparent, ticălosul acela risipitor ştiuse din când în când să-şi arate bunătatea faţă de soţia, fiul şi fiica lui. Însă doar cât să-i lase să spere că se va schimba. Din păcate, asta nu durase niciodată prea mult.

— Am mai purtat doar o singură dată medalionul acesta, zise ea şi lăsă ochii în pământ.

Şi în clipa aceea se pomeni dorindu-şi să-i ofere cea mai scumpă bijuterie, pentru a înlocui fărâma aceea de afecţiune pe care i-o aruncase tatăl ei cu mult timp în urmă.

— E neasemuit de frumoasă, nu crezi? bubui vocea lui Hester în spatele lor. Prezic că toţi domnii de la bal îi vor cădea la picioare.

Julianne închise medalionul şi zise:

— Voi încerca să nu calc peste cadavrele lor întinse pe jos, în drum spre ringul de dans.

Hawk chicoti. Era aceeaşi Julianne veselă pe care o cunoştea dintotdeauna.

— Aşa te vreau, fata mea!

„Fata mea. Cuvintele îi răsunară în minte lui Julianne pe toată durata călătoriei cu trăsura. Şi continuă să le savureze şi după ce intrară în conacul în stilul renascentist al lui Palladio al familiei Beresford şi îşi croiră drum spre sala de bal de la etaj. În timp ce aşteptau să fie anunţaţi, Hawk îi zâmbi, făcându-i inima să se topească. După aceea Hester invocă oboseala şi se îndreptă spre scaunele ocupate de matroane şi de fetele care stăteau pe margine.

Hawk o conduse pe Julianne prin sala de bal şi observă că zeci de perechi de ochi îi studiau. O privire aruncată prin încăpere o făcu să remarce că mai multe doamne îi urmăreau îmbufnate. Pisicile acelea geloase nu aveau decât să se încrunte. Pentru că în noaptea aceea ea se afla la braţul celui mai chipeş gentleman din sala de bal. Şi până la sfârşitul nopţii, spera să-l facă să tânjească după ea la fel de mult cum tânjea ea după el.

Îşi mută privirea spre el. Din profil, sprâncenele întunecate şi pometii proeminenţi îi confereau un aer ştrengăresc. Îi cunoştea extrem de bine trăsăturile, desigur. Dar de fiecare dată când îl privea, era fermecată de el.

Hawk se întoarse şi-i întâlni privirea, iar buzele lui pline se curbară, cu o urmă de amuzament, după care îşi

îndreptă din nou atenţia spre mulţimea din jur.

Participase la mai multe baluri decât îşi putea aduce aminte. Dar în noaptea aceea, magia părea să plutească în aer. De obicei nu prea era atentă la decorul din jur. Însă în clipa aceea observa fiecare detaliu. Un şir de rafturi, aşezate în scară şi acoperite în serj stacojiu, susţinea zeci şi zeci de vaze de cristal pline cu flori de seră. Metri întregi de draperii roşii acopereau şemineul imens şi se revărsau ca o cascadă peste lambriurile aurii de pe pereţi. Jură să nu uite niciodată ambianţa aceea romantică.

Julianne îşi strânse uşor degetele pe braţul lui. Căldura trupului lui o făcu să se simtă tulburată.

„Te rog, Doamne, fă-l să mă ceară în curând de soţie!”

Pe măsură ce se apropiau de ringul de dans, i se tăie respiraţia. Spera din tot sufletul că o va ruga să danseze cu el următorul dans. O oglindă aurie imensă reflecta minunat mişcările cuplurilor care se învârteau şi se îndepărtau în paşi de dans complicaţi. Deasupra lor, lumânările licăreau ca nişte stele printre cristalele în formă de lacrimă ale unui candelabru enorm. Speră că Hawk se va opri să privească perechile de dansatori, însă el o conduse spre un alcov unde trona un bust mare al lordului Beresford.

Hawk se uită apoi spre un tânăr deşirat care trecea pe lângă ei. Flăcăul slăbănog o privi şi aproape că se împiedică de picioarele lui mult prea mari.

— Iată un flăcău absolut inofensiv, zise Hawk. Dă-mi voie să te conduc la el. O să-i sugerez că ar trebui să te invite la dans.

Julianne se îmbujoră.

— Nu am nevoie de ajutorul tău.

— Nu vrei să dansezi? o întrebă el pe un ton tachinator.

Părea clar că nu avea nici cea mai mică intenţie să o invite la dans. Se simţea jignită, aşa că îi dădu drumul la braţ şi zise:

— Mă duc să-mi caut prietenele.

Dar nu apucă să facă decât un singur pas, pentru că el o prinse de braţ şi o trase înapoi spre el.

— Nu aşa de repede, zise el. Spune-mi ce am făcut de te-ai supărat aşa.

Julianne refuză să se uite la el, însă zise pe un ton înţepător:

— Este evident că tu crezi că nimeni nu vrea să danseze cu mine, în afară de nişte băieţi neîndemânatici.

El pufni batjocoritor:

— Din clipa în care am intrat în sala de bal, am văzut zeci de domni uitându-se la tine. Şi unii dintre ei au reputaţii proaste. Stai departe de ei!

Îi vorbise pe un ton destul de aspru. Se gândi că poate era gelos pe acei bărbaţi.

— Aşa voi face, zise ea.

— Cum? Fără să te contrazici cu mine?

Îi dădu drumul şi se prefăcu că se clătina.

Purtarea lui o nedumerea complet. Păruse extrem de serios mai devreme. Şi apoi, dintr-odată, făcea o glumă. Pe de altă parte, avea obiceiul de a râde de orice. Îşi spuse că aşa era firea lui şi că făcea parte din farmecul său. Dar tot se simţi uşor neliniştită.

Cineva o strigă. Prietenele ei, Amy Hardwick şi Lady Georgette Danforth, se apropiau. În spatele lor venea Lordul Ramsey, fratele mai mare al lui Georgette. Julianne inspiră adânc. Le va cere părerea prietenelor ei, de îndată ce vor putea discuta în intimitate.

Când prietenele ei ajunseră la ea, Julianne sărută aerul din dreptul obrajilor lor.

— O, Doamne, nu v-am văzut de-o veşnicie!

— Mi-a fost dor de tine, zise Amy. Scrisorile nu pot înlocui bucuria de a fi împreună.

Ochii albaştri ai lui Georgette începură să strălucească după ce se îndepărtară de cei doi domni.

— Se pare că l-ai cucerit pe Hawk.

— O, nu tocmai, zise Julianne în şoaptă. O să fie tutorele meu în acest sezon.

Prietenelor ei li se tăie răsuflarea.

— O, dar e minunat! murmură Amy entuziasmată.

Georgette se aplecă mai aproape de ea şi şopti:

— Am văzut cum se uita Hawk la tine. Suspectez că o să-ţi facă anticameră toată noaptea.

— O să te ceară în căsătorie anul acesta. Sunt sigură! spuse Amy.

Georgette râni.

— În fond cum ţi-ar putea rezista?

Julianne se uită peste umărul ei la Hawk. Ramsey tocmai îi spunea ceva. În mod ciudat, Hawk îi aruncă lordului o privire de gheaţă, după care îşi mută atenţia spre alţi trei domni. Julianne îşi propuse să nu se mai gândească la reacţia neobişnuită pe care o avusese la ceea ce-i spusese Ramsey şi se întoarse spre prietenele ei.

— Am nevoie de sfatul vostru.

Le descrise celor două comportamentul derutant al lui Hawk, şi gropiţele din obrajii lui Georgette se adâncir imediat, când zâmbi larg.

— Cred că şi-a dezvăluit din neatenţie sentimentele pentru tine.

Julianne îşi frecă mâinile.

— Păi, şi atunci de ce a făcut totul să pară o glumă?

— Nu e sigur de afecţiunea ta, aşa că a preferat să te tachineze, zise Amy.

Julianne îşi dădu seama că prietena ei avea dreptate.

— Mă tachinează de ani întregi… Poate că în tot timpul acesta nu a făcut altceva decât să aştepte un semn de la mine.

— Trebuie să-i dai de înţeles că l-ai accepta ca pretendent, zise Amy.

Georgette clătină din cap.

— Ba nu. Trebuie să-l facă şi mai gelos, dansând cu alţi domni.

— Nu sunt de acord, zise Amy. Ar fi crud din partea ei să-l rănească. S-ar putea să tragă concluzia că nu-i pasă de el. Şi atunci totul ar fi pierdut.

Georgette oftă din toţi rărunchii.

— Of, de ce trebuie să fie atât de complicate chestiunile inimii?

— Pentru că dragostea ne face vulnerabili, zise Amy. Şi toţi vrem să ne protejăm inimile. Dar cred că e de două ori mai greu pentru domni, din cauza mândriei lor.

— E o minune că mai reuşeşte cineva să se căsătorească, bombăni Georgette.

Julianne se uită din nou spre Hawk. Tocmai se întorcea spre prietenele ei, când îl surprinse pe Ramsey studiind-o. Ochii lui străluciră când îşi coborî privirea. Omul acela îngrozitor se holba la pieptul ei!

Îşi mută privirea, însă îşi dădu seama că pierduse o parte din conversaţia prietenelor ei.

— Ar trebui să-şi exprime interesul pentru Hawk şi să-i pună întrebări, ca să poată să-l cunoască mai bine, spunea Amy.

Julianne se încruntă când auzi asta.

— Dar îl cunosc de o viaţă.

— Mă îndoiesc că ţi-a împărtăşit cele mai întunecate secrete ale sale, zise Amy.

Georgette pufni imediat:

— Ce secrete întunecate? Este un cuceritor şi un crai. Pe el nu-l nelinişteşte nimic. Nu eşti de acord, Julie?

— Păi, nu cred că l-am văzut vreodată perpelindu-se pentru ceva. Chiar şi după înmormântarea tatălui său, a încercat să înveselească pe toată lumea. Oftă. Are talentul de a face oamenii să râdă, chiar şi în clipele cele mai grele.

Ochii verzi ai lui Amy se făcură cât cepele.

— Atenţie. Lordul Ramsey vine spre noi, şopti ea.

Julianne tresări. Oh, Doamne! Nu mai suporta să se uite la el, după ce-l văzuse holbându-se la pieptul ei.

— Tata l-a obligat să mă escorteze, mârâi Georgette. Cred că a intenţionat să-l pedepsească pe Henry. Dar, desigur, mama n-a vrut să-mi spună de ce a dat de necaz.

— Se apropie, zise Amy.

Când ajunse lângă ele, Ramsey făcu o plecăciune şi

zise:

— Lady Julianne, eşti ca soarele de strălucitoare.

— Atunci sper că nu vezi pete, mormăi ea.

Georgette pufni.

Râsul gutural al lui Ramsey pluti în jurul ei, îi produse fiori pe şira spinării şi o făcu să nu se mai simtă în largul ei. După aceea privirea lui rătăci mai jos pe trupul ei, de parcă ar fi dezbrăcat-o. Simţi cum i se înroşesc urechile de indignare.

— Îmi acorzi onoarea următorului dans? o întrebă Ramsey.

Dar chiar în timp ce vorbea Ramsey, Hawk apăru lângă ea.

— Julianne, cred că acesta este dansul nostru, zise el.

„Dansul nostru”. Julianne le zâmbi prietenelor sale şi îi lăsă evantaiul ei lui Georgette. Simţea că pluteşte în timp ce Hawk o conducea spre ringul de dans.

*

Hawk scrâşni din dinţi, când o conduse pe Julianne. Îi venise să-i zdrobească faţa lui Ramsey, după ce îl surprinsese pe ticălos studiindu-i trupul lui Julianne.

Nu avusese de ales decât să o salveze de nemernicul acela libidinos. Ramsey avea treizeci şi şase de ani, dar era mult prea bătrân pentru o fată nevinovată precum Julianne. În plus, ştia mult prea multe despre caracterul lui odios ca să-l lase să se apropie de ea.

În clipa în care păşiră pe ringul de dans, orchestra cântă primele note ale unui vals. Julianne întredeschise uşor buzele de emoţie.

Hawk se uită în ochii ei albaştri uimiţi.

— Presupun că ştii paşii.

Ea încuviinţă din cap, iar asta îi făcu buclele lucioase să se legene uşor.

— Da.

El ridică mirat din sprâncene.

— Şi fratele tău e de acord?

— Nu ar avea nimic de obiectat să dansezi vals cu mine.

Hawk nu era tocmai sigur de asta, dar în clipa aceea era oricum prea târziu. Îi luă mâna înmănuşată într-a lui şi îi cuprinse talia subţire. Când ea nu făcu nicio mişcare, se aplecă spre ea şi-i şopti:

— Pune cealaltă mână pe umărul meu.

Julianne tresări şi se conformă imediat.

— Nu ai dansat niciodată vals, zise el.

— Fratele meu este exagerat de protector. E absolut ridicol!

Muzica se dezlănţui. Hawk făcu paşii mici de dragul ei, apoi o surprinse uitându-se în jos la picioarele ei.

— Uită-te la mine!

Ea ridică genele şi-l privi cu un zâmbet răutăcios.

— Eşti prudent pentru că ţi-e teamă că o să te fac de ruşine.

— Asta e o provocare? întrebă el.

Şi înainte să aibă timp să-i răspundă, o răsuci în piruete mari şi dramatice.

De pe buzele ei întredeschise ieşi un hohot de râs cristalin.

— O, e absolut minunat!

Valsase cu mai multe femei decât îşi putea aminti. Şi toate îi spuseseră că dansa ca un înger. Dar niciuna dintre ele nu arătase o astfel de exuberanţă sinceră. Pe de altă parte, pentru ea era prima dată când dansa vals. Aşa că era normal să i se pară ceva special, spre deosebire de celelalte femei blazate cu care dansase.

Parfumul ei floral pluti spre el. Hawk se uită în ochii ei albaştri şi strălucitori şi se pomeni dorindu-şi ca ea să nu se lase niciodată pradă cinismului, atât de obişnuit printre membrii înaltei societăţi.

— Un penny pentru gândurile tale, zise ea.

El scoase un oftat dramatic.

— Sunt distrus aflând că gândurile mele valorează

atât de puţin.

— Nu pot să fiu sigură cât valorează, până nu mi le împărtăşeşti, zise ea.

Vocea ei răguşită de la natură îl fascinase întotdeauna.

— S-ar putea să te şochez.

Julianne îi aruncă un zâmbet obraznic şi zise:

— Poţi să încerci.

Îi făcea plăcere să o tachineze.

— Ar trebui să mă plăteşti ca pe un rege ca să afli gândurile mele din acest moment.

— Şi cât înseamnă asta?

— O mie de lire sterline.

— O, atunci trebuie să fie într-adevăr ceva foarte şocant.

— Tocmai de aceea am pus un preţ atât de mare.

„Pentru că nu îndrăznesc să recunosc că te găsesc absolut fermecătoare în noaptea asta”.

În ochii ei apăru o sclipire năzdrăvană.

— Şi dacă aş plăti preţul cacealmalei tale?

— În cazul acesta, ar trebui să măresc preţul de patru ori, zise el şi o roti din nou în piruete complicate.

Julianne izbucni în râs, când Hawk evită cu delicateţe să se ciocnească cu o altă pereche.

El îi făcu atunci cu ochiul. Fusese mereu o fetiţă destul de obraznică şi fireşte că familia ei susţinuse că asta se datora influenţei lui nefaste. Dar îl impresionă cât se arăta de entuziasmată de primul ei vals.

Perechile de dansatori care se învârteau în jurul lor dispărură ca în ceaţă. Ochii ei albaştri străluceau minunat şi se pomeni vrăjit de genele ei lungi. Treptat, îi dispăru zâmbetul şi întredeschise uşor buzele. În clipa aceea deveni mult prea conştient de curba subtilă a taliei ei şi ceva în el se schimbă.

Pe măsură ce muzica se apropia de sfârşit, el îşi încetini paşii până la ultima notă muzicală. Îi bubuia sângele în urechi, asurzindu-l. Nu putu să-i dea drumul

imediat, aşa că o mai ţinu în braţe o clipă. Era doar vag conştient că alte perechi de dansatori treceau pe lângă ei. Inima îi bătea cu putere în piept, când se uita la gura ei excitantă.

Aerul dintre ei se încinse şi începu să sfârâie, amintindu-i de calmul sufocant de dinaintea unei furtuni de vară. Un gând interzis îl străfulgeră.

„Te vreau”.

În sala de bal se aşternu o tăcere nefirească şi asta îl făcu să-şi mute atenţia spre ce se întâmpla în jur. Se uită în oglinda din spatele lui Julianne şi îşi dădu seama şocat că toate celelalte perechi părăsiseră ringul de dans. Simţi furnicături pe ceafă, aşa că întoarse capul, în jurul lor se adunase o mulţime uriaşă. Toată lumea se holba la el şi la draga de Julie.

Apoi mulţimea începu să aplaude frenetic.

Capitolul 3

Codul de conduită al unui crai: „Pentru a evita capcana căsătoriei, minte fără neruşinare”.

Ca prin ceaţă, Hawk o conduse pe Julianne în afara ringului de dans. Era uluit şi-şi simţea inima bubuindu-i în piept. Ce naiba se întâmplase?

Îşi pierduse capul din cauza micuţei Julie.

Mulţimea se strângea tot mai tare în jurul lor. Toată lumea vorbea în acelaşi timp şi destul de tare în timp ce ei îşi făceau loc să iasă.

— Ai văzut cum se uita la ea?

— Doamne, Dumnezeule! Am crezut că o s-o sărute.

— Aproape că m-am topit numai privindu-i.

— Vai mie, zise Julianne cu voce tremurătoare.

— Continuă să mergi, murmură el.

„La naiba! La naiba cu tot!” Jumătate din înalta

societate îl văzuse ţinând-o în braţe pe Julianne şi uitându-se în ochii ei ca unul dintre numeroşii ei pretendenţi amorezaţi. „La naiba! La naiba! La naiba!”

Cu toată inocenţa ei, reuşise cumva să-l încânte.

Fusese prins în mrejele ei. Aceasta era singura explicaţie plauzibilă pentru prostia lui. Ba nu, era mai rău decât atât. Mult mai rău. Dorinţa îi inundase venele, dorinţa pentru sora celui mai bun prieten al lui. Dar era tutorele ei, pentru numele lui Dumnezeu! Era ceva nepermis.

Se uită la Julianne pe furiş. Expresia visătoare de pe chipul ei îl făcu să se simtă ca un nemernic. În mod clar era încă sub vraja primului ei vals şi probabil nici nu înţelegea semnificaţia celor întâmplate.

Dacă blestematele de ziare de scandal făceau vreo aluzie la logodnă, ar fi dat amândoi de belea. Cum naiba i-ar fi putut explica asta vreodată lui Tristan?

„Prost! Al naibii idiot!”

Trebuia să facă ceva pentru a schimba cursul evenimentelor. O văzu pe mătuşa lui stând sprijinită de perete şi înţelese imediat că trebuia să o lase pe Julianne cu ea. După aceea se putea retrage în salonul rezervat jocurilor de cărţi şi râde de orice posibile glumiţe făcute de alţi domni pe seama lui.

Capetele se întoarseră după el pe măsură ce o conducea prin mulţime. Scrâşni din dinţi şi ignoră privirile care-i ardeau ceafa.

Însă nu apucară să ajungă prea departe, pentru că Amy Hardwick şi Lady Georgette le tăiară calea. Expresiile exaltate de pe chipurile lor nu aduceau a bine.

— Toată lumea vorbeşte despre valsul vostru! izbucni Georgette.

— Aproape că mi s-a oprit inima în piept, când a început să aplaude toată lumea, zise Amy.

Se gândi o clipă să o lase pe Julianne cu prietenele ei, dar se răzgândi imediat când îl văzu pe Ramsey croindu-şi drum prin mulţime, în direcţia lor.

— Ah, aici erai, Lady Julianne, zise Ramsey. Am venit

să-mi revendic dansul pe care mi l-a furat Hawk.

Hawk îl săgetă imediat cu privirea.

— Doamna nu doreşte să danseze.

Julianne se încordă lângă el. Prietenele ei făcură ochii cât cepele. Dar nu-i păsa.

Ramsey se încruntă.

— Şi cine eşti tu să răspunzi în numele doamnei?

— Tutorele ei.

Ramsey izbucni în râs.

— Asta da glumă. Uliul paznic la coteţul păsărilor[2].

Hawk îi aruncă imediat o privire rece şi ameninţătoare.

— Mă acuzi că aş avea intenţii necuviincioase pentru doamnă? Ramsey zâmbi dispreţuitor.

Hawk miji ochii şi rosti printre dinţii încleştaţi:

— Dă-mi voie să clarific lucrurile chiar acum, ca nu cumva tu sau oricine altcineva să vă faceţi o idee greşită. Lady Julianne mi-e ca o soră.

Toţi oamenii din jur întoarseră capetele în direcţia lui. Mai mulţi domni chicotiră şi-l priviră amuzaţi.

Ramsey ridică din sprâncenele-i nisipii.

— Şi totuşi, nu eşti de acord ca doamna să danseze cu alţi domni.

— Nu. Nu sunt de acord să danseze cu *tine.*

Auzise recent zvonul dezgustător că Ramsey şi alţi şase amici desfrânaţi de-ai săi strecuraseră o prostituată într-una dintre camerele private de la club şi apoi îşi făcuseră de cap cu ea pe rând. Aşa că Hawk nu avea de gând sub nicio formă să-l lase pe nemernicul acela josnic să danseze cu Julianne.

Ramsey făcu o plecăciune.

— Lady Julianne, mă văd nevoit să-mi retrag invitaţia la dans. Tutorele dumneavoastră nu este de acord.

Ramsey plecă, şi Hawk răsuflă uşurat. După ce se

---

2 Un joc de cuvinte care face referire la numele lui Hawk. În limba engleză, „hawk“ înseamnă „uliu“, (n.tr.)

relaxă, îşi dădu seama că lui Julianne îi tremurau degetele pe mâneca lui. Observă alarmat cum se face albă ca varul.

— Julianne, îţi este rău?

Ea întredeschise uşor buzele, dar nu spuse nimic.

— Ar fi mai bine să-ţi găsesc un scaun. Poţi să mergi? o întrebă Hawk.

Amy Hardwick se grăbi să o ia de braţ.

— O vom escorta noi la sala de toaletă.

Lui Hawk i se păru că Julianne era pe punctul de a leşina.

— Se simte rău. O s-o chem pe mătuşa şi o s-o ducem acasă pe Julianne.

— Nu, zise Georgette, încruntându-se la el. O să avem noi grijă de ea. Ne e ca o soră.

Amy clătină din cap în direcţia lui Georgette, după care se întoarse spre el şi zise:

— Milord, vom trimite după mătuşa dumitale, dacă Julianne nu îşi revine repede.

Hawk se încruntă şi le privi retrăgându-se. La naiba cu Ramsey care o supărase pe Julianne! Şi era mai mult decât evident că *el o* jignise pe Georgette refuzând să-i îngăduie ticălosului ei frate să danseze cu Julianne. „Ce să zic?! Mare păcat!”

„Lady Julianne mi-e ca o soră”.

Uluită, Julianne alungă gândul acesta oribil şi intră împleticindu-se în sala de toaletă. Abia dacă îşi mai putea aminti cum ajunsese acolo.

Amy o prinse şi o ajută să-şi găsească echilibrul.

— Ai grijă, spuse ea.

— Nu sunt scaune libere, zise Georgette. Are nevoie să se odihnească.

Julianne se uită prin încăpere. Era atât de amorţită că abia îşi mai simţea membrele. Trei cameriste se agitau în jurul celorlalte doamne prezente, reparând bucle lăsate şi volane rupte. De pe scaunele de la fereastră se auzi un chicotit strident. Nimic din ce era în jurul ei nu i se părea real.

Una dintre cameriste termină de aranjat coafura unei doamne în vârstă şi îşi îndreptă atenţia spre Julianne. Făcu imediat ochii mari.

Georgette o întrebă în şoaptă:

— Putem sta undeva în intimitate?

— Da, milady. Urmaţi-mă!

Slujnica găsi o lumânare şi le conduse pe coridor. Deschise uşa unui dormitor de lângă sala de toaletă. Julianne se sprijini pe braţul lui Amy şi o urmă pe cameristă. Odată ajunsă înăuntru, se aşeză pe o canapea, în timp ce fata aprindea un sfeşnic cu lumânarea. Îşi împreună strâns mâinile înmănuşate, într-un efort de a le face să se oprească din tremurat.

Amy se aşeză lângă ea şi-i şopti:

— O să fie bine.

„Ba nu, nu o să fie”.

Camerista făcu o reverenţă politicoasă, după care i se adresă lui Georgette:

— Să-i aduc ceva? Biata fată pare bolnavă.

— Adu vin, zise Georgette. Pentru noi toate.

Slujnica încuviinţă din cap şi părăsi încăperea grăbită.

— Vin pentru noi toate? şuieră Amy, după ce se închise uşa.

— Şi eu am nevoie de ceva care să-mi liniştească nervii, răspunse Georgette şi se aşeză pe canapea lângă Amy şi Julianne. Draga mea, spune-ne ce putem face… cu ce te putem ajuta?

Julianne îşi acoperi faţa cu mâinile. Chiar dacă purta mănuşi, îşi simţea degetele reci ca gheaţa. Dar măcar începuse să-i mai dispară senzaţia de amorţeală. Cuvintele lui Hawk îi răsunau în minte iar şi iar. „Lady Julianne mi-e ca o soră”. O, Doamne, Dumnezeule! Nu o iubea!

— E normal să plângi, zise Amy.

— Nu pot, articulă cu greu Julianne. Îşi simţea gâtul uscat şi blocat. Nu vreau să-mi vadă faţa roşie şi ochii umezi, pentru că atunci o să-şi dea seama.

Georgette o frecă pe braţ.

— Cum a putut să se comporte aşa, ca o bestie?

— Nu acum, şuieră Amy.

— Da, ei bine, sunt furioasă în numele ei, zise Georgette. A tratat-o îngrozitor.

Lacrimile ameninţau să îi inunde ochii. Julianne încercă din răsputeri să le reprime, dar în cele din urmă se dovedi în zadar. Întreg trupul începu să-i tremure când izbucni în plâns.

Prietenele ei rămaseră tăcute, până când lacrimile îi secară.

Apoi se cutremură din toate încheieturile şi Amy îi întinse o batistă.

— Sprijină-te pe mine, îi şopti ea.

Julianne îşi odihni capul pe umărul micuţ al prietenei sale şi-şi şterse obrajii umezi.

— Georgette, e un urcior şi un castron pe lavoar, zise Amy. Ai vrea să uzi tu o cârpă şi să o aduci?

— Desigur.

Julianne închise ochii şi încercă să se liniştească, dar cuvintele lui tot i se mai strecurau printre gânduri. Hawk nici măcar nu ştia că îi frânsese inima. Ar fi trebuit să fie recunoscătoare pentru asta, dar, din păcate, mândria nu era deloc un balsam pentru o inimă frântă.

Se auzi cum e turnată apa în vasul de porţelan.

— Nu o să-i înţeleg niciodată pe bărbaţi, zise Georgette. A fost atât de atent pe ringul de dans şi apoi dintr-odată a susţinut că Julianne îi e ca o soră.

În clipa aceea Julianne începu să respire greu. Îşi îndreptă brusc spatele, luptându-se pentru fiecare gură de aer. Panica îi încleşta pieptul cu fiecare inspiraţie scurtă.

— Încet, zise Amy. Respiră adânc şi uşor. Sunt aici lângă tine.

„Nu gândi! Respiră! Nu gândi! Respiră!”

Apoi se auzi foşnetul fustelor lui Georgette, care se apropia.

— Amy, mi-e frică. Nu poate să respire.

Julianne trase cu sălbăticie de lanţul de aur cu

pandantiv pe care-l purta la gât. Trebuia să scape de el. Imediat!

— Stai nemişcată, zise Amy. Ajută-mă, Georgette!

Georgette se aşeză în genunchi şi o prinse strâns de mâini pe Julianne.

— Stai nemişcată ca Amy să poată desface lanţul.

O simţi pe Amy bâjbâind la ceafa ei, aşa că îşi aplecă uşor capul. Medalionul îi căzu în poală, şi Georgette îl ridică.

— Amy, pune-l la tine în săculeţ ca să nu se piardă.

Nu ar fi trebuit să îl poarte niciodată. Şi nu ar fi trebuit nici să i-l arate.

— Lasă-te pe spate, o îndemnă Georgette. Iar după ce Julianne se conformă, îi răcori faţa cu cârpa rece şi umedă, pe care i-o aşeză apoi pe ochi. Asta va ajuta să ţi se dezumfle ochii.

— Mi-aş dori să-i poată alina şi suferinţa, murmură Amy.

Dar Julianne nu-şi dorea altceva decât să-i amorţească inima cu totul şi să nu mai simtă nimic.

Preţ de câteva clipe se aşternu tăcerea şi niciuna dintre ele nu mai spuse nimic.

Julianne le era recunoscătoare pentru tăcere. În momentul acela era suficient să ştie că prietenele ei erau lângă ea. Pentru că nu ar fi putut îndura să fie singură.

După o lungă perioadă de timp, simţi că îi amorţise gâtul. Îşi dădu cârpa la o parte de pe ochi şi ridică uşor capul.

Georgette luă cârpa umedă şi o duse la lavoar. Iar când se întoarse oftă adânc.

— E mai bine acum?

Şi în momentul acela pur şi simplu nu se mai putu abţine, izbucni într-un hohot de râs isteric.

— O, da! Toate visurile mele s-au spulberat, dar sunt perfect mulţumită.

Prietenele ei făcură schimb de priviri îngrijorate.

— Încerca doar să te scape de fratele meu, zise Georgette. Hawk nu şi-ar recunoaşte niciodată

sentimentele înainte de a ţi le mărturisi ţie.

Julianne pufni dispreţuitoare.

— Eşti cumva surdă? Mi-a spus deja care sunt sentimentele lui pentru mine. Dar dându-şi seama cât de aspru îi vorbise prietenei sale, se încruntă. Iartă-mă, te rog!

— Eşti rănită, zise Amy. E de înţeles.

— Eu tot refuz să cred că nu e pe cale de a se îndrăgosti nebuneşte de tine, zise Georgette. Când aţi dansat, nu îşi putea lua ochii de la tine.

— Nu are niciun rost, Georgette, zise Julianne şi se cutremură. Doar m-a tachinat în seara asta… la fel cum a făcut de când eram mică.

— Unde ţi-e curajul? întrebă Georgette şi-şi aşează mâna pe umărul lui Julianne. Nu poţi renunţa atât de uşor.

— Uşor? L-am aşteptat patru ani. Nu pot face nimic ca să schimb ceea ce simte pentru mine, zise ea dezamăgită şi plecă privirea în pământ. Mi-am asumat un risc cu el. Şi am pierdut. Se convinsese singură că îl putea face să o iubească. La fel cum încercase să câştige dragostea tatălui ei. Ce naiba era în neregulă cu ea?

Slujnica se întoarse cu o tavă pe care se aflau o carafă de vin şi trei pahare. Amy scotoci repede prin săculeţul ei. Se auzi clinchetul de monede din mâna ei, după care se duse lângă masă şi-i vorbi în şoaptă fetei. Femeia umplu paharele cu vin şi le oferi fiecăreia câte unul, după care părăsi încăperea.

— O cheamă Meg, zise Amy. I-am dat un şiling.

— Oh, nici măcar nu m-am gândit la asta, zise Georgette. Tu eşti mereu foarte atentă, Amy.

Apoi rămaseră tăcute, sorbind din vin. Şi Julianne chiar se simţi un pic mai bine după primele înghiţituri. Continuă să bea de fiecare dată când gândurile ei se îndreptau către Hawk. După câteva minute, înclină paharul spre buze şi se încruntă. Era gol.

— Mai vrei? o întrebă Georgette.

— Aduc eu. Îi tremurau un pic picioarele, dar simţea că vinul o amorţise într-o oarecare măsură. Îşi umplu la loc

paharul, după care se întoarse pe canapea. Ei bine, cred că voi supravieţui. Dar tristeţea tot îi inunda inima, în ciuda acelor cuvinte curajoase.

Georgette pufni furioasă:

— O să-l faci să-i pară rău.

— Georgette… o mustră Amy.

Julianne contempla paharul de vin şi zise ca prin vis:

— E un porc.

— Amin! exclamă Georgette.

— Hai mai bine să vorbim despre altceva, zise Amy.

Dar Georgette dădu pe gât paharul cu vin şi rosti cu înverşunare:

— Toţi bărbaţii sunt nişte porci.

— Toţi au amante… zise Julianne, amintindu-şi ce îi spusese Hester despre Hawk. Chiar şi unii dintre cei căsătoriţi. „Cum era cazul tatălui ei, de exemplu”.

Georgette oftă.

— Uneori cred că amantele au parte de toată distracţia.

Amy scoase un sunet dezaprobator şi exasperat.

— Sunt femei sărmane, care nu au de ales, decât să-şi vândă trupul ca să poată supravieţui. Trebuie să fie înspăimântător să fii atât de dependent de altcineva.

— Dar şi noi depindem de altcineva, zise Julianne. Bărbaţii ne controlează vieţile. Ei au toată puterea. Stăm şi aşteptăm la nesfârşit… Asta e tot ce facem. Şi între timp ei întârzie şi-şi pierd vremea cu femei de nimic, amânând cât mai mult momentul căsătoriei. Noi ne punem toate speranţele în ei şi apoi… *Puf!* Tot ei pleacă veseli în paşi de dans, pentru că nu vor să renunţe la burlăcie şi la distracţie.

— Ai dreptate, zise Amy. Dar nu cumva *noi* suntem cele care le dăm toată puterea asta?

— Discuţia asta mă deprimă, zise Georgette şi se ridică. Am nevoie de încă un pahar de vin. Amy, dă-mi şi paharul tău să ţi-l umplu!

— Dar eu încă nu l-am terminat nici pe acesta.

— Nu-i nimic, îţi torn peste, zise Georgette şi-i smulse paharul din mână, vărsându-şi câţiva stropi pe fustă. Pata roşie se răspândi, impregnând materialul. Ah!

— Ai face bine să pui cârpa umedă pe pată, o sfătui Amy.

— Dar după aceea o să mi se ude fustele. Chicoti, apoi zise: Ei, dar ce mai contează?! Sunt deja ude…

Şi în momentul acela izbucniră toate trei în râs.

Georgette se duse la carafă şi umplu cu vin cele două pahare.

— Ar trebui să avem grijă să nu ne îmbătăm, zise Amy.

— O, de ce nu? întrebă Georgette şi luă o înghiţitură mare de vin. Probabil toţi domnii sunt deja beţi criţă.

— Dar noi suntem doamne, spuse Amy.

Georgette pufni:

— Da, nişte doamne ameţite.

— Nu suficient de ameţite, zise Julianne şi sorbi din pahar. Cum să fac să-l rănesc?

Georgette se întoarse cu cele două pahare şi-i înmână unul lui Amy.

— Am putea să aruncăm un blestem asupra lui.

Amy lăsă jos paharul.

— Prostii! Nici măcar nu ştim niciun blestem.

— Eu ştiu cum să blestem, zise Julianne şi rânji superior. Lua-te-ar naiba!

— Du-te naibii, zise Georgette, coborând vocea într-o şoaptă guturală, care imita vocea unui bărbat.

— La dracu’, zise şi Amy, după care pufni.

Continuară apoi toate trei prin a plănui diferite modalităţi ridicole prin care să-l tortureze pe Hawk – dintre care mai multe includeau lanţuri de fier şi o ghiulea legată de picior. Câteva minute mai târziu, Georgette scurse în paharul ei ultimele picături de vin din carafă.

— Julie, să ştii că eu sunt absolut sigură că e îndrăgostit de tine.

— Nu este, zise Julianne, după care-i scăpă un sughiţ.

Amy se uită la ea şi se încruntă.

— Julianne, toată lumea din sala de bal a observat felul în care te privea pe ringul de dans. A continuat să te ţină în braţe, chiar şi după ce s-a oprit muzica. Sunt de părere că faptele spun mai mult decât vorbele.

Julianne încremeni. O tachinase şi apoi o privise cu jind.

— O, Amy, ai dreptate! exclamă ea şi sughiţă din nou. Mi-a dat de înţeles că ţine la mine. Dar apoi s-a speriat, când şi-a dat seama că toată lumea vorbea despre valsul nostru. Cum îndrăzneşte… *hâc…* să se joace aşa cu mine?

Georgette rânji.

— Vom găsi o cale să-l facem să plătească.

— Nu suntem singurele doamne care suferă din cauza acestor crai ticăloşi care evită să se însoare, zise Amy. Trebuie să existe o cale prin care toate doamnele să poată prelua puterea în mâinile lor.

— Dar cum? întrebă Georgette.

Julianne o apucă de braţ pe Amy.

— Eşti genială!

Amy clipi nedumerită.

— Dar nu am nicio soluţie practică.

Julianne rânji.

— Eu da. Mulţumită lui Hester. Mi-a spus cum să ademenesc un crai… *hâc!…* doar că eu am ignorat-o ca o proastă.

— Dar noi vrem să ademenim crai? întrebă Amy. Nu ar trebui să ne concentrăm asupra domnilor cumsecade?

— Ce domni *cumsecade?* mormăi Georgette, după care dădu pe gât vinul din pahar.

Amy se încruntă.

— Cei mai tineri sunt destul de agreabili.

Julianne se strădui să mascheze încă un sughiţ.

Georgette izbucni într-un hohot de râs dispreţuitor.

— Ăia tineri abia dacă pot rosti un cuvânt fără să li se împleticească limba-n gură.

— Niciuna din voi nu s-a prins care e… *hâc!…* ideea,

zise Julianne. Prin mintea ei se învârteau numai gânduri de răzbunare. Putem ademeni domnii făcându-i să creadă că îi dorim. Şi apoi îi aruncăm ca pe nişte cărbuni încinşi.

— Nu o să ne mai amintim asta mâine, zise Amy. Şi, Julianne, te-a apucat o criză îngrozitoare de sughiţat. Cred că ar fi bine să nu mai bei.

În clipa aceea Julianne sughiţă din nou şi aproape că-şi vărsă vinul pe rochie, în timp ce se întinse să lase paharul pe podea.

— Îmi amintesc perfect fiecare cuvinţel al lui Hester şi o să scriu totul cuvânt cu cuvânt şi pentru voi.

— Dacă vrem să reuşim în treaba asta, atunci e nevoie să ni se alăture toate domnişoarele necăsătorite, zise Georgette. Abia atunci o să *obselve* domnii.

Julianne se încruntă. Prietena ei începuse să stâlcească cuvintele.

— Va trebui să le putem pe *sul...* surorile noastre să jure un jurământ al tăcerii, zise Georgette. Pun pariu că şi toate celelalte fete sunt la fel de *deghizate* de domni, cum suntem noi.

— Vrei să spui *dezgustate,* zise Julianne şi observă că prietena ei avea ochii cam sticloşi.

— Dar oare procedând astfel n-o să-i împingem pe domni în braţele uşuraticelor acelora care mişună prin teatre? Sau mai rău... în braţele femeilor măritate şi fără scrupule? întrebă Amy.

Julianne îi aruncă prietenei sale o privire îngâmfată.

— Vom fi ca... *Hâc!...* ca Anne Boleyn.

— Poftim? rostiră prietenele ei la unison.

— Da! Ea l-a ţinut ani în şir pe Henric al VIII-lea într-o lesă a frustrării. Şi dacă ea a putut, atunci putem şi noi!

Prietenele ei izbucniră în râs.

Dintr-odată se deschise uşa.

— Meg, ai ajuns la *ţanc,* zise Georgette. Ne mai aduci nişte vin?

— Se pare că aţi băut suficient, zise Hester fermă şi intră pe lângă Meg.

Julianne sughiţă din nou şi-şi lipi palma peste gură.

Hester se uită la carafa goală de vin, după care se întoarse către Meg.

— Jos toată lumea se pregăteşte pentru cina de la miezul nopţii. Nu le lăsa pe fete să plece. Mă întorc imediat.

*

Hawk se tolăni în scaunul său la masa de joc. Se gândea că probabil Julianne era destul de bine. Amy Hardwick era o fată de nădejde şi, cu siguranţă, o va anunţa pe mătuşa lui, dacă starea lui Julianne se înrăutăţea. Cu toate astea, îmbolnăvirea subită a lui Julianne îl pusese pe gânduri. Oare i se făcuse rău din cauza confruntării lui cu Ramsey sau din cauza sălii de bal aglomerate şi sufocante? Hawk nu crezuse niciodată că Julianne era una dintre acele creaturi feminine delicate… pe de altă parte, numai Dumnezeu ştia cât de des se plângeau surorile lui de boli misterioase.

În ciuda acestui lucru care-l preocupa, memorase instinctiv cărţile din mâna precedentă. Le vizualiză mintal pe celelalte – dar, la drept vorbind, nu era greu, de vreme ce nu trebuia să-şi amintească decât o singură culoare… pe cele de inimă roşie. De cealaltă parte a mesei, Ramsey se încruntă la cărţile sale, şovăind. Nemernicul se alăturase jocului în ultima clipă. De-a lungul anilor, Ramsey profitase de fiecare ocazie ca să-l împungă, iar Hawk îl ignorase cu stoicism. Dar în seara aceea, Ramsey îl obligase la o confruntare.

Hawk îşi înghiţi un căscat, tot mai plictisit din cauza întârzierilor acelora enervante. Apoi Ramsey îşi jucă foarte prost mâna. Cu un rânjet arogant, Hawk aruncă pe masă regina, câştigând levata şi roberul – adică cele mai bune trei mâini din cinci jocuri.

Partenerul său, un flăcău tânăr cu un nas foarte ascuţit, exclamă:

— Eşti un magician! zise Eastham. E aproape ca şi

când ai fi putut vedea ce cărţi au fost decartate!

Hawk nu zise nimic. Cu mult timp în urmă învăţase să calculeze şansele de câştig.

— La naiba! zise Durleigh, partenerul lui Ramsey, după care strânse toate cărţile şi le amestecă.

Eastham se aplecă peste masă, cu privirea înverşunată aţintită asupra lui Hawk.

— Ai vreun fel de talisman sau ceva de genul acesta?

— Nu.

Majoritatea jucătorilor erau superstiţioşi şi aveau asupra lor tot felul de talismane în timpul partidelor de cărţi. Mult prea mulţi pierdeau averi întregi şi spuneau că au avut ghinion. Dar el, unul, acumulase o avere considerabilă, pur şi simplu părăsind masa de joc când câştiga. Cu mult timp în urmă, încercase să folosească banii astfel câştigaţi pentru a plăti datoria pe care o avea la tatăl său. Doar că acesta din urmă refuzase să accepte banii. Amintirea aceea încă îl mai durea, dar se grăbi să alunge acel gând inutil.

Hawk se încruntă, când văzu un lacheu apropiindu-se.

— Lord Hawkfield, mătuşa dumneavoastră vă cere să vă alăturaţi dumneaei în sala de bal, zise servitorul. Şi a mai cerut şi prezenţa Lordului Ramsey. Este o chestiune extrem de urgentă.

Lui Hawk i se făcu inima cât un purice, aşa că împinse tare scaunul şi se ridică. Julianne putea să fie grav bolnavă şi el irosise deja prea mult timp preţios. Ieşi cu paşi mari din salonul dedicat jocurilor de cărţi, temându-se de ce era mai rău. Ramsey îl urmă îndeaproape.

Hester îi aştepta lângă uşă. Hawk observă imediat că şi ceilalţi invitaţi părăseau pe rând sala de bal, probabil pentru a se duce să ia cina de la miezul nopţii.

— Unde e Julianne? o întrebă în grabă pe mătuşa lui.

— E cu prietenele ei în dormitorul de lângă sala de toaletă a doamnelor.

În mintea lui Hawk apăru imediat o imagine cu sărmana de Julie tremurând pe pat.

— O, Doamne! Cât de rău se simte?

— Toate cele trei fete sunt într-o stare şocantă, zise Hester.

Ramsey încremeni şi se încordă.

— Mă duc să-l găsesc pe Beresford să-i spun să trimită imediat după un doctor.

Dar Hester clătină din cap, fermă.

— Nu ar fi deloc un lucru înţelept. Se uită apoi în stânga şi-n dreapta, parcă asigurându-se că nu era nimeni prin jur care asculta. După aceea se aplecă spre ei şi le şopti: Au băut o carafă întreagă de vin.

*

Era linişte deplină în sala de toaletă alăturată.

— Cred că toată lumea a coborât deja la cină, şopti Amy.

— O, Doamne! Nu se poate ca fratele meu să mă vadă aşa *amesită,* zise Georgette.

— Vrei să spui *ameţită,* o corectă Julianne, după care sughiţă din nou. Va trebui să-l conving pe Hawk să nu-i spună nimic despre asta lui Tristan. Altfel, fratele meu va insista să mă întorc imediat acasă. Chiar şi acel simplu gând îi făcea stomacul să se strângă.

— Am un plan, zise Georgette. Trebuie să dispărem până când se mai liniştesc apele.

Amy scoase un sunet exasperat.

— Dacă ne ascundem, nu facem altceva decât să amânăm inevitabilul şi să-i facem să fie şi mai furioşi pe noi.

— Ha! Nu tu eşti cea care trebuie să dea piept cu *pfu...* plutonul de execuţie. Georgette se grăbi spre uşă şi o deschise. Meg, vino *înlăuntlu!*

— Vrea să zică *înăuntru,* clarifică Julianne şi sughiţă din nou.

— Trebuie să ajungem la to... toaletă, continuă Georgette, după ce intră slujnica.

Meg părea destul de nesigură.

— Nu, cred că ar fi mai bine să aşteptaţi să se întoarcă doamna.

— Nu pot să stau aici şi să aştept, zise Georgette. Dacă nu ne în… întâlnim cu ea, spune-i lui Lady Rut… Rutledge că ne vedem jos.

— Milady, mai bine aţi rămâne aici, zise Meg. Vinul vi s-a cam urcat la cap.

— Nu, zise Georgette, după care le făcu semn lui Amy şi lui Julianne. Haideţi!

Julianne şovăi.

— Ar fi mai bine să nu, Georgette.

— Ei, eu mă duc, zise prietena ei şi ieşi pe coridor nesigură pe picioare.

Amy se ridică imediat în picioare.

— Trebuie s-o oprim, Julianne!

Se grăbiră amândouă spre uşă.

— Vino înapoi, Georgette, şuieră Julianne, în timp ce prietena ei pornea în direcţia greşită pe coridor.

Meg se duse imediat după ele.

— Veniţi înapoi, milady. Scările sunt în cealaltă parte.

Dar Georgette doar chicoti şi-şi continuă drumul.

— Mă duc s-o aduc, zise Meg.

— Of, mă tem că nu o să asculte de tine, Meg, zise Amy.

Julianne luă lumânarea de la slujnică.

— Ne întoarcem repede. Promit!

Încercă să protejeze flacăra cu palma, dar lumânarea tot se stinse când se grăbiră pe coridor.

Din fericire, rochia albă a lui Georgette era ca un semnal luminos. Ajunse la capătul coridorului, unde se opri şi se holbă o clipă nedumerită la uşă.

Când ajunseră în sfârşit la ea, se clătina pe picioare.

— S-a auzit ceva.

— Vino, hai să ne întoarcem, zise Amy, trăgând-o în zadar de braţ.

Ceva începu să bată ritmic în uşă. Julianne sughiţă şi

se uită îngrozită, temându-se că oricine se afla de partea cealaltă ar fi putut s-o deschidă larg.

Se auzi un bărbat gemând.

Georgette se încruntă.

— Oare se simte rău?

Loviturile în uşă se auzeau din ce în ce mai tare. Se auzi apoi vocea unei femei, care scotea nişte sunete stridente. Suna ca un porc care guiţa la tăiere.

Julianne se încruntă.

— Ce… *hâc!…* fac acolo?

— Trebuie să plecăm, şopti Amy.

Loviturile se transformară în bubuituri în toată regula şi gemetele bărbatului răsunară din ce în ce mai tare.

— Simte mânia sabiei mele puternice!

— Are o sabie? întrebă Georgette.

Femeia din spatele uşii ţipă.

Georgette icni îngrozită.

— A omorât-o!

— Termin!

— Nu în mine, zise femeia. Nu vreau un plod.

Julianne scăpă lumânarea din mână şi se plesni cu palma peste gură. Crezuse mereu că era nevoie de un pat pentru… *asta.* Rămase încremenită, holbându-se la uşă şi încercând să-şi dea seama cum reuşea cuplul de amorezi în demersul acela. Însă nu reuşi.

— Trebuie să plecăm, şuieră Amy. Acum!

Toate trei îşi ridicară fustele în acelaşi timp şi se grăbiră înapoi pe coridor, chicotind şi piţigăindu-se. Julianne o luă la fugă înaintea lor şi se uită peste umăr după prietenele ei.

— Ai grijă! îi strigă Amy.

Julianne se izbi de ceva. Icni imediat când două mâini mari o apucară de umeri.

— Ai dat de mare necaz, mârâi Hawk.

Capitolul 4

Secretele seducţiei unei doamne: „Uită sfaturile bine intenţionate ale mamei şi ocupă-te personal de problema căsătoriei”.

Când trăsura se puse în mişcare, Hawk îşi aruncă pălăria pe bancheta de piele de lângă el. Nu va putea uita niciodată imaginea aceea a lui Julianne şi a prietenelor ei, alergând pe coridor şi râzând isteric, ca nişte copile neastâmpărate. Lua-o-ar naiba! Îl păcălise.

Mătuşa Hester o bătu încet pe mână pe Julianne.

— Ţi-e greaţă, draga mea?

Nu putu auzi răspunsul lui Julianne din cauza tropăitului copitelor cailor pe strada pietruită.

— Să-mi spui, te rog, dacă te simţi rău, zise el, ridicând vocea. Aş prefera să nu dai la boboci în trăsură!

— Marc! exclamă Hester.

Era prima dată în viaţa lui când reuşea să o şocheze pe mătuşa sa.

— Să rog vizitiul să tragă pe dreapta?

— Nu mi-e rău, răspunse Julianne pe un ton ţâfnos.

Hawk pufni:

— Nu, dar mâine-dimineaţă o să ai o durere de cap a dracului de mare, zise el ridicând vocea astfel încât să fie sigur că îl auzea.

— Las-o în pace, Marc, zise Hester.

Dar el nu putea.

— Ce ai de spus în apărarea ta, Julianne?

— Mulţumesc că m-ai vindecat de sughiţ.

— Se pare că toată treaba ţi se pare foarte amuzantă, zise el scurt şi tăios. Dar te asigur că nu-i deloc aşa. Te-ai gândit măcar o clipă la reputaţia ta?

— Ei, haide, acum, interveni Hester, încercând să aplaneze conflictul. Sunt sigură că Julianne nu a intenţionat să bea prea mult.

— Mii de scuze, atunci. Nu mi-am dat seama că

prietenele ei i-au turnat cu forţa vinul pe gât, mârâi el.

— Refuz să răspund la o acuzaţie aşa ridicolă, zise Julianne supărată.

— Foarte bine, izbucni el. Pentru că nu am nicio intenţie de a discuta problema până când nu vei fi într-o stare mai *bună.*

Ea se întoarse cu faţa spre fereastră.

Nu ar fi crezut-o niciodată în stare de aşa ceva. Dar era evident că de la bun început plănuise să-l păcălească. Şi chiar reuşise. Fără îndoială, îl considera moale din fire. Dacă ea credea că avea să treacă cu vederea acel gest al ei de răzvrătire, atunci se înşela amarnic. Şi a doua zi va afla că lucrurile stăteau complet altfel.

Trăsura se opri zguduindu-se. Hawk coborî primul, după care o ajută pe mătuşa lui să se dea jos. Iar când femeia porni spre casă, întinse mâna, ca să o ajute şi pe Julianne. Dar ea refuză şi se clătină pe trepte. La naiba! O prinse imediat de talie ca nu cumva să cadă şi o coborî pe caldarâm. Apoi, când încercă să se îndepărteze, o strânse şi mai tare.

— Nu mai opune rezistenţă.

— Dă-mi drumul, bolborosi ea, întorcându-şi faţa de la el.

Se auzi uşa conacului deschizându-se, iar mătuşa lui se întoarse şi se uită spre ei.

— Mătuşa şi majordomul se uită la noi. Ia-mă de braţ, zise el.

Julianne făcu un pas. Aşa că făcu şi el un pas. O apucă de braţ şi o conduse către uşă. Chiar înainte de ajunge la treptele casei, se aplecă uşor şi-i mârâi la ureche:

— Ar fi bine să fii pregătită să-ţi ceri iertare în genunchi, mâine când vin în vizită, fata mea.

— Nu sunt fata ta.

Îi scăpă un gâlgâit ciudat, aşa că fugi imediat în casă.

*

O oră mai târziu, Julianne se şterse pe faţă şi se îndreptă spre pat. O apucase greaţa şi i se făcuse îngrozitor de rău.

Betty, camerista, îi dăduse deoparte cuvertura. Când Julianne se urcă în pat şi-şi trase pătura până la bărbie, slujnica se încruntă şi zise:

— Oh, domnişoară, nu vreţi să mă lăsaţi să o chem pe Lady Rutledge? Doamna ar trebui să ştie că vă simţiţi rău.

Pe Julianne o durea gâtul, dar făcu un efort şi îşi drese glasul.

— Nu, te rog să n-o deranjezi. Tot ce îmi trebuie este o noapte bună de odihnă.

Aşternuturile aveau un miros proaspăt, care i se părea că nu se potriveşte cu umbrele sumbre din încăpere. Din obişnuinţă, se rostogoli pe o parte şi strânse la piept o pernă – la fel cum făcuse în fiecare noapte de la primul ei dans cu Hawk, în urmă cu patru ani, la balul la care-şi făcuse debutul în societate. Şi în fiecare noapte de atunci, îşi închipuise cum îl va strânge în braţe pe Hawk în noaptea nunţii lor. O suferinţă profundă îi inundă întreaga fiinţă şi lacrimi usturătoare îi împânziră ochii. Împinse perna deoparte. Ei doi nu vor avea niciodată o noapte a nunţii.

Se întoarse pe burtă, îşi îngropă faţa în pernă şi începu să plângă. Cum putuse să fie atât de proastă? Atât de oarbă? Îşi pusese inima pe tavă. Până şi Hester observase asta.

La naiba cu el! O ceruseră în căsătorie o mulţime de gentlemani, dar ea îi refuzase pe toţi, pentru că dorise să-l aştepte pe Hawk.

Îl ura. Îl ura pe bărbatul la care se gândise în fiecare zi, timp de patru ani. Pe bărbatul la care visase noapte după noapte. Se îndrăgostise de el până peste cap şi-l transformase în centrul universului ei. Iar în noaptea aceea îi frânsese inima.

Uşa se întredeschise cu un scârţâit uşor.

— Oh, copilă! exclamă Hester.

Simţi salteaua lăsându-se sub greutatea lui Hester şi

abia atunci ridică faţa din pernă. Flacăra de la lumânarea femeii pâlpâia pe noptiera de lângă pat.

Hester o frecă uşor pe spate şi o întrebă:

— Spune-mi… ce s-a întâmplat?

Însă mândria o făcu să rămână tăcută.

Hester scotoci în sertarul noptierei şi scoase o batistă.

— Betty a venit la mine pentru că îşi face griji pentru tine.

Julianne se întoarse cu faţa în sus şi-şi suflă nasul.

— Am rugat-o să nu te deranjeze.

— Ei… asta e o prostie. Trebuie să-mi spui când eşti supărată, zise Hester.

Julianne înghiţi apăsat.

— Îmi pare rău că am băut aşa mult vin.

— Ştiu. Făcu o pauză scurtă, după care adăugă: Când nu te-ai mai întors în sala de bal, am bănuit că nepotul meu te-a supărat cu ceva.

Julianne se jucă atunci cu pătura. Era puţin spus că o supărase. O respinsese în public. Durerea îi săgetă din nou inima.

— Chiar nu vrei să-mi spui ce s-a întâmplat? zise Hester.

Înghiţi din nou, ca să scape de nodul din gât, după care zise şovăitor:

— Nu vreau ca el să ştie.

— Sigur că nu, spuse Hester. Dar poate te-aş putea ajuta în vreun fel, dacă îmi spui ce s-a întâmplat.

Ochii i se umplură din nou cu lacrimi fierbinţi.

Hester scoase încă o batistă curată din sertar şi i-o înmână. Julianne îşi şterse ochii şi îi povesti totul cu inima îndoită.

Hester oftă.

— Am văzut cum se uita la tine în timpul valsului. Situaţia nu e chiar atât de fără speranţă pe cât ar putea părea, draga mea.

— Am continuat să sper timp de patru ani, zise Julianne. Şi de fiecare dată când mă tachina, mă

convingeam singură că începea să ţină la mine. Dar nu s-a întâmplat niciodată nimic. Nu mă iubeşte şi nu mă va iubi niciodată.

— În seara asta a demonstrat de mai multe ori că te doreşte. Şi după cum ţi-am mai zis, pentru un bărbat, acesta este primul pas spre inima lui.

Afirmase clar şi răspicat că nu o voia. Şi acest simplu gând îi trimise un nou fior de durere în inimă.

— Mâine lucrurile nu vor mai părea atât de negre, zise Hester şi se ridică. După aceea trase pătura şi o acoperi cu ea până sub bărbie, de parcă ar fi fost un copil. Ştiu că acum eşti rănită, dar ai încredere în mine că eşti mai rezistentă decât crezi. Îţi promit că totul va fi bine.

Julianne ştia în sinea ei că totul era pierdut.

— Mulţumesc.

— Mi-am dorit mereu o fiică, zise Hester. Aşa că te rog să-mi dai voie să te alin şi să te răsfăţ.

Julianne înţelegea regretul care se ascundea în spatele acelor cuvinte, chiar dacă Hester îi vorbea pe un ton glumeţ.

— Îmi pare rău pentru toate necazurile pe care ţi le-am pricinuit, zise Julianne.

— Eşti epuizată şi ai nevoie să te odihneşti. Noapte bună, scumpa mea.

După plecarea lui Hester, Julianne rămase nemişcată în pat, cu privirea aţintită spre baldachin şi gândindu-se la toate evenimentele serii. Când Hawk se uitase în ochii ei, crezuse că încerca în cele din urmă să-i arate iubirea pe care o simţea pentru ea.

O umilise în faţa tuturor.

Inspiră adânc, cutremurându-se şi îşi jură că îl va face să plătească. Oh, da! Va juca rolul de seducătoare, aşa cum îi sugerase Hester. La fel ca Anne Boleyn, îl va conduce într-un dans vesel şi apoi îl va ţine la distanţă. Va face tot ce îi va sta în putinţă ca să-l înnebunească de dorinţă, după care, la momentul potrivit, va râde şi va spune că, de fapt, el era ca un frate pentru ea.

*

După-amiaza următoare, Julianne mototoli pagina pătată de cerneală şi-şi frecă ochii umflaţi. În ultima oră, nu făcuse altceva decât să se chinuie cu încercarea demnă de milă de a scrie sfaturile lui Hester. Ajunsese la concluzia că Amy avea dreptate. Când venea vorba de burlaci care nu se grăbeau să se însoare, şi celelalte frumoase ale balului erau chinuite de aceleaşi suferinţe. Doar că încă o mai durea capul de la vin şi îi era destul de greu să gândească limpede.

Ticăitul uşor al ceasului de pe noptieră îi atrase atenţia. Mai devreme le trimisese misive lui Amy şi lui Georgette, rugându-le să vină să o viziteze. Dar se temea că părinţii lor nu le vor permite să mai plece de acasă după dezastrul din noaptea precedentă. Îşi aminti cum Ramsey abia îşi putuse stăpâni furia, când o văzuse pe sora lui coborând scările împleticit. Fără îndoială şi lui Georgette îi fusese rău. Pe de altă parte, prietenei sale i se făcea rău şi de la cele mai mici emoţii.

Betty îi aduse o ceaşcă de ceai.

— Am adăugat un pic de scoarţă de salcie... Asta vă va alina durerea de cap.

— Mulţumesc.

După ce plecă slujnica, Julianne închise la loc călimara de cerneală şi sorbi din ceai. Va încerca să scrie mai târziu, când se va simţi mai bine.

Dar chiar în clipa aceea se auzi o bătaie în uşa principală, făcând-o să tresară. Cu inima bubuindu-i în piept, se întrebă dacă nu cumva sosise Hawk. Se grăbi la măsuţa de toaletă şi-şi studie reflexia în oglindă. Încă mai avea ochii umflaţi, chiar dacă îşi aplicase în mod repetat pe pleoape cârpe reci şi umede. La naiba cu tot! Nu voia ca el să ştie că plânsese.

Se auzi un ciocănit în uşa camerei sale. Deschise şi un lacheu o informă că Georgette şi Amy veniseră în vizită.

Răsuflă uşurată.

— Condu-le sus în dormitorul meu, zise ea.

Câteva minute mai târziu, intrară prietenele ei.

— Mă mir că v-au lăsat părinţii să mă vizitaţi, zise Julianne.

Georgette – care părea remarcabil de bine în circumstanţele acelea – îşi aranjă rochia la gât.

— Fratele meu a tunat şi a fulgerat şi a aruncat o groază de ameninţări, dar în cele din urmă le-a spus părinţilor mei că mi s-a făcut rău de la mersul cu trăsura. Sunt sigură că a minţit pentru că ştia că tata l-ar fi învinovăţit pe el. Chicoti şi adăugă: având în vedere antecedentele mele, n-au avut niciun motiv să se îndoiască de explicaţie. Camerista mea a simţit că miroseam a vin, desigur… dar i-am dat lui Lizzy una dintre pălăriile mele de paie de anul trecut, aşa că nici ea nu le-a zis nimic.

Amy întredeschise buzele uimită şi zise:

— Georgette! Ai mituit-o pe camerista ta.

— Şi ce dacă? Lizzy s-a bucurat de pălărie. Gropiţele din obrajii lui Georgette se adânciră în clipa în care zâmbi. În plus, Amy, nu e ca şi când tu le-ai fi spus părinţilor tăi ce s-a întâmplat.

Amy se încruntă imediat.

— Ar fi trebuit să le spun. Dar mi-a fost frică că n-o să mă mai lase să mă întâlnesc azi cu voi. După aceea deschise poşeta şi scoase medalionul lui Julianne. Uite! Ţi l-am adus înapoi.

Julianne tresări. Oare de ce păstrase bijuteria aceea? Ar fi trebuit să o distrugă de mult.

— Aruncă-l în foc!

Sprâncenele aurii-roşcate ale lui Amy se încruntară uşor.

— Eu zic să te mai gândeşti. Sigur o să-ţi pară rău mai târziu.

Dar Georgette smulse medalionul din mâna lui Amy, se duse la noptieră şi-l băgă în sertar.

— Poţi să decizi şi mai târziu soarta medalionului,

Julianne. Acum avem lucruri mai importante de discutat.

Julianne încuviinţă din cap, uşurată să îndepărteze orice gânduri legate de tatăl ei. Aşa că le făcu semn prietenelor ei să se aşeze pe pat lângă ea.

Cele două fete îşi scoaseră pantofii, îşi ridicară fustele şi se cocoţară pe saltea.

— Ai apucat să scrii sfaturile acelea? o întrebă Georgette.

— Am încercat. Dar n-am reuşit din cauza durerii de cap. Camerista mi-a adus o ceaşcă de ceai din coajă de salvie, aşa că mă simt un pic mai bine acum.

— Poate e mai bine aşa, zise Amy. Planul acela făcut la beţie era o mare prostie.

— Dar aseară ai fost de acord, contracară Georgette. Eu cred că o să fie amuzant.

— Ba nu. E prea riscant, zise Amy, fermă. Dacă le împărtăşim sfaturile astea celorlalte doamne singure, vor răspândi vestea.

Georgette îşi răsuci o buclă blondă în jurul degetului.

— Păi, şi nu asta era ideea?

Amy pufni batjocoritor.

— Georgette, ştii şi tu foarte bine, celelalte doamne nu-şi vor putea ţine gura, şi atunci reputaţiile ne vor fi ruinate. Şi familiile noastre vor avea de suferit. În plus, Julianne nu poate risca să-l înfurie şi mai tare pe Hawk. Ar putea s-o trimită acasă.

— Intenţionează să vină în vizită azi, zise Julianne şi se încruntă, amintindu-şi cuvintele lui. Mi-a spus că ar fi bine să fiu pregătită să-mi cer iertare în genunchi.

Amy îşi dădu după ureche o buclă auriu-roşcată.

— E îngrijorat pentru tine, Julianne. Eu cred că am avut mare noroc că am scăpat de alte consecinţe mai grave.

Georgette îşi dădu ochii peste cap.

— N-o băga în seamă, Julianne! Scrie sfaturile acelea măcar pentru noi. O, gândeşte-te cât de amuzant o să fie! O să le suflăm celorlalte fete toţi craii! Sigur o să moară de

invidie.

— Acum eşti ridicolă, zise Amy.

Dar Georgette ridică palmele în defensivă şi întrebă:

— Păi, cum altfel am putea-o ajuta pe Julianne cu Hawk?

— Nu-l mai vreau, spuse Julianne.

— O, bineînţeles că îl vrei, zise Georgette.

Amy rămase tăcută o clipă îndelungată, studiind-o pe Julianne.

— Ştiu că eşti rănită… dar îl iubeşti. Nu eşti dispusă să îi mai oferi o şansă?

Julianne strânse pumnul şi şi-l lipi de inimă.

— Dacă l-aş mai lăsa din nou să intre *aici,* atunci ar însemna că i-aş permite să mă dispreţuiască… la fel cum a făcut aseară. Nu. Am terminat-o cu el.

În fond, văzuse de prea multe ori cum tatăl ei îi ceruse iertare mamei sale, pentru ca apoi să continue să se poarte urât cu ea. Julianne îşi jură că nu-l va mai lăsa niciodată pe Hawk să o rănească din nou.

Georgette se uită la Julianne şi îi zise:

— Poţi să-l faci gelos, flirtând cu alţi crai.

— Sincer, eu chiar nu înţeleg ce este atât de atrăgător la crai, zise Amy.

Chiar în clipa în care prietena ei rostea acele cuvinte, se auzi un ciocănit, după care uşa se deschise larg. Hester intră ca un vârtej, cu ochii strălucindu-i de entuziasm.

— Am auzit cumva ceva despre crai?

Julianne îşi drese glasul:

— Da, Amy tocmai ne amintea să stăm departe de ei.

Hester afişă un zâmbet atotcunoscător, în timp ce Amy trăgea de fusta sa, ca să-şi ascundă gambele expuse. După aceea Hester se îndreptă spre birou şi netezi hârtia mototolită. Însă Julianne icni scurt şi asta îi atrase atenţia.

— Se pare că ai notat o parte din sfaturile mele. Aveai de gând să le împărtăşeşti prietenelor tale? întrebă Hester.

Julianne şovăi.

— Ei bine, poate ar fi trebuit să-ţi fi cerut permisiunea

mai întâi.

Georgette încuviinţă din cap.

— Ne-am gândit că poate ar fi bine să le împărtăşim şi celorlalte doamne singure... dar e posibil ca ele să dezvăluie că Julianne a fost cea care le-a scris, şi bârfele ar putea s-o ruineze.

Julianne îi aruncă o privire pătrunzătoare prietenei sale cu gura slobodă.

— Dar aţi fi implicate şi tu, şi Amy.

Ea, pe de altă parte, nu avea nimic de pierdut.

Georgette făcu ochii mari.

— Oh! Nici nu m-am gândit la asta.

Amy mormăi ceva în şoaptă.

— Cred că ar trebui să împărtăşiţi sfaturile astea cu toate tinerele doamne, zise Hester, pe neaşteptate.

— Nu, riscul e prea mare, spuse Amy.

Hester se uită la Amy şi zise:

— Am auzit eu că eşti o fată cu capul pe umeri. Recunosc că domnişoara Hardwick are dreptate în privinţa bârfelor, însă am o idee.

Julianne se ridică uşor de pe pat şi se îndreptă spre birou.

— Ce fel de plan ai în minte?

Hester trase un scaun.

— Ia loc, zise ea, după care scoase o foaie curată de hârtie. Bun... Singura modalitate de a păstra micul nostru secret este aceea de a publica sfaturile sub anonimat. Am un prieten care nu va pune nicio întrebare. Va face el toate aranjamentele necesare. Şi astfel, nimeni nu va putea afla identitatea autoarei.

— O să fie o carte? Inima lui Julianne începu să bată mai tare. Voi deveni scriitoare?

— Mă gândeam mai degrabă la o broşură... ca s-o putem termina mai repede, zise Hester. Dar, desigur, este imperativ necesar să păstrăm secretul. După cum a zis şi domnişoara Hardwick, nu vreţi să vă distrugeţi reputaţiile.

— Nici măcar tu nu ai putea găsi ceva în neregulă la

planul acesta, Amy! exclamă Georgette.

Prietena ei îşi frământa mâinile.

— Am îndoieli mari în privinţa asta.

Hester ridică lornionul şi o studie pe Amy.

— Este de înţeles să fii îngrijorată, dar în cazul acesta nu există niciun pericol pentru niciuna dintre voi. Dacă se îngroaşă gluma, îmi voi asuma eu răspunderea pentru broşură. Unul dintre avantajele bătrâneţii este că societatea ajunge să-ţi treacă cu vederea excentricităţile.

Amy se încruntă.

— Mie tot mi se pare îngrozitor de riscant.

— Tu şi Lady Georgette nu va trebui să faceţi altceva decât să ne păstraţi secretul, zise Hester. Şi să nu-l spuneţi nici unei alte persoane.

— Ne vom ţine gura, spuse Georgette. Oh, o să fie atât de distractiv!

Hester deschise călimara, înmuie peniţa în cerneală, după care i-o înmână lui Julianne.

— Bun. Abia acum începe munca ta.

— Dar nici măcar nu ştiu de unde să încep, spuse Julianne. Mi se pare o sarcină absolut copleşitoare.

— Păi, în primul rând ai nevoie de un titlu, nu crezi? o încurajă Hester. Unul care să transmită atât de puternic despre ce e vorba, încât alte doamne să se grăbească să îl achiziţioneze.

Julianne se încruntă gânditoare.

— Sfaturi pentru femeile nefericite în dragoste?

— Nu, nu, nu... Ne trebuie ceva mai provocator, zise Hester şi flutură din mână, îndepărtând ideea lui Julianne. A, gata, ştiu! *Secretele seducţiei.*

Georgette gemu.

— Seducţiei?

— Doar facem aluzie la ea, draga mea, zise Hester. Tachinatul şi sugerarea promisiunilor unor plăceri secrete înnebunesc orice bărbat. Crede-mă, am ceva experienţă la capitolul acesta.

Julianne hotărî pe loc că probabil Hester era o expertă

în domeniu, de vreme ce reuşise să atragă cinci soţi.

— Titlul acesta e perfect, zise ea şi mâzgăli repede pe foaie, ignorând mârâitul dezaprobator al lui Amy. Iar dedesubt scrise „de o doamnă”. Suflă pe cerneala încă neuscată, după care puse deoparte foaia şi se uită lung la coala goală pe care i-o întindea Hester. Şi acum ce facem?

— Avem nevoie de o introducere, zise Hester. Trebuie să explici ce anume te-a făcut să crezi că doamnele nemăritate au nevoie de o metodă mai bună de a conduce domnii la altar.

— Scrie ca şi când i-ai adresa o scrisoare unei prietene, îi sugeră Georgette.

— O sugestie excelentă, zise Hester. Haide, Julianne, lasă cuvintele să curgă natural pe hârtie.

Julianne înmuie din nou peniţa în călimara cu cerneală. Şi începu să scrie. Simţea cum entuziasmul îi invada întreaga fiinţă, cu fiecare cuvinţel care-i ieşea din peniţă. Iar după ce termină, citi totul cu voce tare, la insistenţele lui Hester.

Dragi cititoare deznădăjduite.

La insistenţele prietenelor mele, m-am văzut obligată să public aceste sfaturi, menite să-i biruie chiar şi pe cei mai înverşunaţi dintre burlaci. Eu şi prietenele mele am observat că mult prea mulţi domni celibatari tind să amâne căsătoria, în favoarea altor preocupări dezgustătoare. În acelaşi timp, noi, sexul frumos, aşteptăm... şi adesea degeaba. Doamnelor, a sosit momentul să ne ocupăm personal de problema căsătoriei.

Desigur, fiind femeie, trebuie să rămân anonimă pentru a-mi proteja reputaţia. Şi înainte de a intra detalii, voi începe prin a le încredinţa cititoarelor mele responsabilitatea de a se asigura că prezentele SECRETE ALE SEDUCŢIEI *nu vor cădea niciodată în mâinile admiratorilor noştri. La urma urmei, o doamnă singură trebuie să folosească fiecare armă disponibilă din arsenalul*

ei feminin.

— O introducere minunată! exclamă Hester şi trase aer în piept, de parcă ar fi vrut să spună mai multe. Se uzi însă o bătaie în uşă, care îi dejucă planurile. Intră, zise ea.

Un lacheu le anunţă că lordul Hawkfield aştepta în salonul egiptean. Julianne simţi cum i se strânge stomacul.

După ce uşa se închise, Georgette se ridică în picioare şi-şi scutură fustele.

— Trebuie să te părăsim acum.

— Adică să mă abandonaţi? zise Julianne şi ridică şocată vocea.

— Sunt de acord cu Georgette, zise Amy. Trebuie să îl confrunţi astăzi şi noi nu am face altceva decât să-ţi stăm în cale.

— Dar nu ai de ce să-ţi faci griji. Va fi cu tine Lady Rutledge, zise Georgette.

După ce plecară prietenele ei, Julianne înghiţi apăsat. Îi era groază să dea ochii cu Hawk. Relaţia cu el se stricase iremediabil şi pentru totdeauna. Şi totul într-o singură noapte. Avea nevoie de mai mult pentru a se adapta la schimbarea aceea neaşteptată. De mai mult timp pentru a jeli uciderea visului de care se agăţase atât de mulţi ani. De mai mult timp ca să se vindece.

Hester îi aruncă o privire înţelegătoare.

— Foloseşte-ţi farmecele ca să-i distragi atenţia. Sunt sigură că în cele din urmă lucrurile se vor aşeza exact aşa cum îţi doreşti.

În clipa aceea nu mai ştia nici ea ce îşi dorea. Însă îi răsunară în minte cuvintele lui din urmă cu o seară, aşa că încleştă pumnii şi-şi înfipse unghiile în palme. În niciun caz nu avea să-i ceară iertare în genunchi. Ridică bărbia sfidătoare.

— Te rog informează-l că nu primesc vizite azi.

— Aşa te vreau! zise Hester. Mă întorc într-o clipă să te informez de reacţia lui.

După aceea, Julianne se întoarse la biroul de scris. Era

absolut hotărâtă să nu se mai gândească la el. Doar că era mai uşor de zis decât de făcut. Pentru că amintirea valsului lor refuza să-i dea pace.

„Gata!” Nu va permite ca gândurile legate de *el* să-i distragă atenţia de la scrierea broşurii. De ce să-şi mai piardă timpul cu un bărbat care nu făcuse altceva decât să o ţină agăţată ani în şir?

Şi cuvântul „agăţată” îi dădu o idee. De prea multe ori domnii se prefăceau interesaţi, pentru ca apoi să spulbere speranţele unei doamne, fără să se gândească de două ori la răul pe care-l făceau. O înfuria la culme ideea de a le permite acelor ticăloşi aroganţi să aibă în continuare putere asupra femeilor. Înmuie peniţa în cerneală şi se apucă să scrie cât putu de repede.

Un gentleman raţional şi educat nu-şi doreşte nimic mai mult decât să se însoare cu o tânără de familie bună cu o înfăţişare plăcută, o voce blândă şi maniere alese.

Prostii!

Cu riscul de a le şoca pe cititoarele mele, mă văd obligată să dezvălui adevărul. Dacă vrei să-l câştigi pe bărbatul visurilor tale, atunci trebuie să uiţi toate sfaturile bine intenţionate ale mamei tale!

Îmi imaginez că multe dintre voi deja icnesc de groază auzind o idee atât de scandaloasă. Dar ţin să subliniez că privim problema aceasta strict din punctul de vedere al unei femei. Pentru a putea înţelege cu adevărat ce îşi doreşte un bărbat, trebuie mai întâi să examinăm felul în care priveşte el căsătoria.

Nu mă înţelegeţi greşit. Celibatarii sunt foarte conştienţi că e de aşteptat din partea lor să se însoare pentru a-şi putea îndeplini obligaţiile faţă de familiile lor. Cu toate astea, probabil aţi observat deja că majoritatea dintre ei nu se grăbesc deloc să renunţe la burlăcie. De fapt, la drept vorbind, sunt foarte hotărâţi să rămână singuri cât mai mult posibil. De ce?

Pentru că nu doresc să renunţe la băutură, jocuri de

noroc şi curvăsărie.

Dar nu disperaţi. În următoarele capitole vă voi dezvălui secretele care vă vor ajuta să deveniţi irezistibile chiar şi celor mai convinşi burlaci.

Se auzi o bătaie în uşă. Când Julianne se duse şi deschise, un lacheu o informă că lordul Hawkfield cerea prezenţa ei imediată în salonul egiptean.

— Spune-i că sunt ocupată, pufni ea.

După ce servitorul plecă, se îndreptă spre birou cu un zâmbet încrezut. Nu avea decât să stea şi să fiarbă!

Se uită peste paragrafele scrise şi făcu nişte corecturi. Doar că se auzi încă un ciocănit care o întrerupse. Mărşălui spre uşă şi-l găsi acolo pe acelaşi lacheu încurcat, doar că de data asta îi întinse o tavă de argint, pe care se afla un bilet.

Julianne luă hârtia împăturită şi citi mesajul.

Draga mea pupilă impertinentă.

Ori te prezinţi în salonul egiptean în zece minute, ori vei pierde restul sezonului.

Al tău nerăbdător.

Hawk.

— Aşteaptă o clipă, te rog, îi spuse lacheului. Se întoarse la birou, unde îi scrise un bilet lui Hawk.

Dragul meu tutore dictatorial.

Este mai mult decât evident că ai uitat regulile de bună-cuviinţă. O doamnă are privilegiul de a putea refuza să primească un vizitator. Te voi primi în altă zi. Desigur, cu condiţia ca atunci să te prezinţi într-o manieră mai elegantă.

Niciodată a ta.

Julianne.

După ce-i dădu lacheului biletul, se întoarse la birou. Doar că o tentă peste măsură ultima ediţie din *La Belle Assemblée.* Frunzări revista de modă şi găsi o rochie de plimbare foarte frumoasă, împodobită cu panglici de culoare roz.

Uşa se deschise brusc, făcând-o să se sperie. Hester se năpusti înăuntru cu ochii strălucind de entuziasm.

— Nepotul meu este pe punctul de a *ceda nervos.* Trebuie să mărturisesc că răspunsul tău a fost foarte inventiv! Dar trebuie să cobori acum.

Julianne lăsă deoparte revista şi se încruntă.

— Nu am de gând să cedez în faţa cererilor lui.

— Dar nu trebuie nici să-l împingi prea departe. A ameninţat că te va trimite acasă de urgenţă, dacă nu cooperezi.

Julianne îşi închipui că probabil Hawk chiar îşi dorea să scape repede de ea, ca să poată continua cu chefurile şi distracţia. Şi nu avea de gând să-i ofere satisfacţie.

— Oh, foarte bine.

Câteva clipe mai târziu, o urma pe Hester la parter. În ciuda bravadei sale de mai devreme, era tot mai neliniştită cu fiecare pas care o aducea mai aproape de salon. Când se apropiară de uşă, se întoarse spre Hester cu o privire rugătoare şi îi zise:

— Nu vreau să-l văd astăzi. E mult prea curând.

— Ei, draga mea, nepotul meu va tuna şi va fulgera, dar nu ai de ce să te temi.

Julianne nu se temea de Hawk. Ci de ea însăşi. Pentru că undeva, bine ascunsă în fiinţa sa, exista o bucăţică frântă de inimă, care încă o mai durea al naibii de tare. Dar jură pe loc că nu-l va lăsa niciodată să-şi dea seama cât de mult o rănise. Inspiră adânc şi intră în salon împreună cu Hester.

Hawk îşi întoarse atenţia de la vitrina cu mumia şi-şi

împreună mâinile la spate. Fireşte, cei doi căţeluşi săriră în picioare şi începură să latre şi să dea din coadă. Dar Hawk le porunci ferm să se potolească, după care traversă covorul pufos. Purta o haină verde de vânătoare şi nişte pantaloni bej care-i îmbrăţişau picioarele musculoase ca nişte mănuşi.

De ce naiba îl admira, când o umilise cu o noapte în urmă? Ridică bărbia sfidătoare şi-i aruncă o privire glacială.

— Ah, acum înţeleg motivul pentru care ai ezitat să mă primeşti, zise el.

Julianne se uită suspicioasă la el.

— Poftim?

— Eşti destul de palidă... fără îndoială, urmare a dezmăţului de noaptea trecută. Îndrăznesc că spun că arăţi de parcă eşti gata să renunţi definitiv la vin.

Julianne îşi feri privirea. Nu voia ca el să-şi dea seama că gluma lui o rănea.

Hawk chicoti şi zise:

— Doamne, azi eşti foarte sensibilă.

Hester oftă dezgustată şi se îndreptă cu paşi mari spre canapea.

— Of, Marc, eşti o bestie! Nu o mai tachina.

Julianne inspiră adânc. Era foarte hotărâtă să-i arate că nu-i păsa.

— Mă lasă rece, zise ea. Nu-i aruncă măcar o privire în timp ce mărşălui spre canapeaua de vizavi de mătuşa ei. Se aşeză şi îşi duse ostentativ mâna la gură pentru a-şi acoperi un căscat.

— Nu ai dormit bine azi-noapte? o întrebă el.

Julianne nu ar fi recunoscut asta în ruptul capului.

— Din contră, am dormit ca mumia.

— Ştii de ce sunt aici, Julianne, zise el. Sunt gata să aud explicaţiile şi scuzele tale.

— Şi-a cerut scuze faţă de mine azi-noapte, Marc, interveni Hester. Hai mai bine să dăm uitării chestiunea asta!

— Pentru el nu e suficient doar să-mi cer scuze, zise

Julianne. Vrea să cad în genunchi în faţa lui şi să-i cerşesc iertarea.

— Mă aştept să-mi spui de ce m-ai păcălit noaptea trecută, spuse el.

— Te porţi de parcă ţi-am făcut cine ştie ce rău, pufni ea.

— Aseară ai fost la un pas de a-ţi ruina reputaţia… şi ai scăpat ca prin urechile acului! sublinie el.

— Mi se pare o mare ipocrizie din partea ta să mă critici, când reputaţia ta este mânjită cu noroi.

— Te înşeli amarnic, dacă ai senzaţia că poţi devia atât de uşor de la subiect, zise el. Fratele tău m-a numit tutore, şi am de gând să te protejez, indiferent dacă îţi convine sau nu.

— Mda, probabil Tristan a fost nebun să facă asta.

— Acelaşi lucru l-aş putea spune şi eu despre comportamentul *tău* de noaptea trecută, mârâi el.

— E, haide, haide, spuse Hester. Doar s-a ameţit un pic.

— Ba era beată criţă, murmură el.

— Nu s-ar fi întâmplat nimic din toate astea, dacă tu nu te-ai fi purtat ca un căpcăun prost-crescut, zise Julianne.

Felul în care se uitase în ochii ei pe ringul de dans după vals fusese aproape ca o declaraţie publică de dragoste. Şi apoi negase cu fermitate că ar fi avut orice fel de sentimente pentru ea. Era un nemernic fără inimă!

— Mă învinovăţeşti pe *mine* pentru nechibzuinţa ta?! exclamă el, ridicând vocea.

Câinii mârâiră imediat.

— Îi agiţi pe Caro şi pe Byron, zise Julianne sec.

Dar câinii mârâiră şi mai tare.

— Linişte! strigă Hester.

Cei doi căţeluşi începură să schelălăie. Hawk le porunci să tacă, însă ei continuară să latre, iar zgomotul îi făcea lui Julianne tâmplele să pulseze.

— Mă ocup eu de ei, zise Hester şi se ridică în picioare. Însă câinii refuzară să se liniştească, în ciuda

drăgălăşeniilor ei. Aşa că în cele din urmă luă doi biscuiţi de pe tava de ceai, se duse la uşă şi strigă: Bunătăţi, bunătăţi!

Cei doi căţeluşi se grăbiră să iasă din salon.

După ce Hester urmă câinii şi ieşi închizând şi uşa, Hawk făcu trei paşi mari şi se opri în faţa lui Julianne.

— Acum o să-mi explici. Şi nu încerca să mă minţi, pentru că o să-mi dau seama.

Cuvintele rostite de el cu o noapte înainte îi spintecară din nou inima. „Lady Julianne mi-e ca o soră". Ştia foarte bine că o păcălise. Pe ea şi pe toată lumea de la bal.

— Răspunde-mi, zise el.

Julianne se ridică de pe canapea, refuzând să-l lase să o privească intimidant de sus – dar nici asta nu ajuta prea mult, de vreme ce era cu un cap mai înalt decât ea.

— Presupui că am plănuit să evadez din sala de bal cu intenţii necugetate.

— Nu presupun nimic. Faptele vorbesc de la sine, zise el.

— Am părăsit sala de bal pentru că ai făcut o scenă, atunci când Ramsey m-a invitat la dans. În clipa aceea începuseră să-i tremure mâinile incontrolabil. Dacă nu ar fi intervenit prietenele ei, pesemne ar fi izbucnit în lacrimi şi s-ar fi făcut de ruşine.

— Am crezut că o să ai buna-cuviinţă de a-ţi asuma responsabilitatea pentru greşeala ta, zise el.

— M-ai făcut de ruşine în faţa prietenelor mele. „De fapt, în faţa tuturor!" Se simţi copleşită de amărăciune. Toată lumea auzise cuvintele lui. Şi alte persoane aflate în apropierea lor rânjiseră batjocoritor la adresa ei. Iar el era atât de orb, că nici măcar nu-şi dădea seama ce îi făcuse.

— A, înţeleg, înţeleg! pufni el. Ai fost atât de dezamăgită, încât ai fugit să-ţi îneci amarul în băutură.

Ar fi trebuit să se simtă uşurată că nu îşi dădea seama de adevăratul motiv pentru care părăsise sala de bal. Dar cruzimea lui o durea şi mai tare.

— Aveam nevoie de ceva care să-mi liniştească nervii.

— Acesta, draga mea, este unul dintre cele mai penibile motive pe care le-am auzit vreodată.

Julianne se încruntă la el. Era foarte tentată să-l întrebe ce motive avusese ca să o inducă în eroare pe ea şi pe toată lumea de la bal. Dar dacă ar fi rostit cuvintele cu voce tare, atunci Hawk şi-ar fi dat seama că era îndrăgostită de el până peste cap. Şi nu voia să-i ofere satisfacţie.

— Te-ai dat în spectacol aseară. Ramsey este fratele prietenei mele şi l-ai insultat. Nu aveai niciun drept să refuzi în numele meu.

Adevărul era că şi ea fusese complet pregătită să invoce oboseala pentru a evita să danseze cu Ramsey. Dar nu avea nici cea mai mică intenţie să recunoască *asta* de faţă cu el.

— Ba aveam tot dreptul, rosti el încet, dar ameninţător. Şi o să stai departe de el.

Nu-i păsa de Ramsey nici cât negru sub unghie. Însă nu putea accepta ca Hawk să-i ordone ce să facă.

— Nu-l voi trata pe fratele prietenei mele de parcă ar fi un paria. Şi dacă vreau să dansez cu el, exact asta voi face.

Ochii lui Hawk scăpărară de furie.

— Ar fi bine să te gândeşti de două ori dacă intenţionezi să-l adaugi pe Ramsey pe lista lungă a cuceririlor tale. El nu este unul dintre flăcăii ăia amorezaţi care se gudură pe lângă tine. Are mult mai multă experienţă decât tine.

— Nu sunt vreo fetiţă neexperimentată, proaspăt ieşită de pe băncile şcolii, zise ea. Şi îngrijorarea ta cu privire la Ramsey e absolut ridicolă! Nu ar face niciodată nimic ca să rişte să-şi mânjească reputaţia lui… sau a familiei sale, de altfel.

— Îl cunosc pe om. A riscat scandalul în repetate rânduri. Tatăl său a aflat abia de curând toate isprăvile sale. Marchizul face presiuni asupra lui să se căsătorească, în speranţa că aşa se va da pe brazdă… însă dă-mi voie să

adaug că e un efort inutil.

— A, acum înţeleg. Te opui aspiraţiilor maritale ale lui Ramsey, pentru că pierderea unui burlac ar putea declanşa o avalanşă matrimonială. Şi atunci, toţi prietenii tăi depravaţi te-ar părăsi pentru soţiile lor. Mda, într-adevăr… perspectiva unei vieţi atât de solitare nu are cum să nu fie înspăimântătoare pentru un crai ca tine.

— Încetează cu prostiile astea! exclamă el. Ramsey e un nemernic de cea mai joasă speţă şi cu asta basta. Te vede ca pe un trofeu. Cucerirea inaccesibilei Lady Julianne nu ar face altceva decât să-i sporească şi mai mult vanitatea. Crede-mă când îţi spun! Este un om fără scrupule şi nu ar ezita nicio clipă să te pună într-o situaţie compromiţătoare… şi atunci nu ai avea de ales, decât să te măriţi cu el.

— O, da, deja tremur de frică, zise ea, fără a se obosi să-şi ascundă sarcasmul.

— Seducţia nu e o chestiune de luat în glumă.

— O, Doamne! Habar n-am avut! zise ea ironică.

Hawk îşi încleştă maxilarul.

— Mda, e clar că habar nu ai, altfel nu ai trata chestiunea asta cu aşa mare uşurinţă.

Era mai mult decât evident că o considera o prostănacă fără minte.

— Chiar dacă Ramsey ar încerca să mă ademenească spre o asemenea imprudenţă… deşi mă îndoiesc sincer de asta… nu sunt atât de proastă încât să pic într-o astfel de capcană.

— Nici măcar nu ţi-ai da seama ce se întâmplă, până când nu ar fi deja prea târziu! urlă el. Ori îmi promiţi că vei sta departe de el, ori voi aranja să te trimit imediat acasă.

Cum îndrăznea să o ameninţe?

— Nu voi accepta să-mi spui tu ce să fac tot sezonul!

— Atunci fă-ţi bagajele, mârâi el printre dinţii încleştaţi.

Julianne simţi cum i se pune un nod în gât. Avea de gând s-o trimită acasă în dizgraţie. Şi atunci va deveni

subiectul de bârfă al înaltei societăţi. Iar asta ar fi făcut rău familiei ei. O furie fierbinte începu să clocotească în ea.

— Bine, o să-mi fac bagajele şi o să mă duc acasă la Georgette. Mama ei mă va primi cu braţele deschise şi aşa voi scăpa de tirania ta.

— Te înşeli amarnic dacă ai senzaţia că îţi voi permite să locuieşti în aceeaşi casă cu Ramsey.

Julianne pufni şi se întoarse să plece.

— Nu poţi face nimic să mă opreşti.

Îşi întinse mâinile. Julianne gemu când o prinse de braţe.

— Eşti prea nevinovată ca să înţelegi, mârâi el printre dinţii încleştaţi.

— Mă crezi naivă, dar crede-mă că ştiu foarte bine cum să resping un bărbat.

— Pot să-ţi demonstrez că te înşeli, zise el, ameninţător.

O ţintui cu privirea lui arzătoare.

Lui Julianne i se păru că o trăgea tot mai aproape de el, ademenind-o… ca şi când el ar fi fost un prădător, iar ea, prada. I se tăie respiraţia în clipa în care îşi înfăşură braţele în jurul trupului ei. Pieptul şi coapsele lui erau lipite de ea, făcând-o să fie mult prea conştientă de trupul lui tare şi musculos. Încercă din răsputeri să reziste senzaţiilor noi şi palpitante pe care le simţea. Dar i se înmuiară genunchii şi îi slăbi voinţa.

În tot timpul acela, Hawk nu-şi dezlipi privirea de a ei. Respira din ce în ce mai repede şi mai greu şi simţea că şi ea rămăsese fără aer. Îşi spuse că ar fi trebuit să-şi mute privirea… să încerce să rupă vraja aceea senzuală pe care o aruncase asupra ei. Dar mirosul îmbătător de apret şi… şi de încă ceva – ceva masculin şi interzis – îi întunecară mintea.

Hawk aplecă uşor capul, până când gura lui ajunse atât de aproape de a ei, încât îi putea simţi respiraţia caldă gâdilându-i buzele.

— Crezi că bravada asta a ta l-ar opri pe Ramsey?

Cuvintele acelea spintecară ca un cuţit ceaţa din mintea ei.

— Nu mă sperii…

Şi în clipa aceea buzele lui le cotropiră pe ale ei.

În reveriile sale, îşi închipuise mereu că primul lor sărut va fi unul tandru. Nu se aşteptase la urgenţa şi la foamea sărutului lui. Nimic nu ar fi putut-o pregăti pentru felul în care îi devora buzele. Ştia că ar fi trebuit să îl oprească. Dar nu mai putea gândi limpede în timp ce o săruta.

Iar când îi trasă conturul gurii cu vârful limbii, buzele ei se întredeschiseră involuntar. Se aruncă în umezeala ei caldă, stabilind un ritm constant de înaintare şi retragere. Julianne îl apucă strâns de revere. Îi tremurau genunchii şi simţea că trebuia să se ţină de el cu preţul vieţii. Niciuna dintre fanteziile ei nu se putea compara cu realitatea sărutului său.

Hawk îşi coborî uşor mâna pe spatele ei şi o prinse de fund, făcându-i pielea să ia foc sub atingerea sa. Îşi încolăci braţele în jurul umerilor lui, căutând mai multă susţinere, în timp ce o lipea şi mai mult de trupul lui. Sângele îi clocotea în vene.

Îi cuprinse apoi sânul cu cealaltă mână şi făcu cerculeţe cu degetul mare în jurul sfârcului ei, prin materialul corsajului. Şi atunci se revărsă în ea un val neaşteptat de plăcere carnală. În timp ce limba lui îi umplea gura iar şi iar, simţi ceva întărindu-se pe abdomenul ei. La început, fu nedumerită, apoi îşi dădu seama şocată că era excitat.

O voce mică din capul ei îi spuse că ar fi fost mai bine să-l oprească, dar îşi strecură limba în gura lui şi vocea aceea amuţi imediat. Era pierdută în senzaţii şi nu-i mai păsa de nimic altceva, în afara nevoii sălbatice care-i cuprinsese trupul.

Apoi el îşi dezlipi gura de pe a ei, lăsând-o singură şi nefericită. Se simţea ameţită şi îl privi ca prin ceaţă. Ochii lui erau mai întunecaţi, însufleţiţi de o expresie pe care nu

i-o mai văzuse niciodată.

Capitolul 5

Codul de conduită al unui crai: „Nu lăsa niciodată fiara să preia controlul”.

O pâclă densă îi învăluia mintea. Mădularul lui se lupta să se elibereze din constrângerea pantalonilor să-i strâmţi. Ardea când o trase mai aproape de el. Cu câteva secunde înainte de a o săruta din nou, îi întâlni privirea. Ochii aceia albaştri nevinovaţi care se holbau la el îl loviră ca valul uriaş al unui ocean.

Făcu un pas în spate, respirând ca un cal de curse. La naiba! O sărutase şi o atinsese pe Julianne!

Avea o expresie uimită când îşi atinse buzele umflate de la sărut. Probabil fusese primul ei sărut. Lui Hawk îi venea să moară de ruşine. Îşi pierduse stăpânirea de sine cu sora celui mai bun prieten al său. Blestemat să-i fie sufletul hain!

Hawk se întoarse cu spatele la ea şi încleştă pumnii, străduindu-se din răsputeri să-şi controleze erecţia. Era tutorele ei, pentru numele lui Dumnezeu! Tristan avusese încredere în el să o protejeze. Şi eşuase lamentabil.

Îşi aminti acuzaţia pe care tatăl său i-o adusese cu mai bine de doisprezece ani în urmă. „Eşti un ticălos imoral!”

Dovedise de multe ori că tatăl lui nu se înşelase. Dar era prima oară când atingea o inocentă. Numai un ticălos de cea mai joasă speţă ar fi profitat astfel de o tânără doamnă nemăritată.

Se duse la bufetul din colţul camerei şi-şi turnă un pahar de coniac. Dădu pe gât alcoolul, care-l arse pe gât şi-i umezi ochii. Dorinţa nestăvilită care îi curgea prin vene se domoli treptat, lăsându-i doar o durere surdă în vintre.

Ce naiba îl apucase?

Îşi aminti de furia crescândă care-i întunecase mintea, când ea refuzase să-i ia în serios avertismentele. Şi apoi îşi pierduse cumpătul, intenţionând să-i dea o lecţie. Dar nu făcuse altceva decât să demonstreze că nu era cu nimic mai bun decât Ramsey.

Lăsă paharul deoparte. Dacă cineva ar fi intrat peste ei şi l-ar fi surprins sărutând-o, nu ar fi avut de ales decât s-o ceară în căsătorie. Şi nici măcar nu îndrăznea să se gândească la cum ar fi reacţionat Tristan.

Trebuia să lase deoparte gândurile sumbre despre ce ar fi putut să fie şi să se ocupe de consecinţele acelui sărut. Nu-i putea oferi nimic altceva decât scuzele sale, dar ştia foarte bine că nişte cuvinte goale nu puteau îndrepta răul pe care i-l pricinuise.

Se întoarse cu faţa spre ea. Îmbujorarea din obrajii ei îl făcu să tresară şi să se încordeze.

— Îmi cer iertare. Nu ar fi trebuit să se întâmple asta.

O strălucire stranie apăru în ochii ei, după care îşi feri privirea, ca şi cum nu ar fi dorit ca el să o observe.

— Ei bine… eu am permis asta.

Hawk se dispreţui. Primul ei sărut ar fi trebuit să fie tandru şi dulce. Însă el nu intenţionase să o sărute. Şi, cu siguranţă, nu se aşteptase la dorinţa mistuitoare care pusese stăpânire pe el în clipa în care li se întâlniseră buzele.

— Nu e în niciun fel vina ta.

Julianne se uită la el cu o expresie nefericită pe chip, apoi îşi mută privirea în altă parte.

Se duse la ea, dorindu-şi să-i ofere o alinare cât de mică, dar se opri brusc, înainte de a o atinge din nou.

— Eu sunt singurul vinovat.

Dar în clipa în care rosti acele cuvinte, îşi aminti cum cu un an în urmă intrase în biblioteca de la Ashdown House şi-i surprinsese pe Tristan şi pe Tessa sărutându-se. Atunci considerase exagerat sentimentul de vinovăţie al prietenului său. Dar acum înţelegea exact ce simţise

Tristan.

Julianne inspiră adânc, aproape cutremurându-se.

— Nu-i vei spune nimic fratelui meu despre imprudenţa pe care am comis-o, nu?

Nesiguranţa din vocea ei îi sfredeli imediat conştiinţa, făcându-l să se simtă şi mai vinovat.

— O mărturisire nu ar aduce nimic bun.

Consecinţele acelui sărut i-ar fi distrus prietenia cu Tristan şi le-ar fi înstrăinat definitiv familiile.

Julianne oftă prelung, de parcă s-ar fi simţit uşurată.

Ar fi trebuit să renunţe imediat să mai fie tutorele ei. Dar atunci ar fi trebuit să-i explice lui Tristan de ce. Şi ce i-ar fi putut spune? „Sora ta s-a îmbătat şi am pedepsit-o cu un sărut lasciv?”

Comisese o greşeală gravă, dar asta nu schimba cu nimic responsabilitatea pe care o avea ca tutore faţă de ea. Mai mult, era indicat să o ţină şi mai din scurt, ca să se asigure că nu se mai băga şi-n alte belele.

— Încă nu am rezolvat problema dezastrului de noaptea trecută.

Ea îşi împreună mâinile şi se întoarse spre el.

— Amândoi am dat dovadă de lipsă de judecată. Cred că ar fi mai bine să uităm totul.

Contemplă o clipă expresia nevinovată de pe chipul ei, dar hotărî pe loc că nu putea avea încredere în ea.

— Pentru a evita apariţia altor probleme viitoare, am să-ţi spun ce aşteptări am.

Julianne se încruntă.

— Poftim?

— Fiind tutorele tău, este datoria mea să stabilesc foarte clar regulile. Bun. Regula numărul unu: Nu poţi accepta nicio invitaţie pe care nu o aprob eu în prealabil.

Julianne mormăi ceva în şoaptă.

El refuză să lase asta să-l descurajeze.

— Regula numărul doi: Nu vei mai bea niciodată mai mult de un pahar de vin sau de sherry.

— Asta înseamnă că am voie să număr şi eu paharele

de coniac pe care le dai *tu* pe gât? zise ea, ridicând vocea.

Hawk nu avea de gând să o lase să-l facă să se abată de la făgaşul pe care pornise.

— Regula numărul trei: Fără flirturi.

— Ai de gând să-mi coşi buzele ca să tac?

Dar el îi ignoră replica sarcastică.

— Regula numărul patru: Trebuie să aprob în prealabil toţi partenerii cu care dansezi.

— Şi ai de gând să-i pui să dea şi o audiţie pentru onoarea asta? rosti ea pe un ton mieros.

Răspunsul ei obraznic îl înfurie la culme.

— Am făcut o greşeală când te-am sărutat, şi cu asta ajungem la regula numărul cinci: Dacă încearcă să te sărute un bărbat, vii imediat să-mi spui, ca să-l omor.

Julianne îşi dădu ochii peste cap.

— Nu sunt un copil şi nu apreciez deloc faptul că încerci să-mi impui reguli.

— Nu am terminat, zise el, tăios. Regula numărul şase: Nu vei mai avea nimic de-a face cu Ramsey.

— Şi cum ai vrea să-l evit, de vreme ce e fratele lui Georgette?

— O să-l ţin eu departe de tine, zise el.

Julianne scoase o exclamaţie exasperată, după care zise:

— Ce mai urmează? Să-mi pui şi lesă, ca să fiu cuminte?

— Nu vom avea nicio problemă, câtă vreme urmezi regulile pe care le-am enumerat. Bun. Diseară vă voi escorta pe tine şi pe mătuşa mea la cercul literar organizat de Lady Morley.

Ultimul lucru pe care şi-l dorea era să-şi irosească seara ascultând nişte filfizoni recitând versuri siropoase. Dar nu avea de ales. Nu îndrăznea să mai aibă încredere în Julianne după dezastrul de noaptea trecută.

— Mama m-a învăţat de mult ce este cuviincios şi ce nu, zise ea.

Dar în mod evident, toate lucrurile acelea îi zburaseră

din minte cu o noapte înainte.

— Dacă vrei să rămâi în Londra pentru restul sezonului, ar fi bine să te supui acestor reguli, zise el. Nu o să-ţi mai dau alte şanse, fata mea.

— Nu sunt fata ta.

Nu, nu era. Şi nu va fi niciodată.

*

Hawk se aşează lângă bufet în salonul aglomerat al lui Lady Morley şi sorbi din paharul său de coniac, în timp ce privea invitaţii plimbându-se de colo-colo. După cum era de aşteptat, în jurul lui Julianne se învârteau vreo şase flăcăi. Încercă să se convingă că erau tineri, fascinaţi de frumuseţea ei… şi implicit inofensivi. Dar erau tot *bărbaţi.* Şi în secunda în care le cădeau ochii pe o femeie frumoasă, instinctele primitive preluau controlul şi în creierele lor prindea formă o imagine interzisă – o imagine a respectivei doamne… *goală.*

Îi clocotea sângele în vene la acel simplu gând. Încleştă pumnii şi se duse să o salveze pe Julianne de la holbatul lor lasciv. Dar Lordul Morley – un individ rotofei cu obrajii rumeni – trecu repede pe lângă el. Hawk făcu un pas în lateral, vărsându-şi coniacul şi abia evitând o coliziune. Lăsă jos paharul şi scoase o batistă ca să-şi usuce mâneca udă.

Julianne veni lângă el, cu sprâncenele subţiri ridicate întrebător.

— Puţi ca o crâşmă. Câte pahare de coniac ai băut?

Hawk ascunse batista în buzunar şi-i răspunse enervat:

— Nu sunt beat.

Julianne pufni batjocoritor.

— O dovadă în plus a ipocriziei tale.

— Ai încălcat regula numărul trei.

— Te rog, reîmprospătează-mi memoria, zise ea.

— Fără flirturi, mârâi el.

— Doar am vorbit puţin cu domnii aceia, pufni ea. Şi au fost foarte amabili.

— Exact!

Dar apoi îi zări cu colţul ochiului pe Ramsey, pe Georgette şi pe Amy îndreptându-se spre ei. Ştia foarte bine că Ramsey voia să se folosească de sora lui ca o scuză pentru a iniţia o discuţie cu Julianne. Era foarte hotărât să-l împiedice pe nemernic să se mai apropie de ea, aşa că o luă de braţ pe Julianne şi aproape că o târî de acolo.

— Dă-mi drumul, zise ea.

Degetele lui se strânseră imediat pe mâna ei.

— Nu.

Julianne se uită peste umăr.

— Ai făcut asta intenţionat.

Ei bine, cu siguranţă lucrul acesta era evident.

— Te duc la mătuşa mea.

— Şi apoi ce? Ai de gând să mă închizi undeva?

— Nu mă tenta!

Când trecură pe lângă tinerii care flirtaseră cu ea mai devreme, Hawk le aruncă o privire ameninţătoare, prin care le transmitea clar şi răspicat mesajul: „Nici măcar să nu vă mai uitaţi vreodată la pupila mea!” Zâmbi răutăcios observând expresiile înspăimântate de pe chipurile lor. Era destul de sigur că nu vor mai îndrăzni să se apropie de ea.

Un sentiment de satisfacţie crescu imediat în pieptul său. Deţinea pe deplin controlul asupra situaţiei. Desigur, avea probabil să moară de plictiseală în timp ce le escorta prin oraş pe Julianne şi pe mătuşa lui. Dar nu va încălca promisiunea pe care i-o făcuse lui Tristan.

Când ajunseră la mătuşa lui, tocmai se apropia de ea un domn în vârstă, slab şi cu părul rar, care îi aducea o ceaşcă de ceai.

— Eşti foarte amabil, domnule Peckham, zise Hester. A! Iată-i şi pe nepotul meu şi pe Lady Julianne.

În timp ce Hester îi prezenta, Hawk nu putu să nu se întrebe unde îl cunoscuse mătuşa lui pe Peckham. Dar, pe de altă parte, ea aduna rătăcitori pe oriunde se ducea.

Lady Morley bătu apoi din palme şi îi rugă pe toţi să ia loc, ca să poată începe evenimentul literar. Hawk se aşeză lângă Julianne şi se întrebă cât va dura recitalul de poezie. Îşi aminti apoi că mătuşa sa îi menţionase ceva şi despre un ospăţ la miezul nopţii. Îşi scoase ceasul de buzunar şi aproape că gemu când văzu că era abia nouă şi un sfert. Ce modalitate plictisitoare de a petrece seara!

Julianne se aplecă mai aproape de el şi parfumul ei floral îi invadă mintea. La naiba! Treaba asta cu jucatul de-a tutorele începea să-i întunece judecata sănătoasă.

— Mai bine pleacă odată, dacă eşti aşa nerăbdător să-ţi iei tălpăşiţa, şopti ea. Eu şi mătuşa ta ne putem întoarce acasă cu o birjă.

Hawk băgă ceasul înapoi în buzunar.

— Mă răneşti. Credeam că tânjeşti după compania mea.

Julianne se bosumflă.

Lady Morley zâmbi.

— Bun, a venit timpul să începem. Lordul Ramsey a avut amabilitatea de a accepta să citească unul dintre sonetele lui Shakespeare.

Hawk pufni.

Julianne îi trase imediat un cot.

— Încetează să te mai comporţi ca un băieţel capricios, îi şopti ea.

El rânji.

— Chiar trebuie?

— Linişte!

Ramsey veni în faţa şemineului, deschise o carte mică legată în piele şi apoi se uită direct la Julianne.

— „Să te aseamăn cu o zi de vară?”

— Oh, da, foarte original.

Julianne îl plesni peste mână cu evantaiul.

— Au! scânci el şi-şi scutură mâna care-l ustura de la lovitură, întrerupând vocea guturală a lui Ramsey.

— O, Hawk, ştrengarule! zise Lady Morley, pe un ton plin de afecţiune. Te rog, astâmpără-te!

Hawk îi făcu cu ochiul şi zise:

— Voi încerca să-mi îndrept comportamentul greşit.

Toţi invitaţii izbucniră în râs, şi Ramsey miji ochii, enervat.

— O să o iau de la capăt, ca să putem asculta versurile, aşa cum au fost menite să fie auzite.

Fără îndoială bardul se răsucea în mormânt la perspectiva aceea.

Ramsey îşi drese glasul.

— „Să te compar cu o zi de vară? / Tu eşti mai dulce şi surâzi mai blând…”[3]

Lordul Morley, care adormise pe canapea, trase un vânt. Soţia lui îl lovi în tibie. Omul se trezi buimac şi se uită nedumerit în jur.

— Ce? Ce e?

Umerii lui Hawk începură să tremure. Ştia foarte bine că următorul vers avea să-l încurce pe Ramsey.

Lui Ramsey îi zvâcni maxilarul, dar continuă să recite cu încăpăţânare:

— „… În mai e vânt şi mugurii-i doboară…” Dar se înroşi la faţă şi se opri din citit.

Julianne îşi duse palma la gură.

Hawk înăbuşi un hohot de râs şi se lăsă mai jos în scaun. Seara aceea se dovedea mai distractivă decât îşi închipuise.

Ramsey reuşi până la urmă să termine de citit sonetul. După aceea, Lady Morley se grăbi să se ducă în faţa şemineului şi zise:

— Mulţumim pentru această recitare emoţionantă, Lord Ramsey.

Ramsey se îndreptă cu paşi mari spre bufet, unde îşi turnă un pahar de coniac pe care-l dădu dintr-o înghiţitură pe gât.

Urmară alţi doi domni, care citiră poezii de Thomas

---

3 Sonetul al XVIII-lea de William Shakespeare (traducere în lb. rom. Neculai Chirică) (n.tr.)

Wyatt şi John Donne, iar Hawk înăbuşi de mai multe ori un căscat. Apoi un tânăr flăcău se apropie de Lady Morley. Şi cu un zâmbet strălucitor, femeia informă pe toată lumea că domnul Charles Osgood dorea să îi încânte cu nişte versuri scrise chiar de el.

Tânărul se înroşi la faţă şi scoase o hârtie împăturită din buzunarul interior al jachetei. Adoptă apoi o expresie de copil îndrăgostit – crezând probabil că era un apanaj poetic adecvat versurilor sale.

— Se numeşte „Doamna cu cosiţe luminate de lună”…

Hawk îi şopti lui Julianne la ureche:

— Cu siguranţă, acum se vor mai însufleţi un pic lucrurile.

— Eşti incorigibil, murmură ea. Este un tânăr foarte drăguţ.

Osgood inspiră adânc şi începu:

— „Se oglindeşte luna în pletele-i atât de negre / Iar stelele-s uimite de frumuseţea ei…”

Hawk întinse uşor mâna şi aranjă bucla din dreptul urechii lui Julianne. Ea se uită urât la el.

Osgood se opri o clipă şi-şi duse mâna în dreptul inimii.

— „Vai mie, inima mi-e plină de-adoraţie…”

— Asta e partea în care îşi şterge lacrimile cu o batistă? şopti Hawk.

— Ssst, zise Julianne. O să te audă.

Osgood lăsă jos hârtia şi se uită spre tavan, căutând parcă inspiraţie şi putere de la divinitate.

— „… O, zeiţă selenară, spre tine se îndreaptă a mele visuri toate…

Mulţimea izbucni în ropote de aplauze. Prietenii lui Osgood rânjeau şi-şi dădeau coate. Fără îndoială aveau de gând să-i tragă o săpuneală fără milă poetului lor neinspirat.

După alte patru lecturi la fel de plictisitoare, Lady Morley veni din nou în faţa şemineului. Hawk spera cu disperare că avea să-i anunţe că era timpul pentru

răcoritoare.

Lady Morley zâmbi dulce.

— Lord Hawkfield, poate ai dori să reciţi şi dumneata un vers sau două…

El rânji imediat.

— Foarte bine. Am să vă recit poemul meu preferat. „A fost odat o doamnă nebună după whist, care-a băut atâta bere că s-a…”

— E de ajuns, neisprăvitule, zise încruntată Lady Morley.

*

O oră mai târziu, în sufrageria aglomerată şi zgomotoasă, Julianne se înghesui într-un colţ cu Amy şi Georgette, departe de urechile celorlalţi invitaţi. Hawk stătea la masă şi înfuleca sandvişuri.

Mulţumită că era preocupat de altceva, se întoarse spre prietenele ei şi le povesti despre regulile pe care i le impusese.

Georgette se strâmbă.

— Diavolul!

Amy oftă.

— Acum *chiar* duce lucrurile prea departe. Dar sunt sigură că se va potoli după ce va vedea că respecţi codul bunelor maniere.

Julianne îşi zise că nu era cea mai bună idee să le povestească prietenelor ei cum încălcase toate regulile de conduită, căzând în braţele lui. Cedase în faţa lui şi acceptase fiecare sărut şi fiecare atingere a sa, de parcă ar fi fost… ei bine… o curtezană. Acea simplă amintire îi aduse o îmbujorare în obraji. Îşi desfăcu imediat evantaiul şi-l flutură pentru a se răcori.

— Am nevoie de ajutorul vostru cu următorul capitol al broşurii. Ce poate face o doamnă ca să devină irezistibilă pentru gentlemani?

— Lady Rutledge a menţionat… ăăă… sugerarea unor

promisiuni ale… ăăă… ale seducţiei, zise Georgette în şoaptă.

Amy clătină din cap.

— Nu. Julianne, nu trebuie să incluzi astfel de sfaturi indecente.

Însă Julianne ignoră avertismentul lui Amy.

— Mda, presupun că doamna i-ar putea arunca gentlemanului în cauză mai multe priviri cu subînţeles. Ce părere ai?

Amy întredeschise buzele, destul de şocată.

— Cred că dintr-odată principiile tale morale şi-au luat o vacanţă…

Era mai mult decât evident că Amy ar fi obiectat la orice idee, aşa că Julianne îşi îndreptă toate întrebările spre Georgette.

— Ce altceva mai poate face o doamnă pentru a atrage un bărbat?

— Să flirteze, răspunse Georgette.

Julianne flutură nerăbdătoare din mână.

— Da, dar am nevoie de o idee originală. O doamnă se află mereu într-o adunare de alte doamne. Ce poate face pentru a deveni originală şi a ieşi în evidenţă?

— Cred că frumuseţea cam bate orice, zise Amy, cu o urmă de sarcasm în voce.

Julianne se uită entuziasmată la ea.

— Tocmai ai rezolvat problema. Poate că frumuseţea este atracţia iniţială… dar numai asta nu va menţine niciodată interesul unui bărbat. Mai ales dacă vorbim despre un bărbat care face tot posibilul să fugă de căsătorie…

— Adică toţi domnii, mormăi Georgette.

— Se spune că Anne Boleyn nu a fost cine ştie ce mare frumuseţe şi totuşi a reuşit cumva să farmece toţi bărbaţii de la curtea regală, continuă Julianne.

— Nu cred că Anne Boleyn este tocmai un model în acest sens. A fost o femeie îngrozitoare şi manipulatoare, care a comis adulter cu regele, zise Amy.

— Totuşi, cred că în cele din urmă ea a avut cel mai mult de suferit.

Georgette îşi întări apoi afirmaţia, făcând un gest de tăiere a gâtului cu palma.

— Chiar şi aşa, a ştiut cum să-i joace pe bărbaţi, astfel încât să îi facă să o dorească, zise Julianne. Şi trebuie să includ şi exemple concrete.

Amy făcu imediat ochii mari.

— Ai grijă ce spui! Se apropie Lordul Ramsey.

Julianne se uită imediat spre masă, temându-se că Hawk ar fi putut interveni. Dar observă uşurată că se dusese să discute cu un grup de gentlemani. Se certă în gând. De ce i-ar fi păsat ei ce credea el? Putea vorbi cu oricine voia.

Ramsey ajunse lângă ele şi făcu o plecăciune elegantă.

— Lady Julianne... iată că am în sfârşit ocazia de a schimba câteva vorbe cu dumneata.

Georgette îşi dădu ochii peste cap.

— O, Henry, chiar nu vezi că purtăm o conversaţie privată?

Dar el o ignoră pe sora sa şi rămase cu privirea aţintită asupra lui Julianne.

— Şi aş putea lua şi eu parte la conversaţia voastră?

Aşa că Julianne spuse primul lucru care-i trecu prin minte:

— Eşti şi dumneata interesat de moda pentru femei?

— Mă interesează doamnele... sau poate că ar fi mai bine să spun că o anume doamnă, în mod special, zise el, pe o voce guturală.

O, Doamne, Dumnezeule! Hawk avusese dreptate în legătură cu intenţiile lui Ramsey.

Julianne aruncă o ocheadă spre Hawk. Încă nu îl observase pe Ramsey. Dar ştia că nu va mai dura mult. O urmărise toată seara şi cel mai probabil va încerca să o salveze din ghearele păcătoase ale lui Ramsey. Dar nu avea nici cea mai mică intenţie de a-i permite să o ia de

lângă prietenele ei.

Li se alătură Lady Boswood, mama lui Georgette, care o luă de braţ pe fiica sa.

— Vino, te rog, Georgette, este nevoie de prezenţa ta. Şi aş dori să discut ceva şi cu dumneata, domnişoară Hardwick.

— Dar, mamă… începu Georgette.

— Fă ce ţi se spune, zise Lady Boswood pe un ton aspru.

Julianne le privi îndepărtându-se. Maşinaţiile evidente ale lui Lady Boswood miroseau a necazuri – femeia încerca să joace rol de peţitoare. Dar de-a lungul timpului, Julianne evitase mai mulţi peţitori nedoriţi şi avea de gând să facă la fel şi acum.

— A fost o plăcere, milord. Şi acum, te rog să mă scuzi, dar trebuie să vorbesc cu Lady Rutledge.

— Nu pleca încă, zise el şi-i zâmbi. Am aşteptat toată seara ca să pot petrece câteva clipe cu dumneata.

O, Doamne! Nu voia să-l încurajeze. Mulţi domni continuaseră să o curteze în ultimii patru ani, chiar dacă îşi făcuse obiceiul de a-i tachina pe cei prea insistenţi. Sperase întotdeauna să le cruţe sentimentele. Dar unii efectiv nu se prindeau, în ciuda eforturilor ei.

— Eşti chiar mai frumoasă decât îmi aminteam, zise Ramsey.

Vocea lui avea un ton gutural pe care presupunea că îl exersase în repetate rânduri.

Ridică dintr-o sprânceană.

— Ai deseori probleme cu memoria, milord?

El se încruntă.

— Poftim?

— M-ai văzut chiar acum două seri.

Ramsey izbucni într-un hohot de râs mult prea vesel.

— Mă refeream că eşti mult mai frumoasă decât anul trecut.

Din câte îşi amintea ea, atunci abia dacă o observase.

— Mă bucur foarte mult că ai putut veni la Londra şi

pentru sezonul acesta, continuă el. Şi trebuie să mărturisesc că nu mi-am putut ascunde dezamăgirea când Georgette mi-a spus că a fost cât pe ce să rămâi acasă, din cauza problemelor prenatale ale ducesei.

Anul trecut, când o vizitase pe Georgette, nu făcuse mai mult decât să schimbe câteva cuvinte cu el, în semn de politeţe. Şi totuşi, omul pretindea că fusese nerăbdător ca ea să sosească la Londra. Avusese de-a face cu destul de mulţi linguşitori la viaţa ei şi recunoştea făţărnicia atunci când o auzea.

— Mă flatezi prea mult, milord.

El o privi cu ochii umbriţi de pleoape grele. Julianne îşi spuse că gestul era un alt şiretlic folosit de un crai.

— Nici vorbă, milady.

Hotărî apoi să-şi facă ieşirea cu graţie.

— Scuză-mă, te rog!

Ramsey părea dezamăgit.

— Te-am jignit în vreun fel?

Trebuia să acţioneze cu foarte mare grijă, de vreme ce era vorba despre fratele lui Georgette.

— Nu, vreau doar să…

Buzele lui Ramsey luară forma unui zâmbet, când se uită peste umărul ei.

— Iată că vine şi bufonul.

Julianne se încruntă şi se uită în spate. Descoperi că Hawk se îndrepta spre ei. Şi abia atunci înţelese insulta lui Ramsey. Îşi întoarse privirea indignată spre el, gata să-i arunce o replică tăioasă. Dar el vorbi înainte ca ea să apuce să rostească vreun cuvânt.

— Nu îţi face griji! Nu îl voi lăsa să se bage între noi, zise Ramsey.

— Presupui prea multe, Lord Ramsey.

Hawk o prinse de braţ.

— Vino cu mine, Julianne!

— Măi, măi! Însuşi bufonul curţii regale, zise Ramsey.

Julianne rămase cu gura căscată de uimire. Îl insultase intenţionat pe Hawk!

— Care-i problema? Eşti gelos? zise Hawk, pe un ton destul de arogant.

Ramsey râse batjocoritor.

— Pe un clovn?

Descurajată, Julianne se uită în jur la salonul aglomerat. Deocamdată nimeni nu observase că ambii bărbaţi se săgetau din priviri.

Dar avea de gând să înăbuşe confruntarea aceea, înainte de a ajunge mai departe.

— Domnilor, daţi-mi voie să vă amintesc că suntem cu toţii invitaţii lui Lady Morley, zise ea. Insist să încetaţi imediat cu înţepăturile şi să reveniţi la un comportament cuviincios.

Ramsey făcu o plecăciune.

— Îmi cer mii de scuze, Lady Julianne. Nu am intenţionat să te supăr.

Dar intenţionase să îl provoace pe Hawk. Ostilitatea dintre cei doi bărbaţi aproape că făcea aerul dintre ei să sfârâie. Desigur, nu ar fi existat niciun fel de dispută dacă Hawk ar fi lăsat-o să-şi gestioneze singură problemele.

— Las-o baltă, Ramsey, zise Hawk. N-ai nicio şansă cu ea, atâta timp cât mai există o fărâmă de viaţă în mine.

*

Julianne rămase tăcută, în timp ce trăsura gonea pe caldarâm, dar Hawk îi putea auzi respiraţia aspră. Era furioasă pe el. Dar nu-i păsa deloc ce credea. Nu avea de gând să o lase să se asocieze cu Ramsey.

Mătuşa lui era şi ea neobişnuit de tăcută. Mai devreme, când plecaseră, Hester ridicase mirată din sprâncene la vederea expresiei îmbufnate de pe chipul lui Julianne.

Trăsura se zgudui şi se opri. Hawk deschise uşa şi coborî. Le ajută pe rând pe doamne să se dea jos, după care se întoarse spre Julianne şi zise:

— Te voi vizita mâine.

— Ar fi mai bine să avem o discuţie chiar în noaptea asta, zise ea, pe un ton destul de tăios. Hester, ne poţi oferi câteva clipe de intimitate în salon?

— Desigur, draga mea, răspunse femeia.

La naiba! Julianne era foc şi pară, dar lui nu-i păsa absolut deloc.

Le urmă pe doamne înăuntru şi apoi în sus pe scări spre salon. Când ajunseră pe palierul de la etaj, mătuşa lui ridică la ochi lornionul şi zise:

— Menţine civilizat tonul discuţiei, Marc.

— Nu eu sunt cel care tună şi fulgeră, zise el.

Julianne se uită urât la el.

Hawk îşi mută privirea spre mătuşa sa.

— Nu ar trebui să ni te alături de dragul bunei-cuviinţe?

— Sunt obosită şi mă îndoiesc că vreţi să vină să vă supravegheze camerista mea.

Cu aceste cuvinte, Hester îşi continuă drumul pe scări în sus.

Julianne se îndreptă cu paşi mari spre salonul egiptean. Hawk se grăbi în faţa ei şi îi deschise uşa, dar ea trecu ca fulgerul pe lângă el.

Abia apucă el să închidă uşa, că Julianne se răsuci spre el şi izbucni:

— Ai mers prea departe, zise ea.

El îi făcu semn spre canapea.

— N-ai vrea să ne aşezăm?

— Nu.

Se plimba de colo-colo prin faţa vitrinei cu mumia, amintindu-i de fratele ei, care avea obiceiul de a se preumbla prin cameră când era agitat.

— Îmi vine destul de greu să am o discuţie civilizată cu o ţintă în mişcare, zise el tărăgănat.

Ea se opri brusc, şi fustele i se învolburară în jurul gleznelor.

— Sunt extrem de supărată pe tine.

— Serios? întrebă el. Şi mai exact ce anume am făcut

ca să merit furia ta?

— Ştii foarte bine ce-ai făcut. Am crezut că o să te iei la pumni cu Ramsey… chiar acolo, în sufrageria lui Lady Morley!

Adevărul era că aproape explodase de mânie, când îl văzuse pe Ramsey vorbind cu Julianne. Şi îi venise imediat în minte imaginea dezmăţului pe care îl aranjase Ramsey la o petrecere cu ceva timp în urmă. Şi-şi dorise să zdrobească faţa mocofanului pentru că îndrăznise să se apropie de Julianne.

— Nu-i voi permite lui Ramsey să te curteze, rosti el răspicat.

— Asta este decizia *mea,* zise ea şi indicându-se ostentativ cu degetul.

— Regula numărul şase: Vei sta departe de Ramsey. Şi o să am eu grijă să fie aşa, indiferent dacă îţi convine sau nu.

Cel mai recent incident dezgustător de la club nu făcuse altceva decât să-i întărească convingerea că Ramsey nu se schimbase deloc.

— La naiba cu regulile tale! izbucni ea.

— Aşadar, îţi plac avansurile lui? întrebă el, ridicând vocea.

— Nu contează dacă îmi plac sau nu.

Se duse lângă ea.

— Ba contează.

— Crezi că ai dreptul să mă controlezi, dacă eşti tutorele meu…?!

— Am dreptul să te protejez, zise el. *Mai ales de Ramsey.*

— Nu am nevoie de protecţia ta şi, cu siguranţă, n-am nevoie să îmi urmăreşti fiecare mişcare ca un… ca un soţ gelos.

Nu era deloc gelos.

— Nu ţi-am urmărit fiecare mişcare.

— O, ba da, exact asta ai făcut! Acesta este al patrulea sezon al meu. Cum crezi că am reuşit să resping

avansurile nedorite înainte să apari tu în peisaj?

— Cu ajutorul fratelui tău, zise el.

— El nu a stat niciodată în umbra mea, cum faci tu! Niciodată!

— M-ai păcălit la bal. La ce te aşteptai?

Lui Julianne îi scăpă atunci un hohot de râs plin de amărăciune.

— Mă tratezi ca pe un copil. Deschide ochii, milord, zise ea şi întinse braţele exasperată. Sunt o femeie în toată firea.

Invitaţia ei se dovedi prea ispititoare, pentru a o putea ignora. Privirea lui călători încet în jos pe trupul ei. Iar când urcă la loc, zăbovi un pic prea mult pe sânii ei plini, înainte de a-i întâlni ochii.

— Am observat.

Julianne se îmbujoră imediat.

— Eşti impertinent!

— Tu mi-ai spus să mă uit. Era mai mult decât evident că habar nu avea cât de susceptibili erau bărbaţii la sugestii. Mai ales atunci când veneau din partea unei femei frumoase. Dar desigur, nu ar fi recunoscut niciodată *asta.* Ai griji să nu aprinzi un foc, pe care să nu-l mai poţi controla după aceea, murmură el.

Julianne miji ochii, după care se întinse brusc şi-l apucă de revere.

— O, domnule, sunt atât de speriată! O, te rog… sunt o fată virtuoasă… te implor, nu mă seduce…

— Taci! O să te audă blestemaţii de servitori.

Îi dădu imediat drumul la haină.

— Ai grijă cum vorbeşti!

— Bine că acum te plângi, pufni el.

— Îţi doreşti să nu fi fost niciodată de acord să fii tutorele meu! Recunoaşte! mârâi ea.

Ajunseseră într-un impas. Într-un fel sau altul, trebuia să o facă să înţeleagă.

— Hai mai bine să luăm loc, ca să putem purta o discuţie raţională.

Julianne oftă exasperată şi i se alătură pe canapea. Dar se aşează cât mai departe de el cu putinţă.

— E adevărat că la bal ţi-am dat un motiv să nu ai încredere în mine… dar nu putem continua aşa.

— Încrederea trebuie câştigată, zise el. Te-am avertizat să stai departe de Ramsey şi în noaptea asta mi-ai înşelat din nou încrederea.

— El m-a încolţit şi nu am vrut să fac o scenă.

Hawk îi aruncă o privire aspră.

— Şi cum ar trebui să ştiu eu dacă îmi spui adevărul sau nu?

Julianne strânse pumnul şi-l aşeză pe piept în dreptul inimii.

— *Chiar* sunt sinceră cu tine. Şi în ciuda a ceea ce crezi, să ştii că am multă experienţă în a descuraja avansurile nedorite. Iar dacă m-ai fi lăsat să mă ocup singură de Ramsey, l-aş fi descurajat foarte uşor.

— Sunt tutorele tău. Este datoria mea să mă ocup de binele tău.

— Înfruntându-l, n-ai făcut altceva decât să-i întăreşti şi mai mult hotărârea.

— Nu înţelegi. Este un maestru, când vine vorba de manipulare. „Şi mult mai mult de atât”.

Julianne se opri o clipă şi-i studie chipul cu mare atenţie.

— De ce îl urăşti atât de mult pe Ramsey?

— Am motive întemeiate să-l dispreţuiesc, şi asta e tot ce trebuie să ştii.

— Ce a făcut atât de îngrozitor?

Nu îi putea povesti despre trecutul revoltător al lui Ramsey.

— Va trebui să mă crezi pe cuvânt.

Ea se înclină uşor spre el şi-l întrebă:

— Crezi că sunt prea delicată pentru a auzi adevărul?

— Nu vreau să-ţi întinez urechile.

El, unul, fusese cu adevărat şocat de desfrâul la care asistase la petrecerea aceea de la un conac de ţară, cu

mulţi ani în urmă. Într-o noapte, intrase în salonul de biliard şi-l găsise pe Ramsey făcându-şi de cap cu o femeie, chiar pe masa de biliard, în faţa unei adunări de bărbaţi, care-i strigau urale. La momentul respectiv îşi dăduse ochii peste cap şi părăsise încăperea.

Julianne îl privea încruntată.

— Este fratele prietenei mele. Dacă l-aş dispreţui, ar însemna că i-aş trage o palmă peste faţă lui Georgette.

— Stai departe de el, mârâi printre dinţii încleştaţi.

— Crezi că ar fi în stare să se năpustească asupra mea? întrebă ea neîncrezătoare.

Lui Hawk îi zvâcni maxilarul de frustrare.

— Încearcă să te ademenească. Dacă nu ai grijă, te va atrage treptat în plasa lui.

— Încă mai crezi că sunt o şcolăriţă naivă!

Se uită în ochii ei albaştri minunaţi şi zise:

— Eşti tânără şi fără experienţă.

— Crezi că n-am învăţat nimic de la viaţă?

— Ai dus o viaţă adăpostită, zise el, cântărindu-şi cu grijă cuvintele. Fratele tău te-a protejat şi a avut motive întemeiate s-o facă. Sunt mulţi bărbaţi şi femei cu mult mai multă experienţă de viaţă decât tine care nu ar ezita nicio clipă să profite de inocenţa ta.

El, unul, învăţase lecţia aceasta pe propria piele.

— Acordă-mi credit că am măcar suficientă minte cât să evit persoanele intrigante, zise ea.

Nu înţelegea cât de vulnerabilă o făcea lipsa ei de experienţă. Cu mult, mult timp în urmă el plătise scump pentru propria naivitate. Şi va trebui să trăiască în tăcere cu consecinţele acelea pentru tot restul vieţii sale.

— Te frământă ceva, Hawk?

— Eu sunt o problemă, glumi el.

— Poţi să-mi spui, îl îndemnă ea.

Dar nu-i putea spune. Literalmente, nu putea dezvălui nimănui ce se întâmplase.

— Mărturisirea mea ar dura săptămâni… luni… sau poate chiar ani întregi.

— Nu mă îndoiesc de asta, zise ea zâmbind.

Nu-i putea spune ce avea pe suflet, nici măcar dacă îşi dorea să o facă. Pentru că mai era cineva implicat în povestea aceea... o persoană despre care nu ar fi putut vorbi niciodată.

Julianne îi cercetă ochii. Dar el îşi mută privirea. Felul în care-l scruta îl făcea să nu se simtă în largul lui.

— Îţi faci griji că o să mi se întâmple ceva rău, spuse ea.

— I-am promis fratelui tău că te voi proteja de crai.

Ea ridică atunci din sprâncene, mirată. Îi veni în minte un gând foarte ciudat.

— Şi asta te include şi pe tine?

Cuvintele ei atinseră un punct vulnerabil. Îşi mută privirea, cu inima cât un purice, când îşi aminti de ziua aceea îngrozitoare când tatăl său îl înfruntase.

Timpul şi spaţiul se mistuiră în jurul său şi se întoarse în trecut la momentul acela. Şi întreaga lui lume se nărui din nou în jurul său. Frica şi ruşinea pe care le simţise odată cu acuzaţia plină de dezgust a tatălui său prinseră din nou viaţă, arzându-l pe dinăuntru, ca un foc care nu se stinsese niciodată. Ar fi putut rezista acelor remuşcări, dacă nu ar fi existat frica... spaima aceea îngrozitoare că condamnase o fiinţă nevinovată la o viaţă întreagă de chin şi suferinţă.

— Hawk? întrebă Julianne.

Inspiră adânc, când îşi dădu seama că lăsase garda jos şi că îi alunecase masca. Din obişnuinţă, afişă un rânjet şi ridică din sprâncene.

— Fereşte-te de lupul mare şi rău care se ascunde în salon.

Ea îşi împreună mâinile.

— Oh, mi-e atât de frică!

„Chiar ar fi trebuit să-ţi fie”.

— Ar fi mai bine să plec.

Julianne se ridică odată cu el. El îi făcu cu ochiul şi făcu o plecăciune ridicol de elegantă.

Râsul ei răguşit îi trimise fiori pe şira spinării. Dar îşi

păstră rânjetul până când ieşi din salon. Şi abia atunci lăsă să-i cadă masca de clovn.

Capitolul 6

Secretele seducţiei unei doamne: „Ca să devii irezistibilă, trebuie să pari inaccesibilă”.

— Cu siguranţă sunt întru totul de acord cu ce ai scris în primul capitol, zise Hester în dimineaţa următoare în salonul egiptean, în timp ce se uita peste munca lui Julianne. Ai făcut o analiză destul de pătrunzătoare a comportamentului masculin.

Julianne zâmbi.

— Am avut parte şi de un mic ajutor din partea ta.

— Acum trebuie să plănuim următorul capitol, zise Hester.

— M-am gândit că primul pas ar trebui să fie să emani încredere.

Hester încuviinţă din cap.

— Sunt de acord. O femeie care este sigură pe farmecele ei atrage întotdeauna atenţia domnilor. Şi dacă se mai şi preface că nu îi observă, interesul lor pentru ea creşte văzând cu ochii. Bărbaţii sunt mereu atraşi de ceea ce nu pot avea. Adoră vânătoarea.

În toţi anii aceia, ea nu-şi ascunsese niciodată sentimentele pentru Hawk. Fusese de acord cu fiecare sugestie a lui, răsese la fiecare glumă pe care o făcuse şi-l urmase pretutindeni, când venise să o viziteze la moşia familiei sale. Oare i-ar fi stârnit mai mult interesul dacă nu ar fi fost atât de deschisă în legătură cu sentimentele ei?

Încleştă pumnii. O enerva la culme faptul că ajunsese să facă speculaţii cu privire la cum ar fi trebuit să procedeze ca să-l atragă. Chiar nu avea niciun pic de mândrie?

— Odată ce începe vânătoarea, doamna trebuie să-şi folosească inteligenţa, farmecul şi vioiciunea… Iar tu le ai pe toate, zise Hester.

Vocea lui Hester o trezi imediat din reverie.

— Te referi la flirt? întrebă ea.

— Tachinările şi remarcile spirituale vor ademeni un domn, dar din nou… o doamnă nu trebuie să-şi dezvăluie niciodată adevăratele sentimente, zise Hester. Şi odată ce câştigă interesul domnului în cauză, trebuie să se îndepărteze, pentru ca *el* să nu devină prea sigur de afecţiunea *ei.*

Julianne se gândi atunci la toţi tinerii pe care-i tachinase de-a lungul anilor. Dansase şi flirtase cu ei, dar în acelaşi timp avusese grijă să se asigure că înţelegeau şi ei că era numai pentru a se distra. Şi totuşi, primise douăsprezece cereri în căsătorie. Oare le transmisese semnalele greşite?

La fel cum făcuse Hawk cu ea?

Se simţi dintr-odată copleşită de un sentiment puternic de vinovăţie.

— Dar, Hester, nu este greşit să-i induci în eroare pe domni?

— Totul este permis în dragoste şi-n război, îi răspunse femeia. Dacă le-ai lăsat impresia că eşti evazivă, atunci nu ai greşit cu nimic.

Julianne îşi muşcă buza. Dacă era adevărat ce spunea mătuşa lui Hawk… atunci de ce se simţea de parcă făcuse ceva greşit?

— Ceva te nelinişteşte, copilă…

— Nu am intenţionat niciodată să-i rănesc pe domnii aceia care m-au cerut în căsătorie… dar probabil i-am încurajat cumva, fără să-mi dau seama. Coborî privirea spre mâinile ei, pe care le ţinea împreunate în poală. Şi după aceea am încercat mereu să le explic că nu eram pregătită pentru căsătorie… dar chiar şi aşa, tot i-am rănit.

Desigur, nu menţionase niciodată că îl aştepta pe Hawk.

— I-ai dat vreodată vreunui domn permisiunea ta de a te curta în exclusivitate? o întrebă Hester.

— Nu, sigur că nu, zise Julianne şi ridică bărbia.

— Vreunul dintre ei i-a cerut permisiunea fratelui tău în prealabil? continuă Hester.

— Nu. Cred că cererile lor în căsătorie au venit mai degrabă sub impulsul momentului.

— Serios? se miră Hester.

Julianne se strâmbă.

— Primul domn m-a cerut în căsătorie la o petrecere în grădină după ce am fost de acord să mă plimb cu el. A doua oară, mă întorceam de la un spectacol muzical, când domnul în cauză a ieşit din salon şi m-a tras deoparte. Al treilea m-a surprins cu întrebarea în timp ce ne plimbam prin parc cu camerista mea. Al patrulea…

Hester chicoti şi exclamă:

— O, Doamne, draga mea! Cu siguranţă te-ai săturat ca domnii să apară de nicăieri şi să te ceară în căsătorie. E mai mult decât evident că le-ai inspirat pasiune.

Julianne îşi aminti ce îi spusese Hawk despre Ramsey.

— La momentul respectiv nu am înţeles asta… dar acum suspectez că mă vedeau mai degrabă ca pe un trofeu, care aştepta să fie câştigat.

— Dar ce, Doamne iartă-mă, ţi-a lăsat impresia asta? o întrebă Hester.

— Hawk a zis că Lordul Ramsey a început să se ţină după mine pentru că sunt destul de inaccesibilă.

Hester răsuci lornionul între degete.

— Nepotul meu este gelos. Şi acesta e un semn foarte bun.

Dar Julianne nu voia să-şi mai facă astfel de iluzii.

— Sunt sigură că nu-i deloc gelos. Îl detestă pe Ramsey şi mi-a spus să stau departe de el. Tu ştii cumva dacă au avut vreodată vreo altercaţie?

— Dacă au avut, cu siguranţă nepotul meu nu a discutat despre asta cu mine.

Ţinând cont de cuvintele lui Hawk, Julianne bănuia că

se întâmplase ceva între ei. El ştia ceva despre Ramsey… ceva ce refuza să divulge. Iar misterul acela nu-i dădea deloc pace. Voia să afle mai multe, dar era foarte conştientă că Hawk nu intenţiona să dezvăluie nimic.

— Noaptea trecută erai supărată pe nepotul meu, zise Hester.

— Da. Pentru că insistă să-mi urmărească fiecare mişcare. Este peste poate de enervant, explică ea.

Doar că noaptea trecută avusese ocazia şi să întrezărească o altă latură a lui. Era cu adevărat îngrijorat că Ramsey s-ar fi putut dovedi periculos pentru ea. Dar era o prostie, desigur. Putea să-l ţină la respect pe Ramsey… indiferent dacă Hawk credea asta sau nu.

— Nepotul meu se luptă cu atracţia pe care o simte faţă de tine din cauza promisiunii pe care i-a făcut-o fratelui tău, zise Hester. Trebuie să-l farmeci şi să construieşti un foc care să ardă mocnit, însă, oricât ar fi de greu, nu trebuie să-l laşi să se apropie prea mult, prea repede.

Julianne se îmbujoră. Se ridică şi se duse la fereastră, pentru a evita privirea cercetătoare a lui Hester. Ştia şi ea foarte bine că greşise îngrozitor de mult când îi permisese să o sărute. Nici măcar nu încercase să se opună… chiar dacă îi dăduse foarte clar de înţeles că nu era interesat de ea încă de la primul bal la care o escortase. Oare sperase în secret că sărutul lor însemnase ceva mai mult pentru el, decât o simplă dorinţă carnală?

— Ce s-a întâmplat, copilă?

Dar nu îndrăznea să o privească în ochi pe Hester. Mama ei îi spunea mereu că i se citea pe faţă ce gândeşte. Şi nu dorea ca Hester să-şi dea seama ce sentimente tumultuoase se învolburau în sufletul ei.

— Tot ce-mi doresc este să termin broşura aceasta, ca să pot ajuta alte femei singure.

— Aşadar, ai renunţat de tot la nepotul meu?

Ar fi trebuit să renunţe la el cu mult timp în urmă. Nu o iubea. Şi nu avea de gând să se înjosească, încercând să-l cucerească. Inspiră adânc şi-şi adună tot curajul, după care

se întoarse spre Hester şi zise:

— Uşa aceea s-a închis.

Hester îi aruncă o privire atotcunoscătoare.

Aşa că se întoarse din nou spre fereastră. Picăturile de ploaie se loveau ritmic de geam. Hester nu o crezuse. Dar Julianne vorbise serios. Pierduse deja prea mulţi ani tânjind după el şi aşteptându-l.

— O să treacă ceva timp până când îmi voi putea deschide din nou inima în faţa cuiva, zise ea.

Hester oftă.

— Ah! Încercările primei iubiri. Îmi amintesc foarte bine de asta.

Julianne se întoarse pe canapea.

— Povesteşte-mi despre primul tău iubit.

— Ei bine, n-a fost niciodată iubitul meu… deşi l-am admirat mult timp de la distanţă.

— Nu-ţi împărtăşea sentimentele?

— Schimbam câteva cuvinte ocazional… şi priviri pline de alean. Dar nu a îndrăznit niciodată să-mi mărturisească sentimentele lui. Hester o privi pe Julianne cu un zâmbet dulce-amărui. Vezi tu… era secretarul tatălui meu… şi complet nepotrivit pentru mine.

— O, nu! zise Julianne. Probabil ţi-a frânt inima.

— Într-un fel, da, deşi mă aştepta o suferinţă şi mai mare… Fără ştirea mea, părinţii mei mi-au aranjat căsătoria… cu un bărbat de două ori mai în vârstă decât mine.

Julianne gemu.

— Probabil ai fost îngrozită când ai aflat.

— Am plâns zile întregi… dar nu am avut de ales. Nu a fost cel mai grijuliu dintre bărbaţi şi a fost foarte nemulţumit că nu i-am oferit un moştenitor.

Julianne îşi acoperi gura cu mâna, când înţelese cât de mult trebuie să fi suferit Hester.

— Dar trei ani mai târziu, a murit de inimă. Îi zâmbi lui Julianne. Mi-a lăsat o avere considerabilă şi, ca văduvă, am avut mult mai multă libertate. Pe vremea aceea eram

tânără şi frumoasă şi normal că am atras atenţia mai multor domni chipeşi.

— Dar te-ai recăsătorit de încă patru ori, zise Julianne.

— De singurătate, presupun, zise Hester. Dar cred că am vorbit suficient despre trecutul meu. Trebuie să lucrezi la broşura ta, ca s-o termini cât mai repede cu putinţă.

Julianne şovăi o clipă, dar în cele din urmă hotărî să ia foaia albă de la Hester şi să-i vorbească sincer.

— Domnul Peckham este cel care ne va ajuta cu publicarea?

Hester o avertiză cu un deget.

— Cu cât ştii mai puţine, cu atât mai bine!

Julianne se întrebă dacă nu cumva domnul Peckham era prima iubire a lui Hester. Dar nu i-ar fi pus niciodată o întrebare atât de personală… despre ceva care era mai mult decât evident că îi provocase o suferinţă profundă. Dacă Hester ar vrea ca ea să ştie, atunci i-ar spune din proprie iniţiativă.

— După ce va fi publicată broşura, voi analiza atentă comportamentul celorlalte doamne singure, ca să-mi dau seama dacă urmează sfaturile prezentate în *Secretele seducţiei,* zise Julianne.

— Poate că ar fi bine să testezi în prealabil o parte din idei, zise Hester. Ca să te asiguri că funcţionează cum trebuie.

Julianne se uită încă o dată gânditoare la mâinile ei împreunate. Ştia că nu îi putea spune lui Hester despre planul ei de răzbunare. Dar tot o mustra conştiinţa. Hester fusese nespus de bună cu ea, iar în clipa aceea o păcălea cu bună ştiinţă.

Hester se aplecă şi o bătu uşor pe mână.

— Dar haide… du-te acum! Trebuie să termini cât mai repede, dacă vrem să vedem broşura publicată cu mult înainte de terminarea sezonului.

Julianne încuviinţă din cap şi se îndreptă grăbită spre biroul ei de la etaj, hotărâtă să nu se mai gândească la Hawk. O oră mai târziu, lăsă jos peniţa şi citi ultimele

rânduri.

Încrederea este cheia de a deveni irezistibilă. Alungă sentimentele de nesiguranţă. O femeie care este sigură pe ea emană o aură de mister, care o face atrăgătoare în ochii bărbaţilor. Nu este nevoie să fii o frumuseţe ieşită din comun. Se spune că Anne Boleyn nu a avut o frumuseţe ieşită din comun, dar vivacitatea şi inteligenţa ei sclipitoare au fost lucrurile care o făceau atrăgătoare. Iar faptul că era evazivă o transforma în obiectul dorinţei a numeroşi bărbaţi. Şi aceasta este calitatea inefabilă pe care trebuie să o transmiţi pentru a atrage atenţia domnilor.

Un sentiment puternic de exaltare o copleşi. Era sigură că broşura va avea un succes răsunător.

*

După cum era de aşteptat, mâncarea era rece, iar tovarăşa sa de masă – fiica lui Wallingham – era ca şi mută.

Hawk îşi aminti de biftecul delicios de la clubul său şi oftă. Spera că doamnele vor pleca în curând. Viaţa lui de tutore luase o întorsătură destul de tristă, dacă chiar aştepta cu nerăbdare să soarbă un pahar de vin de Porto, în timp ce domnii treceau de la unul la altul la masă o blestemată de oală de noapte. „O distracţie pe cinste!” se gândi cu amărăciune.

Un râs feminin destul de răguşit îl făcu să-şi îndrepte atenţia spre Julianne. Stătea la masă lângă fiul obraznic al contelui de Wallingham – Edmund, vicontele de Beaufort. Hawk observă apoi cum privirea lui Beaufort rătăci spre corsajul decoltat al lui Julianne. Oh, la naiba cu tot! Desigur că toate doamnele îşi etalau piepturile în mod similar. Doar că unele – precum tăcuta Lady Eugenia – nu prea aveau multe de arătat.

— Hawk, dragule, zise lordul Wallingham din capătul mesei, am auzit că toată familia ta s-a dus la Bath să fie

împreună cu bunica ta suferindă.

Lady Eugenia îşi găsi în cele din urmă vocea piţigăiată şi zise:

— Îmi pare rău să aud despre boala ei, milord.

— Nu aveţi de ce să vă faceţi griji, spuse el. Sunt doar palpitaţiile ei obişnuite.

Eugenia părea îngrozită.

— Milord?

— Se preface că e bolnavă, ca să primească atenţie, zise Hawk.

— Da'… dar de ce? întrebă Eugenia.

Oare fata chiar era surdă?

— Ca să primească atenţie.

— A, zise Eugenia scurt şi se cufundă din nou în tăcere.

Hawk luă în furculiţă o bucată de cartof rece pe care o băgă în gură şi-i păru rău imediat. Din fericire, reuşi să-şi ascundă repulsia, dând pe gât mâncarea cu ajutorul unei înghiţituri zdravene de vin.

Wallingham se uită la Hawk.

— Acum că s-a însurat şi Shelbourne, mă aştept că îţi vei căuta şi tu o mireasă. Nu poţi rămâne mai prejos ca ducele.

Hester, care stătea mai departe la masă, îi rânji lui Hawk.

El lăsă jos paharul, bănuind că Wallingham îşi făcuse speranţe mari că i-o putea pasa lui pe Eugenia.

— Îndrăznesc să spun că nimeni nu ar putea găsi o partidă la fel de spectaculoasă.

Julianne se uită spre Hawk şi zâmbi.

— Logodna lor chiar a fost evenimentul deceniului.

Hawk îi făcu cu ochiul. El şi familia lui fuseseră singurii oameni care ştiuseră de dinainte că Tristan plănuia să o ceară în căsătorie pe fosta domnişoară Mansfield la balul de primăvara trecută.

Lady Wallingham îşi şterse buzele cu şervetul şi vorbi din celălalt capăt al mesei.

— Lord Hawkfield, va trebui să-ţi alegi o mireasă în curând. Este datoria dumitale.

— Milady, te asigur că singura mea îndatorire stringentă este aceea de a-mi îndeplini bine rolul de tutore al lui Lady Julianne.

Săptămâni lungi în care va trebui să o păzească de jumătate din burlacii înnebuniţi de dorinţă din înalta societate. Era norocos dacă nu înnebunea şi el.

— Da, dar asta nu te împiedică în niciun fel să te însori, insistă Lady Wallingham.

— Ei bine, avem mari speranţe în privinţa asta, zise Hester. A manifestat un interes deosebit pentru căsătorie anul trecut, când s-a logodit. Din păcate, totul a durat numai o oră.

În clipa aceea Eugenia scăpă furculiţa pe farfurie.

— O, Doamne, murmură ea.

Toţi ceilalţi invitaţi îl priveau uimiţi pe Hawk.

Beaufort se aplecă în faţă şi întrebă:

— Doamna te-a părăsit după numai o oră?

Hawk scoase un oftat melodramatic.

— Mă tem că da. Cred că sunt osândit să rămân pe viaţă celibatar.

Julianne clătină din cap.

— Logodna lui n-a fost altceva decât o glumă.

Judecând după fruntea încruntată a lui Wallingham, Hawk îşi închipui că asta îl va scuti de eventualele încercări de convingere, aşa că sorbi din vinul său.

— Cu siguranţă şi dumneata ai aşteptări maritale, Lady Julianne, zise Lady Wallingham.

— Fratele ei nu vrea să o grăbească, zise Hawk.

Mda, Julianne mai putea aştepta încă un an… până când el nu va mai fi obligat să privească lucrurile atât de aproape.

— Dar acesta este al patrulea sezon al ei, insistă Lady Wallingham. Este deja majoră şi probabil e nerăbdătoare să facă o căsătorie avantajoasă.

— În clipa de faţă sunt nerăbdătoare doar să dansez şi

să merg la cumpărături, zise Julianne.

Lady Wallingham chicoti şi zise:

— Este o tânără domnişoară cu adevărat amuzantă. Nu consideri, Edmund?

— O, ba da, foarte, zise Beaufort. De fapt, extrem de veselă.

Lady Wallingham insistă:

— Îndrăznesc să spun că s-ar putea să existe un tânăr domn care să-ţi cucerească inima. Nu eşti de acord, dragă Edmund?

În momentul acela dragul de Edmund arăta de parcă mâncase ceva stricat.

— Desigur.

Hawk îi făcu cu ochiul lui Julianne.

— Din păcate, pupila mea a lăsat în urmă un şir lung de inimi frânte. Are aşteptări foarte mari de la un potenţial viitor soţ. Niciun bărbat nu este pe placul ei.

Beaufort lăsă umerii în jos – probabil de uşurare. Poate că îi plăcea să se holbeze la Julianne, dar, judecând după vârsta lui, probabil nu avea nici cea mai mică intenţie de a renunţa prea curând la libertatea sa.

Lady Wallingham pufni imediat:

— Ei bine, poate ar fi mai bine să discutăm chestiunea aceasta în salon, Lady Julianne.

— Este foarte amabil din partea dumitale, Lady Wallingham… Dar nu aş vrea să îţi monopolizez toată atenţia, când ai şi alţi invitaţi.

Hawk rânji auzind tonul tăios al vocii lui Julianne.

— Prostii, zise Lady Wallingham. Aş fi bucuroasă să te instruiesc.

Julianne înjunghie cu furculiţa o bucăţică de carne de potârniche.

Însă Hawk îşi drese glasul ca să-i atragă atenţia.

— Pasărea pare destul de moartă, în opinia mea.

Julianne se uita la el, de parcă îşi pierduse minţile.

— Poftim?

El ridică din umeri.

— Voiam să spun că nu cred că e nevoie să o omori.

Lady Eugenia se înecă şi-şi ascunse în şervet o jumătate din faţa ei roşie. Beaufort izbucni în râs, iar asta atrase o privire severă din partea mamei sale.

După desert, doamnele se retraseră. Wallingham scoase vinul de Porto şi oala de noapte de sub bufet.

Hawk se lăsă pe spate în scaun.

„Să înceapă distracţia!” se gândi atunci.

*

Julianne răsuflă uşurată, când domnii intrară în sfârşit în salon. În ultima oră, Lady Wallingham o transformase pe Julianne în *grija* ei principală şi continuase prin a o avertiza despre pericolele care se ascundeau dacă rămâneai singură prea mult. Astfel, Julianne era în mare primejdie de a se pomeni fată bătrână. La început, ascultase amuzată toate sfaturile şi predicile… dar femeia insistase mult prea mult asupra acestui subiect. În plus o întreba întruna dacă era de acord. Pentru numele lui Dumnezeu! Lady Wallingham nici măcar nu aştepta un răspuns înainte de a continua.

Şi după cum era de aşteptat, de îndată ce îi văzu pe domni, Lady Wallingham îi făcu semn fiului ei.

— Iată-te, în sfârşit! O, Edmund, trebuie să vii să o ajuţi pe Julianne… Vino să dai paginile partiturii, în timp ce ea cântă la pian.

Julianne era mult prea dornică să scape de femeia aceea enervantă, aşa că sări imediat de pe scaun. Nu mai cântase la pian de săptămâni întregi… dar nici nu-i păsa dacă agresa urechile celor prezenţi.

Tânărul o escortă ascultător. Îl văzu pe Hawk încruntându-se, şi, când trecu pe lângă el, ridică trufaşă din bărbie. „N-are decât să vadă asta!” se gândi ea şi-şi întoarse zâmbetul strălucitor spre Beaufort. La cină, participase bucuroasă la glumele lui Hawk – dar numai pentru a-i distrage atenţia lui Lady Wallingham.

Hawk se duse la bufet şi-şi turnă un pahar de coniac

pe care nu-l voia de fapt. Trebuia să-şi găsească o ocupaţie, în timp ce încerca să-şi dea seama ce anume îi răscolea măruntaiele – în afară de cartofi, desigur.

La cină, simţise că el şi Julianne fuseseră în acord complet. Se simţise exact ca în vremurile de demult, când Julianne i se alăturase mereu cu uşurinţă pentru o glumiţă. Cu şase zile în urmă, o văzuse pentru prima dată după nouă luni. Şi îl întâmpinase zâmbind din ochi. Dar totul se schimbase în noaptea balului. Nu înţelesese comportamentul ei de atunci. Şi nu-l înţelegea nici pe cel de acum. Ştia numai că devenise irascibilă şi ţâfnoasă de când refuzase să îl lase pe Ramsey să danseze cu ea.

Când Julianne cântă fals o notă, se uită la ea. Dacă el ar fi fost cel care îi întorcea paginile partiturii, ar fi apăsat pe clapele pianului, ca să distragă atenţia de la greşeala ei – la fel cum făcuse de multe ori. Înainte ea ar fi ras şi l-ar fi făcut ticălos. Dar acum se întreba dacă nu cumva s-ar fi uitat urât la el.

După ce termină de cântat, toţi invitaţii aplaudară. Beaufort se aplecă spre ea şi-i şopti ceva, iar Julianne râse. Privirea tânărului rătăci din nou spre pieptul ei. Hawk se încordă imediat. Fiecare instinct al său îl zorea să mărşăluiască până acolo şi să-i tragă un pumn în faţă lui Beaufort pentru că îndrăznise să se holbeze aşa la ea.

Dar se forţă să rămână pe loc şi să nu facă nimic. Pentru că îl acuzase că îi urmărea fiecare mişcare şi că se comporta ca un soţ gelos.

Nu era gelos. Voia doar să o protejeze.

În timp ce Beaufort o conducea spre scaunul de la fereastră, Hawk se uită în altă parte. Lady Wallingham îi urmărea cu un zâmbet satisfăcut. Era mai mult decât evident că i-ar fi plăcut o căsătorie între cei doi. Ultimul lucru pe care şi-l dorea Julianne era să îl încurajeze sau să-l inducă în eroare pe Beaufort. Încercă să găsească o modalitate prin care să-i spună tânărului că nu căuta mai mult decât prietenia lui, dar ajunse repede la concluzia că o astfel de afirmaţie ar fi făcut-o să pară îngâmfată. La naiba

cu tot! Trebuia să spună ceva prin care să-l descurajeze, dar fără să-l jignească.

Însă îşi dădu seama că nu avea de ce să-şi facă griji. Pentru că Beaufort începu să pălăvrăgească la nesfârşit despre o nouă cabrioletă pe care voia să şi-o cumpere. Ochii îi sclipeau de entuziasm în timp ce-i povestea fiecare detaliu. Îl lăsă să vorbească despre osii şi despre dimensiunea roţilor, iar ea se gândi la lucrurile care o preocupau şi la broşura pe care o scria.

Acum că terminase capitolul despre ce să facă o doamnă ca să devină irezistibilă, îşi spuse că următorul secret care trebuia dezvăluit era cum să iniţieze conversaţii amuzante şi spirituale.

Când te abordează un domn, menţine conversaţia la un nivel amuzant şi superficial. Şi nu zăbovi prea mult, chiar dacă eşti nerăbdătoare să continui discuţia. Dacă faci asta este posibil să devină prea sigur pe atenţia ta şi atunci s-ar putea să-şi piardă interesul. Plimbă-te prin sala de bal şi lasă-l să vadă că eşti populară atât în rândul doamnelor, cât şi al domnilor.

Dacă ar fi avut la îndemână o peniţă şi o coală de hârtie, şi-ar fi putut aşterne pe hârtie gândurile imediat. Desigur, nu putea face asta în salon. Dar de îndată ce va ajunge acasă, îşi va nota toate ideile. Zâmbi când şi-i imagină pe toţi acei celibatari încrezuţi ajungând să umble după doamne singure şi neinteresate de ei.

— Îmi dau seama că te bucuri pentru mine, zise Beaufort. Cuvintele lui o treziră la realitate şi o obligară să-şi amintească de bunele maniere.

— Ei bine, da… îmi imaginez că este la fel ca atunci când îmi cumpăr eu o bonetă nouă.

El izbucni în râs.

— O, cred că e un pic mai interesant decât atât.

Aroganţa lui o enerva. Era mai mult decât evident că tânărul considera că interesele sale masculine erau cu mult

superioare alor ei.

Apoi o luă pe neaşteptate de mâini. Gestul lui o surprinse şi o sperie un pic.

— Dacă totul merge bine, voi cumpăra cabrioleta într-o săptămână. Aş dori foarte mult să-mi făgăduieşti că după aceea vei face o plimbare cu mine prin parc.

Oh, Doamne! Nu îl putea refuza fără să-l rănească. Îi veni o idee. Afişă un aer distrat.

— Uneori sunt cam uitucă. Poate ar fi mai bine să mă mai întrebi o dată după ce cumperi cabrioleta.

— Aşa voi face, zise el.

La naiba! Probabil el nu va uita la fel de uşor.

Apoi o umbră se aşternu asupra lor. Ridică privirea şi-l văzu pe Hawk săgetându-l cu privirea pe Beaufort.

Tânărul îi dădu imediat drumul la mâini.

— Plecăm, zise Hawk morocănos.

Julianne îl luă de braţ pe Hawk. În secret se simţea uşurată să scape de Beaufort, de osiile şi de dimensiunea roţilor.

Capitolul 7

Sfaturile unui crai-tutore: „Nu te holba la pieptul pupilei tale, indiferent cât de adânc este decolteul rochiei ei”.

În seara următoare, Hawk le escortă pe Julianne şi pe mătuşa lui în sala de bal aglomerată a lui Lord şi Lady Durmont. Nu-şi putea da seama nici în ruptul capului de ce doamnele acceptaseră invitaţia la balul lui Lady Durmont, de vreme ce nu o agreau deloc nici pe femeie, nici pe fiica ei uneltitoare, Lady Elizabeth. Dar Hester insistase că la bal va veni toată crema societăţii şi că, implicit, era absolut necesar să fie şi ele prezente.

După ce mătuşa lui se îndepărtă ca să stea la palavre

cu prietenele ei, Hawk mai aruncă o privire spre Julianne. Corsajul ei era nimic mai mult decât o bucată mică de mătase. Bărbat fiind, deci nu cu mult mai breaz decât un animal, nu se putu abţine să nu observe umflăturile catifelate ale sânilor ei. Îşi aminti apoi cât de perfect se potrivise sânul ei în palma lui, când îi tachinase sfârcul cu degetul mare. Şi fireşte că-şi închipuia cum ar fi să-i elibereze sânii şi să-i sugă sfârcurile…

Simţi un val de fierbinţeală explodându-i în vintre. Îl nelinişti imediat gândul că poate îl surprinsese cineva holbându-se la ea, aşa că îşi mută privirea. Julianne întindea gâtul şi cerceta mulţimea, complet neştiutoare. La naiba! Ştia că fiecare crai şi flăcău pe lângă care trecea o dezbrăca din priviri.

— Rochia ta este nepotrivită, zise el Ea se încruntă la el.

— Poftim? Este ultimul răcnet în modă.

Hawk îşi coborî din nou privirea spre sânii ei şi se gândi că acel corsaj aproape inexistent mai era şi transparent pe deasupra.

Julianne deschise evantaiul şi zise:

— Nu te mai uita la pieptul meu.

— E cam greu să nu mă uit, când este expus atât de mult.

— Ei bine, sunt sigură că ai văzut mult mai mult în viaţa ta de crai. Pufni apoi. Mă duc să le caut pe prietenele mele.

— Vin să te ajut să le găseşti.

— Sper că nu ai de gând să mă urmăreşti…

În clipa aceea, Charles Osgood – poetul netalentat – o zări pe Julianne. I se luminară imediat ochii şi porni glonţ în direcţia ei.

— Nu am nicio intenţie să te urmăresc, zise Hawk, luând-o de braţ şi conducând-o de acolo, înainte ca Osgood să poată ajunge la ea. Te voi escorta.

— Nu am nevoie de nicio escortă, ripostă ea.

— Mă referem pe ringul de dans.

— Un gentleman ar trebui să invite o doamnă, nu să o oblige.

— Dă-mi voie să reformulez: îmi acorzi onoarea primului dans?

— Singurul motiv pentru care vrei să dansăm e ca să fii cu ochii pe mine, zise ea şi-şi întoarse capul.

El nu avea de gând să recunoască asta.

— Este absolut adecvat ca un tutore să danseze cu pupila lui.

— Serios? Ce carte de reguli ai citit tu?

El îi făcu cu ochiul.

— Promit să mă port frumos.

Julianne cugetă o clipă asupra invitaţiei, după care buzele ei luară forma unui zâmbet viclean.

— Cu o singură condiţie.

Ah! Deja ştia că nu o să-i placă.

— O să dansez cu tine, *dacă* după aceea te duci să joci cărţi şi mă laşi în pace.

— Regula numărul patru: Trebuie să aprob în prealabil toţi partenerii tăi de dans, zise el.

Ea scoase un oftat prelung.

— Regula numărul patru nu are nicio logică… în timpul unui dans popular, voi schimba oricum mai mulţi parteneri.

Bineînţeles că avea dreptate. Dar măcar asta îi aminti despre un alt lucru important, de care uitase.

— Regula numărul şapte: Fără vals.

— Ha! Nu au fost decât şase reguli, zise ea.

— Îmi rezerv dreptul de a adăuga şi altele noi în funcţie de circumstanţe, spuse el.

— Vom discuta problema asta mai târziu. Deocamdată sunt disperată să scap de tine, aşa că voi accepta înţelegerea.

Nu-i plăcea ideea de a o lăsa singură într-o încăpere plină de bărbaţi libidinoşi, însă dacă s-ar fi ţinut după ea toată noaptea, alţi oameni ar fi putut considera că avea intenţii romantice în ceea ce o privea. Aşa că singura

soluţie viabilă era să mai vină din când în când în sala de bal, ca să se asigure că totul era în regulă.

— Accept, dar mai adaug ceva, zise el. Trebuie să rămâi tot timpul în sala de bal şi să respecţi regula numărul doi: Să nu bei mai mult de un pahar de vin sau de sherry.

— De acord, spuse ea.

Se duseră apoi pe ringul de dans, unde se aşeză vizavi de ea, într-o linie lungă de alte cupluri. Orchestra începu să cânte o melodie veselă. Se uită la capătul şirului şi se strâmbă la primul domn, care se mişca în diagonală în paşi de dans. Doamna de vizavi de el repetă aceeaşi mişcare. Apoi cuplurile se prinseră de mâini alternativ, făcând piruete şi schimbându-şi locurile în linie.

Când veni rândul său, păşi agale înainte. Julianne se încruntă la el, dar nu-i păsa deloc. Refuza să ţopăie în faţă şi-n spate ca o fetiţă.

În cele din urmă paşii de dans se schimbară şi o conduse pe Julianne în capătul liniei de dansatori.

— Faci paşi prea mari, zise ea. E un dans. Trebuie să te mişti graţios.

— Eu nu ţopăi.

Făcură câţiva paşi înainte şi înapoi, după care se întoarseră unul spre celălalt.

— Un domn elegant îşi arată rafinamentul în timpul dansului, murmură ea.

— Ţi s-a părut vreodată că eu aş fi un domn rafinat?

— Nici măcar nu te străduieşti.

Hawk o prinse de mâini şi se roti odată cu ea.

— Am o reputaţie proastă de întreţinut.

— Exact asta voiam să spun şi eu, milord.

Se întoarseră din nou umăr la umăr. Pas în faţă, pas în spate… Pentru numele lui Dumnezeu! Dansul acela era complet stupid.

— E pe terminate? întrebă el.

— Sper, spuse ea. Eşti un dansator îngrozitor.

— Dar dansez divin când vine vorba de vals, zise el.

Ea pufni batjocoritoare.

— O, eşti mult prea modest!

Se prinse apoi de mâini cu o altă parteneră, se roti şi făcu schimb de locuri cu ea. Julianne făcu acelaşi lucru cu un domn mai în vârstă.

Hawk ar fi preferat ca ea să danseze numai cu bărbaţi mai în vârstă, însă nu existau prea mulţi bătrâni sprinteni pe la baluri.

În cele din urmă, dansul se termină. Făcu o plecăciune, o luă de braţ pe Julianne şi o conduse de pe ringul de dans.

— Salonul de jocuri de cărţi este acolo, sublinie ea.

Hawk îşi duse imediat mâna la inimă şi exclamă:

— Mă răneşti, milady!

— Am făcut o înţelegere.

El îi dădu drumul la braţ.

— Te rog, încearcă să te fereşti de necazuri... de dragul amândurora.

Julianne se gândi atunci că avea să se întoarcă destul de curând ca să fie cu ochii pe ea. Dar între timp intenţiona să testeze cea mai recentă teorie vehiculată în broşură. Îşi croi drum prin mulţime şi văzu mai mulţi bărbaţi uitându-se la ea. Dar se prefăcu că nu-i observă. Merse să-şi salute cunoscuţii şi se mută de la un grup la altul. Până atunci, nu dăduse niciodată prea multă atenţie unor astfel de amabilităţi. De obicei se integra firesc într-un grup de oameni. Şi totuşi, în clipa aceea descoperea că îi era destul de greu să-şi găsească cuvintele. Nu se simţea tocmai în largul ei, pentru că eforturile sale i se păreau prea calculate.

Se uită spre tinerele care stăteau pe scaune la perete, lângă mamele lor. Păreau extrem de nefericite. Printre ele se afla şi Lady Eugenia, care stătea cu privirea aţintită în pământ. Julianne se hotărî să o invite pe Eugenia să se plimbe cu ea. Aşa ar fi putut-o prezenta celorlalţi invitaţi. Şi poate că se va găsi un domn care să o invite la dans. Porni într-acolo, absolut încântată de planul ei.

O voce familiară şi prefăcută îi strigă numele. Era

Lady Elizabeth Rossdale, cea mai rea dintre frumoasele înaltei societăţi. Şi se afla la nicio jumătate de metru distanţă, înconjurată de turma ei de oiţe supuse. Julianne ştia că nu le putea ignora, aşa că îşi propuse să le salute scurt şi să evadeze repede.

— Bună seara, doamnelor, sper că vă bucuraţi de seară.

Henrietta Bancroft, una dintre prietenele cele mai apropiate ale lui Elizabeth, îi aruncă lui Julianne un zâmbet viclean.

— Unde este amorezul dumitale? Pardon… Am vrut să spun tutorele dumitale…

Celelalte fete chicotiră în spatele evantaielor.

Ochii verzi ca de pisică ai lui Elizabeth străluceau răutăcios.

— Henrietta, draga mea, ştii foarte bine că o consideră aproape ca o soră.

Julianne ridică trufaşă bărbia şi le întoarse spatele, îndepărtându-se. Nu aveau decât să râdă. Le dispreţuia pe fetele acelea îngrozitoare. Cu toate că îşi spuse că nu-i păsa, se simţea umilită. Ştia că auziseră şi alţii comentariul lui Hawk, dar o durea să îi fie fluturat astfel prin faţă.

Era cufundată în gândurile sale descurajatoare şi cerceta mulţimea, în căutarea lui Amy şi a lui Georgette. Aşa că nu-l observă pe Lordul Ramsey, până când nu o interpelă.

— Este o plăcere să te văd, Lady Julianne, zise el.

Ea îşi ascunse nemulţumirea. O enerva încercarea lui insuportabilă de a-i căuta compania. Dar avea să scape de el repede.

— Lord Ramsey, zise ea şi făcu o reverenţă. Le caut pe sora dumitale şi pe domnişoara Hardwick.

— Şi eu le-am căutat şi nu le-am găsit nicăieri, spuse el, şi cercetă mulţimea. Este insuportabil de cald în sala de dans. Poate că au ieşit pe terasă ca să se răcorească. Să mergem să aruncăm o privire?

Propunerea lui suna destul de inofensiv, dar

promisese că nu va părăsi sala de bal. În plus, nu putea uita felul în care îl insultase pe Hawk cu alte două ocazii.

— Nu este nevoie. Sunt sigură că le voi găsi în cele din urmă.

Dădu să treacă pe lângă el, însă Ramsey rânji şi îi blocă drumul.

— Mai e şi altceva, milord? zise ea pe un ton de gheaţă.

— Nu te las să scapi aşa de uşor, spuse el.

„Vom mai vedea!” se gândi ea exasperată.

— Scuză-mă, te rog, trebuie să o găsesc pe Lady Rutledge, zise scurt, după care îi întoarse spatele şi plecă.

Însă el o prinse zâmbind din urmă.

— A! Înţeleg! Doamna doreşte să ne jucăm de-a şoarecele şi pisica.

Julianne nu se opri din mers.

— Nu am chef de jocuri.

— Dar eu tot vreau să te prind.

Comportamentul lui exagerat de îngâmfat o enerva.

— N-ai decât să încerci, milord, dar te previn de pe acum că nu vei reuşi.

— Vreau doar să petrec puţin timp cu dumneata.

— Ştii că Hawk nu ar fi de acord.

— Dar acum este în salonul de jocuri şi nu va şti niciodată.

Julianne miji ochii.

— Îmi ceri să îl sfidez?

Dar chiar când rosti acele cuvinte, observă că mai mulţi invitaţi îi priveau.

El înclină uşor capul şi o buclă blondă îi alunecă pe frunte, acoperindu-i parţial una dintre sprâncene.

— Atunci hai să găsim un colţişor tihnit unde să putem sta de vorbă.

Înţelese atunci că Ramsey nu avea de gând să se lase păgubaş până când nu îi spunea clar şi răspicat să renunţe. Dar, în acelaşi timp, nu voia să mai audă şi altcineva ce avea să-i spună.

— Urmează-mă până la nişa din spatele coloanelor, zise ea.

Însă el îi oferi braţul, iar ea îşi dădu seama că nu îl putea refuza fără a atrage atenţia nedorită a celor din jur. Îl dispreţuia şi mai mult, cu fiecare pas pe care-l făceau împreună.

Când ajunseră în spatele coloanelor, Julianne îşi retrase braţul şi se strădui să-şi ţină în frâu furia.

— Nu doresc să te supăr, dar deja mă pui într-o situaţie de neconceput.

— Pentru că Hawk ţi-a interzis să accepţi să te curtez, zise el.

— El este tutorele meu şi trebuie să mă supun dorinţelor lui.

Desigur, nici ea nu era tocmai încântată de avansurile lui Ramsey, dar aceea era o scuză convenabilă.

— Ar trebui să fie decizia dumitale, zise Ramsey. Obiecţiile lui sunt complet absurde.

Argumentul lui Ramsey semăna ciudat de mult cu cel pe care-l rostise ea recent. Dar ştia foarte bine că avea motive ascunse pentru care se ţinea după ea.

— Nu mai contează dacă este sau nu. Mi-e tot mai limpede că există o animozitate între dumneata şi Hawk. Şi e la fel de limpede că eu sunt doar un pion în vrajba pe care o ai cu el.

Pe chipul lui apăru o expresie şocată.

— Văd că te-a convins că sunt un ticălos, dar te asigur că el este cel care…

— Lord Ramsey, nu am de gând să mai continuăm pe acest subiect. Din punctul meu de vedere, dumneata eşti doar fratele lui Georgette. Iar ea este prietena mea foarte dragă. Aşa că de dragul ei şi al meu, te rog să încetezi să mă mai curtezi. Dacă nu o faci, treaba asta nu se va termina cu bine.

— Îmi ceri să te uit… dar nu pot, zise el şi duse mâna la inimă. Sentimentele mele…

Julianne ridică mâna şi-i făcu semn să se oprească din

vorbit.

— Nu mai spune nimic. Nu te-am încurajat în niciun fel. Îmi pare foarte rău, însă vreau să încheiem subiectul aici.

O expresie îndurerată îşi făcu loc pe chipul lui.

— Aşadar, este întocmai după cum mă temeam. Ai sentimente pentru el.

Şocul se revărsă asupra ei ca o cascadă.

— Poftim?

— În noaptea aceea la balul Beresford… toată lumea a remarcat cum ai valsat cu Hawk. I-a făcut pe toţi să creadă că ţinea la dumneata şi apoi a negat totul, susţinând răspicat că-i eşti ca o soră. Am observat paloarea de pe chipul dumitale şi m-am gândit imediat că eu am fost cel care te-a supărat. Dar alţii spun că eşti îndrăgostită de el de ani…

Inima îi bătea nebuneşte. „O, Doamne, Dumnezeule! Toată lumea ştia”.

— Nu este altceva decât un amăgitor josnic.

— Ai răstălmăcit lucrurile, dar, de fapt, nu ştii nimic, şuieră ea.

El o privi plin de milă.

— Indiferent ce ţi-a spus, intenţiile mele sunt sincere şi onorabile. Te rog, nu-l lăsa să ne despartă!

— O seară bună, d… milord, zise ea, după care fugi în grabă.

Ura felul în care îi tremurase vocea. Nu-şi dorea decât să pună cât mai multă distanţă între ea şi Ramsey. Dar observă un grup de doamne măritate care o priveau pieziş, aşa că încetini pasul. Se furişă pe la marginea sălii de bal ca să evite aglomeraţia cea mai mare şi-şi răcori faţa fierbinte cu evantaiul.

I se strânse stomacul. Elizabeth şi Henrietta ştiau. Ramsey ştia. Toată lumea ştia. Se făcuse de ruşine, pentru că nu îşi ascunsese sentimentele faţă de el.

În clipa aceea nu dorea decât să se ducă acasă. Dar casa ei se afla la mulţi kilometri distanţă. În plus, ce le-ar fi

putut spune mamei şi fratelui ei? Nu voia ca familia ei să afle că se umilise în faţa întregii societăţi.

I se puse un nod în gât. Mama ei o prevenise în repetate rânduri în legătură cu dragostea. Îi spusese să-şi ascundă bine secretul când era în societate şi să adopte o expresie indescifrabilă. Dar ea ignorase avertismentele acelea, considerând că mama era prea precaută. În toţi anii aceia îl adorase făţiş pe Hawk şi interpretase greşit tachinările sale, luându-le ca pe un semn că îi împărtăşea sentimentele.

Şi probabil ştia şi el. Dar cum să nu ştie, dacă se ţinuse după el ca un căţeluş îndrăgostit?

Simţi apoi o durere puternică în piept. Nu mai fusese niciodată atât de umilită.

La jumătatea drumului în jurul sălii de bal, se întâlni din întâmplare cu Sally Shepherd şi reuşi să afişeze un zâmbet slab.

— Sally! Nu te-am mai văzut de o groază de timp!

Chipul mic şi rotund al lui Sally se lumină imediat.

— Ai auzit? Se va face un anunţ în seara asta!

— Ce anunţ? întrebă ea, fără să-i pese cu adevărat.

— Nimeni nu ştie sigur, zise Sally. Lady Durmont ţine totul secret.

— Ei bine, sunt sigură că vom afla în curând despre ce e vorba.

Dădu să se scuze şi să plece, dar chiar în clipa aceea apărură Amy şi Georgette.

Amândouă păreau foarte entuziasmate.

Ochii albaştri ai lui Georgette străluceau de curiozitate.

— Se întâmplă ceva important. Sally, tu ştii ce anunţ se va face mai târziu?

— Nu, dar toată lumea stă ca pe ace.

Julianne simţi că i se strânge inima în piept. Cum putea îndura să se amestece prin mulţime şi să pretindă că totul era în regulă?

În timp ce Sally şi Georgette continuau să facă

speculaţii pe seama anunţului secret, Amy se apropie de Julianne.

— Nu pari tocmai în apele tale în seara asta, murmură ea.

Sensibilitatea lui Amy o făcea să fie cu mult mai conştientă decât alţii de sentimentele şi de stările de spirit ale persoanelor din jurul ei.

— E, nu-i nimic. O să-mi revin repede, zise Julianne.

— Dacă ai nevoie să vorbeşti cu cineva, nu trebuie decât să-mi spui, se oferi Amy.

Julianne încuviinţă din cap. Doar că rana pe care o simţea era încă mult prea proaspătă. Cu un pic mai mult de o săptămână în urmă, se bucurase nespus când aflase că Hawk fusese de acord să fie tutorele ei. Fusese nespus de sigură că acesta va fi anul în care toate visurile se vor preschimba într-o realitate dulce. Apoi, în noaptea balului Beresford, crezuse că respingerea lui era cel mai îngrozitor lucru care i s-ar fi putut întâmpla vreodată. Doar că atunci nu ştiuse că toată lumea o batjocorea.

Lordul Beaufort şi domnul Osgood se alăturară şi ei grupului. Sally încercă să-i tragă de limbă şi pe ei, dar cei doi nu ştiam nimic despre anunţul iminent.

Beaufort îşi întoarse privirea spre Julianne.

— O, vai, dar unde este zâmbetul dumitale obişnuit, Lady Julianne?

Devenea mai mult decât evident că starea de spirit i se citea pe faţă. Jură că din clipa aceea se va strădui din răsputeri să adopte o expresie senină.

— Doar căzusem o clipă pe gânduri.

Îşi spuse că va trebui să se prefacă pentru tot restul serii şi să pretindă că nu era nimic în neregulă.

Georgette veni lângă ea.

— Pot să înţeleg de ce eşti supărată, murmură ea. Hawk se îndreaptă spre noi. Sincer, mi se pare că se comportă ca o brută tiranică.

Amy se încruntă şi-şi lipi degetul de buze, făcându-i semn să tacă. Julianne se uită în jur şi descoperi că Hawk

aproape ajunsese lângă ele. I se puse un nod în gât. Cum putea să-l privească măcar, când se făcuse deja de ruşine?

Hawk se opri lângă ea.

— Un lacheu a întrerupt jocul de cărţi pentru un anunţ important.

— Suntem cu toţii nerăbdători să auzim despre ce e vorba, zise Sally. Dumneata ştii ceva despre asta?

El ridică din umeri.

— Am auzit doar un zvon.

Lui Sally deja îi străluceau ochii.

— Ce zvon?

Orchestra începu o melodie scurtă şi veselă, întrerupându-le conversaţia. Apoi Lord şi Lady Durmont veniră şi se aşezară în faţa muzicienilor. Lordul Durmont ridică mâinile pentru a linişti mulţimea şi, în cele din urmă, zumzetul de voci se stinse.

— După cum aţi aflat deja cu toţii, eu şi soţia mea vrem să facem un anunţ în seara aceasta.

Părea extrem de mulţumit de sine.

Lady Durmont zâmbi. După care soţul ei se întoarse spre Elizabeth şi zise:

— Fiica mea, aţi vrea să veniţi aici şi tu, şi Lordul Edgemont?

Lui Julianne începu să-i bubuie inima în piept, când înţelese semnificaţia acelor cuvinte.

— Nu se poate, zise Georgette, atrăgându-i atenţia lui Julianne.

Amy îşi acoperi gura cu palma şi ochii i se umplură imediat de lacrimi.

Şi apoi răsună din nou vocea Lordului Durmont:

— Suntem nespus de fericiţi să anunţăm logodna fiicei noastre, Lady Elizabeth, cu Lordul Edgemont.

Mulţimea începu să aplaude, când Lordul Edgemont se uită în ochii lui Elizabeth. Apoi îi ridică mâna înmănuşată la buze pentru un sărut scurt şi îi şopti ceva. Chiar dacă nu îi putuse auzi cuvintele, Julianne ştia că îi spusese că o iubea.

Simţi cum i se înroşesc gâtul şi obrajii. Clipi de mai multe ori ca să-şi reprime lacrimile. Cea mai îngrozitoare fată din înalta societate îşi găsise dragostea. Iar ironia acelui lucru o făcea să se simtă şi mai groaznic. Pentru că Elizabeth primise ceea ce-şi dorise Julianne de când dansase prima dată cu Hawk în noaptea balului ei de debut, cu patru ani în urmă.

*

Zâmbetul hotărât al lui Julianne îl făcea suspicios pe Hawk.

Se plimbă agale prin sala de bal, oprindu-se destul de des ca să discute cu prieteni de-ai să-i şi în tot timpul acela, o urmări pe furiş pe Julianne. Nu îi lipsea niciodată un partener de dans. Iar între melodii, flăcăii mai tineri se înghesuiau în jurul ei, luptându-se pentru atenţia sa. Desigur, tinerii aceia neexperimentaţi nu-şi dădeau seama de nimic, dar Hawk ştia că era ceva în neregulă. O cunoştea mult prea bine ca să nu vadă că zâmbetul pe care-l afişa era artificial.

Când bătu miezul nopţii, hotărî să le caute pe Julianne şi pe mătuşa lui, ca să le poată escorta la cina tradiţională. Îşi croi drum prin mulţime, salutându-le cordial pe doamnele care se uitau la el de parcă ar fi fost o halcă de carne în care ar fi vrut să-şi înfigă dinţii.

O văzu pe Julianne părăsind ringul de dans la braţul lui Beaufort, aşa că porni într-acolo. Îi prinse din urmă şi i se adresă direct ei:

— Vă voi însoţi la cină pe tine şi pe mătuşa mea.

— S-a oferit deja Lordul Beaufort să fie partenerul meu la cină, zise ea pe un ton glacial.

Beaufort păru stânjenit o clipă.

— Cu permisiunea dumitale, desigur, sir.

„Sir”. Flăcăul acela îl făcea să se simtă bătrân.

Julianne se uită la el precaută, de parcă s-ar fi aşteptat ca el să-şi exprime refuzul.

Ei bine, la naiba! Adevărul era că nu avea niciun motiv să se opună.

— Ne vedem jos atunci.

Julianne păru şocată la început, apoi îşi întoarse zâmbetul acela artificial spre Beaufort. Tânărul făcu o plecăciune şi o conduse mai departe. Hawk îi urmări pe cei doi, până când se pierdură în mulţimea de cupluri care se îndreptau spre uşă. Se simţea destul de amărât dintr-un motiv sau altul.

Nu cu mult timp în urmă, îi făcuse plăcere compania lui. Iar acum nu-şi dorea decât ca el să o lase în pace, ca să poată să danseze şi să flirteze după pofta inimii cu amorezii ei.

În viitorul nu foarte îndepărtat se va căsători şi va avea copii. Nimic nu va mai putea fi ca înainte.

O senzaţie ciudată de vid interior îi acapară pieptul.

*

Mai târziu în noaptea aceea, Julianne se foia şi se agita în patul ei. Apoi trase un pumn în pernă. Şi-ar fi dorit să plângă ca un copil din cauza prostiei sale, dar depăşise de mult vârsta acelor manifestări copilăroase. S-ar fi salvat de la umilinţa aceea, dacă nu s-ar fi agăţat cu dinţii de dragostea ei imatură.

În noaptea aceea plătise scump pentru că îşi arătase sentimentele. Cele mai rele fete din înalta societate o batjocoriseră, iar Ramsey o compătimise. Şi apoi dansase cât fusese noaptea de lungă, ca să le arate tuturor că nu era îndrăgostită de Hawk. Dar răul fusese deja făcut.

Vinovăţia atârna greu pe umerii ei. Dacă nu ar fi fost atât de prostănacă, nu s-ar fi aflat în situaţia asta neplăcută.

Julianne nu pusese nici măcar o dată la îndoială sentimentele pe care le avea pentru Hawk. Fusese absolut sigură că îl iubea. Dar abia acum îşi dădea seama că de fapt fusese îndrăgostită de o iluzie. De o imagine romanţată

a lui.

Se rugă ca el să nu-şi fi dat seama, dar probabil în secret lui i se păruse amuzantă dragostea ei. O, Doamne! Cum putea să mai dea ochii cu el?

Iar partea cea mai rea era că nu îl putea evita. Şi trebuia să dea ochii cu el în fiecare zi, pentru tot restul sezonului. Dar chiar şi după terminarea sezonului londonez, tot o va escorta acasă pentru botezul bebeluşului fratelui ei. Nu. Trebuia să găsească o modalitate să îndure, fără a lăsa să i se vadă rănile.

Se auzi un ciocănit, care o făcu să tresară. Hester deschise încet uşa.

— A, bun, eşti trează.

Julianne inspiră adânc şi încercă să afişeze o expresie senină.

— Sper că nu te-am deranjat, zise ea şi se ridică în capul oaselor.

— A, nu, deloc. Voiam doar să văd ce faci. Halatul subţire al lui Hester foşni când traversă camera şi puse lumânarea pe noptieră. Apoi salteaua se lăsă sub greutatea ei, când se aşeză lângă Julianne. Ai fost neobişnuit de tăcută la întoarcere.

— Eram un pic obosită, zise ea.

— Nici nu-i de mirare. Ai dansat până ţi-ai tocit pantofii, zise ea. Ai fost frumoasa balului în noaptea asta.

— Ba nu. Titlul acesta îi revine lui Elizabeth.

Oh, da, logodna lui Elizabeth fusese anunţată exact atunci când crezuse că lucrurile nu se puteau înrăutăţi mai mult de atât.

— A părut să te nemulţumească vestea logodnei ei, zise Hester.

— Elizabeth este rea. Nu-mi place nici de ea, nici de prietena ei, Henrietta.

— Lady Elizabeth e prima care se logodeşte în acest sezon, spuse Hester. O să se vorbească mult despre asta şi, cu siguranţă, ziarele vor face mare tam-tam în jurul ei. Chiar şi pe vremea mea, fetele sperau să fie ele primele…

Dar înţeleg de ce nu te poţi bucura pentru o tânără dezagreabilă.

— Are un grup mare de prietene, care o urmează pretutindeni. Fetele acelea chiar se şi îmbracă la fel ca ea şi se luptă pentru onoarea de a-i îndeplini orice dorinţă.

— Am cunoscut şi eu o astfel de fată când mi-am făcut ieşirea în societate, zise Hester. Şi se lega mereu de câte o biată copilă mai naivă. Şi, desigur, celelalte îi urmau exemplul de teamă să nu devină chiar ele victime.

— Pare o descriere foarte bună a lui Elizabeth şi a turmei ei de oi. Julianne înghiţi apăsat. Nu avea curajul să-i povestească lui Hester despre remarcile lor răutăcioase sau despre conversaţia pe care o avusese cu Ramsey.

Hester netezi cearşafurile.

— Nu poţi să dormi. Ce te nelinişteşte, copilă?

Julianne îşi trase genunchii la piept şi-şi petrecu braţele în jurul gambelor.

— E atât de nedrept! Cea mai îngrozitoare fată din societate s-a logodit. Când Hester nu spuse nimic, Julianne se uită la ea şi adăugă: Ştiu că e o prostie din partea mea să gândesc aşa. Mama mi-ar spune că viaţa în sine este nedreaptă.

— Ba nu, nu este, zise Hester. Dar e de înţeles să simţi asta acum. Şi îndrăznesc să adaug că nu ai fost singura domnişoară care a simţit ghearele invidiei în seara asta.

— Amy şi Georgette au fost şi ele foarte supărate. Elizabeth s-a purtat îngrozitor cu ele anul trecut. Julianne răbufni: Este răuvoitoare şi oribilă. O urăsc!

Hester înclină uşor capul.

— Au trecut mulţi ani de când am fost şi eu o tânără frumoasă a balului… dar unele lucruri nu se schimbă niciodată. Dacă vrei, îţi pot oferi câteva sfaturi.

Julianne încuviinţă din cap.

— M-ar ajuta foarte mult înţelepciunea ta. Tu îmi vorbeşti mereu fără ocolişuri. Mama nu-mi spune altceva decât să urmez regulile de bună-cuviinţă, fără să pun

întrebări.

— Asta pentru că este mama ta şi are multe aşteptări de la tine, zise Hester, după care făcu o pauză scurtă. Dar hai mai bine să-ţi spun care este sfatul meu: în seara asta poţi da frâu liber sentimentelor tale... dar odată ce te linişteşti, trebuie să le izgoneşti pentru totdeauna din sufletul tău.

Julianne îşi sprijini bărbia pe genunchi, descurajată.

— Asta e mai uşor de zis, decât de făcut.

Hester se uită gânditoare la ea.

— Aşa este. Dar în timp ce tu stai supărată din cauza lui Elizabeth, ea nici măcar nu se gândeşte de două ori la tine.

Julianne ridică bărbia. Inspiră adânc şi apoi expiră prelung, în timp ce mintea ei asimila semnificaţia cuvintelor lui Hester.

— Nu merită să suferi din cauza ei, copilă, zise Hester.

Julianne se întinse şi o îmbrăţişă strâns pe femeie.

— Mulţumesc. Dar cum ai reuşit să devii atât de înţeleaptă?

Hester o mângâie pe spate cu blândeţe şi răspunse:

— Aşa cum se întâmplă de obicei... Am învăţat din greşelile mele.

Capitolul 8

Secretele seducţiei unei doamne: „Aşază bucheţele mici de flori în salonul de primire a oaspeţilor, pentru ca admiratorii tăi să presupună că te-au vizitat şi alţi domni”.

În dimineaţa următoare, Julianne îşi frământa mâinile, în timp ce Hester le arăta unor servitoare unde anume să aşeze flori pe numeroasele mese laterale.

— Hester, treaba asta mi se pare un tertip.

Hester flutură din mână.

— O, draga mea, trebuie să te gândeşti la bietele femei singure care sunt disperate să-şi găsească un soţ. Domnii deţin toată puterea în chestiunile matrimoniale. Şi după cum ai spus chiar tu în introducerea broşurii, majoritatea bărbaţilor amână căsătoria cât mai mult posibil. Doamnele au prea puţine avantaje. Dar dacă domnii ajung la concluzia că au concurenţă, atunci vor fi mai dornici să le curteze pe doamne.

Însă Julianne tot credea că era un plan înşelător.

— Ei bine, pornim de la premisa că vor veni domni în vizită astăzi.

Hester chicoti şi zise:

— O, vor veni, vor veni. Ai fost cea mai populară domnişoară de la balul de noaptea trecută.

Şi, la urma urmei, se dovedi că Hester avusese dreptate.

Destul de devreme veniseră să o viziteze cinci domni. Şi fiecare dintre ei se uitase descurajat la buchetele din salon şi spusese că înţelegea că nu era primul care venea cu flori. Şi, desigur, Hester îi aruncase zâmbetul ei îngâmfat. Şi chiar dacă încercase să-şi aline conştiinţa vinovată, gândindu-se la toate celelalte femei care sufereau din dragoste, lui Julianne tot nu-i plăcea să-i păcălească pe tineri. Domnul Osgood, lordul Beaufort, domnul Portfrey, lordul Caruthers şi domnul Benton erau toţi foarte amabili şi spirituali. Şi într-o inspiraţie de moment, chiar reuşise să le spună pe rând şi cu sinceritate că florile primite de la ei îi plăceau mai mult decât toate celelalte.

Dar când lacheul anunţă sosirea lui Hawk, fără să vrea, Julianne simţi fluturaşi în stomac. Dar îşi spuse imediat că nu avea de ce să-şi facă griji. Cel mai probabil el nici nu bănuia că avusese sentimente pentru el. Şi chiar dacă ar fi ştiut ceva, în clipa aceea, cu siguranţă Hawk nu putea nega că ea nu mai simţea nicio *afecţiune* pentru el. Gândul acesta îi dădu un plus de încredere în sine, aşa că, atunci când intră în salon, Julianne ridică bărbia şi zâmbi… spre lavaliera lui. Dar se mustră imediat pentru că se

comportase ca o prostănacă laşă şi îi căută privirea.

Hawk ridică din sprâncene şi trecu mai departe. Julianne se aşteptase ca el să se uite urât la ceilalţi bărbaţi şi sperase în secret că va fi gelos. Dar el doar îi salută scurt, printr-o înclinare a capului, după care se duse la tava cu ceai, unde îşi puse câţiva biscuiţi pe o farfurie. Nici măcar nu se uită la numeroasele buchete de flori împrăştiate pe mesele din salon.

Să-l ia naiba! Făcuse ce făcuse şi îi dejucase toate planurile.

Caro şi Byron îl urmară când se aşeză pe un scaun. Cei doi câini se puseră la picioarele lui şi îl priviră plini de speranţă în timp ce-şi mânca biscuiţii.

— Poţi să le dai o firimitură sau două, zise Hester.

Hawk pocni din degete şi lăsă farfuria pe covor. Câinii linseră cu lăcomie firimiturile de pe ea.

Charles Osgood, poetul netalentat, se strâmbă imediat.

— Crezi că este… ăăă… igienic?

Hawk ridică din umeri.

— E cea mai bună modalitate de a curăţa o farfurie.

Lordul Beaufort îi trase imediat un cot lui Osgood şi zise pe un ton blajin şi glumeţ:

— Prostovanule!

Câinii se grăbiră apoi spre masa pe care se afla tava cu ceai, adulmecând covorul. Dar nu mai găsiră şi alte firimituri rătăcite, aşa că se aşezară în şezut şi se uitară în sus la tavă, ca şi când s-ar fi aşteptat să-i servească cineva.

Julianne se gândea la o remarcă spirituală pe care să le-o spună domnilor mai tineri, însă chiar atunci Hawk îşi întinse picioarele lungi, distrăgându-i atenţia. Pantalonii lui strâmţi lăsau prea puţin loc imaginaţiei. Aşa că nu îi era deloc greu să observe muşchii puternici ai coapselor.

Dar îşi mută repede privirea, temându-se că ar fi putut-o surprinde holbându-se la el. Chiar nu avea niciun pic de ruşine? Deschise evantaiul, într-o încercare de a-şi ascunde stânjeneala.

Beaufort sparse tăcerea:

— După câte se pare, partida dumitale de scrimă de azi-dimineaţă a provocat destul de multă agitaţie, Hawk.

Julianne se uită la Hawk cu buzele întredeschise.

— Nu ştiam că practici scrimă.

— Exerciţiul mi se pare revigorant, răspunse el.

— Nu i-ai dat nicio şansă lui Ramsey, continuă Beaufort.

Julianne se încordă. O, Doamne, Dumnezeule! Oare Hawk îl căutase intenţionat pe Ramsey ca să-l provoace la duel?

Osgood se aplecă uşor în faţă.

— Nu a putut ţine piept vitezei cu care te mişcai dumneata.

Hawk ridică din umeri.

— Ramsey şi-a pierdut concentrarea şi s-a lăsat învins de propriul temperament, încă de la început.

Inima începu să-i bată mai tare. Oare Ramsey fusese atât de nesăbuit încât să-i spună ceva despre întâlnirea pe care o avusese cu ea noaptea trecută?

— L-ai făcut să transpire ca un porc, remarcă domnul Benton.

— Vorbim despre un om care bea două sticle de vin pe seară, zise Hawk. Nu prea ai cum să te menţii în formă, dacă te îneci în Bordeaux în fiecare noapte.

Tinerii murmurară câteva cuvinte aprobatoare. Era mai mult decât evident că îl admirau pe Hawk şi că tocmai le oferise un sfat înţelept. Dar tot o neliniştea vestea despre partida de scrimă. Oare Hawk venise să o viziteze din cauza lui Ramsey??

— La început am crezut că va refuza să-ţi strângă mâna, după ce l-ai învins atât de ruşinos, zise Osgood.

Domnul Portfrey încuviinţă din cap.

— Oricum, a făcut-o într-o manieră ranchiunoasă.

— N-a fost deloc un gest sportiv din partea lui, adăugă lordul Caruthers.

Julianne se strâmbă. Se pare că Ramsey se făcuse de

ocară în faţa prietenilor să-i din înalta societate.

Hawk se uită la ea.

— Mă tem că este un subiect destul de nepotrivit pentru urechile doamnelor.

Tinerii se grăbiră imediat să le prezinte doamnelor scuzele lor.

— Nu e nevoie să vă cereţi scuze, zise Julianne.

Dar tot intenţiona să-l ia la întrebări pe Hawk mai târziu, ca să afle dacă el îl provocase pe Ramsey la duel.

— Mie mi se pare destul de plăcut să aud despre victoria nepotului meu, afirmă Hester.

Osgood se uită la ceasul de pe şemineu.

— Vai mie, cred că am stat mai mult decât se cuvenea.

Julianne se ridică împreună cu Hawk şi cu ceilalţi domni. Toţi făcură plecăciuni în faţa ei. Apoi o abordă Beaufort:

— Lady Julianne, până la sfârşitul săptămânii mă voi afla în posesia cabrioletei despre care ţi-am povestit. Îmi vei acorda onoarea de a te scoate la o plimbare prin parc?

O, nu! Fără îndoială va turui din nou despre osii şi roţi. Dar nu avea de ales, trebuia să fie politicoasă.

— Anunţă-mă când o vei avea.

Gata, nici nu-l refuzase, dar nici nu fusese de acord.

— Vei merge la teatru în seara aceasta? o întrebă apoi Beaufort.

Ea ridică din umeri, încercând încă o dată să fie politicoasă.

— Poate.

Hawk miji ochii.

— Pe mine nu m-a informat nimeni de o schimbare de planuri.

La naiba cu tot! Nu-i putea spune lui Hawk că încerca să testeze ideea lui Hester pentru următorul capitol: „Fii evazivă în legătură cu planurile tale”.

— Este dreptul unei doamne să se răzgândească, zise Hester.

Beaufort izbucni în râs.

— Ei bine, sper să descopăr că vei merge şi dumneata, Lady Rutledge.

Hester pufni:

— Obrăznicătură! Eşti un pic cam tânăr pentru mine, dar te voi primi bucuroasă în loja mea… dacă mă voi hotărî să merg.

După plecarea tinerilor, Hawk îşi încrucişă braţele la piept şi se uită pieziş la mătuşa lui.

— Şi când aveai de gând să-mi spui despre schimbarea de planuri?

— Încă nu ne-am hotărât, răspunse Hester vag.

— Serios? Păi, la ce altceva te mai gândeai?

— La operă, zise Julianne.

De fapt, ele nu discutaseră deloc această chestiune, dar nu vedea niciun motiv să-i spună şi lui asta.

— Atunci, voi hotărî eu, zise el. Mergem la teatru.

Julianne ridică din umeri, mimând indiferenţa şi se aşează pe canapea lângă Hester. Refuza să-l lase să vadă că purtarea lui arogantă o enerva la culme.

— O, dar ia loc, te rog, îi spuse Hester lui Hawk. Mă doare gâtul de cât m-am uitat în sus la tine şi aş dori să aud mai multe despre duelul acesta cu Ramsey.

— Ai auzit deja ce era mai important, zise el şi se aşează mai bine în fotoliul său.

Julianne îl privea suspicioasă. Ştia foarte bine că venise în vizită cu un motiv, dar încă nu spusese niciun cuvânt despre asta.

— Câţi amorezi au trecut astăzi prin salonul acesta? întrebă el.

— Nu i-a primit pe toţi, răspunse Hester.

— Cred că e un pic cam mult, chiar şi pentru tine, Julianne, remarcă Hawk.

— Ea nu are ce să facă dacă domnii se înghesuie în jurul ei, zise Hester. Sunt atraşi de frumuseţea şi de inteligenţa ei ca muştele de miere.

Hawk îşi încleştă mâinile pe braţele fotoliului.

— Julianne, trebuie să discutăm despre regula numărul trei. Noaptea trecută ai încălcat în mod repetat regula „fără flirturi”.

— Reguli? se miră Hester. E prima oară când aud despre aşa ceva.

Julianne flutură din mână.

— Este doar una dintre ideile lui prosteşti. Nu-l băga în seamă!

— Eşti hotărâtă să flirtezi cu toţi domnii din înalta societate, zise el. Bărbaţii o să creadă că eşti o cochetă, iar cerberii o să te jupoaie de vie.

— Dacă nu aş şti mai bine, aş crede că eşti gelos, remarcă ea.

— Înţeleg ce încerci să faci, spuse el.

Ea deschise evantaiul să se răcorească.

— Serios? Păi, te rog, luminează-mă!

Desigur, ea nu va recunoaşte niciodată că încerca să arate înaltei societăţi că nu mai avea sentimente pentru *el.*

— Vrei să sporeşti numărul cererilor în căsătorie pe care le-ai refuzat, zise el.

— Asta e ridicol! Nu am primit nici măcar o singură propunere de căsătorie în sezonul acesta.

În fond, îşi propusese de la bun început să aibă grijă să nu-i încurajeze pe domnii care-i dădeau târcoale. Într-un fel sau altul, trebuia să găsească o cale de a clarifica faptul că nu o interesa altceva decât să danseze şi să se distreze.

— Eşti aici doar de opt zile, sublinie el. Şi dacă nu încetezi cu comportamentul acesta, până săptămâna viitoare o să cadă într-un genunchi în faţa ta o jumătate din burlacii din Londra.

— Dar nu e vina ei că se îndrăgostesc de ea, interveni Hester.

— Vei înceta cu flirturile, Julianne, zise Hawk ferm.

Ea se străduia din răsputeri să nu izbucnească în râs.

— Şi mai exact ce anume consideri tu *flirt*?

— Te faci că nu pricepi.

— Deloc. Vreau doar să ştiu ce pot şi ce nu pot să le

spun domnilor.

Hester se ridică în picioare.

— Mă oboseşte discuţia asta prostească. Julianne, ai permisiunea mea să-l dai afară când devine prea obositor.

Hawk se uită urât după mătuşa lui, care plecă împreună cu cei doi câini ai săi. Odată ce uşa salonului se închise, mărşălui spre canapea şi se aşeză lângă Julianne.

— Să ştii că am vorbit serios.

— În clipa asta mă preocupă lucruri mai importante. De ce te-ai duelat cu Ramsey?

— M-a provocat. Şi eu am acceptat.

— Ai vrut să te duelezi cu el, zise ea.

— A fost o partidă de scrimă, nu un duel.

Ea clătină din cap.

— Asta spui tu, dar ştiu că a fost ceva mai mult acolo decât o simplă partidă de scrimă.

Punctuleţele aurii din ochii lui căprui sclipiră.

— Asta nu e o simplă doleanţă, Julianne. Este un ticălos şi nu joacă corect.

Julianne îşi aminti despre comportamentul răuvoitor al lui Ramsey de la bal. Era mai mult decât evident că în ziua aceea căutase o confruntare cu Hawk. Dar nu ştia dacă se întâmplase din pricina vrajbei vechi dintre cei doi bărbaţi sau pentru că-l respinsese ea noaptea trecută.

— Sper că nu ai de gând să-i iei apărarea de dragul surorii lui, zise Hawk.

— În niciun caz. Comportamentul său nesportiv de astăzi este de neiertat.

La balul petrecut cu o noapte înainte, insistase foarte mult pe lângă ea, în ciuda faptului că îl descurajase. Aşa că în clipa aceea ştia că omul chiar era atât de manipulator pe cât îi spusese Hawk.

— O să stai departe de el, zise Hawk.

Julianne nu voia să aibă nimic de-a face cu Ramsey, dar ştia că i-ar fi fost imposibil să-l evite cu totul din cauza lui Georgette. Pe de altă parte, îi spusese foarte clar lui Ramsey să nu se mai ţină după ea. Şi, cel mai probabil,

mândria îl va face să stea departe de ea.

— Am primit o scrisoare de la fratele tău azi. Mă întreba cum te descurci.

O surprinse schimbarea bruscă a subiectului.

— Şi i-ai trimis un răspuns?

— Încă nu, dar o voi face.

Julianne îl privi precaută.

— Şi ce-ai de gând să-i spui?

— Că te bucuri de evenimente şi că eşti la fel de populară ca întotdeauna, răspunse el.

— Şi ce altceva? întrebă ea şi miji ochii.

— Nu-i voi spune nimic despre episodul acela nefericit cu vinul, dacă pentru asta îţi faci griji. Făcu o pauză scurtă, după care adăugă: Tristan era curios de ce nu i-am scris niciunul din noi.

— Păi, a trecut mai puţin de o săptămână, zise ea.

— Ştii că fratele tău are tendinţa să-şi facă prea multe griji. Îţi sugerez să le scrii cât de curând şi lui, şi mamei tale.

— Adevărul e că am vrut s-o fac de mai multe ori, doar că am fost foarte ocupată.

Îşi petrecuse cea mai mare parte a timpului liber scriind broşura. Oh, s-o ajute Dumnezeu dacă afla fratele ei despre asta! Dar Hester se va asigura ca nimeni să nu afle că *ea* era autoarea.

— Fă-ţi puţin timp o dată pe săptămână să scrii o scrisoare familiei tale, zise Hawk. Nu sunt obişnuiţi să te ştie aşa departe de ei.

— Vara trecută am călătorit cu Amy şi cu familia ei, zise ea.

Hawk oftă.

— Fratele tău nu a spus aşa ceva, dar îmi imaginez că el şi mama ta sunt un pic îngrijoraţi în legătură cu influenţa pe care o poate avea mătuşa mea asupra ta.

— Poate că Hester este prea directă în opinia unora, dar eu apreciez foarte mult sfaturile ei sincere, zise Julianne.

— Ce sfaturi? întrebă el încruntându-se.

— Ei, nimic care să te intereseze pe tine, zise ea.

— Sunt numai ochi şi urechi.

Ei bine, era evident că nu-i putea spune adevărul.

— Îndrăznesc să spun că nu te interesează prea mult moda pentru femei sau reţetele de frumuseţe.

— O cunosc bine pe mătuşa, zise el. Societatea o acceptă pentru că are o vârstă, dar unele dintre ideile ei sunt destul de neobişnuite. Mă bazez pe tine că-ţi vei folosi judecata şi că o vei descuraja, dacă începe cu planurile ei scandaloase.

Julianne îşi reţinu un zâmbet. Hawk habar nu avea ce-l aştepta… pe el şi pe tovarăşii săi craidoni. Dar meritau tot ce urmau să primească. Femeile ajungeau, mult prea adesea, la mila bărbaţilor. Iar Julianne intenţiona să echilibreze balanţa puterii cu broşura ei. Dacă totul mergea conform planului, acesta va fi un sezon în care doamnele vor prelua controlul asupra destinelor lor.

Hawk scoase un oftat prelung.

— Ştiu că nu-ţi place că mă bag prea mult în viaţa ta, dar cum familia ta este departe… şi la reputaţia pe care o are mătuşa mea pentru indecenţă… ei bine… toţi cerberii societăţii vor fi cu ochii pe tine.

— Dar eu n-am greşit cu nimic, pufni ea.

Hawk ridică din sprâncene cu subînţeles.

— Sau cel puţin de la noaptea balului Beresford, recunoscu ea. Crede-mă când îţi spun… îţi faci griji pentru nimic! Nimeni nu mi-a pus niciodată la îndoială comportamentul înainte şi, în plus, n-am făcut nimic care să stârnească bârfe.

Desigur, broşura ei va provoca o mică agitaţie. Dar nimeni nu va afla că ea o scrisese.

— Mă îndoiesc că ţi-a trecut prin cap să numeri buchetele de flori pe care le-ai primit azi.

— Ar fi fost urât din partea mea să le refuz.

Mai ales după ce Hester îşi dăduse atâta osteneală şi cheltuise o groază de bani pentru a le procura.

— Am venit astăzi în vizită ca să văd ce faci, zise Hawk. Şi după cum mă aşteptam, am găsit aici cinci flăcăi care te adoră.

— Sunt domni onorabili şi nu le-aş răni niciodată sentimentele delicate.

Hawk pufni batjocoritor.

— Crede-mă, că nu în legătură cu „sentimentele lor delicate" îmi fac eu griji.

— Nu-mi poţi interzice să primesc vizite.

— Nu sunt de acord să colecţionezi amorezi ca pe nişte bonete, zise el.

— Insinuezi că au avut un comportament nepotrivit, dar te înşeli. Fiecare domn cu care am dansat noaptea trecută s-a purtat exemplar, zise ea. Ei bine, toţi, mai puţin tu.

— Nu am făcut nimic greşit, protestă el.

— Ha! Te-ai plâns tot timpul cât am dansat. Ai avut un comportament îngrozitor.

— Dar e o mare diferenţă. Eu sunt tutorele tău. Nu e nevoie să existe formalităţi între noi, zise el.

Ea pufni şi ridică bărbia.

— Asta îmi aminteşte de o altă gafă pe care ai comis-o seara trecută…

— Ce anume?

— Te-ai holbat la mine.

Hawk izbucni într-un hohot de râs necontrolat.

— M-am *holbat* la pieptul tău, pe care l-ai expus prea mult, dacă îmi dai voie să adaug.

— Eşti tutorele meu şi nu ar trebui să observi *calităţile* mele feminine, zise ea.

— Ce-ţi mai plac eufemismele! zise el şi privirea îi coborî spre corsajul ei. Eu prefer cuvintele nedelicate.

Julianne scoase un sunet de dezgust.

— Sunt sigură de asta, dar nu voi accepta să le rosteşti în prezenţa mea.

El rânji şi se trase mai aproape de ea pe canapea.

— Să ţi le şoptesc atunci?

— Păstrează-ţi limbajul vulgar pentru femeiuştile tale, pufni ea.

Hawk se apropie şi mai mult, ajungând chiar lângă ea.

— Pot să le pronunţ şi-n franceză, şi-n italiană…

Respiraţia lui îi mişcă o buclă din dreptul urechii şi inima începu să-i bată un pic mai tare.

— Nu sunt deloc impresionată.

Îşi trecu degetele ca un păianjen în sus pe braţul ei.

Julianne îl plesni peste mână.

— Nu eşti cu nimic mai presus decât un băieţel obraznic.

— Nu sunt un băieţel, dar sunt rău… foarte rău.

Julianne adoptă o expresie plictisită.

— Şi totuşi, pui la îndoială comportamentul *meu.* Păi, eu sunt un înger în comparaţie cu tine.

— Ştii foarte bine că regulile sunt diferite pentru bărbaţi şi pentru femei, zise el. Comportamentul tău trebuie să fie ireproşabil, indiferent dacă îţi place sau nu.

Dar în curând regulile acelea se vor schimba, datorită broşurii. Se abţinu cu greu să nu zâmbească imaginându-şi furia tuturor crailor atunci când vor citi ce credeau cu adevărat doamnele despre faptele lor scandaloase.

— Trebuie să plec, zise el.

— Aşteaptă! Cu siguranţă Tristan a spus şi ceva despre Tessa în scrisoarea lui. Cum se mai simte?

— E bine.

Julianne se încruntă.

— Asta e tot ce a zis?

O emoţie ciudată îi făcu ochii să strălucească o clipă, după care adăugă:

— Copilul o ţine trează noaptea pentru că dă din picioare.

Julianne zâmbi.

— Peste mai puţin de două luni, voi fi mătuşă… şi naşă! Şi Tristan mi-a zis că ai fost de acord să fii tu naşul copilului.

Hawk ridică din sprâncene.

— Oh, da… voi încerca să nu-l corup.

— Dar dacă este fată?

El îşi aranjă mânecile şi zise:

— Vom vedea.

— O, abia aştept să ţin copilul în braţe, zise ea entuziasmată. Mama plănuieşte o petrecere mare pentru botez. Toată familia ta va fi invitată să participe. O să fie un moment foarte fericit!

Hawk se ridică în picioare.

— O să vin diseară să vă iau pe tine şi pe mătuşa mea.

Întredeschise uşor buzele, miratăde schimbarea bruscă a subiectului, dar îşi reveni repede. Se ridică în picioare şi făcu o reverenţă.

Hawk plecă cu paşi mari, ca şi când s-ar fi grăbit să evadeze.

*

În cele din urmă, mătuşa lui Hawk insistase să meargă la teatru. El ar fi preferat de o mie de ori să fie la clubul său, bucurându-se de un coniac bun. Dar ţinând cont de opţiunile limitate, teatrul câştiga de departe în defavoarea operei – unde i-ar fi fost asaltate urechile, timp de multe ore lungi.

Când intrară în lojă, zeci de doamne împrăştiate prin sala de teatru se uitară la ei cu ochii mari. Penele înalte ale pălăriilor lor se clătinară, când se aplecară să şoptească ceva la ureche persoanelor de lângă ele.

Hawk rânji la Julianne, dar descoperi că ea era încruntată.

— Ai văzut ceva ce nu-ţi place?

— Pe Lady Elizabeth şi pe căţeluşul ei, Henrietta.

— Ascunde-ţi ghearele, mâţo! Nu merită dispreţul tău.

Ea ridică bărbia trufaşă.

— Ai perfectă dreptate.

— Oh, Doamne! Eşti un cerber în devenire! exclamă el

amuzat.

Julianne îl plesni peste braţ cu evantaiul, dar ochii îi străluceau.

— Ei şi ce-i cu asta?

— Să tremur de frică? întrebă el.

— Te rog să te controlezi. Mi-am lăsat acasă sărurile, zise ea.

— Dacă leşin, mă poţi trezi fluturând din evantai.

Râsul ei răguşit trezea la viaţă bestia din el. În timp ce o escortă spre scaune, îşi imagină cum ar fi sunat vocea ei răguşită într-un budoar întunecat.

Dar îşi alungă din minte acele gânduri periculoase.

După ce se aşezară la locurile lor, mătuşa lui se duse să schimbe câteva cuvinte cu o prietenă, aşa că Hawk profită imediat de ocazie ca să o tachineze pe Julianne.

— Ia uită-te la domnii aceia care se plimbă pe culoarele de la parter. Se vor aşeza lângă doamnele singure. Ce drăguţ din partea lor!

— O doamnă nu observă niciodată comportamentele indecente în locuri publice, pufni ea. Şi tu eşti un necioplit pentru că mă încurajezi să mă uit.

— Indecente? repetă el şi mimă un icnet de groază.

Julianne îşi deschise evantaiul.

— Sunt sigură că eşti familiarizat cu astfel de lucruri.

— Sunt şocat! zise el.

— Asta e cea mai mare minciună pe care am auzit-o vreodată!

— Nu, serios… Sunt de-a dreptul stupefiat, zise el şi făcu o pauză scurtă, pentru a obţine un efect dramatic. Habar nu aveam că eşti aşa expertă în… cum ai spus mai devreme? A, da… „comportamente indecente”.

— Derbedeule!

Cortina se ridică şi actorii se împleticiră pe scenă, ca şi când ar fi fost nişte marinari beţi. Nu-şi putea aminti cum se numea spectacolul, dar nici nu mai conta. Nimeni nu era prea atent la acţiune… ceea ce era foarte bine, de vreme ce actorii îşi cam bâlbâiau replicile.

Hawk se tolăni pe scaunul de catifea şi-şi întinse picioarele. Se atinse din greşeală de braţul lui Julianne. Iar atingerea aceea scurtă îi trimise furnicături pe piele.

Se uită la ea, intenţionând să facă o glumiţă, însă ea încleştă strâns mâinile pe balustradă, prefăcându-se vrăjită de spectacol. Iar când se aplecă uşor în faţă, lumânările din felinarele exterioare îi iluminară buclele negre strălucitoare. Avea părul strâns într-o coafură complicată şi împodobit cu un şirag de perle. Pielea ei părea la fel de strălucitoare precum perlele. Nu mai exista nicio îndoială în mintea lui că era cea mai frumoasă femeie pe care o întâlnise vreodată.

Hawk îşi imagină atunci cum ar fi luat-o de mână şi cum ar fi aprins un foc mocnit în fiinţa ei, cu o singură privire secretă. În clipa aceea era concentrată asupra lucrurilor petrecute pe scenă, iar asta îi oferea ocazia de a-i admira gâtul lung şi subţire. Se pomeni dorindu-şi să presară sărutări diafane pe obraz şi să-i urmeze linia gâtului cu buzele. Aproape că îi putea auzi geamătul gutural, în timp ce îi gusta pielea.

Îi zvâcni mădularul, aşa că, fără tragere de inimă, se strădui să se gândească la altceva. Dar parfumul ei floral subtil îi întuneca mintea. Aşa că se mai uită o dată la profilul ei, amintindu-şi felul pasional în care răspunsese sărutului său.

Amintirea aceea îl făcu să se simtă îngrozitor. Nu avusese niciun drept să o atingă... Şi totuşi, vinovăţia nu-l împiedica să-şi amintească momentele în care-i savurase buzele dulci.

Iar faptul că-i era interzisă o făcea cu atât mai ispititoare. Noapte după noapte, îşi imaginase cum ar fi dezbrăcat-o încet de rochie şi de lenjerie. Deja îşi formase în minte o imagine a trupului ei suplu şi gol. Şi se gândise la zeci de feluri în care ar fi putut-o conduce pe culmile plăcerii. Îşi dorea să-i guste fiecare centimetru de piele. Îşi dorea să-i depărteze coapsele şi să o sărute intim, până când se zvârcolea de extaz. Îşi dorea să îi imobilizeze încheieturile deasupra capului şi să o facă să-l implore să o

pătrundă.

I se întări mădularul. La naiba! Era aproape nebun de dorinţă după o femeie pe care nu o putea avea.

Ar fi trebuit să-şi caute o amantă şi să domolească dorinţa aceea condamnabilă care-i clocotea în vene. Dar când să-şi facă timp să găsească una? Darămite să se mai şi culce cu ea? Îşi petrecea tot timpul asigurându-se că Julianne nu intra în belele.

O, la dracu' cu tot! Jurase să fie discret! Dar nici măcar asta nu era o problemă. Când fusese de acord să fie tutorele lui Julianne, se gândise că nu va trebui decât să-şi facă apariţia din când în când pe la câteva baluri şi că apoi se putea întoarce la chefurile lui obişnuite. Dar chiar şi lăsând deoparte episodul cu vinul, nu îndrăznea să o lase neprotejată… mai ales când Ramsey şi toţi ceilalţi crai şi flăcăi din Londra adulmecau ca nişte copoi pe lângă fustele ei.

Şi pe lângă faptul că o însoţea la toate evenimentele sociale, hotărâse că era absolut necesar şi să o viziteze în fiecare după-amiază. După conversaţia pe care o avuseseră mai devreme în ziua aceea, înţelesese că era mult prea naivă când venea vorba de bărbaţi. Chiar îşi făcuse griji că le-ar fi putut răni „sentimentele delicate". Era mai mult decât evident că nu avea nici cea mai mică idee ce fel de gânduri obscene se învârteau prin creierul masculin primitiv.

Pentru ea flirtul nu era nimic mai mult decât un joc vesel. Şi se considera suficient de experimentată ca să evite cu succes orice fel de capcane seducătoare ale crailor. Încercase deja de mai multe ori să o facă să înţeleagă că se înşela. Dar ştia că nu putea spune nimic ca să o convingă de adevăr. Habar nu avea că o singură decizie nechibzuită… sau un singur pas greşit… o putea arunca pe proverbiala pantă alunecoasă.

Ştia din proprie experienţă că era foarte uşor să cadă.

Aşa că nu putea lăsă nicio clipă garda jos… indiferent cât de mult o deranja pe Julianne că se amesteca în

treburile ei.

Capitolul 9

Secretele seducţiei unei doamne: „Odată ce îi câştigi interesul, îndepărtează-te înainte să devină prea sigur de afecţiunea ta”.

Când căzu cortina la pauză, Julianne se întoarse spre Hawk şi descoperi că se prefăcea că doarme. Îl simţise privind-o, dar refuzase să se uite la el. Însă în tot acel timp în care se prefăcuse interesată de piesa de teatru, gândurile îi alergaseră prin minte cu viteza luminii, încercase să născocească un plan prin care să-l atragă uşor în plasa ei, dar nu putea risca să facă lucruri prea evidente.

Cu toate acestea, faptul că se prefăcea că aţipise îi oferea o ocazie bună în acest sens. Şovăi o clipă, nefiind sigură că putea fi atât de îndrăzneaţă. Pe de altă parte, ştia foarte bine că nu va obţine nimic cu timiditatea.

Se aplecă spre el şi îi şopti încet la ureche:

— La ce visezi?

El deschise ochii brusc şi se răsuci spre ea. Gura lui se afla la numai câţiva centimetri de buzele ei. Sunetul respiraţiei lui întretăiate îi făcea inima să bată tare. Era mult prea aproape de ea. Îşi aminti sfatul lui Hester, potrivit căruia o doamnă trebuia să se îndepărteze înainte ca un domn să devină prea sigur pe sentimentele ei, şi se ridică. Abia îşi reţinu un zâmbet, când observă expresia şocată de pe chipul lui.

— Poţi să continui să moţăi, dacă vrei. Mă duc la prietenele mele.

Hawk sări atunci din scaun şi o prinse de braţ.

— Nu te duci nicăieri singură.

— Vreau doar să o văd pe Georgette. Şi Amy este cu ea.

El îi dădu drumul la mână şi se aplecă peste balcon.

— Ai face mai bine să uiţi de planul acesta. E şi Ramsey acolo… împreună cu părinţii lui.

— Oh, da, pericolul este absolut evident. Mă va acosta în faţa familiei sale şi a tuturor celorlalţi, murmură ea.

Hawk se întoarse spre ea.

— Am spus nu şi cu asta am încheiat subiectul.

Julianne se gândi o clipă care ar trebui să fie următoarea ei mişcare. Hawk nu o putea împiedica să plece, fără să facă o scenă. Tocmai intenţiona să-l contracareze, când Hester intră în lojă, la braţul lui Beaufort.

— Obraznicul acesta a insistat să mă escorteze până aici, zise Hester. Fără îndoială, a încercat să mă farmece ca să poată intra în lojă şi să o curteze pe Julianne.

Osgood, Portfrey, Benton şi Caruthers erau imediat în spatele lor şi făcură plecăciuni elegante. Julianne îl salută cu entuziasm pe fiecare în parte şi încercă să ignore încruntarea lui Hawk, care stătea cu şoldul proptit de balcon şi cu braţele încrucişate la piept. Era mai mult decât evident că intenţiona să-i monitorizeze fiecare cuvânt, ca să o poată mustra mai târziu, pentru că flirtase cu tinerii.

Julianne îi invită pe domni să ia loc şi continuă prin a-i întreba cum li se părea spectacolul. Cu toţii spuseră că li se părea că actorii jucau îngrozitor de prost şi că renunţaseră de mult la a mai fi atenţi.

Hawk se pomeni râzând când domnul Portfrey imită felul în care unul dintre actori se împiedicase pe scenă.

— Dar încă nu ne-ai spus părerea dumitale despre spectacol, Lady Julianne, zise Caruthers.

Julianne zâmbi.

— N-am putut să aud nici măcar un singur cuvânt din cauza sforăitului lui Hawk.

— Nu sforăi, zise el tărăgănat.

Ea se uită scurt spre el, după care îşi mută din nou atenţia spre tinerii domni.

— Mă tem că l-am stânjenit cu afirmaţia asta, rosti ea

în şoaptă.

— Eu nu aş putea adormi niciodată în compania dumitale, zise domnul Benton.

— Nu fi atât de sigur, replică ea. S-ar putea să te plictisesc de moarte cu discuţii despre bonete şi baluri.

Benton se uită în ochii ei şi spuse:

— Chiar şi simplul sunet al vocii dumitale îmi produce o plăcere imensă.

Hawk se strâmbă. Era mai mult decât evident că se considera cu mult superior acestor tineri. Dar îi simpatiza. Erau amabili şi le plăcea să stea de vorbă cu ea, în timp ce Hawk nu făcea altceva decât să-i ţină prelegeri.

Chipul lui Julianne se lumină, odată cu sosirea lui Amy şi a lui Georgette. Osgood o conduse pe Amy spre scaunul de lângă el, iar Julianne schimbă zâmbete secrete cu Georgette. Poetul acela sensibil ar fi fost un amorez minunat pentru blânda Amy.

Beaufort se ridică şi se apropie de Julianne, ţinând în mână o monedă.

— O guinee pentru gândurile dumitale.

Ea ridică imediat din sprâncene.

— Ai rămas fără penny, milord?

— Din păcate, da. Dar poate ar ajuta un pic de magie…

— Te referi la un truc magic?

El întinse palma şi zise:

— Dă-mi voie să-ţi arăt!

Julianne îl luă de mână şi se ridică. Şi apoi aruncă o ocheadă spre Hawk. Se uita la Beaufort cu o expresie amuzată pe chip. Aroganţa lui o enerva la culme. Sau poate că era o reacţie defensivă. Se gândi că trebuia să ţină minte să le ceară părerea lui Amy şi lui Georgette, când vor fi singure.

Beaufort ridică moneda, pentru ca Julianne să o poată studia. După aceea aşeză moneda în cealaltă palmă, strânse degetele în jurul ei şi îi întinse pumnul. Ea îl bătu uşor pe mână, ascultătoare. Iar când desfăcu la loc

degetele dezvăluind palma goală, nu se putu abţine să nu exclame:

— Unde ai ascuns-o?

Beaufort întinse cealaltă mână înspre urechea ei şi făcu moneda să reapară. Ea izbucni în râs şi toată lumea aplaudă trucul. Toată lumea, mai puţin Hawk, desigur.

— Trebuie neapărat să mă înveţi şi pe mine, îi zise ea lui Beaufort.

— Foarte bine. Dar această magie implică o mare iuţeală a mâinii. Poziţionă apoi moneda între degetul ei mare şi cel arătător. Trucul se întâmplă atunci când transferi moneda dintr-o mână în alta.

— Arată-mi!

— Atunci când muţi moneda în cealaltă palmă, trebuie să ţii drept degetul arătător şi să închizi celelalte două degete mijlocii. Îi îndoi apoi uşor degetele, pentru a-i demonstra la ce se referea. Lasă moneda să alunece printre degete, când îţi retragi mâna.

Julianne încercă să-i urmeze instrucţiunile, însă scăpă din mână moneda.

Beaufort o luă imediat de pe jos şi zise:

— Mişcarea este asemănătoare cu pocnitul din degete. Dar trebuie să te mişti foarte repede. Mai încearcă o dată! O să te ajut eu.

Hawk îşi drese glasul, în timp ce tânărul îi arăta ce să facă cu degetele.

— Cred că atâta iuţeală a mâinii e suficientă pentru o singură seară.

Julianne se încruntă la el. Cum îndrăznea să intervină? Doar se distrau un pic.

— Aş vrea să exersez.

— Ai exersat destul, mârâi Hawk.

Beaufort făcu un pas în spate.

— Poate mai încercăm cu altă ocazie.

— O, iat-o pe doamna Rankin! exclamă Hester şi sări din scaun. Scuzaţi-mă, vă rog, dar am promis să stăm de vorbă în seara asta.

După ce Hester plecă, Julianne se aplecă şi-i şopti lui Georgette:

— Am nevoie de sfatul tău pentru broşură. Fii de acord cu sugestia mea!

Georgette zâmbi şi încuviinţă din cap.

Julianne îi aruncă lui Amy o privire cu subînţeles.

— Amy, ai vrea să ne însoţeşti la toaletă?

— Da, desigur, răspunse ea.

Hawk îşi scoase ceasul din buzunar şi o privi încruntat.

— Sunt sigur că te vei întoarce în cel mai scurt timp posibil.

Fusese un avertisment. Dar Julianne refuza să-l lase să-i strice seara, aşa că îl ignoră cu stoicism şi îşi îndreptă atenţia spre cei cinci tineri.

— Vă supăraţi foarte tare dacă mă retrag puţin?

— Te vom aştepta, zise Beaufort.

Dar clătină din cap fermă, când ceilalţi domni îl aprobară.

— Este foarte drăguţ din partea voastră, dar nu aş vrea să vă simţiţi obligaţi, zise ea. Nu vreau să vă reţin de la a vă vedea cu alţi prieteni.

Hawk regretă imediat că îi permisese lui Julianne să părăsească loja. Numai Dumnezeu putea şti ce năzdrăvănii puneau la cale ea şi prietenele sale şirete.

Pretendenţii ei se îngrămădiră laolaltă, şuşotind. Apoi lui Beaufort îi scăpă un hohot de râs obraznic, şi Hawk miji ochii. Tânărul rămase privindu-l. Se folosise de trucul acela de magie ca pretext să o atingă pe Julianne. Şi Hawk scrâşnise din dinţi în tot acel timp. Dacă nu cumva se înşela, Beaufort era un crai în devenire.

Hawk se întoarse şi-şi încleştă mâinile pe balustrada de la lojă. Dacă mătuşa lui nu ar fi dispărut din nou, ar fi rugat-o să o însoţească pe Julianne la toaletă. La naiba! Dacă ar fi ştiut că a fi tutore îi va acapara întreaga viaţă, ar fi insistat ca mama lui să rămână acasă şi să o ia pe Julianne sub patronajul ei. Dar, desigur, nu suspectase nicio

clipă că sub faţa ei dulce se ascundea o diavoliţă împieliţată.

Se uită din nou la ceas. Era plecată de numai zece minute. Îi va mai acorda încă cincisprezece minute, după care va pleca în căutarea ei.

Ştia că nu putea îndrăzni să bată în uşa toaletei doamnelor... dar putea oricând trimite o servitoare să o cheme. Iar dacă nu era de fapt acolo, atunci va plătit scump că îl păcălise. Se uită peste umăr la tinerii agitaţi. Era mai mult decât evident că prostănacii aceia amorezaţi intenţionau să rămână acolo până când se întorcea Julianne. Hawk hotărî să se îndure de ei.

— Aţi aşteptat suficient. Am să le transmit eu doamnelor salutările voastre.

Vocile lor şoptite răsunară la unison în timp ce părăsiră loja. Osgood rămase în urmă şi se opri la uşă, până când dispărură amicii lui.

Hawk oftă exasperat.

— Osgood, nu o să le impresionezi pe doamne aşteptându-le aici ca un căţeluş. Du-te la prietenii tăi!

Tânărul se întoarse spre el, cu o expresie neliniştită pe chip. După aceea îşi drese glasul şi zise:

— Speram că poate mi-ai putea da un s... un sfat, domnule.

— Hawk, zise el.

— Da, domnule. Osgood se înroşi la faţă imediat. Adică, da, Hawk.

Hawk oftă în sinea lui.

— Nu prea am obiceiul de a oferi sfaturi. Mai bine întreabă-l pe tatăl tău.

Osgood se apropie de el şi zise ruşinat:

— Nu pot. M-ar bate cu bastonul.

— Dacă ai acumulat datorii de la jocurile de noroc, ar fi mai bine să-i mărturiseşti totul tatălui tău. Şi să nu te duci sub nicio formă la cămătari. Cer o dobândă îngrozitor de mare, şi asta n-ar face decât să înrăutăţească şi mai mult lucrurile, zise el.

— Nu este vorba despre jocuri de noroc, zise Osgood timid. Am nevoie de sfaturi cu... fe... cu femeile...

— Dacă-i vorba de pupila mea, ai face mai bine să-ţi iei gândul de la ea. Nu este interesată să se logodească.

Osgood se juca agitat cu lavaliera sa.

— Am un respect foarte mare pentru Lady Julianne, dar...

Hawk ajunsese deja la capătul răbdării.

— Hai, zi odată despre ce e vorba!

Osgood se uită peste umăr, parcă încercând să se asigure că nu trăgea nimeni cu urechea la ceea ce spunea. Se întoarse din nou spre Hawk şi rosti în şoaptă:

— Ai reputaţia de amant legendar. Speram că m-ai putea sfătui cum să angajez o... o curtezană.

Oh, să-l ajute Dumnezeu!

— Câţi ani ai?

— Împlinesc douăzeci şi doi luna viitoare, murmură el. Este absolut ruşinos. Ceilalţi băieţi se laudă cu cuceririle lor. Se încruntă apoi şi coborî privirea spre vârfurile pantofilor săi. Eu niciodată nu am avut... adică nu am... mă rog, ştii tu...

Hawk se gândi la petrecerea obscenă la care participase cu mult timp în urmă, dar apoi o alungă din minte.

— Flăcăii au adesea tendinţa de a minţi sau de a exagera, zise el. Dar mă îndoiesc că indemnizaţia ta e suficient de mare pentru a putea întreţine o amantă.

Osgood se îmbujoră din nou.

— Şi atunci cum să fac să... să câştig un pic de experienţă?

— Ai venit să vorbeşti cu mine numai pentru că te simţi presat să concurezi cu tovarăşii tăi. Şi acesta-i un motiv prost pentru a sări în pat cu o femeie.

Tânărul lăsă privirea în pământ.

— Dar ceilalţi domni râd de mine şi mă înghiontesc.

Osgood era prea sensibil pentru binele lui.

— Şi vor continua să te intimideze, dacă nu înveţi să

adopţi o expresie mai dură. Învaţă arta de a ridica dintr-o sprânceană şi de-a părea plictisit.

— Asta n-o să mă ajute cu nimic. Toţi ştiu. Strâmbă din buze şi adăugă: Şi voiam să fac ceva în privinţa asta.

— Şi ce ai de gând să faci? Să te tăvăleşti scurt cu o prostituată pe o alee întunecată? Dacă tu crezi că asta te va face să te simţi bărbat, să ştii că te înşeli amarnic. E o treabă murdară.

El, unul, nu se coborâse niciodată la nivelul acela, dar se temea că Osgood ar fi făcut-o.

Tânărul se strâmbă.

Hawk înjură în gând. Ştia că l-ar fi distrus pe băiat dacă spunea lucrul nepotrivit.

— Nu te grăbi să sari în pat cu cineva!

— Crezi că ar trebui să aştept până mai cresc, murmură Osgood.

„Nu vreau să ajungi să regreţi prima ta experienţă sexuală”. Dar nu putea spune asta cu voce tare.

— Te vei maturiza din punct de vedere fizic în următorii ani şi asta o să-ţi dea mai multă încredere în tine. Crede-mă că femeile vor observa imediat.

Osgood se uită la el cu o expresie ciudată pe chip.

— O să-ţi facă foarte clare intenţiile lor, dar stai departe de soţiile altor bărbaţi, dacă nu vrei să fii împuşcat. O văduvă cu experienţă te va învăţa mersul lucrurilor. Dar nu încurca dorinţa cu sentimente mai adânci. Bucură-te de legătura amoroasă şi apoi pleacă cu graţie, înainte ca relaţia să devină prea plictisitoare.

Osgood expiră prelung, uşurat parcă.

Apoi Hawk îl sfătui de unde putea cumpăra prezervative din intestine de oaie, care l-ar fi ajutat să se ferească de boli sau de alte consecinţe nedorite.

— Mulţumesc, domnule. Adică Hawk.

— Şi dacă întreabă prietenii tăi, spune-le că am discutat despre scrimă, zise el. Am o reputaţie proastă de întreţinut.

După plecarea lui Osgood, Hawk îşi încleştă mâinile

pe balustrada balconului şi se gândi la toate lucrurile pe care nu i le spusese tânărului. Că ar fi rămas marcat. Că probabil s-ar fi umilit singur. Că o femeie putea profita de el în împrejurări nepotrivite.

Dar flăcăul era mult prea impresionabil. Putea să cedeze sub presiune. Iar acel gând făcea să i se strângă stomacul.

Făcuse tot ce-i stătuse în putinţă ca să-l descurajeze pe băiat. Restul depindea numai şi numai de Osgood. Într-un fel sau altul, va învăţa să se descurce singur.

Privirea lui rătăci spre parter. Oamenii se întorceau la locurile lor. Se încruntă şi scoase ceasul. La naiba! Julianne fusese plecată trei sferturi de oră. Ieşi din lojă, promiţându-şi că o va face să plătească scump pentru că îl sfidase din nou.

*

— Cred că Hawk e gelos pe pretendenţii tăi, şopti Georgette. Julianne stătea cu prietenele ei pe o canapea din sala de toaletă. Dădu să spună ceva, dar se opri şi aşteptă să treacă un grup de fete mai tinere, care chicoteau.

— Hawk e cu ochii pe mine doar pentru că are senzaţia că flirtez prea mult cu domnii.

— A părut destul de nemulţumit atunci când te-a învăţat Beaufort trucul acela, observă Georgette.

— Nimic din ce fac nu-l mulţumeşte pe Hawk, zise cu tristeţe.

— Ai zis că ai nevoie de ajutor cu broşura. Eşti aproape gata? o întrebă Georgette.

— Nu, am ajuns abia pe la jumătate. Va trebui să scriu mai repede, dacă vreau să termin în timp util, zise ea.

Sprâncenele aurii-roşcate ale lui Amy se încruntară.

— Julianne... ştiu că Lady Rutledge a zis că îţi va putea ţine secretă identitatea. Dar eşti sigură de asta?

— Nu fi prostuţă, zise Georgette. Julianne, poate ai putea să introduci şi câteva sfaturi despre dans.

Julianne flutură din evantai.

— Păi, şi ce-aş putea să spun?

— Mama mi-a zis că nu ar trebui să accept niciodată să dansez mai mult de un dans cu un singur domn, zise Georgette.

— Excelent, spuse Julianne. Dacă o doamnă dansează mai mult de un dans cu acelaşi domn, este foarte posibil ca el să creadă că a prins-o deja în mreje.

Georgette încuviinţă din cap.

— Şi că atunci s-ar putea să-şi dorească să o arunce înapoi, ca pe un peşte prea mic.

Amy izbucni în râs.

— Ei, haide, Georgette… Asta e o prostie.

— Hester a spus că bărbaţii adoră vânătoarea, zise Julianne. Aşa că trebuie să părem inaccesibile.

— Păi, şi dacă asta nu le stârneşte interesul? întrebă Georgette.

— Hester a sugerat că ar putea ajuta să le aruncăm bărbaţilor o privire de vino-ncoace, zise Julianne. Dar, desigur, o doamnă bine-crescută trebuie să ţină la distanţă un domn.

Georgette îşi răsuci o buclă blondă în jurul degetului.

— Nu ar trebui să o numeşte atunci o privire *seducătoare?* La urma urmei, broşura se numeşte *Secretele seducţiei.*

— O, ai perfectă dreptate, Georgette, zise Julianne.

Amy îşi închise evantaiul printr-o mişcare bruscă.

— V-aţi pierdut cumva minţile? Nu este nimic cuviincios în astfel de sfaturi riscante.

Georgette se uită la Julianne cu un zâmbet viclean.

— Poate că ar trebui să-ţi exersezi privirea seducătoare cu Hawk… ca s-o testezi pentru broşură.

Julianne se făcu roşie ca racul. Chiar dacă jurase să se răzbune, tot nu-şi putea scoate din minte sărutările şi atingerile lui pasionale. Şi-n fiecare noapte de atunci se zvârcolise în pat, amintindu-şi de senzaţia păcătoasă pe care o trezise în ea. Nu crezuse niciodată că pasiunea

putea fi ceva atât de palpitant. O, s-o ajute Dumnezeu! Era o femeie uşoară.

Georgette o studie o clipă cu atenţie, după care întrebă:

— De ce te-ai înroşit?

Julianne îşi făcu vânt, încercând să se răcorească.

— E cald aici.

Georgette se uită în jur, după care se întoarse spre Julianne.

— Te-a sărutat? şopti ea.

Julianne încercă să-şi controleze reacţia, dar îşi dădu seama că eşuase lamentabil în clipa în care Georgette icni.

— *Te-a sărutat!* exclamă Georgette. Îmi dau seama după expresia de pe faţa ta.

— Jură-mi că n-o să sufli o vorbă nimănui, zise Julianne. Nu pot risca să afle fratele meu.

— Îţi dau cuvântul meu, zise încântată Georgette.

Amy făcu ochii cât cepele.

— O, Doamne, Dumnezeule!

Julianne se uită cum ultima dintre doamne părăsi sala de toaletă. Iar când se apropie servitoarea, o asigură pe fată că nu aveau nevoie de serviciile ei.

După ce slujnica se retrase pe o uşă alăturată, Georgette se întoarse imediat spre Julianne.

— Gata, e liber! Povesteşte-ne tot!

— Ne-am certat îngrozitor a doua zi după balul Beresford, zise Julianne. Şi apoi una a dus la alta şi… asta a fost.

— Sunt aşa invidioasă! zise Georgette. Trebuie să ne descrii fiecare detaliu. Ţi s-au înmuiat genunchii? Inima a început să-ţi bată tare?

Julianne încuviinţă din cap şi se gândi că nu era o idee bună să le povestească prietenelor ei că îi permisese şi alte libertăţi indecente pe lângă sărutul în sine.

Amy se uita la ea îngrijorată.

— E periculos să te joci aşa cu un bărbat. Mai ales cu un crai ca el.

— Ştiu, Amy. Crede-mă că ştiu. N-o să-l mai las să mă sărute niciodată. Nu mă interesează decât să văd broşura publicată. Cugetă o clipă dacă să le spună prietenelor ei despre planul ei de răzbunare, dar hotărî că asta nu ar fi făcut altceva decât s-o îngrijoreze şi mai mult pe Amy.

— Mă tem că-ţi pui în pericol reputaţia, spuse Amy temătoare.

— Nu risc nimic, zise Julianne. O să am grijă să ţin totul sub control.

Amy oftă.

— Te rog, ai grijă!

— O să am.

— Ar trebui să ne întoarcem, Julianne. Suntem plecate de mult, zise Amy.

— De ce s-ar grăbi să îndeplinească poruncile lui Hawk? întrebă Georgette.

Julianne se ridică în picioare şi-şi scutură fustele.

— Nu, Amy are dreptate. Ar fi mai bine să mă întorc până nu inventează şi mai multe reguli.

Uşa se deschise brusc. Sally Shepherd se grăbi înăuntru. Respira greu şi pe obraji îi curgeau lacrimi fierbinţi.

Julianne se grăbi spre ea.

— O, Sally, ce s-a întâmplat?

Sally îşi acoperi faţa cu mâinile şi zise printre lacrimi:

— Elizabeth este foarte… foarte rea!

Julianne o cuprinse de umăr şi o conduse spre canapea.

Amy scoase o batistă din poşetă şi o bătu pe umăr pe Sally.

— Nu-ţi face griji! Eşti între prietene acum.

După ce Sally îşi şterse lacrimile, Amy o încurajă să le spună ce se întâmplase. Sally le povesti suspinând şi gâfâind felul în care Elizabeth şi Henrietta îşi bătuseră joc de ea în foaier.

— Când am trecut pe lângă ele, Elizabeth a zis cu voce foarte tare că rochia asta mă face să par grasă. Apoi

celelalte fete au râs de numele meu, behăind ca nişte oi.

— *Ce* fete îngrozitoare! exclamă Georgette. Mai că-mi vine să mă duc jos şi să le zic vreo două.

— N-ai face altceva decât să înrăutăţeşti şi mai mult lucrurile, zise Amy. Practic le-ai încuraja, oferindu-le şi mai multă muniţie. Nimic nu le place mai mult decât să îi umilească pe alţii.

— Vrei să spui că nu ar trebui să facem nimic? zise Georgette.

— Amy are dreptate, zise Julianne. Dacă le provocăm pe Elizabeth şi pe prietenele ei, atunci o să se ia de Sally cu fiecare ocazie. Cred că cel mai bine ar fi să le ignorăm.

— Am încercat asta anul trecut şi a fost în zadar, zise Georgette. Ştii şi tu foarte bine cât de urât s-au purtat cu mine şi cu Amy. Elizabeth şi prietenele ei o s-o chinuie pe Sally tot sezonul, dacă nu le punem la punct.

— N-aş putea suporta! zise Sally cu amărăciune.

— Eşti mai mult decât bine-venită să fii prietena noastră, zise Julianne.

Sally îşi trase nasul şi zise cu voce tremurândă:

— Mi-ar plăcea foarte mult.

— Am o idee, zise Julianne. O să ne ducem în foaier şi o să le arătăm fetelor acelora rele că Sally are şi ea prietene. Însă nu ne vom înjosi într-atât, încât să vorbim cu ele.

— Dar mesajul tăcerii va fi foarte clar, zise Georgette.

— Julianne, sunt de acord cu planul tău, dar nu uita că deja ai întârziat cam mult, zise Amy. Doar nu vrei să-i stârneşti mânia lui Hawk.

Ea ridică din umeri şi zise:

— Fără îndoială, e deja furios. Aşa că ce mai contează câteva minute? După aceea puteţi veni toate cu mine în lojă şi o să-i explic ce s-a întâmplat.

— Un plan perfect! zise Georgette încrezătoare. Eşti gata, Sally?

Ea încuviinţă din cap.

— Mulţumesc. Acum chiar nu mă mai simt deloc

singură, – înţelegem perfect, zise Georgette. Dacă nu ar fi fost Amy şi Julianne, nici eu n-aş fi putut rezista să rămân în suita ducelui anul trecut.

Sally plecă uşor capul în pământ.

— Nu merit prietenia voastră. Anul trecut am auzit toate planurile lui Elizabeth de a te face să renunţi la a face parte din suita ducelui. Sally înghiţi apăsat şi continuă: Nu mi-au plăcut deloc, dar mama m-a avertizat să nu spun nimic ca să nu-mi pun în pericol şansele de a rămâne pe lângă duce.

Georgette o luă de braţ pe Sally şi zise:

— Nu-i nimic. Ştim că tu n-ai fost niciodată rea, spre deosebire de unele dintre celelalte fete care au urmat exemplul lui Elizabeth.

Când coborâră scările, majoritatea invitaţilor se întorceau la lojele lor. Dar tot mai era destul de mare aglomeraţie în foaier. În timp ce îşi croiau drum prin mulţime, Julianne se gândi la toate lucrurile pe care i le ascunseseră Amy şi Georgette cu un an în urmă. Prietenele sale nu doriseră să profite de ea, pentru că era sora lui Tristan. Abia la o zi după logodna lui Tristan aflase tot adevărul despre jocurile de culise care avuseseră loc între domnişoarele nemăritate.

— Uite-le acolo, în mijlocul încăperii, zise Georgette.

Sally îşi frământă mâinile.

— O, nu vreau nici măcar să le văd.

— Ţine capul sus ca o regină, zise Julianne. Vom trece pe lângă ele şi ne vom preface că nici nu le-am observat.

Când trecură pe lângă ele, se auzi vocea lui Elizabeth:

— O, ce să vezi! Fetele bătrâne au ieşit la o plimbare.

— Mi-ar plăcea foarte mult să-i închid gura aia răuvoitoare, murmură Georgette.

— Ignoră-le, zise Amy.

— Of! Biata Julianne! zise Elizabeth, ridicând vocea. Mă întreb cum reuşeşte să-şi ascundă inima frântă.

Julianne clocotea de furie. Ezită o clipă, dorindu-şi s-o pună la punct pe Elizabeth o dată pentru totdeauna. Însă

vocea blândă a lui Amy o făcu să se oprească la timp.

— Nu o lăsa să te enerveze, zise Amy. Dacă o înfrunţi, o să se încăpăţâneze şi mai tare să te chinuie.

Julianne inspiră adânc.

— Este foarte greu să nu faci nimic.

— Oamenii deja se uită urât la ea, zise Amy şi privi peste umăr. E propriul ei duşman.

— Dar ce o împinge să fie atât de rea? întrebă Georgette.

— Dacă ar avea mai multă încredere în sine, n-ar mai simţi nevoia să intimideze pe nimeni, le explică Amy.

— Am considerat-o întotdeauna încrezută şi îngâmfată, zise Georgette.

— Singurele ei prietene sunt cele care se tem să nu-i devină victime. E destul de jalnic dacă stai să te gândeşti, zise Amy. Într-o zi va plăti pentru cruzimea ei, dar acum trebuie să ne întoarcem. O să înceapă în curând actul următor.

Schimbară direcţia de mers, urcară scările şi porniră pe coridor. Puteau vedea un grup de domni adunaţi mai în faţă.

Georgette întinse gâtul ca să vadă mai bine.

— O, uite o parte din prietenii fratelui meu. Au reputaţia de-a fi nişte crai. I se adânciră gropiţele din obraji, când rânji la Amy şi zise: Mi-aş dori să mă sărute şi pe mine un crai.

— Taci din gură, zise Amy. Doar nu vrei să te audă.

Sally chicoti.

— E, doar te tachinează.

— Ha! zise Julianne. Ba Georgette vorbeşte foarte serios.

Pe măsură ce se apropiară, izbucni la unison un râset masculin vesel. În cele din urmă, curiozitatea o învinse pe Julianne. Se uită discret spre ei şi dădu cu ochii de un domn înalt şi brunet. Îşi mută privirea şi tresări când îl auzi vorbind.

— Aceea nu cumva e pupila lui Hawk?

— Las-o-n pace, Archdale, îl îndemnă unul dintre ceilalţi bărbaţi. Nu e de nasul tău.

— Dar nu pot rezista în faţa unei asemenea ocazii, zise Archdale. Apoi veni în faţa lui Julianne şi-i blocă drumul cu o plecăciune elegantă.

— O, Lady Julianne! Dar ce surpriză plăcută!

Prietenii lui Archdale priveau scena cu expresii precaute.

Julianne ridică din sprâncene.

— Ni s-au făcut prezentările, domnule?

— Mă doare să mă gândesc că ai uitat, zise el. Dar unde este tutorele dumitale?

Lui Julianne nu îi plăcea strălucirea maliţioasă din ochii lui injectaţi.

— Poftim?

Archdale izbucni în râs.

— Şi eu care te consideram o prăjiturică mică şi dulce. Ai scăpat din cuib, puicuţă mică?

— Te înşeli, milord. Nu sunt niciun desert, nicio pasăre, zise ea.

Georgette chicoti, şi Amy îi trase un cot.

— Ai o limbă ascuţită, Lady Julianne, zise Archdale. Îndrăznesc să spun că îl cam duci de nas pe Hawk.

Amy îşi închise evantaiul printr-o mişcare bruscă, atrăgându-i astfel atenţia.

— A! Văd că prietenei dumitale nu-i place de mine, zise el. Dar pun pariu că dumitale îţi place un pic de distracţie, nu-i aşa, Lady Julianne?

Ea îl privi precaută. Comportamentul lui îndrăzneţ o intimida mai mult decât voia să recunoască.

El se apropie de ea cu un zâmbet strâmb.

— Te sperii, micuţo?

— Nu. Dar eu te sperii pe dumneata?

Chiar în clipa în care îi ieşiră pe gură acele cuvinte, o mână o apucă de braţ.

— Julianne, tu şi prietenele tale veniţi cu mine imediat! zise Hawk pe un ton extrem de calm.

Inima începu să-i bată tare, când el îşi întoarse privirea criminală spre Archdale. Un bărbat slab cu un păr castaniu rar îl îmboldi pe Archdale să facă un pas în lateral. Hawk nu mai zise nimic mulţumindu-se să le ia de lângă ei.

*

Hawk scrâşni din dinţi, în timp ce le conducea pe coridor pe Julianne şi pe prietenele ei fără minte. Lipsise aproape o oră şi apoi o găsise flirtând cu nemernicul de Archdale. Era mai mult decât evident că nu luase în serios avertismentele lui. Dar până la sfârşitul serii va plăti pentru că îi testa din nou răbdarea.

Se opri în faţa lojei mătuşii lui şi se uită cum Georgette, Sally şi Amy dispărură pe rând. Apoi o apucă de umeri pe Julianne.

— Mătuşa mea şi amicul ei Peckham sunt înăuntru. Să taci din gură. Ai înţeles?

— Dar, Hawk...

Degetele lui se strânseră ameninţător pe umerii ei.

— Să nu aud niciun cuvânt.

Îi venea să mai spună ceva, dar în cele din urmă rămase tăcută.

O conduse înăuntru, şi mătuşa lui se întoarse imediat spre ei.

— Iată-vă în sfârşit! O să se ridice cortina.

Peckham se ridică în picioare şi făcu o plecăciune.

Hawk nu avea de gând să stea până la sfârşitul spectacolului.

— Julianne e obosită, mătuşă. Regret, dar va trebui să plecăm.

— Îmi pare rău, draga mea, zise Hester. Sper că nu te simţi rău.

— Nu. Sunt doar un pic obosită, spuse Julianne. Dar nu aş vrea să nu te poţi bucura de spectacol din cauza mea. Sunt sigură că o să-mi revin îndată ce reîncepe.

Un muşchi de pe obrazul lui Hawk zvâcni vizibil.

— Dar eşti extenuată.

Hester se uită spre domnul Peckham.

— Scuză-mă, te rog, dar trebuie să mă ocup de Julianne.

— Desigur, zise el.

— Hester, chiar nu vreau să-ţi stric bucuria spectacolului, zise Julianne. Hawk mă poate escorta acasă chiar acum şi poate domnul Peckham va fi amabil să te aducă acasă cu trăsura lui, după terminarea spectacolului.

Hawk miji ochii. Intenţionase să o implice şi pe mătuşa sa într-o discuţie despre ultima belea în care se băgase Julianne. Dar ea manipulase lucrurile, crezând că îl va păcăli şi va scăpa de el, odată ajunsă în casa mătuşii sale.

— Eşti sigură, draga mea? întrebă Hester pe un ton destul de îngrijorat.

Julianne încuviinţă din cap.

— O, da, sigur o să-mi revin complet după o noapte bună de somn.

— Trebuie să te odihneşti atunci, îi spuse Hester. Am să vin mai târziu să văd cum te mai simţi.

Hawk o conduse pe Julianne pe coridor şi se uită urât la ea.

— Să nu spui nici măcar un singur cuvânt până n-ajungem în trăsură, zise el. Nu vrei să mă sfidezi încă o dată.

Capitolul 10

Secretele seducţiei unei doamne: „Spune adevărul, dar ţine minte că nu e nevoie să dezvălui chiar totul”.

Pelerina lui Julianne flutura în adierea răcoroasă, în timp ce se îndreptau spre trăsură.

— Ştiu că am întârziat, dar îţi pot explica.

— Taci din gură, mârâi el printre dinţii încleştaţi.

Expresia aspră de pe chipul lui îi trimitea fiori pe şira spinării.

Hawk o ajută să urce în trăsură, iar ea se cuibări pe scaunul de la fereastră. El o urmă şi se aşeză lângă ea. Lacheul închise uşa, iar câteva clipe mai târziu Hawk bătu cu bastonul în acoperiş.

Când vehiculul se puse în mişcare, se întoarse spre ea.

— Ai minţit-o pe mătuşa.

— Nu am vrut să-i stric seara. Se gândi puţin dacă ar trebui să-i spună lui Hawk că, de fapt, nu voise să o ia de lângă domnul Peckham, dar într-un final decise că mai bine nu. Din câte îşi putuse da seama, el habar nu avea despre sentimentele mătuşii sale pentru domnul acela.

— Ba ai încercat să eviţi consecinţele faptelor tale, zise el.

— Iar sari să tragi concluzii pripite, fără să asculţi ce am de zis, pufni ea.

— Ce căutai să stai de vorbă cu craiul ăla? izbucni el.

— El m-a acostat.

— Nu mă minţi! Ai plănuit această mică excursie, ca să mă provoci.

— Am vrut să vorbesc cu prietenele mele, zise ea. Şi apoi Sally…

— Nu vreau să aud scuzele tale. Ai fost plecată aproape o oră.

Julianne se uită urât la el.

— Tu cum te-ai simţi dacă eu aş avea putere asupra ta? Cum te-ai simţi dacă ţi-aş spune unde ai voie să te duci, cu cine ai voie să vorbeşti şi cu cine ai voie să dansezi? Strânse pumnul şi-l aşeză pe piept în dreptul inimii. M-ai transformat în prizoniera ta.

— Vai, ce mult suferi! zise el pe un ton plin de sarcasm. Nu că tu te-ai gândi prea mult la sentimentele celor din jur…

— Asta nu-i adevărat, îi strigă ea.

— Ba este! Le-ai spus intenţionat tinerilor acelora să nu te aştepte, ştiind foarte bine că exact asta vor face.

Julianne rămase cu gura căscată.

— Crezi că am intenţionat să mă joc cu ei?

— Ştim amândoi că ai sperat că te vor aştepta şi apoi ai plecat în căutare de necazuri.

— Acuzaţiile tale sunt complet nefondate, zise ea, ridicând vocea. Sunt prietenii mei şi nu m-aş purta niciodată urât cu ei.

— Crezi că îi poţi duce de nas să se ţină după fusta ta, cum ai chef, fără consecinţe… dar într-o zi toate astea o să se întoarcă împotriva ta.

Simţi cum i se puse un nod în gât.

— Nu am dus niciodată de nas niciun bărbat cu bună ştiinţă.

Hawk pufni dispreţuitor.

— Te-au cerut în căsătorie *doisprezece* bărbaţi! Şi te aştepţi să cred că ai fost complet nevinovată?

— Nu am oferit niciodată speranţe false nici unui bărbat.

— Ei bine, cu siguranţă n-o vei mai face, cât timp sunt eu tutorele tău, zise el.

— Cum se face că bărbaţii dau mereu vina pe femei, când de fapt noi avem atât de puţină putere?

— Ţi-ai folosit puterea feminină de când ai debutat, zise el.

— Habar nu ai cât suferă femeile din cauza bărbaţilor, zise ea. Noi nu aveam aproape niciun control asupra destinelor noastre. Şi chiar şi viitorul nostru se bazează exclusiv pe abilitatea de a atrage un soţ.

— Ştim amândoi că pe tine nu te interesează căsătoria acum.

Pentru că îi zdrobise toate visurile şi o umilise.

— Mi-ai dat foarte clar de înţeles că deteşti să joci rolul de tutore al meu. Mi-aş dori să fi refuzat! mormăi ea.

— Am acceptat ca pe o favoare pentru fratele tău. A făcut aranjamente speciale ca să te poţi bucura de sezonul

acesta. Iar tu ai profitat de absenţa lui. Dacă el ar fi fost aici, nu ai fi îndrăznit niciodată să încalci regulile bunei-cuviinţe.

Julianne strâmbă din nas. Din păcate, se ascundea suficient adevăr în spatele cuvintelor lui, încât să se simtă vinovată. Dar nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat dacă ar fi venit fratele ei la Londra.

— Nu am încălcat regulile bunei-cuviinţe. Ne-am dus în foaier pentru că Elizabeth i-a spus nişte lucruri îngrozitoare lui Sally şi am vrut să-i arătăm că are şi ea prietene.

— Este mai mult decât evident că ai senzaţia că mă poţi păcăli cu uşurinţă.

— Habar nu ai ce cred eu. Desigur, nu ar fi recunoscut niciodată că o zdrobise. Că o făcuse să sufere atât de mult, încât nu ştia dacă şi-ar mai fi putut risca inima vreodată. Dacă aş fi ştiut că vei încerca să-mi controlezi fiecare mişcare, aş fi implorat să locuiesc cu una dintre prietenele mele.

— Şi asta mă aduce la problema principală. Nu pot ascunde din nou acţiunile tale. Dar din moment ce nu-ţi convine deloc să-ţi spun eu ce să faci, o să-ţi ofer două variante din care să alegi.

Julianne îl privi suspicioasă.

— Varianta numărul unu, zise el. Te duc acasă la fratele tău. Şi atunci o să-i explici tu de ce s-a ajuns la lucrul acesta.

În momentul acela îi venea să-l strângă de gât.

— Sau varianta numărul doi, continuă el. Vei rămâne acasă o săptămână întreagă. Vei refuza toate invitaţiile pe care le primeşti. Şi nu vei primi pe nimeni în vizită. Iar la cea mai mică abatere, săptămâna de pedeapsă continuă.

— Dă-mi voie să-ţi amintesc că nu eşti părintele meu, zise ea pe un ton ridicat.

— Nu. Dar sunt tutorele tău. Alegerea îţi aparţine.

— Ştii foarte bine că mă pui între ciocan şi nicovală.

— O ofertă mai bună de atât nu vei primi, zise el.

Julianne îşi întinse ostentativ încheieturile într-un acces de furie.

— Haide atunci! Pune-mi cătuşele!

Doar că el izbucni în râs, lua-l-ar naiba să-l ia!

Trăsura se zgudui şi se opri.

— Hawk, ştii foarte bine că e absurd să mă obligi să stau acasă. Absenţa mea va ridica multe semne de întrebare.

— Am să mă ocup eu să transmit tuturor că eşti indispusă, zise el.

„Foloseşte-ţi farmecele ca să-l convingi să nu te pedepsească”, îi şopti o voce mică din mintea ei. Inspiră adânc şi-şi aşează mâna pe braţul lui.

— Te rog…

— Îmi pare rău, Julie, fetiţo! Te-am avertizat că nu-ţi voi mai da alte şanse şi ai ales să-mi pui la încercare răbdarea.

După ce vizitiul opri şi coborî scăriţa, Hawk se dădu jos şi o ajută pe Julianne să coboare, apoi o însoţi spre casă. Când Henderson, majordomul, deschise uşa, ea dădu să se îndepărteze. Dar el îi zâmbi şi-i spuse:

— Intru şi eu.

— De ce? întrebă ea.

— Pentru că vreau să mai petrec ceva timp cu tine.

Julianne miji ochii, înţelegând că punea ceva la cale.

Îşi scoaseră pelerinele, apoi el o luă de braţ şi o conduse spre scări. Ea îi aruncă o privire piezişă.

— Nu ai încredere în mine.

— Ce, Doamne iartă-mă, ţi-a lăsat impresia asta?

— Vreau să mă culc. Poţi să te duci acasă, zise ea.

Dar el clătină din cap şi porni în sus pe scări.

— Nu până nu se întoarce mătuşa mea.

— Dacă vrei să admiri mumia din salon, n-ai decât. Dar eu mă duc să mă culc, spuse ea.

— Ba nu. O să-mi ţii companie, zise el. Şi poţi începe prin a-mi spune adevăratul motiv pentru care te-ai hotărât să părăseşti loja în seara asta.

— Ce mai contează?

— S-ar putea să conteze pentru tine. Dacă îmi spui adevărul, s-ar putea să-ţi ofer o graţiere timpurie. Primeşti o zi în schimb, dacă îmi spui tot adevărul.

— Ţi-am spus deja că voiam să vorbesc cu prietenele mele în intimitate.

— Mă tem că răspunsul ăsta nu e suficient de bun. Ca să scapi de o zi de pedeapsă, trebuie să-mi mărturiseşti despre ce aţi vorbit.

— Baluri, bonete şi pretendenţi, zise ea.

— Mă gândesc să adaug o zi în plus pentru minciună, zise el, când ajunseră pe palier.

— Sau poţi să te duci naibii, murmură ea.

Hawk deschise uşa de la salon.

— Păi, probabil o să mă duc.

Julianne trecu furtunos pe lângă el.

Când uşa se închise în urma lor, Hawk zise:

— Sună după camerista ta.

— Chiar crezi că vreau ca o servitoare să fie martoră la cearta noastră?

— Nu ar fi fost necesar, dacă nu ai fi manipulat-o pe mătuşa mea.

Julianne mărşălui furioasă pe lângă el.

— Nu e ca şi când e prima dată când suntem singuri. Se aruncă apoi pe canapea şi-şi scoase pantofii.

Hawk o privea cu un zâmbet amuzat.

— Frumoşi ciorapi. Sunt cumva din mătase?

— Sunt sigură că eşti foarte familiarizat cu lenjeria pentru femei. El luă loc pe canapea lângă ea. Julianne se dădu mai încolo. Aşa că se mută şi el. Apoi se mişcă din nou, până când ajunse lipită de braţul canapelei. El se apropie şi mai mult, înghesuind-o. Exasperată, dădu să se ridice, dar el o prinse de mână şi o trase înapoi.

— Mă enervezi, mârâi ea şi-i făcu semn spre canapeaua de vizavi. Du-te şi stai acolo!

— Prefer să stau cât mai aproape pe timpul interogatoriilor, zise el.

— Ce mai urmează? Să mă torturezi?

— Îmi vei răspunde la întrebări. Fără eschive, fără diversiuni şi fără comentarii obraznice. Te-ai dus măcar la toaletă?

— Da.

— De ce? întrebă el. Şi de data asta vreau să îmi spui adevărul. Nu-i putea spune despre broşură. Dar îşi aminti cuvintele lui Georgette şi avu un moment de inspiraţie.

— Am observat dezaprobarea ta atunci când Beaufort a încercat să-mi arate trucul acela de magie.

Hawk încrucişă braţele la piept.

— Şi ce legătură are asta cu plecarea ta?

— Nu am înţeles de ce te-a deranjat şi am vrut să discut problema cu prietenele mele. La toaletă. Georgette s-a gândit că poate erai gelos, dar i-am spus că e ridicol. La urma urmei, eşti tutorele meu.

— De ce am senzaţia că e ceva mai mult în toată povestea asta? A, uitasem! Ai făcut şi o mică plimbare prin foaier... sau cel puţin aşa susţii. Tot ce ştiu sigur este că ai ales să flirtezi cu Archdale.

— Nu ştiu de ce te mai oboseşti măcar să-mi ceri să-ţi spun adevărul, când nu crezi niciun cuvânt din ce spun, zise ea.

— Pentru că mi-ai dat multe motive să nu am încredere în tine. În timp ce îl privea, Julianne avu o revelaţie uimitoare.

— Tu nu vrei să ierţi greşelile mele, dar eu te-am iertat pe tine. Hawk se lăsă pe spate, ca şi când primise o palmă peste faţă. Julianne se aplecă uşor spre el şi zise:

— Nu-ţi pasă de mine. Nu te interesează decât să-ţi achiţi datoria faţă de fratele meu.

El clătină din cap cu tristeţe.

— Cum poţi să spui una ca asta, când suntem prieteni de mulţi ani?

— Nu ştiu ce să mai cred despre tine.

Îl adorase când era mică şi îl iubise pentru că o făcuse să râdă atunci când era supărată. Şi fusese ca un cavaler în

armură strălucitoare pentru ea în anii adolescenţei, când înţelesese că însăşi naşterea ei fusese o dezamăgire pentru tatăl ei. Pentru că fusese o fetiţă nedorită, şi nu un băieţel.

— Crede asta, zise el. Am încercat să refuz rugămintea fratelui tău pentru că nu credeam că sunt potrivit să fiu tutorele tău. Dar am acceptat fiindcă e ca un frate pentru mine.

Julianne îşi feri chipul, ca el să nu vadă durerea pe care o treziseră în ea cuvintele lui nerostite. „Lady Julianne mi-e ca o soră”.

Hawk eliberă atunci un oftat prelung.

— Dar am făcut-o şi de dragul tău. Pentru că mi-am dorit să te poţi bucura de sezon. Şi presupun că şi eu sunt parţial vinovat, deoarece te-am încurajat la tot felul de năzbâtii de-a lungul anilor. Iar acum îi ascund anumite lucruri fratelui tău fiindcă nu vreau să-şi facă griji. Şi, sincer să fiu, nu-mi place deloc că m-ai pus în situaţia asta.

Ceea ce voise să spună de fapt era că nu îi convenea că trebuise să renunţe la stilul lui destrăbălat de viaţă, ca să fie tutorele ei. Şi probabil abia aştepta să-şi câştige libertatea temporară, cât timp ea era pedepsită să stea închisă în casa mătuşii lui. Fără îndoială, avea de gând să-şi petreacă nopţile cu vreo curvieştină obraznică.

O năpădi un alt val de durere, care o făcu să fie furioasă pe sine, pentru că îi păsa. Dar simţea durere la gândul că el avea să fie în pat cu altă femeie.

— Julianne, în săptămâna următoare vei respecta restricţiile impuse de mine, zise el.

De ce ar fi trebuit să-i uşureze atât de mult lucrurile? Până în clipa aceea eşuase lamentabil în a-l face s-o dorească – cu excepţia notabilă a acelui sărut. Dar din noaptea aceea lucrurile se vor schimba.

— Da, înţeleg, zise ea. Dar tot sunt un pic confuză.

El miji ochii.

— În legătură cu ce?

— Mai devreme ai susţinut că ademenesc intenţionat bărbaţii să se ţină după mine... dar eu nu i-am dus

niciodată de nas intenţionat. Am vrut doar să fiu drăguţă. Dar e mai mult decât evident că ignoranţa mea este o problemă.

— Te voi proteja eu, zise el. Nu trebuie decât să fii dispusă să cooperezi cu mine.

— Dar tu nu poţi fi cu mine în fiecare oră a fiecărei zile, zise ea. Nu-i adevărat ce se spune? Că toţi craii sunt foarte vicleni? E posibil ca unul dintre ei să aştepte ocazia perfectă de a se apropia de mine… aşa cum s-a întâmplat în seara asta. Şi nu cu mult timp în urmă, ai văzut şi tu cum m-a încolţit Ramsey în salonul lui Lady Morley… Chiar acolo, sub nasul tău.

— Vrei să sugerezi că te-am dezamăgit?

— Nu. Ci doar că am nevoie de o instruire în acest sens. Din moment ce eşti tutorele meu şi un mare crai, eşti persoana perfectă să mă înveţe despre trucurile lor.

— Stai să văd dacă am înţeles bine. Vrei să te învăţ cum să vorbeşti cu un crai?

Ea încuviinţă din cap.

— Da. Pentru protecţia mea, desigur.

— Şi ce-ai vrea să spun? Fereşte-te de diavolii roşii care au coarne ascuţite şi cozi despicate?

— Nu, prostuţule. Vreau să mă înveţi ce spun şi ce fac craii pentru a-şi ademeni victimele. Şi s-ar putea să fie nevoie şi de o demonstraţie practică din partea ta.

Fireşte că ea nu-i va răspunde în niciun fel, dar, dacă totul mergea bine, poate că lui avea să-i fie greu să-i reziste.

— O demonstraţie?

— Da. Numai, în scopuri educaţionale, desigur.

Pe chipul lui apăru o expresie şocată.

— Vrei ca *eu* să te seduc pe *tine?*

— Să te prefaci că mă seduci, zise ea şi zâmbi. Şi cred că e momentul perfect pentru lecţiile astea, de vreme ce activităţile mele vor fi foarte limitate în următoarea săptămână.

— Sunt de acord că ignoranţa ta este o problemă. Cu

siguranţă, te-a ajutat să dai de multe belele în ultima perioadă, zise el.

O copleşi un sentiment de victorie. Îl avea la degetul mic.

— Şi, ţinând cont de caracterul presant al problemei, cred că ar trebui să începem imediat, continuă ea.

Inima începu să-i bată tare, când el aplecă uşor capul, până când îi simţi respiraţia pe buzele ei. Jurase să-şi ţină dorinţa sub un control ferm... dar în clipa aceea, când parfumul lui o înnebunea complet, descoperi că era mult mai dificil de făcut, decât de zis.

Ochii lui se întunecară şi zise:

— Eşti o elevă dornică.

Lui Julianne i se tăie respiraţia. Era sigură că intenţiona să o sărute.

— Lucrurile interzise te fascinează, nu-i aşa?

Nu îndrăznea să recunoască.

Hawk îi imobiliză încheieturile pe canapea. O năpădi imediat un sentiment de exaltare. Ştia că ar fi trebuit să protesteze. Dar nu o făcu. Pentru că, în secret, îi plăcea felul în care o ţinea prizonieră.

— Vrei să flirtezi cu pericolul, zise el.

„Vreau să fiu obraznică”, se gândi ea.

Privirea lui coborî spre sânii ei, iar lui Julianne i se întăriră imediat sfârcurile. Îşi dorea să cedeze în faţa lui... îşi dorea să o sărute şi să o atingă din nou.

— Recunosc că rugămintea ta mi se pare amuzantă, zise el cu voce joasă şi guturală.

În mintea ei se aprinse imediat un beculeţ de alarmă, care spulberă ceaţa senzuală.

Hawk întoarse uşor capul, până când respiraţia lui ajunse să-i gâdile urechea.

— Dar nu vor exista niciun fel de lecţii de seducţie... nici pretinse, nici altfel.

Intenţionase să-i dea o lecţie, dar se apropiase periculos de mult de a cădea în propria capcană. Cuvintele seducătoare pe care le rostise îl lăsaseră pe jumătate

excitat. La naiba! Aproape că o sărutase din nou.

— Dă-mi drumul, şuieră ea.

Când îi eliberă încheieturile, Julianne sări ca arsă de pe canapea şi arătă ameninţător cu degetul spre el, de parcă ar fi fost unul dintre căţeluşii mătuşii sale.

— Stai aici!

Hawk chicoti şi înţelese că reuşise să o enerveze, atunci când Julianne se îndreptă spre bibliotecă. Alese o carte, apoi se duse şi se aşeză pe canapeaua de vizavi de el. Aranjă una dintre perne, după care îşi ridică picioarele pe canapea. Era mai mult decât evident că nu avea nici cea mai mică idee că în poziţia aceea prin fusta ei subţire i se contura una din coapsele ei zvelte. Şi, după cum era de aşteptat, Hawk îşi imagină cum i-ar fi depărtat larg picioarele, cum i-ar fi ridicat fustele, expunându-i faldurile moi… şi cum ar fi făcut-o să se ude, pregătind-o pentru el.

Îşi simţi mădularul zvâcnind şi îşi schimbă poziţia pe canapea. Trebuia să facă ceva ca să-şi abată atenţia de la reveriile acelea senzuale. Şi cum ar fi putut reuşi asta mai bine, dacă nu tachinând-o?

— Ce citeşti?

— *Raţiune şi simţire.*

— Despre ce e vorba? o întrebă el.

Ea rămase cu privirea aţintită asupra cărţii şi răspunse:

— Despre nişte femei care au foarte puţin control asupra destinelor lor.

— Sună destul de melodramatic, zise el.

— În cele din urmă, doamnele ies victorioase în ciuda tuturor vitregiilor sorţii.

— Şi apar şi crai în roman? întrebă el, sperând să o provoace.

— De fapt, da, chiar există unul, zise ea, fără a-şi dezlipi ochii de la carte. Iar biata Marianne se lasă păcălită de farmecele lui Willoughby. Îi dă de înţeles că este îndrăgostit de ea, apoi îi spulberă toate speranţele.

— Poate că se va da pe brazdă şi o va cere în

căsătorie, zise el, gândindu-se că probabil genul acela de poveste îi plăcea lui Julianne.

— Nu, pentru că intriga se complică, zise ea.

— De unde ştii?

— Pentru că am mai citit cartea. Şi acum taci din gură, spuse tăios.

— Păi, şi atunci de ce ai vrea să o mai citeşti o dată? Ştii deja ce se întâmplă.

La naiba! Nu va înţelege niciodată femeile!

— Ador povestea asta şi doresc să o mai trăiesc o dată. Nu mă mai întrerupe.

Îi plăcea la nebunie să o enerveze.

— Dar n-am nimic de făcut.

— Atunci du-te acasă, zise ea.

— Nu până nu se întoarce mătuşa mea.

Julianne scoase un sunet exasperat şi se ridică în picioare.

— Se pare că ai nevoie de ceva cu care să-ţi ocupi timpul.

În timp ce mărşăluia din nou spre bibliotecă, el îi admira fundul prin materialul rochiei. Şi normal că îşi imagină cum şi-ar fi alunecat mâinile peste fesele ei, ca să o lipească de erecţia lui care pulsa. O, Doamne! Chiar trebuia să se gândească la ceva plictisitor, înainte ca ea să observe. Iar acel ceva însemna cărţi despre doamne care câştigau în faţa vitregiilor sorţii.

Julianne alese încă o carte şi i-o aduse. Fu tentat să o tragă în poala lui, însă nu îndrăzni.

— Citeşte asta, zise ea pe un ton îngâmfat. S-ar putea să mai înveţi un lucru sau două despre femei.

— *Mândrie şi prejudecată?* Şi-n asta există crai?

— Da. George Wickham este foarte rău.

Era mai mult decât evident că Julianne avea o obsesie nesănătoasă pentru băieţii răi.

— Păi, şi ce face Wickham ca să fie aşa de îngrozitor? întrebă el.

— Citeşte cartea şi o să afli, răspunse ea. Şi pentru

numele lui Dumnezeu! Te rog, fă-o în liniște!

După aceea se întoarse la locul ei pe canapea. Hawk deschise cartea și citi prima pagină.

— Autoarea pare destul de inteligentă și iscusită în ale scrisului.

— Iar vorbești, spuse ea enervată.

Atunci Hawk continuă să citească în liniște. Dar după câteva clipe, se uită spre ea. Era absorbită de lectură. Dar bineînțeles că nu putea rata o altă ocazie de a o tachina.

— Domnișoara Elizabeth Bennet îmi amintește de tine.

— Mulțumesc. O să iau asta ca pe un compliment.

— Și tipul ăsta Darcy e un mare îngâmfat, zise el.

— Își răscumpără toate greșelile la final.

— Bingley, pe de altă parte, este prea vesel și simpatizează pe loc pe toată lumea. Un bărbat de vârsta și cu statutul lui ar trebui să fie mai precaut când își dă cu părerea.

— Pentru ultima oară: Fă liniște! zise ea vădit exasperată.

Hawk își întinse picioarele și-și continuă lectura. Mădularul lui se liniștise suficient, cât să se poată concentra asupra poveștii. Se gândi că romanul ar fi fost mult mai interesant dacă autoarea s-ar fi concentrat mai mult asupra lui Darcy. Se punea prea mult accentul pe relația dintre cele două surori mai mari, și asta i se părea plictisitor. Totuși, continuă să citească. În special pentru că voia să vadă cum îl descria autoarea pe crai. Și apoi o putea exaspera și mai mult pe Julianne, pretinzând că-i era simpatic ticălosul de George Wickham.

Câteva minute mai târziu, sunetul unei respirații adânci, egale, îi atrase atenția spre Julianne. Cartea zăcea deschisă pe pieptul ei. Chipul ei dulce era întors către el. Se făcuse destul de răcoare în încăpere și se gândi că era posibil să-i fie frig. Se ridică în picioare și reuși să-și scoată în liniște redingota. După aceea traversă camera și-i luă cartea cu blândețe. Ea tresări, dar nu se trezi. Hawk o înveli

cu haina lui, încercând din răsputeri să n-o trezească.

Dar chiar în clipa aceea deschise ochii.

— Hawk? Vocea ei răguşită de la natură suna şi mai guturală în momentul acela.

— Ai adormit, murmură el.

— Haina ta e caldă.

Orologiul de pe poliţa şemineului bătu ora unu dimineaţa. Unde naiba era mătuşa lui?

Julianne se ridică în capul oaselor şi-i întinse haina.

Hawk se chinui să îmbrace la loc mânecile strâmte.

Ea se ridică în picioare şi zise:

— Întoarce-te cu spatele şi dă-mi voie să te ajut.

Atingerea degetelor ei în timp ce-l ajuta să se îmbrace îi trimiteau fiori pe piele. Iar când se întoarse cu faţa spre ea, îi aranjă reverele. Şi ceva în pieptul lui tresări.

O sărutase. O atinsese. Îi şoptise la ureche. Dar din motive inexplicabile, gestul acela simplu al ei i se părea cu mult mai intim. Era genul de lucru pe care l-ar fi făcut o soţie.

Îndepărtă repede acel gând din minte.

— Ar trebui să rămân până când se întoarce mătuşa.

Julianne clătină din cap.

— Suntem amândoi obosiţi. Du-te acasă!

O însoţi apoi pe coridor şi o privi urcând treptele spre camera ei. După aceea se grăbi jos, ca să-şi ia pelerina, pălăria şi mănuşile.

Cincisprezece minute mai târziu, intră în apartamentul de la Albany pe care îl închiriase cu mulţi ani în urmă, după ce-şi terminase studiile la universitate. Valetul îl ajută să se dezbrace, după care Hawk îşi trase pe el un halat, îşi turnă un pahar de coniac şi aruncă o privire prin dormitorul spartan. Nu exista niciun tablou pe pereţi. Pe masa de bărbierit se aflau aceleaşi lucruri ca de obicei – pămătuful, o sticlă de colonie şi un brici. Pe birou era un teanc dezordonat de hârtii şi cărţi – şi acela era singurul semn că locuia într-adevăr acolo.

Era un refugiu, nu şi un cămin.

Hawk nu se întorsese niciodată să locuiască la Ashdown House, chiar dacă tatăl său murise cu mulţi ani în urmă. Se ocupa de la distanţă de administrarea a doua moşii, tocmai pentru că fiecare centimetru al proprietăţilor îi amintea prea mult că tatăl său fusese foarte dezamăgit de el.

Ştia că refuzul de a se întoarce acasă o îndurera pe mama lui şi le înfuria pe surorile sale. Iar cumnaţii săi îl considerau o bestie fără suflet pentru că-şi abandonase mama. Dar dacă s-ar fi întors acasă, femeile din familia lui l-ar fi hărţuit zi şi noapte să-şi îndeplinească datoria maritală. Însă se putea eschiva mai uşor în timpul vizitelor lui săptămânale, evadând pur şi simplu, când pericolul devenea prea mare.

Aveau aşteptări de la el. În momentul acela el era conte şi, implicit, era de datoria lui să producă un moştenitor. De fapt, doi. Mama şi surorile sale nu ştiau că nu va face asta niciodată.

Şi nici măcar fratele lui Will – al doilea la rând pentru titlul de conte – nu ştia. Hawk se gândise să îi spună fratelui său, dar se răzgândise, pentru că îşi dorise ca acesta să trăiască fără griji cât mai mult posibil. Odată cu trecerea anilor, fratele avea să-şi dea seama. Dar până atunci Will va fi suficient de matur să se şi căsătorească.

Hawk stinse lumânarea, îşi scoase halatul şi se sui în pat. Rămase acolo câteva clipe, privind orbeşte baldachinul întunecat. Cu mulţi ani în urmă, sperase că timpul îi va mai alina întrucâtva remuşcările. Dar ştia că nu va uita niciodată, chiar dacă regretele sale nu mai erau la fel de puternice. Fiindcă nu putea să îndrepte răul pe care-l pricinuise, va purta în tăcere şi pe vecie vinovăţia aceea pe umerii săi.

Era conştient că nu putea schimba trecutul. Dar putea face tot ce-i stătea în putinţă ca să se asigure că lui Julianne nu i se va întâmpla nimic rău.

Nu era un om statornic. Şi nici nu va fi vreodată. După cum spusese tatăl său, oamenii că el nu se schimbau

niciodată. Aşa că îşi căutase amante, ca să-şi aline singurătatea. Existaseră multe femei de-a lungul anilor, dar niciuna dintre legăturile lui amoroase nu durase prea mult. Găsise plăcerea şi o oferise, la rândul lui. Dar se plictisise inevitabil, când sporiseră cererile de rochii şi de bijuterii. Alinarea aceea temporară nu era altceva decât o iluzie. Femeile făceau tot ce le plătea să facă. Cel puţin până când se sătura de ele.

Nu crezuse niciodată că va simţi lipsa unei soţii. La urma urmei, cunoştea zeci de bărbaţi care îşi ignorau soţiile şi îşi îndreptau atenţia spre amantele lor. Până atunci nu se mai gândise la lucrurile mici. La discuţiile despre cărţi, târziu în noapte. Sau la gestul simplu şi domestic al mâinilor unei femei care îi aranjau reverele.

Şi pentru prima dată, se născu în el regretul, dar nu pentru trecut, ci pentru un viitor pe care nu îl va avea niciodată.

*

Faptul că aţipise mai devreme în salon o lăsase agitată şi neliniştită.

O ademenise. Nu cu jocuri ale seducţiei, ci cu şarmul său. Se prefăcuse că o enervau tachinările lui în timp ce citea. Şi considerase că reuşise să-i arate dezinteresul ei. Dar apoi o învelise cu haina lui – cu haina în care încă mai erau impregnate căldura şi mirosul lui. O făcuse să creadă că ţinea la ea.

Era încă pe jumătate adormită atunci când se oferise să-l ajute cu haina. Dar pentru acele clipe scurte, uitase că el nu o voia.

Când îşi aminti, simţi o durere ascuţită în piept. Nu mai putea nega că avea sentimente pentru el. Dar chiar acele sentimente erau cele care o nedumereau. Nu mai ştia ce îşi dorea. Dar ştia foarte limpede ce *nu* îşi dorea. Un bărbat care nu o iubea.

O amintire de mult uitată îşi făcu loc din cotloanele

minţii ei. Nu mai ştia exact câţi ani avea atunci. Ci doar că se întâmplase pe vremea când era doar o copilă şi se ascunsese după un copac din apropierea lacului. Hawk o găsise acolo, plângând peste desenul mototolit al tatălui ei. Încercase să i-l ofere acestuia, dar simţise prea târziu mirosul de coniac al respiraţiei lui. El uriaşe la ea şi trimisese un lacheu să o cheme pe guvernanta ei.

Hawk o ţinuse strâns în braţe o vreme. Şi apoi se oferise să o înveţe să se caţere în copac – lucru pe care mama ei nu i-l permisese niciodată. Se simţise deopotrivă obraznică şi fericită. Hawk o ajutase să se urce în copac, şi chiar dacă îi fusese un pic frică la început, avusese încredere în el că nu o va lăsa să cadă. Iar din momentul acela îl adorase.

Toate sentimentele ei de acum erau amestecate cu cele din trecut. Respingerea tatălui ei. Şi în clipa aceea şi a lui. Mama şi fratele ei aproape că o sufocaseră cu afecţiune şi iubire. Dar dintr-un motiv sau altul, nu i se păruse niciodată suficient.

Perspectiva de a-şi deschide din nou inima unui bărbat o speria de moarte. Nu va mai lăsa niciodată pe nimeni să-i calce în picioare inima. Pentru că nu voia să ajungă ca mama ei – să tânjească după un bărbat care o rănea iar şi iar, şi iar.

Dar ştia că nici nu mai putea depinde de fratele ei prea mult timp. Tristan se căsătorise, iar Tessa – soţia lui – era ducesa de drept. Iar peste foarte scurt timp va veni pe lume primul lor copil. Cei doi îşi întemeiau propria familie.

Julianne ştia că se va simţi ca o intrusă. Pe de altă parte, nu era ceva nou pentru ea. Simţise asta puţin câte puţin încă de la începutul căsătoriei lor. Fireşte că se comportaseră minunat cu ea. Dar afecţiunea lor făţişă o făcuse să se simtă stânjenită. Se atingeau destul de des şi se priveau cu dor. Mama ei îi spusese că o dragoste ca a lor era ceva foarte rar şi special.

O parte din motivul pentru care Julianne acceptase invitaţia lui Amy de a o însoţi în călătorie vara trecută

fusese pentru a le oferi lui Tristan şi Tessei puţină intimitate după nuntă. Iar când se întorsese acasă, aflase despre copil.

La început fusese foarte entuziasmată. Dar la scurt timp după aceea devenise invidioasă – pentru că mama ei se purta cu Tessa ca o cloşcă protectoare. Şi nu se mai discutase despre nimic altceva, în afară de stările de greaţă ale Tessei, ce trebuia să mănânce ca să rămână puternică şi cum trebuia să se odihnească foarte mult. Iar Julianne ajunsese să se simtă ignorată şi să o dispreţuiască pe cumnata sa. Şi se simţise şi vinovată, pentru că ştia foarte bine că Tessa îşi pierduse familia şi fusese singură foarte mulţi ani.

Dar Tessa fusese cea care-i convinsese pe fratele şi pe mama ei să o lase să participe şi la sezonul acela. Tessa o ajutase să-şi facă bagajele şi-i spusese că nu avea nicio îndoială că Julianne va fi frumoasa balului. Şi o pusese să-i promită că îi va scrie în fiecare săptămână.

Amintirea aceea o făcea să-i fie ruşine. Era foarte norocoasă că avea o familie iubitoare. Ochii i se umplură de lacrimi. Tristan o adusese la Londra ca să poată participa la sezonul acela. Ştiuse cât se reticent fusese să o părăsească pe Tessa. Şi chiar dacă fratele ei nu-i spusese niciodată nimic, ştia că era îngrijorat pentru starea de sănătate a soţiei lui şi pentru naşterea care se apropia.

Julianne căută atunci în adâncul sufletului ei. Ştia că gelozia ei meschină se datora temerilor că Tessa i-ar fi putut lua locul în inima familiei. Înţelegea că temerile ei erau nefondate, desigur… Dar întotdeauna simţise nevoia de reasigurare. Pentru că indiferent cât de mult ar fi iubit-o, tot se simţea precum fiica nedorită a familiei.

Venise la Londra hotărâtă să-i ofere lui Hawk inima ei, fără să-şi dea seama că i-o oferise deja cu mulţi ani în urmă. Nu reuşise să obţină dragostea tatălui ei, aşa că dorise să câştige inima bărbatului care o salvase pe vremea când era doar o copilă.

El nici măcar nu-şi dăduse seama că o rănise în

noaptea aceea la bal. Şi dacă tot voia să fie complet sinceră cu ea însăşi, nu putea să nu recunoască şi asta. Iar ea le făcuse acelaşi lucru acelor doisprezece domni care o ceruseră în căsătorie. De-a lungul anilor îşi spusese că puţin flirt nu va răni pe nimeni. Dar chiar dacă nu intenţionase să-i rănească pe domnii aceia, tot o făcuse.

Se convinsese singură că Hawk o păcălise intenţionat. Dar privind în retrospectivă, îşi dădu seama că-l transformase pe el într-un ticălos fără milă, ca să-şi protejeze propria inima zdrobită. Ţinea la ea. Însă nu o iubea.

Se auzi o scândură din parchet scârţâind în faţa uşii de la camera sa, semn că cineva mergea pe coridor. Desluşi apoi sunetul unei uşi închizându-se şi asta o făcu să se încrunte. Se ridică din pat, găsi cremenea şi aprinse o lumânare. Când apropie flacăra de ceas, descoperi că era ora patru dimineaţa. Suspecta că Hester şi domnul Peckham erau în sfârşit iubiţi.

Julianne stinse lumânarea şi se urcă înapoi în pat. O durea inima pentru visul cu care se amăgise patru ani lungi. Se simţea goală pe dinăuntru şi descurajată. Toată iarna tânjise să vină la Londra ca să participe la evenimentele sociale, iar acum săptămânile rămase ale sezonului îi amărau sufletul.

Însă nu bâjbâia fără ţintă. Inima începu să-i bată mai tare şi în clipa aceea broşura căpătă o însemnătate cu totul nouă pentru ea. Până atunci o privise ca pe o modalitate de a se răzbuna pe celibatarii care le făceau să sufere pe femei. Venise vremea să se concentreze pe aspectele pozitive. Va putea ajuta alte doamne, furnizându-le sfaturile sincere pe care i le oferise Hester despre bărbaţi.

Capitolul 11

Secretele seducţiei unei doamne: „Păzeşte-ţi inima de

cuceritori”.

— Dar este absolut monstruos! exclamă Hester a doua zi după prânz. Nu-ţi poate refuza plăcerea de a mai participa la evenimentele mondene ale sezonului doar pentru că te-ai întors târziu în lojă. Nu voi permite să se poarte ca un tiran cu tine!

Julianne oftă.

— Are de gând să mă ducă acasă, dacă nu cooperez. Şi cred că e foarte serios în privinţa asta.

— Vom mai vedea, zise Hester, zburlindu-se. Am de gând să-i explic foarte clar că eşti în grija mea. Şi n-are decât să se ducă naibii.

— De fapt, cred că există un beneficiu şi în a sta acasă. Dacă primesc vizitatori azi şi particip la evenimente, atunci nu voi mai avea timp să scriu. O săptămână petrecută în casă, îmi va permite să termin broşura. Încă mai rămâne de rezolvat treaba cu publicarea, însă dacă mai întârzii mult, totul va fi fost în zadar. După cum ai spus chiar tu, trebuie să circule cât mai devreme în sezon, pentru ca planul să funcţioneze.

— Ei bine, cu asta sunt de acord… dar tot cred că a mers prea departe, zise Hester.

— Însă tu ar trebui să participi la evenimente, zise Julianne. Nu are niciun sens să rămâi şi tu acasă… mai ales că eu îmi voi petrece tot timpul scriind.

— Dacă nu cumva nepotul meu încăpăţânat nu-ţi mănâncă tot timpul când vine în vizită, spuse ea.

— Îmi închipui că va fi mai mult decât fericit să-şi petreacă timpul acesta liber la clubul său.

Desigur, nu adăugă că suspecta că îşi va căuta şi o amantă, dar Hester nu îşi făcea iluzii în privinţa bărbaţilor în general, darămite în ceea ce-l privea pe nepotul ei.

Apăru la uşă o servitoare, aducând alte două buchete. Cu astea primise cinci. Henderson, majordomul, venea chiar în spatele ei.

— După cum mi-aţi poruncit, i-am refuzat pe domnii

care au venit în vizită, milady.

— Cine a venit?

— Cei cinci tineri care vin de obicei. Ei au trimis buchetele. Îşi drese glasul şi adăugă: V-am adus şi corespondenţa.

Julianne privi descumpănită cum slujnica punea florile în vaze. O, Doamne, ce se întâmpla dacă Hawk avusese dreptate şi cei cinci tineri chiar aveau anumite *sentimente romantice* pentru ea? Fu imediat cuprinsă de ruşine, când îşi aminti cum dansase şi cum flirtase cu ei – şi totul dintr-o încercare disperată de a arăta societăţii că nu îi mai păsa de Hawk.

Hawk avusese dreptate. Se purtase urât cu ei. „Nu voi mai face niciodată asta”, îşi promise atunci. Data viitoare când îi vedea, trebuia să le explice o dată pentru totdeauna că nu o interesa mai mult decât o relaţie de prietenie cu ei.

Hester frunzărea prin scrisori.

— A, uite două scrisori pentru tine, Julianne.

O deschise pe prima – care era de la mama ei – şi se strâmbă. Mama primise o misivă de la Lady Durmont, în care femeia îi descrisese foarte detaliat cum valsase cu Hawk.

Julianne scrâşni din dinţi. Lady Durmont era cea mai îngrozitoare bârfitoare din înalta societate. Şi îi plăcea să-i facă pe alţii cu ou şi cu oţet. Julianne pufni şi continuă să citească. Aproape că putea auzi vocea aspră a mamei sale. Se părea că şi valsul în sine era îngrozitor – dar faptul că mai şi atrăsese o mulţime de spectatori era cu adevărat un lucru grav. Totuşi, mama primise o scrisoare şi de la Lady Boswood, care o mai liniştise întrucâtva. Mama spunea că se simţise uşurată să afle că Hawk declarase public că Julianne era pupila lui.

La naiba cu tot! Oare chiar toţi „cerberii” din înalta societate îi scriseseră mamei sale? Brusc, se simţi copleşită de vinovăţie. Făcuse mult mai rău decât să danseze vals, de când sosise la Londra. Îşi riscase reputaţia în noaptea aceea în care băuse prea mult vin şi, după cum spusese şi

Amy, fuseseră toate trei foarte norocoase că scăpaseră de alte consecinţe mai grave. Dar până şi asta era o nimica toată în comparaţie cu felul în care-l lăsase pe Hawk să o atingă şi să o sărute. Slavă Domnului că nu-i prinsese nimeni!

Întoarse foaia. O cuprinse o panică îngrozitoare când află că Tessa suferea de nişte contracţii neobişnuite. Dar mama îi spunea şi că erau cauzate de un travaliu fals şi că erau destul de des întâlnite la femeile gravide sensibile. Doctorul afirmase că, de vreme ce se opreau atunci când mergea, nu semnalau începutul unui travaliu timpuriu.

Julianne răsuflă uşurată pentru Tessa. Spuse repede o rugăciune pentru cumnata ei, după care continuă să citească.

Desigur, fratele tău este îngrozitor de îngrijorat, după cum probabil îţi imaginezi. Aşa că am decis fără tragere de inimă să nu îl informez despre eroarea ta de judecată. Dar, firește, va trebui ca pentru restul sezonului să respecţi cu stricteţe toate regulile bunei-cuviinţe.

O, Doamne, cum putuse să fie atât de nesăbuită? Bietul Tristan îşi ieşea probabil din minţi de îngrijorare, şi ea abătuse periculos de mult un scandal asupra ei şi a întregii sale familii. Hotărî ca pe viitor să fie mai atentă la regulile bunei-cuviinţe şi întoarse pagina.

Mai este o chestiune care a venit ca o surpriză pentru mine şi din cauza căreia m-am frământat mult timp. Lady Boswood m-a informat că fiul ei a dezvoltat o anumită afecţiune pentru tine. Dar chiar dacă îmi fac griji în legătură cu diferenţa de vârstă, trebuie să mărturisesc că nu m-aş opune unei căsătorii. Fiind fiul unui marchiz, Ramsey este un domn eligibil, iar familia sa este una dintre cele mai influente din Anglia. Desigur, asta ar însemna că ar trebui să înduri vanitatea lui Lady Boswood, dar nu m-aş opune dacă îl iubeşti cu adevărat.

— O, Doamne! Trebuie să-i scriu imediat mamei, zise Julianne. Hester ridică privirea din scrisoarea sa.

— Dar ce, Doamne iartă-mă, s-a întâmplat, draga mea?

— Un dezastru! exclamă ea, după care îi povesti femeii că mama ei consideră că Ramsey era o partidă potrivită pentru ea. Trebuie să o informez că Ramsey este un crai notoriu şi că nu am niciun fel de sentimente pentru el.

— Linişteşte-te, copilă! o încurajă Hester. Mai ai şi altă scrisoare. Citeşte-o şi pe aceea întâi, pentru că s-ar putea să conţină veşti la care va trebui să răspunzi în scrisoarea ta.

Julianne rupse sigiliul şi îi povesti lui Hester despre durerile din travaliul fals de care suferea Tessa.

— Ei bine, mă bucur să aud că nu este nimic grav, spuse Hester. După ce deschise scrisoarea, Julianne citi cele câteva rânduri de la fratele ei.

Probabil ai primit deja scrisoarea mamei, dar dă-mi voie să te asigur că atât Tessa, cât şi copilul sunt bine. Am primit o scrisoare de la Hawk şi am înţeles că te bucuri din plin de sezon. Mărturisesc că am fost destul de îngrijorat să te las singură în Londra, dar acum îmi dau seama că ar fi fost nedrept din partea mea să te fac să ratezi festivităţile. Probabil Hawk este mult mai permisiv decât mine, dar Tessa îmi aminteşte în fiecare zi că eşti o femeie în toată firea.

Julianne pufni. Dacă ar fi ştiut fratele ei că prietenul lui se dovedise mult mai strict decât ar fi fost vreodată el sau mama lor.

Nădăjduiesc că mă vei ierta dacă îţi spun că sper totuşi ca surioara mea mai mică să nu crească prea repede. Tuturor ne este foarte dor de tine şi aşteptăm cu nerăbdare

întoarcerea ta acasă.

Când citi aceste ultime rânduri i se puse un nod în gât. Şi ei îi era dor de fratele şi de mama ei, dar şi de Tessa.

— Scuză-mă, te rog, Hester! Trebuie să scriu o scrisoare familiei mele.

— Da, desigur, draga mea, zise Hester şi o bătu uşor pe mână. Dar să nu te laşi cuprinsă de amărăciune. Lady Boswood nu poate forţa o căsătorie şi îmi amintesc foarte clar că fratele tău a spus că familia ta nu se grăbeşte să te vadă măritată. Iar în privinţa asta eşti mult mai norocoasă decât alte domnişoare.

Julianne oftă prelung.

— Ai dreptate, ca întotdeauna. O să scriu familiei mele, după care o să mă concentrez numai şi numai asupra broşurii.

Hester se juca cu lornionul.

— Dacă îţi faci griji în legătură cu broşura nu trebuie decât să-mi spui. Nu ai nicio obligaţie să o termini… deşi eu cred cu tărie că este imposibil să-şi dea cineva seama că tu eşti autoarea.

— Ei bine, dacă tot am ajuns până aici… zise Julianne, un pic nesigură. Şi dacă pot ajuta chiar şi o singură doamnă să-l găsească pe bărbatul visurilor ei, atunci voi considera că munca mea a fost un succes.

Dar, desigur, în sinea ei spera să poată ajuta mult mai multe domnişoare.

*

Hawk sosi la conacul mătuşii sale abia spre seară. Petrecuse o zi deosebit de istovitoare în Parlament, apoi se ocupase de problema reparaţiilor ce trebuiau făcute la moşia din Derbyshire. Refuzase cu regret propunerea unui prieten de a lua cina împreună la clubul lor, pentru că jurase să vină să o verifice pe Julianne.

Când intră în salonul egiptean, o găsi pe mătuşa sa îmbrăcată într-o ţinută elegantă de seară.

— Plănuieşti să ieşi în oraş?

Hester îl privi prin lornion şi răspunse:

— Eu nu sunt sub arest la domiciliu.

— Unde e Julianne?

— Sus. Presupun că vrei să îi porunceşti să-şi facă apariţia în salon, zise Hester.

Hawk încrucişă braţele la piept.

— Vreau să vorbesc cu ea, da.

Hester sună din clopoţel. Un lacheu răspunse imediat şi-l trimise să o cheme pe Julianne în salon.

Hawk se duse spre bufet, unde îşi turnă un pahar de coniac.

— Unde sunt câinii?

— În bucătărie, răspunse ea cu răceală.

Mătuşa sa intenţiona să-l facă să se simtă ca un ticălos. Hester oftă dezgustată, când auzi că nepotului ei îi chiorăie stomacul.

— Julianne intenţiona să cineze singură în camera ei, zise Hester. Dar de vreme ce eşti aici şi, în mod evident, flămând, o să pun să fie aduse două tăvi cu mâncare în salon.

— Mulţumesc. Aş putea să te întreb ce planuri ai pentru seara asta?

— Domnul Peckham mă însoţeşte la serata familiei Hartford, zise ea. Şi trebuie să sosească din clipă în clipă.

Hawk sorbi din coniac.

— Petreci foarte mult timp cu Peckham.

— Îndrăzneşti să-mi pui la îndoială relaţiile de prietenie?

— Nu a fost o observaţie nefondată, zise el. Sincer să fiu, credeam că vei rămâne acasă ca să-i ţii companie lui Julianne.

— Tu eşti cel care a stabilit această pedeapsă pentru ea. Nu sunt de acord cu măsurile astea dure, dar tu ai fost desemnat tutorele ei oficial. Şi, implicit, tu eşti cel care

trebuie să se ocupe de ea în fiecare seară. Nu intenţionez să-mi schimb programul din cauza stricteţii şi a încăpăţânării tale.

Mătuşa lui nu fusese niciodată genul care să despice firul în patru, însă nici el nu avea de gând să-şi motiveze decizia. Făcuse ceea ce trebuia să facă, şi cu asta basta.

Julianne intră în salon, făcu o reverenţă şi se aşeză pe canapeaua de vizavi de Hester. Hawk luă loc lângă ea.

— Şi cum ţi-ai ocupat timpul astăzi?

— Am scris scrisori familiei şi prietenelor mele, zise ea pe un ton destul de plictisit.

El aruncă o ocheadă spre ea şi observă că era trasă la faţă.

— Pari extenuată.

— Un pic de odihnă o să-mi prindă foarte bine, răspunse ea.

— Sper că eşti mulţumit acum, Marc, zise Hester. Ai reuşit să-i provoci o mare supărare obligând-o să devină prizonieră în casa *mea.*

Julianne oftă, însă nu zise nimic.

Hawk se încruntă. Unde era femeia aceea îndărătnică şi care găsea un răspuns la orice? Părea să se fi schimbat peste noapte.

Domnul Peckham sosi şi, înainte de a pleca, Hester o informă pe Julianne că poruncise să li se aducă mâncarea în salon.

— Nu e nevoie să rămâi, îi spuse Julianne lui Hawk. Sunt sigură că ai prefera să cinezi la clubul tău.

— O să rămân.

Mătuşa lui îl luă de braţ pe Peckham.

— Julianne, promite-mi, te rog, că te vei odihni mai mult în seara asta.

— Da, am de gând să mă culc devreme, spuse ea.

După ce plecară cei doi, Julianne se frecă uşor pe gât.

— Ce s-a întâmplat? o întrebă el.

— Cred că am stat prea mult la birou.

— De ce?

Ea ridică din umeri şi strâmbă din nas.

— Am rămas îngrozitor de în urmă cu corespondenţa.

— Întoarce-te cu spatele la mine.

Julianne se încruntă.

— De ce?

— Lasă-mă să-ţi masez muşchii.

— Nu este nevoie, murmură ea.

— Ai dureri, lasă-mă să te ajut, insistă Hawk.

Ea se supuse într-un final, şi el îi spuse să aplece capul în faţă. După aceea îşi folosi degetele mari ca să-i maseze muşchii gâtului.

— Spune-mi dacă apăs prea tare.

La început rămăsese tensionată, dar treptat îi simţi muşchii relaxându-se sub mâinile sale. Îi masă apoi umerii şi lui Julianne îi scăpă un sunet uşor şi feminin, care-l făcu să se gândească la o pisicuţă care torcea.

— Mai bine? murmură el.

— O, da, zise ea. De fapt, mă simt minunat.

— Nu trebuie să tragi de tine până la epuizare. Nu e nevoie.

— Se simte fantastic, zise ea.

Tocmai o masa pe spate, când îşi dădu seama că purta un corset scurt. Dezbrăcase nenumărate femei la viaţa lui, aşa că ştia foarte bine că asta însemna că nu avea întărituri în zona sânilor. „Un obstacol în minus”, îi şopti un drăcuşor din mintea sa.

Îl ispiteau nespus de mult capsele de pe spatele rochiei ei. Îşi imagină cum ar fi fost să le desfacă pe toate şi să lase materialul să-i alunece în jos pe braţe, împreună cu bretelele corsetului şi ale cămăşuţei. Apoi ar fi luat-o în braţe, i-ar fi tras corsetul mai jos şi i-ar cuprins sânii. În vintre i se instală o fierbinţeală mocnită când îşi imagină cum i s-ar fi întărit sfârcurile. Ar fi tras-o atunci în poală şi i-ar fi supt sfârcurile până se arcuia spre el, cu mâinile încolăcite prin părul său. Apoi i-ar fi ridicat rochia şi lenjeria de corp, dezvăluindu-i buclele întunecate dintre coapse. Şi ar fi putut explora în cele din urmă faldurile umede ale

sexului ei. Ştia cum să mângâie o femeie până când se topea de plăcere.

Imaginile erotice la care se gândea îl excitau. Ar fi trebuit să fie biciuit fie şi numai pentru că-şi imagina că o atingea. Dar oricât ar fi fost de greşit, ştia că avea să îşi mai închipuie zeci de alte feluri de a o face să se zvârcolească şi să se ude... şi să îl implore să vină înăuntrul ei.

Dar îndepărtă repede din minte acele reverii lascive.

— Mai bine acum? murmură el lângă urechea ei.

— Da.

Aşa că îi dădu drumul şi făcu un pas în spate. Spera ca ea să nu observe umflătura considerabilă din pantalonii lui strâmţi.

— Mulţumesc, zise ea.

Expresia leneşă din ochii ei o făcea să arate ca o femeie care tocmai făcuse dragoste. Îşi aminti atunci de felul în care îi răspunsese când o sărutase şi fu sigur că, odată ajunsă în pat, ar fi renunţat la orice inhibiţii. Desigur, cu condiţia ca bărbatul în cauză să fie suficient de priceput, încât să o excite lent.

Un alt bărbat... un soţ... va fi cel care îi va face cunoştinţă cu plăcerile cărnii. Gândul acela îi întunecă mintea.

Sări de pe canapea şi se duse să studieze replica mumiei, pentru ca ea să nu-i observe agitaţia. Nu-şi putea permite să se gândească la cum ar fi atins-o un alt bărbat. Ştia că se va căsători în curând. Dar nu în anul acela. Nu putea lăsa să se întâmple asta cât era el tutorele ei, pentru că nu ar fi putut îndura să fie martor la aşa ceva. Şi totuşi, tot avea să fie nevoit să o privească rostind jurămintele sacre pentru un alt bărbat. Familiile lor erau apropiate, şi nu putea să nu meargă la nunta ei, fără ca absenţa lui să însemne o insultă.

Va călători în afara ţării. Poate în Elveţia sau la Paris. Sau în India. Sau în Egipt. Dar în orice caz, undeva foarte, foarte departe.

— Azi am primit scrisori de la mama şi de la fratele meu, zise ea.

Slavă Domnului! Un subiect de conversaţie sigur. Se uită la ea peste umăr.

— Aşadar, de aceea ai petrecut aşa de mult timp scriind…

— A trebuit să o liniştesc pe mama, îi explică Julianne. Făcu o pauză scurtă, după care adăugă: A aflat despre valsul nostru şi nu este de acord.

Hawk încremeni pe loc, imaginându-şi furia lui Tristan.

— Ar fi mai bine să-i scriu fratelui tău şi să-i explic că nu am ştiut că avea să fie vals, până nu am ajuns pe ringul de dans.

— Mai bine nu. N-ai face decât să cauzezi probleme. Mama nu i-a spus nimic lui Tristan.

Hawk se încruntă.

— Mă mir.

Julianne îi povesti despre travaliul fals care o chinuia pe Tessa şi despre dorinţa ducesei văduve de a nu-l îngrijora şi mai mult pe Tristan.

— Mi-a scris şi el şi m-a asigurat că totul e bine. Cred că nu voia să-mi fac griji.

Hawk se duse lângă ea.

— Pot să te duc acasă chiar mâine, dacă vrei.

Dar ea clătină din cap.

— Nu. Este o călătorie foarte lungă, şi oricum mai sunt câteva săptămâni bune până să nască Tessa.

Hawk se aşeză lângă ea.

— Te temi pentru ea?

— Doctorul a spus că nu e în pericol, aşa că nu vreau să mă gândesc la ce e mai rău, zise ea. Dacă ne întoarcem acum, o să arătăm că suntem îngrijoraţi, şi asta n-o să facă altceva decât să-i sporească neliniştea lui Tristan.

Hawk suspecta că Julianne nu voia să fie de faţă când năştea Tessa. Se gândea că ar fi speriat-o lucrul acesta, şi numai Dumnezeu ştia că nici el nu îşi dorea să fie acolo. Dar odată ce se năştea copilul, trebuia să o ducă acasă pe

Julianne. Nu se putea sustrage de la acea ultimă îndatorire pe care o avea faţă de ea. Cu toate astea, ştia foarte bine că nu ar fi făcut altceva decât să schimbe datoria aceea cu o alta... una care era pe viaţă... şi anume aceea de a fi naş al copilului.

Dar în momentul acela nu putea să se gândească la asta.

Intrară apoi servitorii, care aranjară o măsuţă şi ridicară şervetele de pe farfurii. Era o cină simplă, compusă din şuncă, brânzeturi, pâine şi fructe.

— Mă tem că ratezi o cină mult mai substanţială la clubul tău, zise Julianne, după ce el o ajută să ia loc la masă. Mă aşteptam să cinez singură, aşa că nu am vrut să-i deranjez pe servitori mai mult decât era cazul.

Hawk le dădu servitorilor permisiunea de a pleca şi se aşeză pe locul de vizavi de ea.

— Nu mă deranjează.

Decorul acela intim era o schimbare bine-venită de la evenimentele frenetice ale societăţii.

Julianne îi pregăti o farfurie, în timp ce el turna vinul. Faptul că îl servea nu era ceva ieşit din comun. Dar tot îi făcea plăcere. Aroma de pâine proaspăt prăjită îi făcu stomacul să chiorăie. Aşa că mâncă repede o felie de pâine, şuncă şi brânză condimentată.

— Eşti hămesit, zise ea, după care îi reumplu farfuria, adăugând câteva smochine şi o pară.

După ce terminară de mâncat, Hawk mai turnă nişte vin pentru amândoi. Lui Julianne îi sclipeau ochii de amuzament, în timp ce sorbea din paharul ei.

— La ce te gândeşti? o întrebă el.

— Ai uitat că n-am voie decât un singur pahar de vin sau de sherry!

Hawk îi făcu atunci cu ochiul şi zise:

— O să fac o excepţie în seara asta, de vreme ce suntem numai noi doi.

— Aşadar, mă încurajezi să mă îmbăt?

— Mai bine anunţă-mă când începi să te simţi

ameţită, zise el. Nu vreau să te găsesc iar alergând pe coridoare.

Julianne zâmbi.

— Nu m-ai întrebat niciodată de ce alergam…

Hawk se lăsă pe spate în scaun.

— Păi, te rog, spune-mi!

— Poate ai vrea să te mai întăreşti cu nişte vin înainte de asta, zise ea, sorbind din nou din pahar.

El rânji.

— În cazul acesta, o să umplu la loc ambele pahare.

Rămaseră câteva minute într-o tăcere prietenoasă, savurându-şi vinul.

— Eşti pregătit?

— Nu cred că voi fi vreodată mai pregătit de atât, răspunse el.

Julianne mai luă o gură de vin, după care aşeză paharul pe masă.

— Are legătură cu o uşă.

În clipa aceea Hawk dădu paharul pe gât.

— Ce-i cu uşa?

— Bubuia.

— Probabil erai beată criţă, dacă ţi s-a părut că bubuia uşa. În ochii ei apăru o strălucire năzdrăvană.

— Şi am mai auzit şi alte sunete ciudate.

— Ce fel de sunete?

— Credeam că un crai ca tine îşi va da seama la ce mă refer…

Era clar că vinul îi încetinise mintea, pentru că avu nevoie de câteva secunde ca să-şi dea seama despre ce vorbea.

— La naiba! Cineva se regula pe uşă.

Julianne îşi acoperi imediat gura cu palma.

Hawk se gândi vinovat că nu ar fi trebuit să lase asta să-i scape.

— Iartă-mă, te rog!

Râsul ei gutural şi melodios îl făcu să se gândească la un dormitor întunecat şi la cearşafuri încurcate…

— Nu ar fi trebuit să-ţi spun. Dar vinul mi-a descleştat limba.

— Ai terminat de mâncat? o întrebă el.

Ea încuviinţă din cap şi se ridică.

— Vinul este foarte liniştitor, nu ţi se pare?

Hawk se uită îndoit la ochii ei sticloşi.

— Cred că ai băut prea mult.

— Sunt doar foarte puţin ameţită.

O conduse la canapea şi-şi odihni braţul pe spatele ei.

Ea rânji la el şi zise:

— Ţi-am povestit despre uşă. Acum este rândul tău să-mi mărturiseşti o obrăznicie de-a ta.

— M-am cuminţit, de când am devenit tutorele tău.

— Ha!

— Nu, e adevărat! Mi-am petrecut tot timpul având grijă de tine. Până la sfârşitul sezonului o să se aleagă praful de reputaţia mea proastă, zise el.

— Dar în seara asta m-ai corupt cu vin, sublinie ea. Aşa că o să-ţi cer o favoare în schimb. Vreau să-mi răspunzi sincer la o întrebare.

— Mă poţi întreba, dar nu pot promite că îţi voi răspunde, zise el.

— Este adevărat că ai un cuibuşor de nebunii?

Hawk se încruntă imediat.

— Unde naiba ai mai auzit şi asta?

— În toaleta doamnelor.

— Să ne ajute Dumnezeu! murmură el.

— Voiai să ştii ce fac femeile de stau aşa de mult la toaletă. Ei bine, acum ştii secretul nostru păcătos. Îl privi pe sub gene şi adăugă: Şi ce fac amantele tale toată ziua, cât eşti plecat?

— Nu am nicio amantă, zise el.

— Cred că îmi vinzi gogoşi, spuse ea.

— Nu e un subiect potrivit pentru urechile nevinovate.

Julianne oftă adânc.

— M-am întrebat mereu cum reuşesc femeile alea să ajungă curtezane faimoase.

El o trase uşor de o buclă din dreptul urechii.

— Ai un interes nesănătos pentru crai şi curtezane.

— Chiar şi fetele cuminţi au gânduri obraznice uneori, zise ea.

El chicoti.

— Ce fel de gânduri?

Julianne îl privi pe sub gene.

— Zi tu mai întâi.

— Nicio şansă, ripostă el.

— Înseamnă că ai gânduri foarte… foarte obraznice.

„N-ai nici cea mai mică idee”, se gândi el.

— Toţi bărbaţii au gânduri obraznice.

— Din cauza pasiunilor voastre animalice, afirmă ea, ca şi când ar fi fost ceva de la sine înţeles.

Hawk izbucni în râs.

— Ce e aşa de amuzant? îl întrebă miratã.

— Tu, zise el şi o atinse uşor pe nas.

Julianne rămase tăcută o vreme. Apoi se întoarse spre el cu o expresie sinceră.

— Cum se face că toţi celibatarii încearcă mereu să amâne căsătoria cât mai mult posibil?

— Pentru libertate, răspunse el, ridicând din umeri.

— Tu de-aia nu te-ai însurat? îl întrebă.

Întrebarea îl luă pe nepregătite, aşa că îşi puse în gând s-o tachineze, ca să-i distragă atenţia de la subiect.

— Din păcate, eu n-am primit nicio cerere în căsătorie… de la cea pe care mi-ai făcut-o tu, desigur.

— Poftim?

— Mi se rupe inimă, când mă gândesc că ai uitat, zise el şi-i făcu cu ochiul. Aveai nouă ani şi m-ai implorat să te aştept.

Julianne îşi mută privirea.

— Nu-mi amintesc.

— Partea cea mai bună a fost când te-ai aşezat într-un genunchi în faţa mea. Aveai o expresie atât de solemnă… Şi eu ţi-am sugerat să mă mai ceri o dată peste vreo doisprezece ani, zise el şi ridică din sprâncene. Şi ce să

vezi?… Acum chiar ai ocazia s-o faci.

— Nu, mulţumesc.

— Poftim? Râzi de mine? întrebă el şi-şi duse mâna la piept, mimând suferinţa.

— Ţi-aş oferi o a doua logodnă de o oră, dar mă îndoiesc că aş putea sta trează o oră întreagă ca să o rup.

— Nu ţi-e bine? Sper că vinul nu te-a…

— Nu, nu. Sunt doar obosită.

Ceva era în neregulă. Dar pur şi simplu nu-şi dădea seama ce.

— Pe mâine, atunci.

Hawk părăsi salonul şi-şi îndepărtă din minte toate grijile. Fusese obosită de când sosise şi probabil că vinul nu făcuse decât să-i accentueze starea de extenuare. A doua zi va fi din nou ea însăşi.

*

A doua zi, Julianne stătea la biroul ei, cu o foaie albă în faţă. Pagina aceea goală o cam intimida. Avea nevoie de o idee, dar îşi simţea creierul blocat. La naiba cu tot! Chiar nu îşi putea permite să amâne din nou să scrie.

Se auzi o bătaie în uşă, care o făcu să tresară. Se uită peste umăr, chiar când Hester păşea în încăpere.

— Nepotul meu a considerat de cuviinţă să vină în vizită înainte de prânz. Şi insistă să te vadă.

— Oh, nu, Hester! Trebuie să lucrez la broşură! Chiar nu am timp acum să-l cocoloşesc. Nu putem amâna în niciun fel?

Hester îi zâmbi cu căldură şi zise:

— Am să-i spun că te doare capul.

Julianne să gândi că probabil va accepta scuza aceea, judecând după cât vin băuse cu o seară înainte.

— Mulţumesc, zise ea.

Hester plecă, şi Julianne se încruntă la pagina goală din faţa sa. Şi apoi îi veni în minte sfatul perfect. Înmuie peniţa în cerneală şi se apucă de scris.

Odată ce aţi obţinut interesul unui bărbat, nu staţi „acasă” de fiecare dată când vine în vizită. Nu trebuie să renunţaţi la obligaţiile de caritate şi la întâlnirile cu prietenele în speranţa că va veni să vă viziteze.

Hester se întoarse câteva minute mai târziu.

— Nepotul meu şi-a exprimat îngrijorarea pentru starea ta de sănătate, zise ea şi zâmbi. Ba chiar şi-a asumat responsabilitatea pentru durerea ta de cap, recunoscând că ţi-a umplut paharul de prea multe ori aseară. Mi se pare destul de ciudat, la cât de mânios a fost când te-a găsit ameţită la balul Beresford.

Julianne flutură din mână şi zise:

— Motivele lui sunt neimportante. Totuşi, avem o problemă. A jurat să mă viziteze de mai multe ori în fiecare zi. Nu-mi pot permite să pierd timpul. Trebuie să profit de ocazia aceasta pentru a termina broşura.

— Apropo… zise Hester. Prietenul meu a discutat cu trei editori la începutul săptămânii. Doi dintre ei au refuzat, pe motiv de indecenţă…

Julianne icni. Nu! Nu! Nu! Însă Hester îi zâmbi complice.

— Dar unul dintre ei s-a arătat interesat. Doar că doreşte să citească înainte câteva pagini. Acestea fiind zise, eu îţi sugerez că faci o copie a introducerii şi a primelor două capitole.

— O, Doamne, Dumnezeule! exclamă Julianne şi sări în picioare, ca să o îmbrăţişeze pe Hester. O să fie publicată!

Hester o bătu pe spate.

— Încă nu avem nicio certitudine, Julianne. Dar dacă editorul acesta refuză, atunci prietenul meu va discuta şi cu alţii. Speră la ce e mai bine, dar pregăteşte-te pentru ce e mai rău.

Ea încuviinţă din cap.

— Trebuie să fac o copie imediat! După aceea ai

putea să o verifici tu pentru greşeli?

— Da, desigur, draga mea. Şi acum, gata, te las să lucrezi.

După plecarea lui Hester, Julianne făcu piruete de încântare. Inima îi tresălta de exaltare. Cum să se concentreze să scrie, când abia dacă-şi mai încăpea în piele de bucurie?

Inspiră adânc, ştiind că toate eforturile ei ar fi fost în zadar dacă nu se strunea cât să facă acea copie. Şi odată ce termina cu asta, trebuia să lucreze de două ori mai mult la broşură. Ticăitul uşor al ceasului de pe poliţa şemineului îi aminti atunci că mai avea în total şase zile de pedeapsă – cu tot cu ziua în curs. Icni şi se întoarse imediat la birou. Era mai hotărâtă ca niciodată să termine de scris broşura.

Capitolul 12

Secretele seducţiei unei doamne: „Să nu fii niciodată acolo unde se aşteaptă el să fii”.

Trei zile mai târziu, Hawk bătu la uşa mătuşii sale. Scrâşni din dinţi, ştiind că probabil va regreta decizia aceea. Dar, din păcate, nu prea avea de ales, nu?

După ce Henderson îl conduse în anticameră, Hawk începu să se plimbe de colo-colo. Mătuşa lui ar fi trebuit să-l primească imediat în salon. Fără îndoială, intenţiona să-l lase să aştepte pentru că insistase că Julianne trebuia să plătească pentru sfidarea ei.

Se uită la ceasul de pe poliţa şemineului şi deveni şi mai nerăbdător. Sigur că nu îi fusese dor de ea. Îi stătea ca un ghimpe în coaste şi era complet responsabilă pentru viaţa lui nefericită. La început fusese bucuros să ia o pauză de la îndatoririle sale de tutore. Cu două seri în urmă împărţise o sticlă de vin – sau trei – cu prietenii săi de la

club, dar din motive care i se păreau complet de neînţeles se plictisise repede şi devenise destul de irascibil.

După mult timp de gândire, atribuise starea sa proastă de spirit singurătăţii, aşa că se hotărâse să facă ceva să-şi astâmpere poftele carnale. Iar asta îl făcuse să se ducă la teatru – sau mai bine zis în cabina actriţelor. Nell şi Nancy, dansatoarele obraznice, îl primiseră cu braţele deschise şi destul de dezbrăcate. Şi îşi reînnoiseră oferta pentru un *ménage à trois. Se* convinsese singur că va putea ţine totul secret, dar după ce cumpănise mai bine, i se cam veştejise dorinţa. Cele două femei miroseau a transpiraţie şi a parfum ieftin. Mai rău, îi apăruse în minte o imagine cu ochii albaştri superbi ai lui Julianne, privind în sus la el. Aşa că murmurase nişte scuze vagi dansatoarelor şi plecase, ca şi când toţi demonii iadului ar fi fost pe urmele lui.

Iar după aceea îl aşteptase un alt soi de infern. Două nopţi la rând o visase pe Julianne – vise erotice. Şi în ambele situaţii se trezise pe jumătate înnebunit de dorinţă. Indiferent de câte ori şi-ar fi amintit că îi era interzisă, pur şi simplu nu se putea elibera de dorinţa pe care o simţea pentru ea.

La naiba cu tot! La urma urmei, nu era făcut din piatră! Frumuseţea ei ar fi ispitit orice bărbat, însă avea o mare problemă. O dorea cu disperare, dar nu o putea avea. Nu fără să se însoare cu ea, cel puţin… dar nici nu putea fi vorba de aşa ceva.

Totuşi, cel mai îngrozitor lucru dintre toate era că nu o putea evita, nici măcar atunci când nu era prezentă fizic. Cu o noapte în urmă, se enervase la club, din cauza numărului mare de domni şi de doamne care-şi exprimaseră îngrijorarea pentru starea ei de sănătate. Iar în dimineaţa aceea se întâlnise cu amorezii ei nefericiţi la academia de scrimă. Beaufort dorise să ştie toate detaliile despre îmbolnăvirea ei subită şi apoi afirmase că avea să-i trimită de îndată flori. Desigur, nici Osgood nu se lăsase mai prejos şi promisese să scrie o poezie în onoarea ei. Portfrey şi Benton îşi exprimaseră intenţia de a-i trimite

dulciuri. Iar Caruthers afirmase că va aranja să-i fie trimis un coş plin cu fructe proaspete.

Cei cinci suspinaseră şi căzuseră de acord că evenimentele sociale din fiecare noapte nu mai erau deloc la fel de amuzante fără Julianne. În opinia lor era „o camaradă de treabă” şi cea mai plină de viaţă domnişoară din înalta societate.

Dar toată treaba asta era o nimica toată în comparaţie cu „absenţa ei misterioasă”, vehiculată în acea dimineaţă în paginile de scandal. La naiba cu tot! Ultimul lucru de care avea nevoie era ca Tristan să afle despre presupusa îmbolnăvire a surorii lui. Bătrânul său prieten avea şi aşa suficiente griji pe cap cu sarcina soţiei sale.

Hawk se mai uită o dată la ceas şi mârâi frustrat. La dracu’! Nu era cu nimic mai bun decât tinerii amorezi pe seama cărora se amuzase copios. Întoarcerea la vechiul lui stil de viaţă se dovedise o plictiseală totală şi nu se putuse gândi la nimic altceva, în afară de Julianne.

Ce naiba? Ajunsese chiar să se simtă vinovat pentru că îi limitase activităţile. Dar cel mai mult îi fusese dor de râsul ei. Şi chiar şi de replicile ei obraznice.

Ei bine, avea să o facă fericită în ziua aceea!

Câteva clipe mai târziu, Henderson se întoarse şi îl informă că doamnele puteau să-l primească. Hawk îi spuse că se putea descurca şi singur să găsească drumul spre salonul egiptean şi apoi se grăbi pe scări, nerăbdător să-i dea veştile bune.

*

În ciuda oboselii, Julianne abia dacă îşi putea stăpâni exaltarea. Cu o zi în urmă, editorul ceruse şi restul broşurii. Entuziasmul lui o îndemnase să scrie tot mai repede. Şi dacă va continua în ritmul acela, va termina textul până la sfârşitul săptămânii de pedeapsă.

Scoase o foaie albă de hârtie, înmuie peniţa în cerneală şi se apucă de capitolul următor: „Cum să câştigi

şi să păstrezi un iubit”.

Odată ce ai un admirator stabil, s-ar putea să fii tentată să descoperi ce planuri are el pentru seară. Fă asta pe propriul risc, pentru că, fără îndoială, va crede că încerci să-l grăbeşti spre altar.

Pe de altă parte, este posibil şi ca el să încerce să te facă să renunţi la planurile tale. Dacă doreşti să-i păstrezi interesul viu, fii evazivă când vine vorba de ieşirile sociale programate. Nu minţi în legătură cu locul unde te duci. Dar tine minte că nu ai nicio obligaţie de a-l informa ce invitaţii ai acceptat.

Hester intră în cameră.

— Pot să te întrerup o clipă?

— O, ai venit la ţanc. Tocmai am mai terminat un capitol. Ai vrea să-l citeşti şi să-mi spui părerea?

— A venit nepotul meu, dar mai poate aştepta câteva minute. Hester ridică lornionul şi aruncă un ochi peste capitol. Oh, e excelent! Dar acum trebuie să mergem să ne ocupăm de Marc. Doar nu ai vrea să-i stârneşti suspiciunea, nu? Vino să-l primim cum se cuvine! Julianne se strâmbă.

— Speram să nu mai vină în vizită toată săptămâna. Sunt foarte aproape de final.

— Cred că se va limita la o vizită scurtă, zise Hester.

Julianne oftă din greu.

— O, foarte bine, atunci.

Când intrară în salon, Hawk tocmai le poruncea câinilor să stea culcaţi. Iar după ce îi îndepliniră comanda, îi recompensă cu câteva firimituri.

Hester ridică lornionul.

— Hmm! Şi se mai spune că un câine bătrân nu mai poate învăţa trucuri noi…

Caro şi Byron se grăbiră imediat spre Hester. Îi lăsă să sară pe canapea lângă ea şi îi mângâie energic. Julianne se aşeză vizavi de ea şi începu să bată din picior – ceea ce îi atrase imediat atenţia lui Hawk.

Se opri brusc, când îşi dădu seama că se vedea că era nerăbdătoare.

— Am nişte veşti care te vor bucura foarte mult, zise el.

— Da?

Poate că intenţiona să plece din oraş. Îşi ascunse degetele încrucişate sub volanele rochiei şi speră la un miracol.

— M-am hotărât să-ţi acord o graţiere pentru bună purtare, zise el.

De uimire, Julianne întredeschise buzele.

— O graţiere? repetă ea.

El încuviinţă din cap.

— Începând de astăzi poţi primi iar vizitatori şi-ţi poţi relua participarea la evenimentele sociale.

— O, Julianne! E o veste minunată! Nu crezi? zise Hester, aruncându-i o privire cu subînţeles.

— O, da, zise Julianne. Doar că e aşa de neaşteptat.

De ce naiba retrăsese pedeapsa acum, când avea cea mai mare nevoie de timp ca să scrie?

Hawk o privi cu mare atenţie.

— Am crezut că o să fii mai bucuroasă.

— O, fireşte că e fericită, zise Hester.

Julianne încercă cu disperare să găsească o cale de a ieşi din situaţia aceea destul de dificilă. Se gândi să invoce o durere de gât – sau orice altă boală. Dar probabil Hawk ar fi trimis imediat după un doctor.

— S-a cam obişnuit cu odihna, zise Hester. Cred că ar fi bine ca în următoarele zile să nu participe decât la evenimentele care au loc seara… ca să-şi păstreze energia.

Julianne răsuflă uşurată când auzi cuvintele lui Hester. Măcar îi vor rămâne libere zilele, ca să poată termina de scris.

Hawk ridică din sprâncene.

— Acum câteva minute bătea din picior. Acesta e un semn că are nevoie de exerciţiu. De fapt, cred că i-ar prinde foarte bine o plimbare prin parc. O duc eu, cu

cabrioleta mea.

De uimire, Julianne rămase cu gura deschisă.

— Şi ai de gând să-mi pui şi o lesă în jurul gâtului?

El îi făcu cu ochiul şi zise pe un ton glumeţ:

— Ce idee excelentă!

— Prefer să stau acasă, zise atunci rece.

Lua-l-ar naiba! Avea nevoie de fiecare minut disponibil ca să poată termina de scris broşura.

Hawk se încruntă.

— Credeam că te vei bucura să ieşi afară din casă.

— Trebuie să fac planuri pentru seara aceasta, zise ea. Habar nu am cu ce să mă îmbrac. Observă imediat expresia neîncrezătoare de pe chipul lui, aşa că făcu tot posibilul să inventeze încă o scuză: O! Şi o să am nevoie de un tratament de frumuseţe, după atâta timp petrecut în casă!

— Doar nu vorbeşti serios! pufni el.

— Habar nu ai câte eforturi trebuie să depună doamnele pentru ca tenul lor să fie curat şi frumos, zise Julianne şi se uită spre Hester. Mi-am cumpărat de curând o cremă nouă. Se spune că Virgin’s Milk este unul dintre cele mai bune remedii pentru ten.

Hawk izbucni în râs şi se prăbuşi într-un fotoliu.

— Ce ţi se pare atât de amuzant? întrebă Julianne.

Continuă să râdă cu lacrimi, până când genele lui dese se umeziră. Apoi inspiră adânc şi se şterse la ochi.

— Julianne, indiferent ce sumă ai plătit pentru crema asta cu nume absurd, să ştii că ţi-ai irosit banii.

— Ba nu mi-am irosit deloc banii, zise ea. Şi mă insulţi susţinând aşa ceva.

Când se uită la ea, apăru o sclipire în ochii lui căprui-aurii.

— Nu am intenţionat să sune ca o insultă. Din contră. Eşti de departe cea mai frumoasă femeie din Anglia.

Julianne întredeschise buzele de uimire, când auzi afirmaţia lui. Primise multe complimente de-a lungul anilor, desigur. Dar era pentru prima dată când auzea unul de la

el. Încercă să nu se lase impresionată de linguşirea lui gratuită… dar tot îi tresări inima. Nu trebuia să se bucure prea tare de compliment, pentru că, fără îndoială, îl va transforma într-o glumiţă în clipa imediat următoare.

— La ce eveniment vei participa diseară, mătuşă? întrebă el.

— Lady Dunworthy găzduieşte un spectacol muzical în seara asta, zise Hester. Dar încă nu am hotărât nimic sigur.

— Am să vă însoţesc pe tine şi pe Julianne, spuse el. După aceea se ridică în picioare, se duse la Julianne şi-i aranjă o buclă din dreptul urechii. Dacă o să cânţi la pian diseară, o să-ţi întorc eu paginile partiturii.

Nici măcar nu o întrebase. Ci pur şi simplu presupusese că va fi încântată. Aroganţa lui o enerva la culme, aşa că intenţionă să-l mai dezumfle un pic, când spuse:

— Sau poate că aş putea oferi altui domn acest privilegiu.

În ochii lui se citi imediat nemulţumirea.

— Lasă armele jos, Julianne! A fost o ofertă de pace.

Fu pe punctul de a-i spune ca pe viitor să-i arate mai mult respect şi să o întrebe dacă era de acord. Dar suspecta că vizita lui avea un motiv ascuns.

— Nu ai pus capăt pedepsei mele din motivul pe care l-ai spus. Nu prea am avut de ales, decât să accept. Se uită în ochii lui şi adăugă: Ia spune-mi, Hawk, care-i adevăratul motiv pentru care te-ai hotărât să încetezi pedeapsa?

Preţ de o clipă, păru surprins, însă contracară repede.

— De ce eşti atât de suspicioasă? Am crezut că o să fii mulţumită.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare.

Hawk îşi încleştă maxilarul.

— Am fost bun cu tine, şi tu nu vrei să accepţi. Dacă nu aş şti mai bine, aş zice că mă provoci intenţionat, ca să-ţi continui pedeapsa.

Trebuia să-i distragă imediat atenţia de la ideea aceea.

— Nu m-aş mai supăra la fel de uşor, dacă te-ai comporta cu mine în modul delicat cu care trebuie tratată o domnişoară de viţă nobilă.

— Poate că eşti de viţă nobilă, dar, cu siguranţă, nu eşti vreo floare delicată, pufni Hawk.

— Marc, ai grijă cum vorbeşti! interveni imediat Hester.

El se întoarse spre mătuşa lui şi zise:

— Vin să vă iau diseară.

Hester oftă şi zise:

— Marc, este ridicol să o urmezi peste tot. O voi însoţi eu în seara aceasta.

— Este datoria mea s-o fac, zise el. Voi fi aici la opt fix. Se uită apoi spre Julianne şi adăugă scurt: Să fii gata!

— Marc, unde-ţi sunt bunele maniere? întrebă Hester.

Dar el o ignoră şi rămase cu privirea aţintită spre Julianne.

— Suspectez că ai pus tu ceva la cale... dar te-aş sfătui să uiţi orice plan ai inventat. Nu ai niciun as în mâneca ta pufoasă.

După ce părăsi salonul, Julianne îşi dori să-i fi dat una în cap cu o statuetă egipteană.

— Oh, l-aş călca pe picior mai mult decât fericită!

— E, haide, haide, zise Hester. Nu trebuie să te enervezi.

Julianne se uită la Hester şi zise indignată:

— Comportamentul lui e mai mult decât nepoliticos. Mă tratează ca şi când aş fi o marionetă. Şi m-am săturat să-l las să tragă sforile după bunul lui plac.

— Ei bine, atunci va trebui să-i dăm o lecţie, zise Hester. Vom urma sfatul tău din broşură. „Să nu fii niciodată acolo unde se aşteaptă el să fii”.

*

În seara aceea, Hawk sosi la conacul mătuşii sale şi se uită chiorâş la majordomul bătrân.

— O să te scutesc de o bătaie de cap şi o să mă duc singur în salon.

Henderson îşi drese glasul:

— Lady Rutledge nu este acasă.

Hawk se încruntă.

— Nu este acasă *pentru mine* sau chiar e plecată?

— Milord, am fost instruit să vă informez că Lady Rutledge nu este acasă.

Hawk îşi puse pumnul în şold.

— Să înţeleg atunci că nici Lady Julianne nu este acasă.

— Singurele mele instrucţiuni au fost să vă informez că Lady Rutledge nu este acasă.

Hawk căută în buzunarul redingotei sale. Scoase o punguţă pe care-o deschise.

Henderson făcu atunci un pas în spate.

— Milord… mă tem că nu pot accepta… darul dumneavoastră.

— Ştim amândoi că e mită. Cât mă costă să-mi spui tot adevărul?

— Nu am libertatea de a vă dezvălui nimic. Se gândi o clipă, după care adăugă: Milord.

Majordomul îi câştigă respectul lui Hawk refuzând mita, aşa că băgă punguţa înapoi în buzunar. La urma urmei, nu era vina lui Henderson că stăpâna lui o luase razna.

— Henderson, dacă ţi-aş spune că este o urgenţă, atunci mi-ai putea răspunde la întrebare?

Pe fruntea bătrânului apărură imediat câteva picături de sudoare.

— În caz de urgenţă, aş face o excepţie.

— Eu consider asta o mare urgenţă, zise Hawk. S-a dovedit ştiinţific că femeile au un creier mai mic decât al bărbaţilor, şi uneori gândirea lor este afectată de această abilitate inferioară de a gândi raţional.

— Milord, eu nu m-am gândit niciodată la creierul lui Lady Rutledge.

— Probabil că e mai bine aşa, Henderson. Şi acum spune-mi… A venit cumva domnul Peckham şi le-a însoţit undeva pe mătuşa mea şi pe Lady Julianne?

— Da, milord.

Mătuşa sa îi spusese că încă nu se hotărâseră sigur dacă vor participa la spectacolul muzical.

— Mătuşa mea a menţionat cumva spre ce destinaţie ce îndreaptă?

— Nu, milord.

Hawk oftă prelung. Deja începea să-l enerveze toată situaţia aceea.

— Îţi mai aminteşti ceva… orice… care să-mi poată fi de folos în această situaţie de urgenţă?

— Nu, milord.

— Eşti sigur că nu vrei să accepţi o recompensă pentru ajutorul oferit?

— Sunt sigur, milord. Scoase apoi o batistă şi îşi şterse fruntea de sudoare. Mai este şi altceva, milord?

— Doar asta. Noi doi n-am purtat niciodată conversaţia asta. Ne-am înţeles, Henderson?

— Da, milord.

Hawk îşi puse pălăria, se îndreptă spre trăsură şi-i dădu vizitiului adresa lui Lady Dunworthy. Ajunse la spectacolul muzical, dar tresări de îndată ce intră în salon, când auzi vocea falsă de soprană a domnişoarei Henrietta Bancroft. Tânăra inspiră profund, după care scoase multe sunete ascuţite. În clipa aceea aproape că se aşteptă ca toate cristalele în formă de lacrimă ale candelabrului să înceapă să vibreze şi să se spargă în mii de bucăţi.

Din fericire, reprezentaţia ei se termină repede. Hawk cercetă salonul. Dar după cum se aşteptase, nu era nici urmă de mătuşa lui, de Julianne sau de domnul Peckham.

Lady Dunworthy se îndreptă imediat spre el.

— O, Hawk! Ce surpriză plăcută! Nu mă aşteptam să te văd după ce Lady Rutledge a plecat aşa de grăbită.

— îmi pare rău să aud asta, zise Hawk. S-a întâmplat ceva?

Lady Dunworthy se trase mai aproape de el.

— Mătuşa dumitale a zis că nu dorea să-şi strice auzul, ascultând-o pe domnişoara Henrietta Bancroft, zise Lady Dunworthy şi oftă. Fata este foarte hotărâtă… însă, din păcate, are o voce absolut înfiorătoare. Dar acum că ai sosit, poate că ai amabilitatea să dai paginile partiturii pentru una dintre celelalte domnişoare.

— Mă tem că nu pot rămâne, zise el. Trebuie să-i transmit mătuşii mele nişte veşti care nu suportă amânare.

— O, Doamne! exclamă femeia. Sper că nu s-a înrăutăţit starea bunicii dumitale. Palpitaţiile pot fi foarte păcătoase la vârsta ei.

Adevărul era că mama lui chiar îi scrisese. Îi spusese că palpitaţiile bunicii sale se opriseră, dar că în momentul acela suferea de *stări de slăbiciune.*

— Trebuie să mărturisesc că mă simt obligat să o informez pe mătuşa mea. A menţionat cumva spre ce destinaţie se îndrepta?

— Nu. Dar este miercuri seară. S-ar putea să o găseşti la Almack’s.

— Mulţumesc, Lady Dunworthy. M-ai ajutat enorm.

O, să-l ajute Dumnezeu! Tocmai la clubul Almack’s, dintre toate locurile blestemate.

După o aşteptare interminabilă la o coadă extrem de lungă, trăsura lui se opri în cele din urmă în faţa clădirii impunătoare. În timp ce se îndrepta cu paşi mari spre uşile de la intrare, îşi aminti că patroanele insistau ca bărbaţii să poarte pantaloni până la genunchi. „Ei bine, la naiba cu asta!” se gândi hotărât. Avea să intre acolo, chiar şi dacă trebuia să flirteze cu Lady Jersey.

Lady Jersey îl întâmpină la uşă şi clătină din cap.

— Vai mie, Hawkfield! Ştii foarte bine că aici este necesar să porţi pantaloni până la genunchi. Nu că te-am mai fi văzut de ani întregi… Ce te aduce pe la noi?

— Le caut pe mătuşa mea şi pe Lady Julianne, zise el.

— Nu sunt aici, zise ea şi izbucni în râs. O! Absolut delicios! Ţi-ai pierdut şi mătuşa, şi pupila!

— Mătuşa mea este deja senilă şi e mai mult decât evident că mi-a dat o adresă greşită.

— Îţi urez mult noroc în a le găsi, zise femeia, şi-n ochii ei apăru o sclipire vicleană. Sper să te văd săptămâna viitoare… îmbrăcat adecvat, desigur. Ai absentat prea mult din al nouălea cer.

Hawk făcu o plecăciune în faţa femeii, după care plecă.

— Mai degrabă al nouălea cerc al infernului, murmură pentru sine.

Ajunse apoi la trăsură, unde vizitiul îi aruncă o privire compătimitoare.

— Unde mergem acum, milord?

— Să fiu al naibii dacă ştiu, zise el.

— Milord, am auzit că va fi un foc de artificii la Vauxhall în seara aceasta.

— Să mergem într-acolo, atunci.

Îşi închipui că avea să-i găsească pe mătuşa lui şi pe Peckham luând cina în vreun separeu – dacă aceea era într-adevăr destinaţia lor. Dar chiar şi aşa, tot nu putea avea încredere în Hester să o supravegheze îndeaproape pe Julianne. Şi îl înnebunea gândul că ar fi putut rătăci pe bulevardul principal, împreună cu prietenele ei prostuţe. Noaptea, bulevardele Londrei erau pline de tot felul de nemernici care stăteau la pândă, aşteptând tinere doamne neprotejate. Inima începu să-i bată tare la gândul că i s-ar fi putut întâmpla ceva rău lui Julianne.

Capitolul 13

Codul de conduită al unui crai: „Pune piciorul în prag, dar să ai la îndemână o batistă în caz că ea se transformă într-o fântână arteziană”.

Julianne admira felinarele superbe care erau agăţate

în ulmii bătrâni care flancau bulevardul la Vauxhall. Stătea într-unul din separeuri împreună cu Hester şi cu domnul Peckham. Savurau o cină uşoară, compusă din felii subţiri de şuncă, bucăţele de pui, biscuiţi, căpşune şi vin. În timp ce sorbea din paharul ei de vin, Julianne zâmbi când domnul Peckham îi oferi lui Hester o căpşună. Omul se uita la Hester plin de afecţiune. Iar când femeia plecă uşor privirea sfioasă, delicateţea şi timiditatea ei neaşteptată îi topiră inima lui Julianne.

Îşi mută privirea ca să le ofere un pic de intimitate. Hester nu îi vorbise niciodată despre relaţia ei cu domnul Peckham, dar era mai mult decât evident pentru Julianne că ei doi aveau sentimente unul pentru celălalt. Şi în clipa aceea nu mai avea nicio îndoială că domnul Peckham era prima iubire a lui Hester. În noaptea aceea lumea părea un loc mai bun datorită reuniunii lor după atâţia ani. Hester suferise mult prea mult în tinereţe, dar acum era liberă să-i ofere inima ei bărbatului pe care nu-l uitase niciodată.

Totuşi, Julianne era destul de neliniştită. Hawk va fi furios când va afla că îl păcăliseră în seara aceea. O mustrase îngrozitor de tare conştiinţa, când plecaseră de acasă – cu treizeci de minute înainte de ora la care era aşteptat Hawk. Dar până la urmă, de ce ar fi trebuit să se simtă vinovată? În fond, el chiar mersese prea departe insistând să le însoţească în seara aceea.

— Lady Julianne, arăţi de parcă ai vrea să omori pe cineva.

Vocea lui Beaufort o făcu să tresară. Ridică privirea şi descoperi că toţi cei cinci tineri se aflau acolo.

— Nu ştiam că veţi fi şi voi aici.

— Nu am vrut să ratăm focul de artificii, zise Osgood.

— Nu vreţi o gustare?

În clipa aceea răsunară nişte explozii puternice, care sunau ca nişte arme de foc. Julianne ţipă uimită, şi reacţia ei stârni râsul tinerilor. Băură vin şi priviră focul de artificii. Apoi sosiră în separeul ei şi Georgette, Amy şi Sally. Bucuria lui Julianne de a-şi vedea prietenele se mistui însă repede,

când observă că Ramsey le urma îndeaproape, îl salută politicos de dragul lui Georgette, după care îşi îndreptă atenţia spre ceilalţi. Dar se simţi din ce în ce mai inconfortabil, după ce îl surprinse pe Ramsey uitându-se la ea de mai multe ori.

După câteva minute, acesta se apropie de sora lui.

— Georgette, mă întorc repede ca să te conduc înapoi la părinţii noştri, zise el.

Julianne răsuflă uşurată când îl văzu plecând. În mod evident, nu intenţionase decât să le însoţească acolo pe sora lui, pe Amy şi pe Sally. Slavă Domnului că o luase în serios atunci când îi spusese să înceteze să se mai ţină după ea.

— O, dar este o noapte absolut minunată, zise Caruthers. Să facem o plimbare pe bulevardul principal?

Toată lumea fu de acord, mai puţin Amy.

— Nu crezi că se va supăra fratele tău, Georgette? întrebă ea.

Dar Georgette doar flutură din mână nepăsătoare.

— O, cui îi pasă ce crede el? Ne vor însoţi domnii de aici. Vom fi complet în siguranţă, şi Henry nu va şti niciodată.

— Dă-mi voie să discut planul acesta cu Hester mai întâi, zise Julianne.

Când se duse la Hester ca să-i spună despre plimbare, domnul Peckham se încruntă imediat.

— Sunt tot felul de oameni fără scrupule pe acolo.

— Dar o să fie şi admiratorii lui Julianne, ca să le apere pe fete, zise Hester. Totuşi, ţine minte să te fereşti de aleile întunecate, draga mea.

Julianne izbucni în râs.

— Promit nici măcar să nu mă apropii de străzile lăturalnice.

Tot grupul plecă, acompaniat de sunetul artificiilor care pocneau. Cerul se lumină iar şi iar. Julianne savura la maximum experienţa aceea, după ce petrecuse atâtea zile închisă în casă.

Georgette văzu un felinar stins şi se opri brusc.

— O, uite! Aceea trebuie să fie una dintre faimoasele alei întunecate.

Şi fireşte, toată lumea se opri ca să se uite.

Ramurile copacilor înalţi formau un fel de baldachin peste aleea întunecată, iar imaginea aceea i se păru cu atât mai ameninţătoare lui Julianne. Îşi închipui un derbedeu nemernic, prinzând o tânără nevinovată şi târând-o în jos pe aleea pustie. Iar asta îi trimise fiori reci pe braţe şi pe şira spinării.

Sally se cutremură.

— O, arată înfiorător.

Caruthers se furişă atunci în spatele ei şi scoase un sunet înspăimântător.

Sally icni, şi toată lumea izbucni în râs.

— O, obraznicule, zise ea şi-l plesni peste braţ.

Dar Georgette se mută şi mai aproape de aleea întunecată. Şi apoi se întoarse spre ei, cu un rânjet viclean pe chip.

— Eu zic că ar trebui să facem câţiva paşi în josul aleii, ca să putem spune că am mers pe una dintre aleile întunecate.

Julianne îşi dădu ochii peste cap, când auzi ideea proastă a prietenei sale nesăbuite.

— Nu fi prostuţă, Georgette!

— E haide, e doar aşa, în spirit de glumă, zise Georgette. Şi hai să facem un pact să nu spunem niciodată nimănui că ne-am plimbat pe acolo.

Beaufort îşi drese glasul:

— Lady Georgette, nu-ţi pot permite să păşeşti pe aleea aceea.

Julianne abia îşi reţinu un rânjet amuzat, ştiind foarte bine că prietena ei va considera cuvintele lui Beaufort o provocare.

Şi după cum era de aşteptat, Georgette chicoti, îşi ridică fustele, întinse piciorul şi bătu uşor cu vârful pe alee.

— Ah, am călcat pe aleea întunecată.

Toată lumea râse, cu excepţia lui Beaufort.

— Cred că ar fi mai bine să ne întoarcem acum.

— O, foarte bine, mormăi Georgette, vădit nemulţumită.

Julianne clătină din cap. În timp ce grupul făcea cale întoarsă.

Beaufort o prinse de braţ. Ea îşi spuse că nu era nimic mai mult decât un gest cavaleresc. Totuşi, ceva din comportamentul lui o făcea să aibă senzaţia că o revendica astfel ca fiind a lui. Continuară să se plimbe, dar, la un moment dat, Beaufort încetini pasul intenţionat, până când ei doi rămaseră în urma grupului. Se nelinişti imediat.

— Rămânem în urmă, spuse ea.

Dar el îi zâmbi şi zise:

— Voiam să-ţi spun că mi-am cumpărat cabrioleta. Ai vrea să facem mâine o plimbare?

Julianne ştia că nu putea refuza, din moment ce ezitase de mai multe ori să-i ofere un răspuns direct şi-i dăduse de înţeles că va accepta, după ce el se va afla în posesia cabrioletei.

— Da, desigur, zise ea.

În clipa aceea zâmbetul lui se mări şi mai mult.

— Excelent! Mâine vom merge la plimbare!

Julianne îşi mută privirea, pentru ca el să nu vadă expresia vinovată de pe chipul ei. Acela ar fi fost momentul perfect să îi spună că nu-şi dorea mai mult decât o prietenie de la el şi de la ceilalţi amici ai lui. Dar în acelaşi timp, nu o lăsa inima să-i strice bucuria. Îşi propuse să îi spună asta a doua zi, după ce o aducea acasă de la plimbare. Ba nu. Le va spune tuturor tinerilor data viitoare când veneau în vizită la ea, pentru că trebuia să se asigure că înţelegeau că nu îşi dorea niciun fel de implicare romantică.

O adiere de vânt îi suflă peste faţă panglicile bonetei. Julianne le dădu la o parte şi se gândi la balul Durmont. În noaptea aceea flirtase cu toţi cei cinci tineri şi dansase de două ori cu fiecare dintre ei. Şi numai pentru că îşi dorise să

arate că nu-i mai păsa de Hawk. I se făcu ruşine. Profitase de cei cinci tineri şi nu se gândise decât la ea.

Ajunseră apoi la separeul ei, şi inima începu să-i bată tare când îl văzu pe Ramsey trăgând-o deoparte pe Georgette. Julianne nu putea auzi ce vorbeau, dar bănui că Ramsey era nemulţumit că sora lui plecase din separeu.

Câteva clipe mai târziu, Georgette se apropie de ea, iar Beaufort se retrase pentru a le oferi un pic de intimitate.

— Fratele meu insistă să mă întorc imediat la părinţii mei.

— Bănuiesc că s-a supărat că ai plecat, zise ea. Crezi că se vor supăra şi părinţii tăi?

Georgette pufni nemulţumită.

— Ei nu vor şti niciodată. Henry trebuia să rămână cu mine, aşa că nu le va spune nimic.

— Poate ar fi mai bine să-i spui adevărul mamei tale şi să o informezi că ne-am consultat cu Hester în prealabil…

— Of, Julianne, asta nu ar linişti-o cu nimic pe mama! zise Georgette. Nu-i place deloc de Lady Rutledge.

— Poftim? se miră ea, dar nu-şi putu ascunde uimirea din voce.

Georgette se strâmbă.

— Nu am vrut să-ţi spun nimic pentru că ştiu cât de mult ţii la ea… şi, sincer, şi mie îmi place de ea. Dar mama este foarte strictă când vine vorba de decenţă. Te rog, nu te supăra! Făcu o pauză scurtă, după care adăugă: Ar fi mai bine să le spun lui Amy şi lui Sally că trebuie să plecăm în curând.

Julianne încuviinţă din cap, dar era destul de furioasă pe mama lui Georgette. Femeia era într-adevăr o cârcotaşă severă! Lady Boswood ar fi trebuit să-şi vadă de treburile ei şi numai de ale ei – bunăoară, de fiul ei. Care chiar în clipa aceea venea spre ea. Nu avea de gând să-l lase să o încolţească din nou, aşa că se întoarse şi plecă.

Dar nu apucă să facă decât câţiva paşi, că Ramsey o şi strigă. Julianne oftă dezgustată şi se opri.

— Lord Ramsey, înţeleg că eşti supărat în legătură cu

plecarea surorii dumitale, dar dă-mi voie să…

— Aş vrea să vorbesc cu tine despre scrisoarea pe care i-ai scris-o mamei tale, mârâi el printre dinţi.

— Corespondenţa mea privată nu este în niciun fel problema dumitale. Şi acum scuză-mă, te rog, zise ea.

— Devine problema mea dacă faci acuzaţii nefondate la adresa caracterului meu, spuse el.

— Ultima dată când am vorbit ţi-am spus foarte clar că nu sunt interesată. Dar în mod evident, ai apelat la mama dumitale, ca să-ţi sprijine curtarea. Mi-am mai exprimat o dată obiecţiile şi nu vreau să mă repet.

— I-ai spus că sunt un crai dezmăţat. Asta ţi-a spus *el?*

În spatele ei răsunară paşi care se apropiau în grabă. Hawk veni lângă ea şi-i aruncă lui Ramsey o privire tăioasă şi rece.

— Ţi-am spus să stai departe de ea.

Inima începu să-i bată tare în piept. Trebuia să facă tot ce-i stătea în putinţă ca să evite o confruntare.

— A venit doar ca să o ia pe sora lui.

Ramsey înclină uşor capul şi se îndepărtă. Dar în timp ce pleca, se întoarse şi îi aruncă tăios:

— O să te aştept, Julianne.

— Ce-a vrut să spună cu asta? mârâi Hawk printre dinţii încleştaţi.

— Habar nu am, zise ea în şoaptă.

Dar fireşte că ştia. Ramsey se folosise de mama lui ca să îl sprijine în încercarea de a o curta pe Julianne. Şi tot mai insista, chiar şi în faţa refuzului ei direct.

Beaufort se apropie de ei şi îi zise:

— Noi plecăm, Lady Julianne. Am să vin să te iau mâine cu cabrioleta mea.

După ce pleacă, Hawk se întoarse exasperat spre ea.

— Te duce la o plimbare în parc.

— Da. Vrea să-mi arate noua lui cabrioletă, zise ea.

Lui Hawk îi zvâcniră nările, semn că se înfuriase.

— Plecăm.

— Dar am venit cu mătuşa ta, zise ea.

— Şi vine şi ea cu noi, spuse el ferm şi se îndreptă spre Hester.

— Dar trăsura ei e aici şi la fel şi domnul Peckham.

— Vizitiul îl poate duce acasă pe Peckham şi să se întoarcă apoi cu trăsura. Tu şi mătuşa aveţi multe explicaţii de dat.

*

Hawk se propti în faţa mumiei şi-şi încrucişă braţele la piept, vădit nemulţumit.

— Ai mers prea departe în noaptea asta, mătuşă.

Hester oftă.

— Of, Marc. Dacă nu ai fi avut un comportament aşa de exagerat mai devreme, aş fi aşteptat să vii să ne însoţeşti tu. Aşa că să-ţi fie învăţătură de minte!

— Se pare că ai uitat că eu sunt tutorele ei şi, prin urmare, responsabil pentru ea, zise el.

— Da, însă îţi amintesc că *şi eu* sunt responsabilă pentru ea… pentru că se află sub patronajul meu. Şi sinceră să fiu, sunt foarte dezamăgită să văd că ai atât de puţină încredere în mine.

— Am alergat după voi o jumătate de seară. Şi când am dat de voi într-un final, ce am găsit? Pe Julianne stând de vorbă cu Ramsey, când eu i-am spus foarte clar să stea departe de el.

— Ramsey a venit să o însoţească pe sora lui înapoi la părinţii lor, zise Julianne. Şi apoi îi povesti că Lady Boswood încuraja o căsătorie între ea şi fiul ei nesuferit. Singurul motiv pentru care m-a interpelat Ramsey a fost acela că i-am scris mamei mele despre reputaţia lui proastă.

— Şi atunci de ce nu mi-ai spus asta dinainte? întrebă el, ridicând vocea.

— Am rezolvat problema cu mama, răspunse ea. Şi i-am spus şi lui foarte clar că nu doresc să mă curteze. Eram pe punctul de a pleca de lângă el, când ai apărut tu. Şi ca

să fiu sinceră, nu ai făcut altceva decât să-l enervezi şi mai mult.

— Dai vina pe mine? zise el.

— Nu. Încerc doar să-ţi demonstrez că sunt perfect capabilă să-l descurajez şi singură.

Hawk ridică mâna, făcându-i semn să tacă.

— Am auzit destul! Lucrurile se vor schimba, altfel mă văd silit să iau măsuri.

— Ce vrei să spui? interveni Hester.

— Mătuşă, sunt recunoscător că ai luat-o sub patronajul tău pe Julianne, dar nu pot permite să lucrezi împotriva mea. În cele din urmă, eu şi numai eu sunt responsabil pentru bunăstarea lui Julianne. Eu sunt tutorele ei desemnat şi, dacă i se întâmplă ceva rău, eu va trebui să dau socoteală pentru asta. Trebuie să încetaţi amândouă imediat cu maşinaţiile, sau o să fac alte aranjamente pentru ea.

Lui Julianne i se tăie respiraţia.

— Adică să mă trimiţi acasă?

— Poate că nu ai mai fi atât de îngrijorată în privinţa asta, dacă ai respecta regulile mele, zise el. Te las să-ţi imaginezi singură care vor fi consecinţele nesupunerii tale.

Hester eliberă atunci un oftat exasperat.

— Marc, încetează, te rog, cu ameninţările astea!

— Nu e nicio ameninţare, mătuşă, zise el. Dar am ajuns la capătul răbdării. Îţi place să te angajezi în tot felul de jocuri din astea, dar eu, unul, nu mai sunt dispus să le tolerez. Dacă mă vei nesocoti din nou, vor apărea consecinţe grave.

Hester sări în picioare de pe canapea.

— Copil insolent! Cum îndrăzneşti să-i vorbeşti aşa mătuşii tale?

Hawk îi aruncă o privire aspră şi zise:

— Ţi-ai făcut-o cu mâna ta!

Mătuşa lui părăsi furtunos încăperea, după care Julianne se întoarse spre el şi îi zise:

— Cum ai putut să-i vorbeşti aşa mătuşii tale?

El se aşeză lângă ea.

— De cele mai multe ori, discernământul mătuşii mele este cel puţin îndoielnic. Şi nu sunt deloc de acord cu influenţa pe care o are asupra ta.

— Hester a fost foarte bună cu mine şi mi-a oferit multe sfaturi înţelepte. Poate că alţi oameni o consideră prea îndrăzneaţă... dar spune mereu adevărul, şi o respect pentru asta. Şi m-a ajutat atunci când am fost confuză şi tristă.

Hawk se încruntă.

— De ce nu ai venit la mine când s-a întâmplat asta?

— Pentru că tu nu mă asculţi. Dai tot timpul verdicte şi nu-ţi pasă că poţi răni prin cuvintele pe care le spui.

Hawk simţi fiori pe braţe. Insinua că o rănise. Înjură în şoaptă, când Julianne duse mâna la ochi. Aşa că îi oferi batista lui. Ea i-o smulse din mână şi-şi şterse ochii.

Julianne îşi trase nasul, după care ridică bărbia trufaşă, într-un gest care îi amintea de mama ei.

— Au existat prea multe neînţelegeri, zise el.

Julianne strânse pumnul, mototolindu-i batista între degete.

— Ştiu că ţi-am dat motive de îngrijorare. Dar şi tu trebuie să te schimbi. Iei decizii autocratice, dar ar trebui să am şi eu un cuvânt de spus în viaţa mea.

— Vrei să-ţi testezi aripile şi să fii independentă. Înţeleg dorinţa asta, dar trebuie să înţelegi că eu i-am făcut o promisiune solemnă fratelui tău. Trebuie să dau socoteală în faţa lui.

— Voi da eu însămi socoteală pentru mine, zise ea pe un ton aspru.

— Nu e vorba doar despre noi doi, zise el. Dacă închid ochii şi ţi se întâmplă ceva rău, atunci eu voi fi răspunzător. Un prejudiciu ar putea duce la o ruptură definitivă între familiile noastre... dar chiar şi asta e nimic pe lângă felul în care mă voi simţi dacă te dezamăgesc.

— Atunci lasă-mă să fiu eu responsabilă pentru acţiunile mele, zise ea.

— Te-aş lăsa, dacă aş şti că ai acţiona cu prudenţă. Dar ţi-ai asumat deja nişte riscuri, care ar fi putut avea consecinţe dezastruoase. Crezi că eşti invincibilă şi că nu ţi s-ar putea întâmpla nimic rău. Dar o singură decizie greşită ţi-ar putea ruina viaţa pentru totdeauna. Făcu o pauză scurtă, după care adăugă: O să fiu sincer cu tine. Perspectiva asta mă sperie de moarte, pentru că nu aş putea îndura să ţi se întâmple ceva rău.

Julianne se întoarse de la el şi încleştă pumnii.

— Ce vrei?

— Nu-ţi cer decât să te comporţi la fel cum ai face dacă ar fi aici mama şi fratele rău. În schimb, promit să te ascult şi să te las să ai un cuvânt de spus în viaţa ta... în limite rezonabile, desigur.

Ea oftă.

— Putem s-o luăm de la capăt? Dar de data asta ca prieteni, nu ca duşmani?

Julianne îşi umezi buzele şi răspunse:

— Da.

Tentaţia de o tachina din nou îi stătea pe vârful limbii, dar se luptă să şi-o reprime. În trecutul nu foarte îndepărtat nu ar fi ezitat nicio clipă. Se pomeni dorindu-şi să se poată întoarce înapoi în timp, la o perioadă când lucrurile erau mai simple între ei... dar Julianne nu mai era fetiţa neastâmpărată care i se alăturase de bunăvoie la tot felul de năzdrăvănii.

— O să vin să te vizitez mâine, zise el.

Julianne se ridică odată cu el. Făcu o reverenţă, şi el îi răspunse cu o plecăciune. Despărţirea lor fu rigidă şi formală. Hawk plecă, gândindu-se că ar fi preferat de o mie de ori un dezacord în locul acelei prăpăstii reci care se instalase între ei.

Dar fusese de acord să redevină prieteni. Norul cenuşiu care îi întunecase dispoziţia se risipi. O va fermeca şi o va face să râdă. Va fi din nou prietena lui, şi nu pupila sa. Şi atunci nu va mai simţi nevoia de a se răzvrăti împotriva lui. Aşa că de-acum va face tot posibilul să profite

de timpul pe care-l petreceau împreună în acest sezon. O va recâştiga pe draga lui Julie... chiar dacă doar pentru scurt timp.

Coborî scările, dar se opri când îşi aminti că Julianne fusese de acord să meargă la o plimbare prin parc cu Beaufort a doua zi. Ei bine, la naiba! Nu se putea opune unei plimbări într-o cabrioletă deschisă. Îi va putea vedea oricine dorea să se plimbe prin Rotten Row la o oră mondenă. Şi era ceva ce se încadra în regulile bunei-cuviinţe.

Hawk se îndreptă spre trăsura sa şi încercă să se gândească la un motiv bun ca să o împiedice să se ducă. Beaufort era bărbat şi, prin urmare, reprezenta o ameninţare. Era posibil chiar să se răstoarne cu cabrioleta, în timp ce se holba la pieptul ei. Sau să intre într-un copac, în timp ce şi-o imagina goală.

Şi la naiba, tânărul va trebui să o ajute să urce în cabrioletă. Scrâşni din dinţi când se gândi că Beaufort o va atinge pe Julianne.

La dracu'! Ştia foarte bine că nu avea niciun drept să se opună. Nu avea niciun drept să facă nimic, în afară de a fi tutorele ei. Pentru că Julianne merita ceva mai bun decât un bărbat cu un trecut ruşinos.

Se urcă în trăsură şi-şi trânti pălăria pe scaunul de lângă el. Câteva minute mai târziu, trăsura se puse în mişcare. Se întoarse spre fereastră şi privi în întuneric. În noaptea aceea golul din pieptul său i se părea la fel de mare ca râul Tamisa.

Capitolul 14

Secretele seducţiei unei doamne: „Oferă-ţi inima numai unui bărbat care te iubeşte cu adevărat".

Julianne se trezi înainte de răsărit şi scrise ultimul

capitol.

Dacă ai urmat Secretele seducţiei, *şi amorezul tău încă nu te-a cerut în căsătorie, atunci poate ar trebui să te întrebi dacă merită să aştepţi mai mult. Tu eşti singura persoană care poate răspunde la întrebarea aceasta. Dar dacă un bărbat te iubeşte cu adevărat, nu va risca să te piardă în favoarea altuia. Oferă-ţi inima numai unui bărbat care te iubeşte atât de mult, încât nu poate trăi fără tine.*

Primele raze de soare se revărsară în cameră. Julianne simţi fiori reci pe braţe. Terminase de scris broşura.

De la primul paragraf stângaci de introducere şi până la ultima propoziţie, îşi aşternuse pe hârtie toate gândurile şi convingerile. Şi încheiase cu singurul sfat care conta cu adevărat.

I se umeziră un pic ochii când stivui paginile unele peste altele şi legă manuscrisul cu o panglică. Aproape ezita să-şi trimită lucrarea în lume. I se strânse inima când se gândi la posibilitatea ca editorul să-i respingă manuscrisul. Dar dacă tot ajunsese până acolo, atunci trebuia să aibă şi curajul de a înfrunta verdictul final.

Soarele vesel de la începutul dimineţii dispăru, iar după-amiază ferestrele cunoscură mângâierea ritmică a ploii. După ce se odihni un pic, Julianne se duse în salon.

— A, aici erai, draga mea, zise Hester. Sper că te simţi odihnită.

— Da, mulţumesc.

Hester îi întinse o scrisoare.

— Un lacheu a adus asta acum o oră.

Julianne citi misiva aceea scurtă de la Beaufort şi râse.

— Ce e atât de amuzant? o întrebă Hester.

Ea împături scrisoarea cu grijă şi zise:

— Beaufort îşi cere scuze pentru că plouă. Sunt sigură că e foarte dezamăgit. Era nerăbdător să etaleze noua lui

cabrioletă.

— Şi poate şi pe o anumită domnişoară? rosti Hester cu subînţeles. Julianne oftă.

— Este un tânăr foarte drăguţ, dar nu am niciun fel de sentimente romantice pentru el. Şi mă tem că speră să fie ceva mai mult între noi. Se uită la Hester şi adăugă: Nu vreau să-l rănesc.

Hester o bătu încet pe mână.

— Draga mea, este unul dintre cei cinci tineri care roiesc în jurul tău, şi niciunul dintre ei nu poate spune că eşti a lui, aşa că nu ai de ce să-ţi faci griji.

— Ştii şi tu trecutul meu cu domnii care m-au cerut în căsătorie. Nici nu mi-am dat seama că flirtând cu ei le-am lăsat o impresie greşită acelor doisprezece domni. Dar acum ştiu mai bine.

— Nu ai sentimente romantice pentru niciunul dintre ei? o întrebă Hester.

— Îi consider pe toţi prieteni, răspunse ea. Dar o prietenie este tot ce le pot oferi.

— Ei bine, atunci hai să-ţi dau o veste care sper că te va mai înveseli un pic. Manuscrisul tău a fost livrat la editură.

Julianne inspiră adânc, după care expiră prelung.

— Şi acum începe aşteptarea. Crezi că avem cum să ne dăm seama ce va răspunde editorul?

Hester clătină din cap.

— Nu, dar între timp, trebuie să te bucuri din nou de evenimente sociale şi să nu te mai gândeşti la broşură.

— Din păcate, nu prea îmi stă mintea la altceva, zise Julianne. Nu ştiu cum voi putea îndura suspansul.

— Broşura asta a ajuns să însemne foarte mult pentru tine, zise Hester, pe un ton cunoscător.

— M-am străduit atât de mult să-mi găsesc timp să scriu, încât nici nu m-am gândit la ceea ce simt, zise ea. Şi acum îmi dau seama că stau ca pe ace… că mi-e teamă şi în acelaşi timp sunt plină de speranţă.

— Indiferent ce se întâmplă, tu vei şti mereu că ai

reuşit! Asta nu ar fi cine ştie ce recompensă în caz că primeşti veşti proaste… dar vreau să ştii că eu sunt foarte mândră de tine.

— Mulţumesc. Înseamnă enorm pentru mine, zise ea.

Un lacheu aduse corespondenţa, şi Hester frunzări prin scrisori.

— Este una şi pentru tine, Julianne.

I se tăie imediat respiraţia.

— E de la mama.

„O, te rog, Doamne, să nu fie veşti proaste despre Tessa şi despre copil”, se gândi temătoare.

Hester rupse sigiliul unei scrisori şi o întrebă oarecum îngrijorată:

— Este totul bine acasă?

Julianne răsuflă uşurată după ce citi primul paragraf scris de mama ei.

— Da, Tessa e bine. Doar i s-au umflat un pic picioarele. Mama spune că Tristan o tachinează când o găseşte umblând prin casă desculţă.

— În curând va veni pe lume cel mic, zise Hester. Şi vei deveni mătuşă.

— Nici nu-mi vine să cred cum a trecut timpul şi cât de puţin mai e până atunci, rosti ea oarecum nostalgică, după care continuă să citească.

Desigur, nu fu deloc surprinsă să afle că mama ei îi scrisese lui Lady Boswood, descurajând o căsătorie între ea şi Ramsey.

La drept vorbind, era încă puţin neliniştită în privinţa lui Ramsey, dar îşi exprimase în repetate rânduri dezaprobarea faţă de el. Bineînţeles că, de dragul lui Georgette, nu îl putea ignora complet. Dar putea să se limiteze la interacţiuni scurte şi politicoase, ori de câte ori se mai întâlnea cu el în public. Dar mai presus de orice, era foarte hotărâtă să nu-l mai lase niciodată să o atragă într-o conversaţie privată.

Îşi îndreptă apoi atenţia spre scrisoare, doar că următoarele cuvinte ale mamei sale îi făcură stomacul să i

se strângă.

Ai dat dovadă de o judecată ireproşabilă, fata mea. Am încredere că vei continua să stai departe de bărbaţii cu un caracter îndoielnic.

Julianne se strâmbă. Hawk avusese dreptate că îşi asumase cam multe riscuri în sezonul acesta. Dacă cineva ar fi descoperit că se îmbătase în acea primă noapte, atunci cerberii societăţii ar fi mâncat-o cu fulgi cu tot. Familia ei ar fi avut de suferit. Şi probabil şi Hester ar fi ieşit şifonată în urma întregii situaţii. În plus, mai mult ca sigur, fratele ei l-ar fi învinovăţit pe Hawk, fiindcă nu reuşise să o protejeze. Şi chiar dacă Hawk o exasperase cu regulile lui stricte, nu putea nega că îşi luase foarte în serios responsabilităţile de tutore. Adevărul era că i se dedicase ei întregul sezon.

Cu o seară în urmă o întrebase dacă ar putea fi din nou prieteni, şi nu duşmani. Şi ea fusese de acord, fireşte. Doar că undeva adânc în sufletul ei ştia că lucrurile nu vor mai putea fi niciodată ca înainte. Pentru că totul se schimbase între ei.

Nici măcar ea nu se mai simţea aceeaşi persoană ca în urmă cu câteva săptămâni. În ziua când sosise la Ashdown House, împreună cu fratele ei, sufletul ei fusese plin de iluzii romantice în legătură cu sentimentele pe care le avea pentru Hawk.

Doar că din ziua aceea aflase că erau foarte multe lucruri pe care nu le ştiuse despre el. I se părea ciudat că îl cunoştea de mulţi ani şi totuşi nu văzuse altceva decât latura lui de bărbat fermecător şi fără griji. Dar acum ştia că aceea era doar una dintre numeroasele faţete ale caracterului său. Aflase că era hotărât să deţină mereu controlul. Şi în repetate rânduri îşi exprimase îngrijorarea că i s-ar fi putut întâmpla ceva rău.

Considerase teama aceea a lui un răspuns direct la acţiunile ei – dar tot i se păruse mereu că reacţionase absurd. Şi era deosebit de insistent în privinţa lui Ramsey.

Simţi că i se zburleşte părul pe ceafă. Lui Hawk i se întâmplase ceva rău. Şi era aproape sigură că fusese implicat şi Ramsey.

O săptămână mai târziu

Julianne stătea pe locul de la fereastră cu admiratorii ei, la petrecerea de la Lady Amstead, la care invitaţii jucau cărţi, şi încerca să asculte povestirile lor spirituale despre peripeţiile de la universitate. Dar nu putea face prea multe pentru a-şi ascunde bucuria. În dimineaţa aceea primise vestea minunată că broşura va fi publicată.

Se uită spre Hawk. Stătea la una dintre mesele de joc şi amesteca bine cărţile. Degetele lui lungi o făcură să se gândească la felul în care îi mângâiase sânii. Amintindu-şi senzaţia aceea, deveni mult prea conştientă de faptul că i se întăriseră sfârcurile… şi asta o făcu să-şi imagineze cum ar fi să o atingă din nou. Se uită la chipul lui frumos şi la buzele acelea pline care îi devoraseră gura, lăsând-o să-şi dorească mai mult. După ce împărţi cărţile, Hawk îi întâlni privirea pe sub genele lui lungi şi dese. Expresia lui seducătoare o fascina. Simţea cum cădea din nou sub vraja lui.

Dar o mână flutură prin faţa chipului ei, rupând vraja. Beaufort izbucni în râs.

— Eşti cu gândul departe.

Julianne se înroşi la faţă.

— Mda, m-ai prins… căzusem o clipă pe gânduri.

Chiar trebuia să înceteze cu astfel de reverii uşuratice.

— Dacă vremea se menţine bună, sper să te pot scoate în curând la plimbarea în parc pe care mi-ai promis-o, zise el.

În ultima săptămână plouase în fiecare după-amiază.

— Da, desigur, zise ea.

Amy şi Georgette se alăturară şi ele grupului.

— Voia şi Sally să vină, dar n-a putut, pentru că e răcită, anunţă Georgette.

— Nu-i de mirare cu toată umezeala asta din aer, zise Amy.

Georgette îi aruncă lui Julianne o privire cu subînţeles.

— Speram că vrei să faci o plimbare cu noi.

— Scuzaţi-mă, vă rog, zise ea, adresându-li-se domnilor. Dar nu le-am văzut de zile bune pe prietenele mele.

Julianne se ridică, şi Georgette o luă de braţ.

— Hai să găsim un locşor tihnit unde să avem un pic de intimitate.

Se plimbară prin încăpere. La un moment dat, îl zări pe Ramsey, stând sprijinit de un stâlp şi uitându-se la ea. O strânse de braţ pe Georgette, alarmată.

— Hai să schimbăm direcţia de mers! În camera alăturată se află un pian. Ne putem preface că examinăm partiturile în timp ce vorbim.

— O, da, ai multe să ne spui, şopti Georgette.

Julianne se simţi uşurată când descoperi că nu mai era nimeni în salonul dedicat muzicii. Ea şi Amy se duseră apoi la pian şi aşezară mai multe partituri pe stativul lustruit.

Amy răsfoi foile şi zise:

— Mi se pare un pic exagerată treaba asta.

— E doar o măsură de precauţie, îi răspunse Julianne.

Georgette închise uşa.

— Acum putem vorbi fără să ne fie teamă că ar putea trage cineva cu urechea. Julianne, trebuie să ne spui ce s-a mai întâmplat cu broşura. Ai terminat-o?

Le spuse că urma să apară peste două săptămâni, şi prietenele sale o îmbrăţişară pe rând.

Amy zâmbi.

— Încă sunt un pic îngrijorată în privinţa asta, dar meriţi felicitări.

— Mi-aş dori să fi avut un pahar de şampanie ca să sărbătorim cum se cuvine, zise Georgette.

— Dar nu putem sărbători nimic pe faţă, zise Julianne. Nimeni nu trebuie să afle vreodată că eu sunt autoarea.

— Nu vom sufla o vorbă nimănui, o linişti Georgette.

Uşa se deschise, şi Lady Boswood îşi făcu apariţia. Julianne adoptă o expresie senină. Slavă Domnului că mama lui Georgette nu le auzise vorbind despre broşură.

— Fetelor, de ce vă ascundeţi în spatele unei uşi închise? întrebă Lady Boswood pe un ton aspru.

— Voiam doar să vorbim puţin în intimitate, mamă, răspunse Georgette.

— Chiar vrei să observe şi alţii comportamentul tău inadecvat, Georgette?

— Nu, mamă, zise ea bosumflându-se.

Lady Boswood se încruntă la partituri.

— Aveţi de gând să cântaţi la pian?

— Păi… am vrut să ne uităm un pic peste partituri, zise Georgette.

— Hai să strângem aici, spuse Julianne. Şi apoi ne putem alătura celorlalţi invitaţi în salon.

După ce terminară de strâns partiturile, Lady Boswood bătu din picior şi zise:

— Georgette, tu şi Amy puteţi pleca! Aş vrea să vorbesc o clipă cu Lady Julianne.

Afirmaţia o nelinişti pe Julianne. O, Doamne, Dumnezeule! Lady Boswood avea de gând să o muştruluiască fiindcă îi spusese mamei ei că Ramsey era un crai.

Georgette se rugă imediat de mama sa:

— Dar, mamă, n-am mai văzut-o pe Julianne de…

— Fă ce ţi se spune, Georgette, rosti Lady Boswood pe un ton sever.

După ce plecară cele două fete, Lady Boswood închise uşa în urma lor şi o invită pe Julianne să ia loc cu ea pe canapea. Îşi împreună mâinile strâns. Of, la naiba! Nu se aşteptase la o astfel de confruntare.

Lady Boswood oftă prelung.

— Nu îţi vreau răul, fetiţo!

Julianne nu avea deloc încredere în mama lui Georgette şi ştia că trebuia să se gândească bine înainte de a spune ceva. Se străduí din răsputeri să afişeze o expresie calmă.

— Sunt îngrijorată pentru tine, zise Lady Boswood. Am înţeles că sunt cinci domni cărora le faci curte. Mama ta nu ar fi de acord cu asta.

Fu pe punctul de a-i aminti femeii că, anul trecut, *ea* îi permisese fiicei sale să-i facă curte lui Tristan, împreună cu alte douăzeci şi patru de fete. Dar îşi zise că nu era cea mai bună idee să o provoace pe femeie.

— Aţi fost dezinformată. Aceia sunt doar prietenii mei.

Lady Boswood pufni când auzi asta.

— Lady Rutledge nu ar fi trebuit să permită aşa ceva.

— Nu este nimic neadecvat în asta, zise ea. Lady Rutledge este mereu prezentă.

— Fetiţo dragă, cunoşti şi tu foarte bine comportamentul îndrăzneţ al lui Lady Rutledge. Toată lumea a fost şocată când a auzit că te va lua sub patronajul ei.

— S-a purtat foarte frumos cu mine, zise Julianne.

Nu-i plăcea deloc când oamenii făceau remarci jignitoare la adresa lui Hester. Julianne considera sinceritatea şi pragmatismul ei mult mai bune decât complimentele false şi aluziile răutăcioase ale altor doamne.

— Fireşte că trebuie să-i respectăm pe cei mai în vârstă decât noi, zise Lady Boswood. De fapt, sunt sigură că Lady Hawkfield nu a ştiut cum să refuze, atunci când mătuşa sa s-a oferit să te ia sub patronajul ei. Dar după cum am prezis, lucrurile au luat o întorsătură nefastă.

„Nu spune nimic. Nu fi nesocotită să-i dai şi mai multă muniţie!” se gândi Julianne, aproape muşcându-şi limba.

— Fiind prietena mamei tale, te pot primi cu bucurie în casa mea ca să te iau sub patronajul meu pentru restul sezonului, continuă Lady Boswood. Ce spui? Sigur îţi va face plăcere compania fiicei mele.

— Mulţumesc foarte mult pentru această ofertă generoasă, dar sunt destul de mulţumită cu situaţia mea actuală, zise Julianne. Şi acum, vă rog să mă scuzaţi, dar trebuie să mă întorc. Hawk o să se îngrijoreze dacă stau prea mult plecată.

Îi stătea pe limbă să-i spună că ştia foarte bine reputaţia proastă a fiului ei, dar se gândi că era mai bine că nu deschidă subiectul.

— Fratele meu l-a numit pe el tutore, zise ea. Nu mă îndoiesc deloc de judecata *sa.*

Fireşte, sugera astfel şi că Lady Boswood nu avea niciun drept de a-i pune la îndoială decizia.

— Ştim cu toţii că Hawk este bun prieten cu Shelbourne. Dar Hawk nu-ţi poate oferi îndrumarea de care ai nevoie, iar mătuşa lui are o influenţă nefastă asupra ta. Mâine voi trimite trăsura după tine şi te vei muta la mine acasă.

— Nu, doamnă, nu voi face asta. Şi aş vrea să înţelegeţi că acesta este ultimul meu cuvânt. Dacă am nevoie de îndrumarea dumneavoastră, o să vă vizitez eu. „Poate când o îngheţa iadul”, adăugă în gând.

— Dacă îţi faci griji să nu o jigneşti pe Lady Rutledge, mă pot ocupa eu de problema asta, zise Lady Boswood. O să înţeleagă dacă îi spun că fiica mea m-a implorat să locuieşti cu ea.

Lady Boswood ignorase în mod convenabil faptul că mama ei nu era de acord ca Ramsey s-o curteze.

— Mama mea nu va fi de acord. Şi nici Hawk.

— Se pare că te-a convins de proasta reputaţie a fiului meu. Dar opinia lui se bazează pe fapte din trecut. Ştii şi tu că tinerii au tendinţa de a se lăsa purtaţi de ale tinereţii valuri. Dar Henry a depăşit de mult perioada nebuniilor copilăreşti. Totuşi, sunt unii bărbaţi despre care nu se poate spune acelaşi lucru.

Julianne observă că nu mersese atât de departe încât să-l numească pe Hawk ca fiind unul dintre acei bărbaţi. Dar chiar şi aşa, insinuarea femeii era foarte clară.

— Apreciez foarte mult grija dumneavoastră, dar sunt capabilă să-mi formez şi singură părerile. Şi acum, vă rog să mă scuzaţi, doamnă!

— Fiul meu va fi marchiz într-o zi. Este pregătit să te ceară în căsătorie, dar tu îl respingi bazându-te pe cuvântul lui Hawk.

— El este tutorele meu şi mă aflu sub protecţia lui.

— Dar nici măcar nu-i dai o şansă fiului meu. Henry este îndrăgostit de tine.

Julianne ştia că nu era deloc aşa, însă nu putea ieşi nimic bun din a deconspira uneltirile lui Ramsey.

— Eu nu l-am încurajat în niciun fel. Merită pe cineva care să-i împărtăşească sentimentele.

— Şi tu la fel, Julianne, dar te agăţi cu încăpăţânare de sentimente mai vechi. Şi ştim amândouă la cine mă refer, când spun asta.

Julianne rămase cu privirea aţintită drept în faţă, refuzând să recunoască ceva în privinţa aluziei aceleia mici şi tăioase la Hawk.

— Nu ai vizitat-o deloc pe Georgette tot sezonul, zise Lady Boswood. Vino mâine pe la noi! O să vă duc la cumpărături pe tine şi pe fiica mea şi apoi ne putem opri să mâncăm îngheţată la Gunter’s.

Şovăi o clipă. Ultimul lucru pe care şi-l dorea era să petreacă mai multe ore în compania lui Lady Boswood. Dar nu putea refuza invitaţia aceea fără a părea nepoliticoasă. Ştia foarte bine că lui Hawk nu îi va conveni asta, însă nu le putea insulta pe Georgette sau pe mama sa.

*

Hawk stătea în faţa uşii salonului de muzică, aşteptând să iasă Julianne. O urmărise toată seara şi o văzuse evadând acolo împreună cu prietenele ei cu treizeci de minute în urmă. Şi apoi li se alăturase şi Lady Boswood. Iar când Georgette şi Amy ieşiseră fără Julianne, înţelesese că Lady Boswood va încerca s-o încurajeze să accepte să fie

curtată de fiul ei demn de dispreţ.

În tot acel timp, Ramsey stătuse în spatele salonului principal şi privise nerăbdător uşa sălii de muzică.

Hester se grăbi spre Hawk. Penele albastre de păun ale pălăriei ei se legănau enervant.

— Lady Boswood încă o mai ţine acolo, nu-i aşa?

„La naiba cu aşteptarea!” se gândi el.

— Mă duc să o salvez.

Dar mătuşa lui îl prinse de braţ şi îl opri.

— Toată lumea o să observe, dacă intri acolo. Lasă-mă pe mine să rezolv problema asta. Ştiu eu cum să mă ocup de femei uneltitoare.

Încuviinţă din cap, ştiind că Hester avea dreptate.

Apoi uşa se deschise. Lady Boswood zâmbi dulce, în timp ce o conducea afară pe Julianne.

— Te-aş invita să stai cu mine, dar văd că tutorele tău şi Lady Rutledge sunt nerăbdători să aibă parte de compania ta, zise ea.

Pe chipul lui Julianne apăru o expresie prudentă, însă nu zise nimic.

— Aştept cu nerăbdare să ne vizitezi mâine, continuă Lady Boswood, după care plecă.

După ce femeia se îndepărtă, Hawk se întoarse spre Julianne.

— Ce naiba mai înseamnă şi asta?

— Vorbeşte mai încet, Marc, îl sfătui mătuşa. Eşti agitată, Julianne. Te-a mustrat cerberul de Lady Boswood?

Julianne şovăi o clipă.

— A insistat să-mi ofere îndrumarea ei.

Hester pufni imediat.

— Pun pariu că a încercat să te convingă că fiul ei este un pretendent minunat…

Hawk îi întâlni privirea lui Julianne şi zise încet:

— Nu mergi în vizită la Lady Boswood. Îi poţi trimite scuzele tale mâine.

— Nu mai pot evita să o vizitez pe Lady Boswood. Georgette este prietena mea şi nu există niciun motiv de

îngrijorare.

— Îţi interzic şi cu asta basta!

— Cred că ar fi mai bine să ne întoarcem la mine acasă ca să rezolvăm problema asta în privat, zise Hester.

Dar Hawk nu avea nicio intenţie de a dezbate la nesfârşit subiectul cu mătuşa lui şi cu Julianne.

După ce intrară în salonul egiptean al mătuşii sale, Julianne se aşează pe canapea lângă Hester. El alese scaunul pe care stătea de obicei şi încrucişă braţele la piept.

— O să fiu concis. Mâine, Julianne îi va trimite scuzele ei lui Lady Boswood. Este liberă să o primească aici pe Lady Georgette, dar refuz s-o las că calce în vizuina leului.

— Eşti absurd, Marc, zise Hester. Ştiu că nu îţi place de Ramsey, dar Julianne are tot dreptul să o viziteze pe prietena ei. Nu poate refuza invitaţia lui Lady Boswood, fără să o jignească.

— Nu-mi pasă, zise el. Îi interzic şi cu asta am încheiat subiectul.

— Julianne ne-a demonstrat deja că este capabilă să se descurce şi singură cu Lady Boswood şi cu lordul Ramsey, zise Hester. S-a ocupat de el într-o manieră politicoasă, dar fermă. Toate îngrijorările tale sunt nefondate.

— Tot nu mă poţi convinge de nimic, zise el. Am încheiat discuţia. Nu se va duce.

— Nu mă poţi opri, spuse atunci Julianne.

— Ba da, pot. Pot s-o chem pe mama înapoi acasă de la Bath. Vei locui cu ea la Ashdown House. Şi că mă asigur că vei respecta regulile mele, mă voi muta şi eu acolo temporar.

Julianne întredeschise buzele.

— Cum ai putea să fii atât de crud cu propria mamă, când ştii foarte bine cât de îngrijorată este pentru bunica ta?

— Surorile mele sunt perfect capabile să aibă grijă de bunica, zise el, rece.

— Înţeleg, zise Hester. Nu ai încredere în mine să am

grijă de Julianne.

— Cu puţin timp în urmă te-am prevenit că nu voi accepta niciun amestec din partea ta. Şi totuşi, nu mi-ai dat de ales.

Hester se întoarse spre Julianne şi zise:

— Îmi pare foarte rău, draga mea, dar nu am nicio putere în privinţa asta. El este tutorele tău... şi deşi l-am considerat mereu nepotul meu preferat, în ultima perioadă am constatat că purtarea lui faţă de mine este intolerabilă. Se ridică în picioare. Marc, mă vei informa când soseşte mama ta ca să pun să fie împachetate şi pregătite cuierele lui Julianne.

Hawk se ridică în picioare, când mătuşa lui părăsi încăperea.

— Eşti îngrozitor, zise Julianne.

— Voi amândouă m-aţi împins prea departe.

— Lady Boswood o să fie absolut încântată. Mi-a spus deja că Hester nu este potrivită să-mi poarte de grijă. După aceea indicându-se cu degetul adăugă: Dar *eu* i-am luat apărarea.

Hawk încleştă maxilarul. Julianne insinua că el nu făcuse acelaşi lucru.

— V-am spus motivele mele. Şi cu asta am încheiat.

— Nici măcar nu te-ai gândit la consecinţe. Toată lumea va şti că ai dispreţuit-o pe Hester. Oamenii o să bârfească pe seama ei. Chiar te lasă inima să o umileşti astfel? zise Julianne.

El se ridică şi se duse la mumie. Cum reuşea să-l facă mereu să se simtă ca naiba?

Foşnetul fustei sale îl alertă. Se întoarse şi o văzu pe Julianne îndreptându-se spre uşă.

— Unde te duci?

— Sus, ca să o alin pe mătuşa ta, zise ea cu voce tremurândă. Nu am crezut niciodată că ai putea fi atât de crud. Şi după asta, nu voi mai vorbi niciodată cu tine.

— Şi cum ar trebui să-mi fac datoria dacă ea refuză să coopereze cu mine?

Julianne mărşălui spre el.

— Dă-o naibii de datorie! Ar trebui să te gândeşti şi la sentimentele ei. Hester te adoră, iar tu nu faci altceva decât să o răneşti iar şi iar.

Hawk îşi frecă nasul. La naiba cu tot! Îşi ieşise din fire.

— Nu te obosi să-i mai scrii mamei tale, zise Julianne. Nu o să plec de la Hester. Dacă ţii morţiş, va trebui să mă scoţi de aici cu forţa.

Hawk zâmbi.

— Sigur servitorilor li s-ar părea amuzant.

— Îi datorezi scuze mătuşii tale.

— Nu te voi lua de aici, zise el morocănos. Dar după ce s-a întâmplat în seara asta, nu-mi vine să cred că vrei s-o vizitezi pe Lady Boswood. Te-a manipulat. Şi ştii foarte bine că a făcut-o la rugămintea fiului ei. Ştia că nu o vei refuza din cauza lui Georgette. E absolut evident că Lady Boswood intenţionează să încerce să te manipuleze în continuare. De ce ai face de bunăvoie ceea ce spune ea?

Julianne se simţea foarte tristă.

— Nu vreau să pierd prietenia lui Georgette.

— Dă vina pe mine, zise el. Spune-i că sunt un căpcăun tiranic şi că îţi urmăresc fiecare mişcare.

— Sigur va crede asta, murmură Julianne.

El se jucă atunci cu bucla din dreptul urechii ei.

— Nu face asta, zise Julianne.

Obişnuia să râdă şi să-l plesnească peste mână când o trăgea de buclă. Dar în seara aceea reuşise să se comporte ca un nemernic şi o rănise îngrozitor şi pe mătuşa lui.

— Spune-i lui Hester că o să vin mâine în vizită. Făcu o pauză scurtă, după care adăugă: îmi pare rău, Julianne!

— Ai avut dreptate în legătură cu Lady Boswood, zise ea. Ştiu că nu a încercat altceva decât să mă manipuleze. Am să-i trimit mâine scuzele mele.

Capitolul 15

Codul de conduită al unui crai: „Fii pregătit să-ţi pui cenuşă în cap”.

În după-amiaza următoare, în timp ce stătea cu Hester în salonul egiptean, Julianne era tot mai neliniştită. O tulbura expresia amărâtă şi îngândurată de pe chipul femeii. Era foarte tentată să-i dezvăluie că Hawk nu avea nicio intenţie de a o chema pe mama lui înapoi la Richmond. Dar se abţinu cu stoicism. El era cel care trebuia să-i spună.

Se gândi chiar că Hawk ar trebui să-şi ceară scuze în genunchi.

Intră majordomul şi le anunţă că tocmai îi refuzase pe cei cinci domni care veneau în vizită de obicei. După ce plecă, Julianne se întoarse spre Hester cu o expresie întrebătoare.

Hester strânse din buze şi zise:

— M-am gândit că e mai bine aşa în circumstanţele astea.

Julianne încuviinţă din cap.

— Să sun să ni se aducă nişte ceai?

— Nu, mulţumesc, răspunse Hester. Îmi imaginez că o să fie o vizită scurtă.

Câinii stăteau şi schelălăiau la picioarele lui Hester. Ea bătu uşor cu mâna pe canapea şi săriră imediat în poala ei, ca să fie mângâiaţi. Le ciufuli energic blănurile şi le şopti cuvinte drăgăstoase.

Julianne o privea cu mâinile strânse în poală. Hester locuia singură şi, chiar dacă avea un cerc mare de prieteni, probabil suferea de singurătate din când în când. Îl avea, desigur, pe domnul Peckham, dar era extrem de discretă în legătură cu relaţia lor. În public îl trata pe domnul Peckham doar ca pe un prieten. Probabil făcea asta pentru că ştia că alţi oameni – mai ales membrii familiei sale – nu ar fi fost de acord cu diferenţa de statut dintre ei. Fără îndoială, ar fi

considerat că era prea bătrână pentru dragoste.

Julianne simţi cum i strânge inima în piept. I se părea foarte nedrept. Dar nu putea rosti cu voce tare ce gândea. Hester voia să ţină secretă adevărata natură a relaţiei sale cu domnul Peckham.

Şi avea motive întemeiate să-şi dorească asta. Îşi aminti de groaza abia ascunsă a mamei şi a surorilor lui Hawk, când Hester se oferise să o ia sub patronajul ei. Habar nu aveau ce comoară era de fapt femeia.

Dar ea ştia. Şi chiar începuse să o considere pe Hester mătuşa ei. Ceasul de pe poliţa de deasupra şemineului bătu ora patru. Julianne îşi frământă mâinile. Cum putea Hawk s-o lase pe mătuşa lui să aştepte atât, când ştia foarte bine cât era de supărată? Era un om nesăbuit şi îngrozitor pentru că se comporta aşa cu Hester. Nu mai putea îndura tăcerea.

— Cred că ne-ar prinde bine o diversiune, Hester. Ai vrea să-ţi citesc?

Hester mângâia în continuare câinii.

— Da, te rog.

Julianne se duse la bibliotecă şi scoase *Mândrie şi prejudecată.* Se întoarse pe canapea şi începu să citească prima pagină.

— „Este un adevăr universal recunoscut că un burlac, posesor al unei averi fabuloase, are, fără doar şi poate, nevoie de o nevastă.” [4]

Tocmai ajunsese la partea în care doamna Bennet o certa pe Kitty pentru că tuşise, când intră majordomul şi anunţă sosirea lui Hawk. Julianne lăsa deoparte cartea şi se ridică în picioare.

Ţinea mâinile împreunate la spate şi se apropie de mătuşa lui cu o expresie solemnă. Apoi îi oferi un singur fir de trandafir roşu. Păru să se fâstâcească puţin când Hester acceptă floarea.

---

4 Jane Austen, *Mândrie şi prejudecată,* Editura Casa Cărţii, Oradea, 2012, p. 9 (trad. Mariana Bronţ) (n.tr.)

— I-am spus femeii să nu taie tulpina, zise el morocănos. Spinii reprezintă mustrările care-mi chinuie conştiinţa.

Lui Hester i se umeziră ochii. Julianne simţi cum i se pune un nod în gât.

Sprâncenele întunecate ale lui Hawk se apropiară.

— Am fost nesăbuit. Trebuia să spun asta de mult, dar îţi sunt foarte recunoscător că ai avut grijă de Julianne. Ai vrea să… continui?

— Desigur, răspunse Hester.

El şovăi o clipă, dar în cele din urmă o întrebă:

— Ai putea să mă ierţi?

— Ticălosule, zise femeia cu o voce oarecum tremurătoare.

Stânjeneala dintre ei o făcea pe Julianne să nu se simtă în largul ei. Mama ei spusese întotdeauna că o ceaşcă de ceai putea aplana momentele dificile. Traversă încăperea până la clopoţel.

— O să sun să ni se aducă nişte ceai.

Hawk se aşeză pe fotoliul pe care stătea de obicei. Câinii o abandonară pe Hester şi se îngrămădiră la picioarele lui.

— Mai aveţi de aşteptat, dacă vreţi dulciuri, zise el.

Căţeluşii îi atinseră apoi cizma cu lăbuţele, aşa că se aplecă şi îi mângâie. După aceea îşi îndreptă atenţia spre Julianne.

— I-ai trimis scrisoarea lui Lady Boswood?

— Da, răspunse Julianne. Şi i-am scris un bileţel şi lui Georgette ca să o informez despre schimbarea de planuri.

El încuviinţă din cap mulţumit.

— Foarte bine.

O servitoare intră cu tava cu ceai. Hester o rugă pe fată să pună trandafirul într-o vază cu apă şi să-l ducă în dormitorul ei. Julianne făcu onorurile şi turnă ceai pentru toţi trei. Hawk îi duse apoi o ceaşcă mătuşii sale. Lui Hester i se topi un pic inima, aşa că îşi făcu de lucru, aşezând biscuiţi pe farfurioare.

După aceea se aşeză lângă Hester şi sorbi din ceai. Hawk termină biscuiţii şi puse farfuria pe jos. Se uită la Julianne cu o expresie enigmatică întipărită pe chip, în timp ce câinii lingeau firimiturile.

— Mă aşteptam să-i găsesc aici pe flăcăi.

— O să-i primesc în vizită în altă zi, zise ea.

Hawk lăsă deoparte ceaşca de ceai şi întrebă:

— Ce planuri avem în seara asta?

— Se joacă *Hamlet* la Drury Lane, zise Hester. Lady Durmont ne-a trimis o invitaţie la serata ei, dar i-am transmis deja scuzele noastre că nu putem participa.

Julianne răsuflase uşurată când o informase şi pe ea Hester mai devreme. Ultima persoană cu care voia să-şi petreacă o seară era nesuferita de Elizabeth.

— La teatru să fie, atunci, zise Hawk.

Un lacheu îşi făcu apariţia.

— A sosit un pachet pentru dumneavoastră, doamnă.

— Poţi să-l laşi pe bufet, spuse Hester.

Hawk se ridică în picioare.

— Eu ar trebui să plec. Diseară o să vin cu trăsura ca să vă însoţesc pe amândouă.

— Eşti bine-venit, zise Hester.

Julianne se ridică şi ea.

— Te conduc până în hol.

El îi oferi braţul. Şi în clipa în care îl atinse, i se tăie respiraţia… pentru că îi putea simţi muşchii puternici, chiar şi prin mâneca redingotei. I se înmuiară genunchii când simţi mirosul de lemn de santal şi o altă esenţă. Era ceva primitiv şi foarte masculin. Ceva unic şi specific lui.

El o privi pieziş, imediat ce ieşiră din salon.

— Vrei să-mi spui ceva?

Julianne se uită peste umăr şi abia apoi îi întâlni privirea.

— Ai procedat foarte bine, şopti ea.

Hawk se încruntă.

— Nu merit să mă lauzi.

— Ai făcut o greşeală şi ţi-ai cerut iertare. Hester a

fost foarte emoţionată că i-ai adus trandafirul acela… dar şi de povestea spinilor.

El îşi mută privirea, iar asta o făcu să se gândească la faptul că se simţea stânjenit.

— Ai făcut-o fericită! „Şi pe mine odată cu ea”, adăugă în gând.

Când se uită din nou spre ea, un rânjet strâmb îi lumina chipul.

— Dacă aş fi ştiut că te laşi cucerită de un trandafir cu spini, atunci ţi-aş fi adus şi ţie câte unul în fiecare zi.

Glumiţa lui o dezamăgi un pic, pentru că el o rănise profund pe mătuşa lui. Dar înţelese apoi că probabil gluma aceea era ca un fel de scut de apărare împotriva sentimentelor. În fond, bărbaţilor nu le plăcea să-şi arate emoţiile. Şi, de fapt, nu era nimic în neregulă să apelezi la un pic de umor pentru a detensiona momentul.

— Poţi să îmi aduci un trandafir, dar ai grijă… Spinii mei s-ar putea să provoace vărsare de sânge.

Hawk izbucni în râs şi îi aranjă o buclă.

— Aşa te vreau, fata mea!

Zâmbetul îi încremeni pe buze. Folosise exact aceleaşi cuvinte şi-n noaptea în care o însoţise la balul Beresford. Fuseseră aceleaşi cuvinte care se încolăciseră ca o iederă în jurul inimii ei şi îi dăduseră speranţă pentru câteva săptămâni, scurte. În noaptea respectivă nu ştiuse că afirmaţia aceea neglijentă nu însemna nimic pentru el.

Julianne înghiţi apăsat şi-l privi coborând scările câte două deodată. Când ajunse pe pardoseala de marmură din foaier, se întoarse şi îi făcu cu ochiul. Apoi plecă agale, ca şi când nu ar fi avut nicio grijă pe lume.

Era un seducător în toată puterea cuvântului. Un om care fermeca fără niciun efort, cu un simplu zâmbet şi o clipire din ochi. Şi nu-şi dăduse niciodată seama că lăsase în urmă o inimă frântă.

Ironia situaţiei era că şi ea făcuse acelaşi lucru cu doisprezece bărbaţi.

— Julianne? se auzi vocea lui Hester.

Inspiră adânc şi arboră imediat o expresie zâmbitoare.

Învăţa să îşi mascheze sentimentele – şi nu doar de dragul ei. Ci pentru toţi cei care se aflau în jurul ei.

Când Julianne intră în salon, Hester sări în picioare, strângând în braţe pachetul pe care îl primise mai devreme.

— Închide uşa, zise ea, pe un ton plin de entuziasm.

Julianne făcu întocmai, după care se întoarse spre ea, nedumerită.

— Dar ce s-a întâmplat, Hester?

— Nu sunt sigură. Vino lângă mine şi hai să deschidem pachetul!

Lui Julianne îi tremurau degetele când desfăcu sfoara care-l ţinea sigilat. Deschise pachetul şi găsi înăuntru o broşură mică, legată cu o panglică.

— O, Doamne, Dumnezeule! exclamă ea şi ochii i se umplură de lacrimi.

— Hai să admirăm împreună cuvintele tale imprimate, zise Hester.

Julianne dădu pagina şi-şi trecu degetul peste ea, oarecum melancolică.

— Oh! Mi-aş dori foarte mult ca numele meu să fi putut fi aici.

— Ştiu, e mare păcat! Dar aşa a fost necesar, zise Hester. Totuşi, hai să nu ne împiedicăm de asta. Ai vrea să-mi citeşti cu voce tare? o întrebă apoi.

În timp ce citea, Julianne se minuna în sinea ei că ea fusese într-adevăr cea care scrisese acele cuvinte. Muncise din greu, iar în clipa aceea, când ţinea cărţulia în mâini, aproape că i se părea ireal.

Iar după ce termină de citit, Hester îi propuse să sărbătorească în particular, împreună cu Amy şi Georgette.

— Cred că ar fi mai bine să n-o invităm şi pe domnişoara Sally Shepherd, zise Hester. Sunt sigură că e o tânără încântătoare, dar cu cât ştiu mai puţine persoane, cu atât mai bine.

— Sunt de acord, aprobă Julianne.

— Şi e foarte important să le amintim prietenelor tale

să nu spună nimic despre broşură, continuă femeia.

— Da. Trebuie să le spunem să pretindă că nici nu ştiu de existenţa ei, zise Julianne. O să le spun să nu emită absolut nicio părere în legătură cu asta.

Hester încuviinţă din cap.

— Cu cât spun mai puţine, cu atât scade posibilitatea ca ele să dezvăluie accidental ceva care să-ţi dea secretul în vileag. Este doar o măsură de precauţie. După cum ţi-am mai spus... dacă se întâmplă ce e mai rău, atunci îmi voi asuma eu responsabilitatea pentru scrierea ei.

Cu puţin timp în urmă, Julianne acceptase lucrul acesta. Dar acum ştia foarte bine că nu o putea lăsa pe Hester să-şi asume vina. Deja toată familia lui Hawk o considera pe Hester prea îndrăzneaţă. Iar dacă ar fi avut vreo bănuială că Hester fusese autoarea, atunci fără îndoială ar fi blamat-o.

Dar alungă grija aceea. Existau numai trei persoane care ştiau că ea scrisese broşura. Şi niciuna dintre ele nu ar fi trădat-o sub niciun chip.

*

Sute de voci făceau o zarvă teribilă la teatrul Drury Lane.

Julianne se aşeză lângă Hawk şi îşi netezi corsajul sobru al rochiei. Fusese la un pas de a-şi pune o rochie scandalos de decoltată, pe care Hester o încurajase să şi-o facă la comandă. Doar că se răzgândise în ultimul moment. Ţesătura aceea abia dacă îi acoperea sfârcurile, şi ştia că ar fi stat tot timpul cu grijă.

La scurt timp după ce se aşezară, Hester le văzu pe câteva dintre prietenele ei şi se grăbi să se ducă să le salute.

— Cred că mătuşa mea cunoaşte fiecare persoană din afurisita de înaltă societate, zise Hawk. Mereu pleacă să stea de vorbă cu cineva.

Julianne îşi reţinu un zâmbet. Suspecta că Hester

aranjase să se întâlnească cu domnul Peckham.

Îl privi pe Hawk cu coada ochiului.

— Arăţi ca un diavol, îmbrăcat în negru din cap până-n picioare.

— Şi eu care credeam că te fascinează diavolii roşii şi cozile spintecate.

— Mie nu mi-ar conveni un demon oarecare, zise ea. Îl prefer pe Hades, însuşi regele infernului.

— Nu uita că Hades a răpit-o pe Persefona, pufni el.

— Da, dar a transformat-o în regina lui, şi ea a ales să rămână alături de el, mâncând seminţe de rodie.

Ochii lui căprui-aurii se întunecară, şi el o privi pe sub genele-i lungi şi dese. O fascina privirea lui hotărâtă şi se întrebă de ce oare menţionarea seminţelor de rodie îl făcuse să o privească într-un fel atât de păcătos. Hawk întredeschise uşor buzele şi, pe măsură ce respiraţia lui căpăta un ritm mai accelerat, descoperi că nu-şi putea smulge privirea de la gura lui.

Se auzi un ropot de aplauze. Hawk se lăsă pe spate în scaun, rupând astfel vraja pe care o aruncase asupra ei. Julianne răsuflă în sfârşit, după ce-şi ţinuse respiraţia câteva clipe şi îşi aminti că trebuia să se comporte ca o doamnă cuviincioasă.

Cortina se ridică, şi aplauzele se stinseră. Păşi pe scenă un actor purtând o robă albă, cu chipul pictat într-o nuanţă nefiresc de pală. În timp ce se plimba, actorii străjeri bătură în retragere, vădit înspăimântaţi. După aceea intră în scenă şi actorul mai tânăr, care-l interpreta pe Hamlet. La început, fantoma i se păru ceva prostesc. Apoi se cutremură, când îi vorbi lui Hamlet despre crimă şi răzbunare.

— Ţi-e frică? murmură Hawk.

Julianne scoase un hohot tremurător de râs.

— Un pic. Mă rog, ştiu că este o prostie… în fond am mai văzut piesa.

El scoase un sunet gutural, destul de înspăimântător.

— Încetează! spuse ea.

Dar el se aplecă spre ea şi zise:

— Nu ţi-e frică de demonii adevăraţi, dar te sperie fantomele.

— De unde ştii că nu sunt adevărate?

— Cred ceea ce-mi spun ochii şi urechile mele.

— Cândva mi-ai spus că exista una la mine acasă în pod.

Hawk chicoti amintindu-şi.

— A trebuit să îţi pun mâna la gură ca să-ţi înăbuş ţipătul.

Julianne îşi întoarse privirea spre scenă.

— Ai fost mereu incorigibil.

— Dar îţi plăcea că te încurajam la năzbâtii.

— Şi a fost îngrozitor din partea ta, zise ea. Eram o fetiţă mică şi impresionabilă.

— Cele trei surori mai mari ale mele m-au recompensat cu palme când am încercat să le tachinez. Tu, pe de altă parte, erai dornică de tachinări şi de aventuri.

— Ei bine, atunci poţi să te consideri vinovat de toate păcatele pe care le-am comis sezonul acesta.

— A! Aşadar, trebuie să culeg ce am semănat.

— Mă tem că da, zise ea.

— Recunosc că am fost un băiat rău, zise el.

— Şi încă mai eşti.

Hawk râmji.

— N-am făcut nici măcar un singur lucru rău de când am devenit tutorele tău.

— Înseamnă că nu stai prea bine cu memoria, spuse ea.

— Ba da.

— Pot să-ţi demonstrez că nu ai dreptate, zise ea, după care repetă cuvintele pe care i le spusese în ziua în care o sărutase.

El rămase tăcut o clipă.

— Te referi la sărutul nostru?

Ştia că păşea pe un teren primejdios, însă intenţiona să menţină totul la nivelul unor glumiţe uşoare şi

nevinovate.

— Mulţumesc că mi-ai oferit chiar tu dovada în acest sens. Uitasem de asta.

— Minţi, zise el. Nu ai uitat deloc.

— Şi nici tu, se pare.

Hawk făcu o pauză scurtă, iar când vorbi din nou era foarte serios:

— Nu ar fi trebuit să te ating.

Julianne nu voia să strice distracţia, aşa că decise să păstreze tonul glumeţ.

— Îmi pare rău că te-am sedus.

— Eu te-am sărutat, zise el.

— Şi eu ţi-am întors sărutul.

— Adevărat, zise el. Aşadar, ţi-a plăcut, ei?

Ea ridică din umeri.

— Nu am niciun termen de comparaţie. Din câte ştiu eu, ai putea să săruţi foarte prost.

— Sunt inegalabil, zise el.

— Îţi asumi tot meritul, dar nu uita că m-am prezentat şi eu destul de bine, în ciuda lipsei mele de experienţă.

— Ai beneficiat de experienţa mea, zise el.

Îngâmfarea lui o încurajă să facă o mişcare îndrăzneaţă. Se aplecă spre el, atingându-şi accidental sânii sensibili de braţul lui. Hawk inspiră adânc, când ea se întinse şi îi şopti la ureche:

— De unde ştii?

Se întoarse spre ea imediat. Combinaţia subtilă de apă de colonie şi de încă ceva îi inunda toate simţurile.

— Mi te-ai abandonat complet, zise el.

Lui Julianne i se tăie imediat respiraţia. Dar refuza să-l lase să câştige bătălia aceea senzuală.

— Şi tu la fel.

El înclină uşor capul, până când buzele lui ajunseră la numai câţiva centimetri de ale ei. Inima începu să-i bată tare, când se mişcă să micşoreze distanţa dintre ei…

Mulţimea începu să aplaude. Hawk inspiră brusc şi se întoarse de la ea.

Se simţea zăpăcită cu totul. O, Doamne, Dumnezeule! Aproape că o sărutase în văzul întregii societăţi!

Se luptă să tragă aer în piept, dar mirosul lui încă o mai învăluia ca o mantie a seducţiei. Era mult prea aproape de ea! Şi o făcea să fie mult prea conştientă de el. Observă apoi că Hawk respira pe gură – ca şi când tocmai alergase într-o întrecere.

Julianne deschise evantaiul şi-şi răcori obrajii înfierbântaţi. Simţea fiori pe piele şi avea respiraţia întretăiată. Era speriată. Dar nu din cauză dorinţei pe care o simţea pentru el. Ci pentru că se temea că într-un moment de slăbiciune l-ar fi putut lăsa din nou să pătrundă în inima ei.

*

Se trase cortina, semn că se terminase primul act. Când Hester se întoarse împreună cu domnul Peckham, Hawk se duse la balcon şi îşi încleştă mâinile pe balustradă. Durerea persistentă din vintre îi amintea cât de aproape fusese să o sărute din nou… şi în public, pentru numele lui Dumnezeu!

Oare era nebun? Desigur că era nebun… înnebunit de dorinţă după o femeie pe care nu o putea atinge. Nu era tocmai sigur cum se întâmplase ca lucrurile să intre pe făgaşul acela seducător, chiar dacă simţise tensiunea sexuală încă de la început. Asta nu era ceva nou pentru el.

Nişte voci feminine îi întrerupseră şirul gândurilor. Hawk se uită peste umăr şi o zări pe Julianne salutându-le pe prietenele ei, Amy şi Georgette. Apoi Hester rugă un lacheu să aducă un rând de şampanie pentru toată lumea. Aşa că plecă şi el de lângă balustrada balconului, pentru a li se alătura. Câteva minute mai târziu, Hester ridică paharul în aer şi propuse un toast:

— Să bem pentru inegalabila Julianne, zise ea.

De ce naiba propusese un toast mătuşa lui? Pe de altă parte, cine putea şti de unde îi venise ideea aceea ciudată?

Ciocniră paharele, după care dădu să se întoarcă. Însă îl opri vocea lui Georgette.

— Bravo! exclamă fata.

Hawk se uită la Julianne cu sprâncenele ridicate întrebător.

— Mi-a scăpat mie ceva?

Întrebarea lui fu urmată de câteva clipe de tăcere, care nu făcură altceva decât să-i sporească şi mai mult suspiciunea.

Apoi mătuşa izbucni în râs.

— Nu ai auzit că societatea a proclamat-o pe Julianne cea mai inegalabilă frumuseţe a sezonului? Nu ai citit anunţul în ziare?

Ar fi trebuit să-şi dea seama că era vorba despre ceva ridicol.

— Eu nu citesc paginile de scandal.

Julianne coborî privirea în pământ.

— O, mă faceţi să mă simt prost. Sincer! Nu am făcut nimic ca să merit o asemenea laudă.

El, unul, se simţea extrem de uşurat că niciuna dintre belele ei nu ajunsese în ziarele acelea afurisite.

După ce Hawk se întoarse lângă balustradă, Julianne o trase deoparte pe prietena sa.

— Era să mă dai de gol, Georgette! şopti ea.

Georgette tresări şi se strâmbă.

— Îmi pare rău. Cuvintele mi-au ieşit fără să-mi dau seama.

— Trebuie să fii mai atentă! Nu vreau ca Hawk să suspecteze ceva, zise Julianne în şoaptă. O să fiu ruinată dacă se află vreodată că eu sunt autoarea broşurii.

— Ştiam eu că a fost o idee proastă, şopti Amy.

Hester li se alătură.

— Fetelor, păreţi îngrijorate... dar totul e în regulă. A înghiţit găluşca.

— Mă simt îngrozitor, zise Georgette şi lăsă capul în pământ.

— Ei haide, fruntea sus! O expresie vinovată poate

cauza la fel de multe suspiciuni, zise Hester. Şi Julianne nu este singura care va avea de suferit, dacă se află ceva.

— Ce... ce vrei să spui? întrebă Georgette cu sufletul la gură.

Hester oftă.

— Cred că Julianne a menţionat asta încă din prima zi când am discutat despre broşură. Fiind prietenele ei apropiate, veţi fi implicate şi tu, şi domnişoara Hardwick, dacă se află vreodată identitatea lui Julianne.

Georgette îşi lipi palma peste gură. Amy se încruntă.

Dar în clipa aceea, lui Julianne i se părea că erau slabe şansele să se întâmple asta. Iar dacă s-ar fi întâmplat ce era mai rău, atunci le va spune prietenelor ei să nege că ar fi ştiut ceva despre broşură. Dădu să le împărtăşească gândurile, însă se opri imediat, când Hester îi aruncă o privire cu subînţeles.

— Totuşi, nu aveţi de ce să vă faceţi griji, continuă Hester. Doar ţineţi minte că sunt şi reputaţiile voastre în joc, şi asta sigur vă va împiedica să mai aveţi vreo scăpare.

După ce-i plecară prietenele, Julianne se uită la Hester.

— Ai exagerat pericolul ca să te asiguri de tăcerea lui Georgette.

Hester încuviinţă din cap.

— Mă gândeam eu că o să te prinzi, că doar eşti o fată deşteaptă. Sper că nu eşti supărată pe mine, dar...

— Ce este? murmură Julianne.

— O, e o prostioară, atâta tot, zise Hester şi flutură din mână.

— Poţi să-mi spui orice, Hester. Eu nu te voi judeca niciodată.

Hester părea un pic stingherită.

— Vezi tu... simt o nevoie maternă de a te proteja. Ştiu că e o prostie, doar eşti o femeie în toată firea.

Julianne îi strânse mâna şi zise:

— Nu e o prostie. Mi-ai oferit sfaturi excelente.

Hester înghiţi apăsat.

— O să-mi fie dor de tine după terminarea sezonului.

Julianne o luă de braţ şi o încurajă.

— Primăvara este un început, iar tu vei rămâne mereu mătuşa inimii mele.

*

A doua zi, Julianne stătea în salonul lui Hester, împreună cu cei cinci admiratori ai săi. Ştia că venise momentul să le clarifice şi lor intenţiile ei – sau mai degrabă lipsa lor.

— E ceva ce am tot vrut să discut cu voi toţi, începu ea.

— S-a întâmplat ceva? întrebă Beaufort.

— Nu, deloc, răspunse Julianne. Doar că mă gândeam la prietenie şi la cât de multă plăcere mi-a făcut să vă cunosc pe voi toţi.

— Eşti cea mai straşnică fată din societate, zise Charles Osgood.

— Mulţumesc, Charles… Dar eu sunt numai una dintre numeroasele domnişoare din înalta societate.

— Da, dar tu eşti inegalabilă, zise Beaufort.

Dintre toţi, Julianne îşi făcea cele mai multe griji în privinţa lui Beaufort.

— Prietenia voastră înseamnă foarte mult pentru mine. Suntem cu toţii de vârste apropiate şi ar trebui să ne bucurăm de viaţă, spuse ea.

— Eu o să beau pentru asta, zise Caruthers, ridicând ceşcuţa de ceai.

Ceilalţi tineri începură să râdă.

Julianne îşi dădu seama atunci că nu era suficient de clară.

— Peste câţiva ani veţi avea cu toţii responsabilităţi mult mai mari. Dar pentru moment, hai să dansăm, să ne distrăm şi să râdem. Fără alte aşteptări, în afară de prietenie.

— Aşa cum facem acum, zise Portfrey. Ridică apoi

ceaşca de ceai şi adăugă: Să ciocnim în cinstea lui Julianne.

— Pentru Julianne! exclamară la unison ceilalţi patru tineri.

Şi în clipa aceea răsuflă uşurată. Pentru că îi plăcea cu adevărat pe flăcăii aceia şi nu voia să îi inducă în eroare în legătură cu intenţiile ei.

Capitolul 16

Secretele seducţiei unei doamne: „Unele secrete chiar ar trebui luate în mormânt”.

Lady Dunworthy scutură broşura în aer.

— Oricine a scris sfaturile astea mizerabile ar trebui arsă pe rug!

Ceşcuţa de ceai a lui Julianne se clătină, când o aşeză pe farfurioară, în timp ce-şi imagina cum flăcările îi ardeau pantofii chiar acolo, în salonul elegant al lui Lady Dunworthy. Era cu nervii întinşi la maximum şi se simţea la un pas de a ceda, din cauza numeroşilor cerberi ai înaltei societăţi, care tunau şi fulgerau în legătură cu scandaloasa broşură.

Hester, pe de altă parte, privea totul cu un zâmbet amuzat.

— Dar ai citit broşura, Lady Dunworthy?

— Numai fragmente, zise ea. Este absolut îngrozitoare! Autoarea le instigă pe tinerele domnişoare să dea uitării sfaturile cuviincioase ale mamelor lor.

Lady Boswood se cutremură.

— Ei bine, eu, una, o să mă asigur că Georgette a mea nu va citi nici măcar un singur cuvânt din ea!

Georgette pufni, dar Amy îi trase imediat un cot.

Lady Wallingham oftă.

— Partea cea mai rea este că toată lumea se grăbeşte s-o cumpere din cauza titlului vulgar. Şi am auzit că

majoritatea clienţilor sunt bărbaţi, bubui ea. E mai mult decât evident că speră să afle noi tehnici de seducţie. Trebuie să ne protejăm fiicele nevinovate!

— Sunt de acord, zise doamna Shepherd. Cu siguranţă, nu vreau ca Sally a mea să fie expusă la astfel de sfaturi odioase.

Sally se aplecă un pic mai aproape de Julianne şi îi şopti:

— L-am mituit pe fratele meu să-mi cumpere un exemplar. Îl ţin ascuns sub pat.

Julianne făcu ochii mari de uimire.

— Aşadar, ai citit broşura?

Sally chicoti pe înfundate.

— Da. Va trebui să testez sfaturile autoarei ca să încerc să-mi găsesc un soţ.

— Nu e nimic amuzant în asta, fetelor, rosti doamna Shepherd.

— Mii de scuze, mamă, zise Sally.

În secret, Julianne jubila pentru că lui Sally i se păruse utilă broşura. Şi spera să se întâmple la fel şi-n cazul altor domnişoare.

Lady Wallingham scoase atunci o foaie de hârtie.

— Sugerez să semnăm toate o petiţie pentru ca această broşură îngrozitoare să fie interzisă.

Lui Julianne i se tăie răsuflarea. O, nu! Broşura ei preţioasă era în pericol de a fi distrusă.

— Ştii cum se spune, în zadar încui grajdul după ce s-au furat caii, zise Lady Morley. Am auzit că editorul se grăbeşte deja să scoată un al treilea tiraj.

Julianne îşi acoperi gura cu mâna de uimire. Broşura ei avea un succes care îi întrecea şi cele mai îndrăzneţe visuri.

— Văd că Lady Julianne este şocată, zise Lady Boswood. Îmi pare rău că a trebuit să îţi relatez despre această publicaţie îngrozitoare, dar am considerat necesar să te previn. Dar fii fără grijă, am să-i scriu personal mamei tale şi am să o asigur că tu nu ai citi niciodată asemenea

gunoaie.

Georgette îşi ascunse expresia amuzată în spatele evantaiului. Dar tot îi mai zâmbeau ochii, aşa că Julianne îi aruncă imediat o privire de avertizare.

Între timp, Lady Wallingham răsfoia broşura.

— O, Doamne, Dumnezeule! Autoarea le încurajează pe doamne să-i ademenească pe domni cu priviri seducătoare.

Georgette coborî evantaiul.

— O, Doamne! Şi autoarea explică şi cum se obţine o astfel de privire?

Lady Boswood scoase un sunet gâtuit şi se albi la faţă.

— Vai, mie, unde-mi sunt sărurile?

Doamna Hardwick şi doamna Shepherd scoaseră numaidecât sticluţele ca să o pună pe picioare pe Lady Boswood.

Lady Dunworthy se duse la birou şi deschise o călimară cu cerneală.

— Doamnelor, haideţi să semnăm petiţia asta şi am eu grijă să ajungă la editură.

Femeile şi fiicele lor se strânseră în grup în faţa lui Lady Dunworthy, iar Julianne profită de ocazie ca să o tragă deoparte pe Hester.

— Nu pot face asta, şopti ea.

— O, Julianne, draga mea! exclamă Hester cu voce tare. Eşti extrem de palidă! Trebuie să te ducem acasă de urgenţă şi să te băgăm în pat să te odihneşti.

Lady Boswood îşi lipi mâna de inimă într-un gest dramatic de suferinţă.

— Biata Julianne! Mă tem că toată tevatura asta a fost prea mult pentru firea ta delicată.

Julianne se sprijini ascultătoare de braţul lui Hester.

— Adevărul este că mă simt dintr-odată cam ameţită.

Câteva minute mai târziu cele două ajunseră la trăsură. De îndată ce vehiculul se puse în mişcare, Hester izbucni în râs.

Julianne o privea nedumerită de pe scaunul de vizavi.

— Am ştiut de la bun început că broşura va naşte controverse, dar nu m-am gândit niciodată că va fi denigrată.

Hester oftă şi zise:

— O, dar este un succes fulminant!

Julianne se uită pe fereastră şi se încruntă. Ea o va considera un succes, numai dacă va ajuta într-adevăr tinerele domnişoare să-şi atragă soţi. Din păcate, suspecta că deocamdată broşura îi atrăgea numai pe cei care voiau să citească ceva scandalos.

*

Trecuseră trei zile de la întâlnirea aceea din salonul de zi al doamnei Dunworthy. Şi cu două zile în urmă, Julianne ieşise în sfârşit la plimbare cu Beaufort. În tot acel timp îşi închipuise cum cineva avea să o arate cu degetul strigând în gura mare că ea era autoarea imorală a *Secretelor seducţiei.* Ştia şi ea că era o teamă ridicolă, dar fusese cu nervii la pământ de atunci.

Când Amy şi Georgette veniră în vizită la ea pentru a sărbători publicarea broşurii, o îmbrăţişară şi o felicitară călduros. Apoi intră servitoarea care aduse cremă de lapte şi biscuiţi crocanţi – desertul favorit al lui Julianne. Câinii se grăbiră imediat spre masa pe care era aşezată tava, aşa că zâmbi şi fărâmiţă un biscuit pe o farfurie pentru ei.

După ce plecă servitoarea, Hester se duse la bufet şi se întoarse cu broşura.

— Poate că Julianne ar vrea să ne citească câteva pasaje.

— O, da, te rog, zise Amy.

— Bine, spuse Julianne.

În timp ce citea, îşi amintea de diverse evenimente care avuseseră loc în timp ce scrisese textul.

Georgette o privea uimită.

— O, Julianne, chiar ai un talent deosebit cu cuvintele.

— Sunt de acord, aprobă Amy. Ai zugrăvit foarte bine grijile tinerelor din societatea de azi.

Julianne clătină din cap.

— Exprimarea nu este tocmai elocventă, dar am considerat că un limbaj simplu îşi poate atinge mai bine scopul. Se uită apoi la Hester şi la prietenele ei. O să-mi amintesc mereu că am împărtăşit cu voi ziua aceasta atât de specială.

După ce băură ceai şi mâncară biscuiţi, Julianne nu se putu abţine să nu deschidă din nou broşura. Răsfoi paginile şi se pomeni că era din nou uimită de faptul că îşi vedea cuvintele tipărite.

— Probabil mă consideraţi vanitoasă fiindcă îmi admir singură munca.

— Ai de ce să fii mândră! zise Hester.

Henderson veni să anunţe vizita lui Hawk. Julianne ascunse imediat broşura sub perna canapelei şi îşi lipi degetul de buze, făcându-le semn prietenelor ei să nu spună nimic.

Când Hawk intră în salon, cele trei fete se ridicară şi făcură reverenţe. Judecând după expresiile încremenite de pe chipurile prietenelor ei, Julianne se gândi că Hawk îşi va da seama numaidecât că îi ascundeau ceva.

— Mii de scuze, zise el. Nu am vrut să vă întrerup.

Amy făcu imediat o reverenţă adâncă.

— Noi tocmai plecam, milord.

După ce plecară fetele, Julianne se putu relaxa în sfârşit.

— O să pun să ni se mai aducă nişte ceai.

— Nu, mulţumesc, zise el. Este o zi minunată. M-am gândit că poate ai vrea să ieşi cu mine la o plimbare cu trăsura.

— Ce idee excelentă! exclamă Hester.

Julianne rămase cu privirea aţintită spre Hawk. Oare sugerase o plimbare prin parc ca să poată vorbi cu ea între patru ochi? I se zburli părul pe ceafă. Dacă ghicise cumva că ea scrisese broşura? Dar dacă ar fi ştiut, atunci ar fi

chemat-o şi pe Hester. Aşa că îi zâmbi şi fu de acord să îl însoţească la plimbare. Totuşi, suspecta că Hawk intenţiona să-i spună ceva ce nu voia să ştie şi mătuşa lui.

Vântul se juca cu panglicile bonetei sale, în timp ce Hawk manevra cabrioleta pe străzile aglomerate. Rămase tăcută pe drum, dar oricum zgomotul copitelor cailor, huruitul roţilor şi strigătele vânzătorilor ambulanţi făceau aproape imposibilă orice conversaţie.

Intrară în Hyde Park şi merseră o vreme pe aleea pustie. Mai erau aproximativ trei ore până când lumea bună avea să iasă să-şi facă rondul monden. În cele din urmă Hawk opri trăsura, sări jos şi veni pe partea ei. O cuprinse de talie şi o ridică de parcă nu ar fi fost mai grea decât un copil. Un fior de exaltare îi clocoti prin vene, dar nu trebuia să-l lase să vadă şi el asta.

— Să facem o plimbare.

Julianne îl luă de braţ şi observă că îşi potrivi paşii după mersul ei mai lent. Se plimbară agale pe aleea acoperită cu pietriş şi scoarţă de copac. O conduse spre o bancă de fier, ascunsă sub baldachinul de ramuri al unui stejar bătrân. Îşi împreună mâinile în poală şi simţi cum i se strânge stomacul. Ceva era în neregulă.

Frunzele foşneau în adierea blândă. El inspiră adânc şi se uită la ea cu o expresie solemnă pe chip.

— Te-am adus aici ca să putem discuta între patru ochi.

Julianne înghiţi apăsat.

— Ştiu.

El se aplecă uşor în faţă, sprijinindu-şi coatele pe coapse.

— În dimineaţa asta m-a vizitat Beaufort.

Julianne se încruntă imediat.

— Acum două zile m-a scos la o plimbare prin Rotten Row. Dar de ce te-ar vizita pe tine?

Hawk lăsă privirea în pământ.

— I-am spus că nu îi pot oferi permisiunea mea.

Julianne se înfioră.

— Permisiunea să ce?

Hawk îşi încleştă maxilarul, dar tot nu se uită la ea.

— I-am spus că ar fi mai bine să stea de vorbă cu fratele tău. Făcu o pauză scurtă, după care adăugă: Vrea să se însoare cu tine, zise el pe un ton destul de morocănos.

— Poftim?!

Hawk se lăsă pe spate. Avea o expresie precaută pe chip.

Ea clătină din cap.

— Nu. I-am spus şi lui, şi celorlalţi patru domni că nu mă interesează altceva decât o prietenie. Se ridică în picioare şi începu să se învârtă agitată. Nu l-am încurajat în niciun fel în timpul plimbării. Apoi încleştă pumnii. Am ştiut că e o greşeală să ies la plimbare cu el. Dar nu am avut cum să refuz, pentru că l-am tot amânat. Şi nu am vrut să-l rănesc. Lovi o pietricică cu piciorul şi o privi rostogolindu-se. Când Hawk tot nu zise nimic, se opri şi scutură din deget spre el. Nu vei da vina pe mine pentru asta. Poate că n-a fost cea mai bună idee să ies la plimbare cu el, dar nici nu mi-a trecut prin cap că o să vrea să mă ceară în căsătorie.

Hawk se ridică în picioare.

— Deci nu eşti… îndrăgostită de el?

— Bineînţeles că nu. Trase adânc aer în piept şi adăugă: Şi oricum asta nu poate fi considerată a treisprezecea cerere în căsătorie.

Pe buzele lui Hawk juca un zâmbet.

— Sunt de acord… de vreme ce nu ţi-a făcut o propunere oficială.

— La naiba! Acum trebuie să găsesc o modalitate de a-l descuraja, fără să-i rănesc sentimentele delicate.

Hawk izbucni în râs.

— De ce râzi?

— Ai înjurat, zise el.

— Să mă vezi cum încep să înjur ca un marinar beat, dacă se aşază într-un genunchi în faţa mea.

— Ai prefera să-i spun eu că nu eşti interesată?

— Nu ştiu, zise ea. Credeam că a înţeles deja. Şi acum o să mă urască.

— Le-ai spus deja şi lui, şi celorlalţi că nu te interesează mai mult decât o prietenie, zise Hawk. Poate că ar ajuta dacă i-aş spune că e puţin probabil ca fratele tău să fie de acord.

— Nu, cred că trebuie să ştie adevărul, zise ea.

— Din moment ce a venit la mine, o să-i spun eu că încă nu eşti pregătită să te măriţi. Cred că asta va mai atenua un pic lovitura.

Julianne îşi trecu degetul înmănuşat pe sub ochi, iar Hawk scoase imediat o batistă şi îi şterse obrajii.

— Tu nu ai greşit cu nimic, zise el. În mod evident, Beaufort nu te-a crezut. O să primească o mică lovitură în mândrie, dar, în afară de asta, o să fie bine.

Ea scoase un oftat lung.

— Mulţumesc.

— E mai bine acum?

— Un pic, răspunse ea.

Hawk îi luă mâna şi i-o ridică, răsucind-o în piruetă după piruetă. Julianne izbucni în râs şi îl rugă să se oprească, iar când îi dădu drumul, se clătină de ameţeală.

Dar el o prinse imediat.

— Uşurel!

Ea îşi aşeză mâinile pe pieptul lui.

— Se învârte totul în jurul meu.

Hawk îi desfăcu panglica de sub bărbie, îi scoase boneta şi-i lipi capul de pieptul său.

— Stai nemişcată! O să-ţi treacă repede ameţeala.

Julianne închise ochii. Se linişti numaidecât, dar zăbovi acolo o clipă în plus, inspirându-i mirosul – o combinaţie de apret, lemn de santal şi… şi el. Înţelesese că o supărase destul de tare întreaga poveste cu Beaufort.

Hawk îşi cufundă nasul în părul ei şi şopti:

— Atât de dulce!

În clipa aceea Julianne îşi dori să-şi ridice faţa spre a lui, ca o rugăminte tăcută pentru un sărut… dar se temea

ca nu cumva expresia de pe chipul ei să-i trădeze sentimentele.

— Ţi-ai revenit? o întrebă el în şoaptă.

— Da, răspunse ea, după care făcu un pas în spate şi întinse mâna. Şi acum dă-mi boneta, te rog!

Dar el rânji şi o ascunse la spate.

— Nu.

— Dă-mi boneta, Hawk!

El ridică din sprâncene şi zise:

— Va trebui să vii s-o iei.

Ştia că ar trebui să ignore pur şi simplu glumiţa aceea a lui. Dar rânjetul lui copilăresc era absolut irezistibil. Făcu un pas spre el, însă

Hawk se dădu înapoi. Julianne izbucni în râs şi se învârti în jurul lui. Aproape că reuşi să-i smulgă boneta din mână, dar el fugi.

Alergă un pic după el, dar în cele din urmă se dădu bătută.

— Banditule! şopti ea şi încetini, ca să-şi poată trage sufletul. Braţul lui apăru brusc din spatele trunchiului unui stejar bătrân.

Boneta ei se legăna între degetele lui. Julianne se gândi cum să facă să-l învingă la propriul joc.

Îşi ridică fustele, se răsuci pe călcâie şi alergă cât putu de repede spre cabrioleta lui. O, cu siguranţă o să-l surprindă când o să plece la plimbare cu cabrioleta lui preţioasă! Nu avea nici cea mai mică idee cum se conducea o trăsură, desigur... dar cât de greu putea să fie?

Rânji când auzi sunetul paşilor lui, alergând după ea. Va regreta că o învăţase să fie aşa băieţoasă cu mulţi ani în urmă. Când ajunse la vehicul, îşi ridică fustele peste genunchi cu o mână şi se cocoţă pe una din roţi. Nu se mai urcase într-un copac de ani întregi... dar cândva fusese ca o adevărată maimuţică îmbrăcată în rochie.

— Obrăznicătură! strigă el, când ea se căţără pe locul vizitiului. Tocmai studia hăţurile, când el se sui pe partea cealaltă. Alunecă lângă ea, lăsă boneta să cadă pe podea şi

începu să o gâdile pe talie. Ea ţipă amuzată. Joaca aceea şi bucuria pură de a fi obiectul tachinărilor lui îi umpleau inima de fericire. De asta îi fusese cel mai dor. Apoi o prinse de încheieturi şi i le imobiliză la spate.

— Dă-mi drumul… strigă ea.

Apoi se aplecă şi o sărută. Inima i se topi, când limba lui îi alunecă în gură, iar ea îl lăsă să i se strecoare înapoi în suflet. Hawk încetini uşor ritmul sărutului, de parcă ar fi savurat-o. I se înfierbântă pielea şi-şi simţi sânii întărindu-se. Aşa că îi răspunse la sărut tachinându-l cu limba. Şi în timp ce el îi devora gura, dispăru fiecare motiv raţional pentru care ar fi trebuit să-şi protejeze inima. „Iubeşte-mă, iubeşte-mă, iubeşte-mă!”

Hawk îşi schimbă poziţia, şi asta făcu trăsura să se legene. Caii nechezară imediat. Îşi dezlipi gura de a ei, lăsând-o nefericită şi pustie.

„Nu, nu, nu! Vino înapoi la mine!” gândi ea frenetic.

— Hooo! porunci el celor doi suri.

Caii nechezară uşor.

Julianne îşi înăbuşi un hohot de râs. Hawk se întoarse spre ea cu o expresie ironică pe chip.

— Acum ar fi un moment bun să mă plesneşti.

Julianne îl privi pe sub gene.

— Va trebui să-mi eliberezi mâinile pentru asta.

Lui Hawk îi dispăru zâmbetul, când îi dădu drumul la mâini.

Julianne nu voia ca sentimentul lui de vinovăţie să strice ziua aceea. Se prinse de uşa cabrioletei ca să sară jos. Dar el o prinse de talie şi o trase înapoi. Julianne se răsuci în braţele lui, intenţionând să fie ea „agresoarea” de data aceea.

Dar afurisiţii de cai nechezară din nou.

— La naiba! murmură ea.

Dar el izbucni în râs.

— Nu mai râde… Agiţi caii, spuse apoi foarte serioasă.

— Ar fi mai bine să plecăm înainte să se revolte caii. Luă boneta, i-o puse pe cap şi-i legă panglica sub bărbie. Fă

schimb de locuri cu mine!

În timp ce conducea trăsura afară din parc, Hawk stătea cu privirea aţintită la drum.

— Nu ar fi trebuit să se întâmple asta.

— Mi-a părut rău doar pentru tine.

— Serios? De ce?

Ea pufni scurt, după care îi răspunse:

— Am observat că eşti mult mai irascibil, de când te-am adus pe căi mai onorabile. Şi mi-am imaginat că eşti… frustrat. Aşa că te las să mă săruţi din când în când, ca să-ţi mai alini suferinţa.

El se uită spre ea mirat.

— Ar fi nevoie de mult mai mult decât un sărut ca să aline durerea care mă macină.

Hawk ştia că merita să fie biciuit pentru că o sărutase din nou.

*

Le urmă pe mătuşa lui şi pe Julianne, de-a lungul liniei de primire de la balul lui Lord şi Lady Garnett. Privirea lui rătăci spre Julianne. Capa de deasupra rochiei ei albastre sclipea în lumina lumânărilor. Când îi aruncă o ocheadă jucăuşă, el îi făcu cu ochiul. Era mai bine să ia în glumă tot ce se petrecuse în după-amiaza aceea.

De îndată ce intrară în sala de bal aglomerată, Hester plecă împreună cu prietenul ei, domnul Peckham, fără să se scuze măcar.

Hawk clătină din cap.

— Ăştia doi sunt prieteni la cataramă.

— Hmm… murmură Julianne.

Hawk îi oferi braţul şi, în timp ce o conducea prin încăpere, observă toate privirile avide îndreptate spre ei. La naiba! Ştia că ar fi trebuit să-şi ia tălpăşiţa pentru a evita orice suspiciune, dar, după ce se întâmplase între ei mai devreme în acea zi, nu se simţea în stare, îi păruse destul de rău de Beaufort în după-amiaza aceea, când îl informase

că Julianne nu era încă pregătită să se mărite. La început, tânărul fusese foarte dezamăgit, dar când Hawk îi amintise că Julianne le spusese tuturor celor cinci admiratori ai săi că nu voia mai mult decât o prietenie, Beaufort recunoscuse că sperase în sinea lui că nu vorbise serios.

La drept vorbind, el se simţise uşurat când Julianne protestase auzind că Beaufort îi ceruse mâna. Cum nu dorise ca ea să-şi dea seama că fusese îngrijorat că ea ar fi putut accepta propunerea tânărului, o tachinase. O, Doamne! Nu va uita niciodată cum fugise spre cabrioletă. Sau sărutul lor lent şi pasional. Amintirea aceea îi făcea sângele să-i clocotească în vene. Dar trebuia să aibă grijă să nu se lase distras de dorinţa pe care o simţea pentru ea – cel puţin nu prea mult.

Ar fi trebuit să-i pară rău că o sărutase. Însă nu era deloc aşa. Dacă ar fi crezut că îi crea aşteptări pentru o altfel de relaţie, nu ar fi îndrăznit niciodată să o sărute. Dar ştia că ea nu-şi dorea să se mărite încă. Sau cel puţin era destul de sigur de asta. La urma urmei, le spusese tinerilor că nu o interesa mai mult decât o prietenie. El şi Julianne semănau ca două picături de apă. Niciunul din ei nu-şi dorea să se arunce prea repede în capcana căsătoriei.

Singura diferenţă era că ea se va căsători la un moment dat, în timp ce el nu o va face niciodată.

Îndepărtă grăbit acel gând. În seara aceea intenţiona să se bucure din plin de compania lui Julianne. Jurase să o recâştige ca parteneră de năzbâtii şi în ziua aceea reuşise. „Cu ce scop?” îi şopti o voce mică din capul său. „Ca să ajungem cu bine la finalul sezonului”, răspunse el în gând, reducând la tăcere vocea instigatoare. Cu mult timp în urmă învăţase că era cel mai bine să trăiască clipa. Fusese singura modalitate de a se asigura că nu înnebunea treptat din cauza circumstanţelor care-l obligaseră să cedeze în faţa altui bărbat.

Nu avusese de ales.

Julianne flutură din mână, întrerupându-i şirul gândurilor.

— Uite-le pe Amy şi pe Georgette! Te las să te duci să joci cărţi.

— Mă dai la o parte pentru prietenele tale, zise el, pe un ton teatral şi melodramatic. Îmi rupi inima!

— Sunt sigură că o să-ţi revii de îndată ce te întâlneşti cu prietenii tăi crai, zise ea.

— S-ar putea ca prietenele tale să aibă nevoie de ajutorul meu. Osgood se îndreaptă spre ele. Poate ar fi mai bine să le salvăm înainte să înceapă să declame poezii în stânga şi-n dreapta.

Julianne îi aruncă o privire de avertizare.

— Nu râde de el! Cred că a început să îi placă de Amy.

— Bine atunci, hai să ne jucăm de-a peţitul, nu vrei? Amândoi sunt atât de timizi, că n-o să se aleagă nimic, dacă nu le dăm un mic imbold.

— O să strici totul!

El îşi lipi imediat palma peste inimă.

— Văd că ai foarte puţină încredere în mine… dar te asigur că Osgood are încredere în judecata mea, când vine vorba de femei.

— Mincinosule! Vrei doar să mă urmăreşti peste tot.

— Nu, e adevărat. Să nu spui nimic… dar mi-a cerut o dată sfatul.

Ea miji ochii neîncrezătoare.

— Sper că nu i-ai băgat în cap cine ştie ce idei indecente.

Hawk se gândi că era mai bine să nu-i spună că Osgood nu avea nevoie de niciun ajutor la capitolul „idei indecente”.

— Vino! Eu o să-l încurajez pe Osgood s-o invite la dans pe domnişoara Hardwick, iar tu îi atragi ei atenţia asupra calităţile lui minunate.

— Of, foarte bine. Dar o să te fac să-ţi pară rău, dacă îi faci să se simtă prost, murmură ea.

— Poate să-ţi pară rău pentru mine, oricând doreşti, zise el.

— Poftim?

— Ce repede ai uitat de suferinţa şi de nemulţumirea mea.

Julianne se îmbujoră.

Hawk îi făcu cu ochiul.

— Pot să fiu destul de vrednic de milă, dacă mă recompensezi pentru asta.

Ea rânji.

— Să te recompensez? Cum?

Primul lucru care îi veni în minte fu că îşi dorea să o aibă goală în braţele lui. Dar reprimă acel gând.

— Încă o criză de memorie? Sărutul meu de mai devreme a fost chiar atât de uşor de uitat?

— Taci, o să te audă cineva!

Când ajunseră la prietenele ei, Georgette îi aruncă un rânjet îngâmfat. Reacţia ei i se păru destul de ciudată. Nu făcuse niciodată un secret din faptul că nu-l plăcea… dar acum aceasta se purta de parcă n-ar fi fost chiar aşa. Şi apoi apăru fetiţa aceea prostuţă, Sally Shepherd.

— O, Doamne! Toată lumea vorbeşte despre broşură, zise ea.

— Te referi la *Secretele seducţiei?* întrebă Osgood.

— Da, răspunse Sally.

— Am auzit vorbindu-se despre asta şi în Parlament, spuse Hawk. Se presupune că a fost scrisă de o doamnă.

Sally chicoti.

— Toate doamnele care au fost la conacul lui Lady Dunworthy au semnat o petiţie ca să fie interzisă.

Hawk se încruntă la Julianne.

— Nu mi-ai zis nimic despre asta.

Ea ridică din umeri.

— M-am gândit că nu te-ar interesa subiectul.

— Julianne aproape a leşinat din cauza şocului, zise Georgette.

Hawk observă expresia năstruşnică a fetei şi se întoarse imediat spre Julianne.

— Tu? O floare delicată?

— Cred că m-a copleşit subiectul, explică ea.

El izbucni în râs.

Osgood oftă.

— Am încercat să cumpăr şi eu un exemplar azi, dar se vânduseră toate la librărie. Totuşi, vânzătorul a promis că se va tipări un al patrulea tiraj.

Caruthers pufni.

— Sperai să afli ceva secrete din el?

Benton şi Portfrey se hliziră.

Georgette afişă un zâmbet viclean.

— Domnul Osgood este poet. Poate chiar el este autorul broşurii.

Amy Hardwick se uită urât la prietena ei.

— Nu-l mai tachina!

Hawk se întrebă dacă Amy chiar putea fi îndrăgostită de poetul netalentat. El, unul, ar fi spus că fata era prea cerebrală pentru Osgood. Dar se pare că Julianne credea că se potriveau.

Însă în clipa aceea Osgood îi făcea ochi dulci lui Julianne. Cu toate acestea, ea părea să nu observe expresia lui de căţeluş îndrăgostit.

Hawk se duse la Osgood şi-l trase deoparte pentru o discuţie ca de la bărbat la bărbat.

Tânărul pufni nedumerit.

— Am de gând s-o invit la dans pe Lady Julianne… Mă rog, de îndată ce o pot dezlipi de lângă prietena ei, domnişoara Hardwick.

Ei, la naiba! Trebuia să găsească o modalitate să-l descurajeze pe Osgood.

— Lady Julianne nu este în toane prea bune în seara asta, zise el, pe un ton şoptit şi secretos. Beaufort a vrut să o ceară în căsătorie, iar ea a făcut o criză de îndată ce i-am comunicat problema. A susţinut că v-a spus deja tuturor că nu o interesează nimic mai mult decât o prietenie. Dacă o inviţi la dans acum, ai şanse mari să o enervezi şi mai tare.

Osgood se încruntă.

— Lua-l-ar naiba pe Beaufort! Ar fi trebuit să ştiu că se va grăbi s-o revendice ca fiind a lui.

— Ai grijă să nu te audă Lady Julianne rostind astfel de lucruri! S-ar putea să-şi verse năduful pe tine.

Osgood se dezumflă imediat.

— Păi, şi cum aş putea trece peste obiecţiile ei?

— Dansează cu domnişoara Hardwick. Julianne o iubeşte la nebunie. O s-o impresionezi dacă te arăţi interesat de prietena ei.

Osgood se trase mai aproape de el.

— Dar domnişoara Hardwick este mai înaltă decât mine.

— Ba nu, te înşeli, minţi el. Ai mai crescut în ultimele două săptămâni.

— Eu n-am observat, zise tânărul şi se uită în jos la pantalonii săi, de parcă s-ar fi aşteptat să le vadă tivul mai sus de gleznă.

Hawk abia reuşi să-şi ascundă zâmbetul.

— Haide, acum… du-te şi invit-o la dans!

Osgood inspiră adânc, parcă pentru a-şi face curaj, după care se îndreptă spre domnişoara Hardwick. Hawk observă că Amy se încrunta în timp ce asculta ceva ce-i spunea Julianne. La naiba! Planul său de a face pe peţitorii se dovedea destul de riscant.

Osgood se făcu roşu ca racul când o abordă pe Amy. Cu toate astea, probabil că îi reuşi demersul, pentru că Amy – care era într-adevăr mai înaltă – îl luă de braţ. Nu părea mai fericită decât Osgood să danseze.

Hawk se îndreptă spre Julianne şi-i oferi braţul.

Ea făcu o grimasă.

— Sper că nu o să insişti să dansăm.

El chicoti.

— Mă gândeam că o să vrei să priveşti cuplul în timpul primului lor dans.

Chipul lui Julianne se lumină.

— O, da, asta e o idee excelentă! Şi după aceea putem discuta despre cât de bine s-au mişcat.

— Exact, încuviinţă el, conducând-o spre marginea ringului de dans.

— Râzi cumva de mine? întrebă ea şi miji ochii.

— Julianne, bărbaţii nu-şi fac complimente unul altuia pentru cât de bine dansează.

— Păi, de ce nu? întrebă ea.

— Pentru că sună un pic cam… în fine, nu mai contează. Doar crede-mă pe cuvânt!

Ea păru să cugete o clipă asupra acestei informaţii noi, după care un zâmbet viclean îşi făcu loc pe buzele ei.

— Te voi recompensa, dacă îl complimentezi.

— Eşti o femeie foarte crudă… dar, uite, îţi propun un târg. Dacă îi spun „bravo”, o să fie suficient?

Ea pufni.

— Însă va trebui să te aud şi eu.

— Bine, zise el. Diseară primesc un sărut în salonul egiptean al mătuşii Hester.

— Nu, vreau să aleg eu locul şi momentul, spuse ea.

— Diseară, repetă el.

— Nu putem, dacă e de faţă şi mătuşa ta. Asta dacă nu cumva te mulţumeşti să-mi săruţi mâna.

— O, nu… în niciun caz… vreau o recompensă cum se cuvine. Pe buze.

— Uite-i, zise ea, când se apropiară de ringul de dans.

În clipa aceea executa mişcările prima pereche de dansatori din linie. În cele din urmă veni şi rândul lui Osgood. Tânărul ţopăi înainte şi-napoi, aproape împiedicându-se de picioarele lui enorme. O prinse apoi de mâini pe domnişoara Hardwick, doar că se răsuci în direcţia greşită şi se lovi de un alt cuplu de lângă ei.

Hawk se strâmbă.

— Nu cred că pot privi asta.

— Taci din gură, zise Julianne. A făcut o greşeală, atâta tot… dar se va redresa.

Când veni rândul lui să o conducă pe domnişoara Hardwick la capătul şirului, Osgood reuşi cumva să o calce pe picior pe biata Amy.

— O, Doamne, Dumnezeule, şopti Julianne exasperată. Cu siguranţă, nu-i putem complimenta pentru

dans.

— Dar eu tot îmi primesc recompensa, zise el.

— Ba nu primeşti nimic.

— Tu m-ai pus să-l conving să o invite la dans. Merit o recompensă măcar pentru că trebuie să fiu martor la suferinţa îngrozitoare a domnişoarei Hardwick.

— Dacă merită cineva o recompensă, atunci aceea e biata Amy, zise Julianne. Va trebui să-i găsesc un partener de dans decent ca să îmi răscumpăr greşeala asta.

Hawk se uită spre ea şi zise:

— Lăsând gluma la o parte, ştii la fel de bine ca mine că nu-şi va mai dori să se apropie de ringul de dans după dezastrul acesta.

Julianne oftă.

— Chiar îmi făcusem speranţe pentru ei. Osgood e un tânăr atât de sensibil… Eram sigură că el şi Amy ar fi format un cuplu perfect.

— Sunt complet nepotriviţi, chiar şi dacă nu ar fi existat dansul acesta îngrozitor. Poate că sunt de vârste apropiate, dar ea e mult mai matură decât Osgood, afirmă el, conducând-o mai departe.

— Dar mi-aş dori să… Uf! Nu mai contează.

— Ce anume? o întrebă el.

Ea lăsă capul în pământ.

— Nu o invită niciodată nimeni la dans.

— O invit eu, se oferi Hawk.

— Nu, spuse ea ferm şi înghiţi apăsat. O să ştie că te-am rugat eu şi o să se simtă umilită.

— Aş putea rosti acum multe banalităţi, dar asta nu compensează cruzimea altora. Un lucru ştiu sigur… şi anume că e norocoasă să aibă o prietenă ca tine.

— Crezi tu? Când încerc să mă pun în locul ei, mă gândesc cum m-aş simţi eu dacă prietena mea ar dansa toate dansurile, şi eu, niciunul. Ar trebui să mă urască pentru asta.

— Dar nu te urăşte, zise el. Pentru că ştie că ţii la ea.

— Nu vreau să sfârşească singură şi nefericită, şopti

ea.

Hawk îi acoperi mâna cu a lui şi o strânse încurajator.

— Nu vei permite să se întâmple asta.

*

Stătea de vorbă cu un grup de prieteni de la clubul său. Dar nu se putu abţine şi se uită spre Julianne. Ea îi zâmbi, aşa că îi făcu cu ochiul, conspirativ. Îi anunţase pe cei cinci admiratori ai săi că în seara aceea prefera conversaţia în locul dansului. Şi apoi o atrăsese în discuţie şi pe Amy. Se crease un singur moment tensionat când Beaufort o invitase la dans pe Lady Georgette. Băiatul o ignorase intenţionat, doar că Julianne nu se lăsase afectată de comportamentul său nepoliticos.

Şi Hawk fusese foarte mândru de ea pentru asta.

Îşi îndreptă apoi atenţia spre bărbaţii din jurul său.

Archdale se alăturase grupului şi tocmai discuta despre broşură. Se pare că toată lumea ştia despre ea.

— Abia ieşită de sub tipar, zise Archdale. Şi n-o să vă vină să credeţi ce titlu are. Se plesni peste coapsă şi zise: *Secretele seducţiei.*

Ceilalţi domni se înghesuiră imediat să întrebe de unde o puteau cumpăra.

— De la librăria The Altar of the Muses, din Piccadilly, răspunse Archdale. Şi se spune că autorul anonim este o doamnă.

— Henrietta Wilson ar fi prima în cartea de pariuri, zise un alt bărbat.

Hawk se uită spre prietenele lui Julianne. Judecând după comentariile viclene pe care le făcuse Georgette mai devreme, avea senzaţia că doamnele ştiau cine era autoarea.

Archdale ridică mâna şi zise:

— Dar înainte să vă grăbiţi să vă cumpăraţi un exemplar, ar trebui să ştiţi că autoarea le instigă pe doamnele cuviincioase să ignore sfaturile mamelor lor.

Întreaga broşura cuprinde sfaturi despre cum să pui mâna pe un biet burlac nevinovat şi să-l atragi în capcana căsătoriei.

Izbucniră apoi cu toţii în râs.

Hawk clătină din cap şi părăsi grupul. Fără îndoială, editura scotea o groază de bani de la prostănacii care se lăsau atraşi de un titlu scandalos. Probabil doamna în cauză era vreun fel de revoluţionară căreia îi plăcea să se considere următoarea Mary Wollstonecraft – femeia aceea îngrozitoare care milita pentru egalitatea între sexe.

Se alătură şi el mulţimii care zumzăia în jurul lui Julianne. Inima începu să-i bată din ce în ce mai tare, când ea îi zâmbi. Se trezi că nu-şi poate desprinde privirea de la ea. Ceva în el se schimbă brusc şi fu copleşit de un sentiment foarte ciudat, pe care nu îl putea defini.

Un râset feminin rupse însă vraja. Hawk îşi aminti imediat că trebuia să fie prudent când se aflau în văzul lumii. Nu-şi putea permite să stârnească alte speculaţii cu privire la intenţiile lui – sau, mai bine zis, la lipsa lor. Dar în fond, nu era treaba nimănui ce era între el şi Julianne.

— Te conduc la masa cu răcoritoare pentru un pahar de punci. Dacă doreşti, îşi aminti să adauge.

— Mi-ar plăcea, da, spuse ea.

Ea îi zâmbi în timp ce o conducea prin sala de bal.

— Spune-mi ce se întâmplă la un club pentru domni.

Hawk izbucni în râs.

— De ce?

— Eu ţi-am spus ţie un secret despre ce se întâmplă la toaletă doamnelor… Este rândul tău să-mi împărtăşeşti ceva, zise ea.

— Păi, nu sunt prea multe de zis. Mâncăm, bem şi jucăm jocuri de noroc.

— Şi cum rămâne cu faimoasa carte de pariuri?

— A! Acesta este un secret foarte bine păzit.

— Atunci trebuie să-mi povesteşti numaidecât, îl îndemnă ea.

— De fapt, e destul de plictisitor. Domnii pariază pe

tot felul de lucruri stupide... ca, de exemplu, în ce zi o să plouă. Dar ieri toate pariurile au fost în legătură cu cine a scris broşura aceea notorie.

— Serios? se miră ea. Şi pe cine se pariază cel mai mult?

— O curtezană... dar eu cred că e foarte posibil să fie vreo doamnă hotărâtă să facă nişte bani.

— Hmmm, zise ea.

Între timp ajunseseră la masa cu răcoritoare, aşa că Hawk îi dădu o ceaşcă de punci, după care îşi turnă una şi pentru el.

Julianne sorbi din punci şi i se umeziră imediat ochii.

— La naiba! zise ea, după ce gustă. Are mult coniac.

El îi luă imediat ceaşca din mână şi o puse deoparte.

— Îmi pare rău pentru asta.

Orchestra începu să cânte primele acorduri ale unui dans câmpenesc.

— Ai obosit să stai atâta în picioare? Uite acolo două scaune libere.

— Nu m-ar deranja deloc să mă odihnesc un pic, spuse ea.

Hawk o conduse la scaune. Se aşezară amândoi, după care el îşi întinse picioarele.

— Mult mai bine. Acum putem privi pe toată lumea şi să râdem de ei.

— Ce rău eşti, zise ea.

— Cred că stabilisem asta deja.

— Mă înveţi cum să conduc cabrioleta? întrebă Julianne.

— Nu.

— De ce nu?

— Pentru că ai toate şansele să o răstorni şi să ne omori pe amândoi.

— Nu şi dacă îmi arăţi cum se conduce, zise ea.

— Vrei să te învăţ numai ca să poţi să-mi furi cabrioleta şi caii.

Ea rânji complice.

— Recunosc că mi-a trecut prin cap în după-amiaza asta.

— Obrăznicătură, şopti el şi ridică din sprâncene. Dar mi-a plăcut priveliştea când te-ai cocoţat pe roată. Frumoase picioare.

Ea ridică bărbia.

— Nu ar fi trebuit să te uiţi.

— Dacă îmi arăţi mai mult, s-ar putea să te las să preiei hăţurile.

— Nicio şansă, zise ea.

El chicoti.

— Ei bine, măcar mi-ai promis încă un sărut.

— Taci din gură, Amy şi Georgette se îndreaptă spre noi, anunţă ea. Hawk oftă dezamăgit, pentru că nu ar fi îndrăznit să flirteze cu ea în prezenţa lor.

— Ne îndreptăm spre sala de toaletă, zise Georgette. Ai vrea să ne însoţeşti?

Julianne se întoarse spre el şi zise:

— Mă întorc repede.

El îi întâlni privirea, studiind-o cu atenţie. Şi apoi rosti cuvintele despre care spera că o vor împiedica să-l dezamăgească:

— Am încredere în tine.

*

— O, Doamne! Era să-mi înghit limba când am văzut cum te privea Hawk în seara asta, zise Georgette, în timp ce coborau scările.

— Taci din gură Georgette, zise Amy. Aşteaptă să ajungem în sala de toaletă, unde nu ne poate auzi nimeni.

Julianne nu voia să discute cu ele despre Hawk, dar în acelaşi timp ştia că Georgette va insista.

După ce ajunseră la sala de toaletă, se aşezară împreună pe o canapea de catifea. Julianne se uită la ceasul de pe poliţa şemineului şi îşi dădu seama că într-adevăr cina de la miezul nopţii urma să înceapă peste o jumătate

de oră. Majoritatea doamnelor plecau – probabil ca să evite aglomeraţia cea mai mare.

— Trebuie să ai grijă ce spui despre broşură, Georgette, zise Amy.

— Ei, doar mă distram şi eu un pic.

— Am căzut toate de acord să ne prefacem că nu ştim nimic, zise Julianne. Nu uitaţi că sunt reputaţiile noastre în joc!

În clipa imediat următoare trecură pe lângă ele două fete tinere, care debutaseră recent. Chicoteau de mama focului. Uitându-se la ele, Julianne îşi dădu seama că se schimbase în multe privinţe pe parcursul celor patru sezoane ale ei – dar că în anumite aspecte rămăsese aceeaşi persoană. Oare fiecare om avea o trăsătură de caracter definitorie? Sau poate firea umană era ceva ce aveau oamenii din născare?

Înţelese atunci că ea considerase mereu comportamentul fermecător al lui Hawk ca fiind o parte firească a personalităţii sale. Putea cuceri pe oricine cu o glumiţă sau cu un zâmbet. Şi nu-şi putea aminti să fi existat vreo perioadă în care să nu-i fi tachinat pe alţii.

— O, Doamne, ce înseamnă expresia asta visătoare de pe chipul tău? vru să ştie Georgette.

Julianne clipi şi se dezmetici.

— Aa, scuze… căzusem pe gânduri.

— Eşti… *chiar,* eşti *altfel* în seara asta, zise Amy.

Georgette încuviinţă din cap.

— S-a întâmplat ceva între tine şi Hawk. Şi el te privea destul de insistent. Aproape că am avut senzaţia că voi doi comunicaţi fără cuvinte.

Julianne ridică din umeri.

— Îl cunosc dintotdeauna, aşa că purtarea lui nu e un mister pentru mine.

— Te cunoaştem prea bine ca să acceptăm explicaţia asta, zise Amy cu blândeţe. Tuni şi fulgeri în legătură cu el de săptămâni întregi şi în seara asta sunteţi dintr-odată în acord? Nu are nicio noimă.

— Presupun că amândoi am obosit să ne certăm tot timpul.

Georgette şi Amy se priviră cu subînţeles.

Julianne rămase tăcută. Cu puţin timp în urmă recunoscuse că Hawk o sărutase. Dar nu voia să le spună nimic despre evenimentele din după-amiaza aceea. Ceea ce se întâmplase între ei trebuia să rămână numai între ei doi. Şi chiar dacă ar fi fost tentată să dezvăluie ceva... tot nu ar fi ştiut cum să-i explice comportamentul. Sau sentimentele confuze pe care le avea pentru el. În plus, mai exista o altă parte din ea care nu voia să cerceteze prea îndeaproape ce se petrecuse între ei. Dar, cu siguranţă, îşi dorea să păstreze emoţiile acelea efervescente care clocotiseră în ea la amiază şi din nou în seara aceea.

— Ştii că poţi să ne spui orice, zise Amy. Pentru asta sunt prietenele tale.

Julianne îşi privi mâinile pe care le ţinea împreunate în poală şi decise să le spună doar atât cât să le satisfacă curiozitatea.

— Ne-am certat din nou de curând. După aceea m-a întrebat dacă putem fi din nou prieteni, în loc de duşmani. Ridică privirea şi adăugă: Şi am fost de acord.

— O, Julianne, doar nu te îndrăgosteşti iar de el, nu-i aşa? o întrebă Georgette.

— Noi doi am fost mereu prieteni. Şi nu s-ar fi ajuns niciodată la certuri, dacă nu ar fi devenit tutorele meu.

Încerca să-şi nege sentimentele, dar adevărul era că nu încetase niciodată să-l iubească.

Georgette clătină din cap.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare.

— Chiar trebuie să mă interogaţi aşa? întrebă ea enervată.

Amy îi aruncă o privire îngrijorată.

— Te-a rănit îngrozitor de tare. Nu am putea îndura să te vedem trecând iar prin suferinţa aceea.

— Mama zice că nu e genul de bărbat pe care să vrei să-l iei de bărbat, mărturisi Georgette. Şi fratele meu a fost

de acord.

Julianne îşi muşcă buza. Nu-i spusese niciodată nimic prietenei sale despre fratele ei odios. Iar acum se întreba dacă nu cumva greşise să ţină totul secret. Dar ce ar fi obţinut dacă-i spunea lui Georgette despre felul detestabil în care încercase s-o curteze fratele ei? Cu siguranţă, nu îi putea vorbi despre ostilitatea dintre Hawk şi Ramsey, pentru că, fără îndoială, Georgette i-ar fi luat apărarea fratelui ei.

— Nu eşti genul care să-ţi ţii gândurile şi sentimentele ascunse, spuse Amy. De obicei eu sunt cea care cântăreşte înainte fiecare cuvinţel… dar în seara asta ai fost neobişnuit de tăcută. Hawk ţi-a dat cumva vreun indiciu că se ataşează de tine?

„Şi da, şi nu”, se gândi ea, dar spuse doar:

— Este prietenul meu şi aşa a fost dintotdeauna.

— Dacă intenţia ta a fost să ne linişteşti, să ştii că n-ai reuşit deloc, zise Georgette. Un prieten adevărat te-ar păcăli în legătură cu sentimentele sale şi apoi te-ar numi sora lui?

Se îmbujoră imediat. Se ridică brusc şi spuse scurt:

— Trebuie să plec.

— Îmi pare rău, zise Georgette şi se ridică şi ea. Iartă-mă, te rog! Sunt doar îngrijorată că…

Dar Julianne ridică mâna şi o opri.

— Ştiu că aveţi intenţii bune, dar nu vreau să-mi descos iar sentimentele ca pe o rochie veche care nu îmi mai vine.

— Nu am vrea să vedem că suferi din nou, spuse Amy.

— Bine, dar asta nu este între mine şi voi două! protestă Julianne. Ci e între mine şi Hawk.

Prietenele ei icniră la unison, în timp ce ea se răsuci pe călcâie şi părăsi încăperea. Sentimentele înflăcărate i se citiseră pe chip, şi ele tot nu încetaseră să o bată la cap. Era ca şi când ar fi observat fericirea ei şi voiseră să o spargă ca pe un balon de săpun.

În timp ce urca scările spre sala de bal, îşi dădu seama însă că supărarea ei se datora faptului că prietenele ei îi retreziseră temeri mai vechi. Şi nu voise să dea piept cu ele în ziua aceea.

Ajunse în foaier şi îl surprinse pe Ramsey holbându-se la ea. Îşi feri privirea, îşi ridică fustele şi trecu în grabă pe lângă el.

Însă el o prinse din urmă.

— Aşteaptă o clipă, te rog, Lady Julianne!

— Nu vreau să aud nimic din ce ai de spus.

— Nici măcar o scuză?

Julianne nu avea încredere în el.

— Este un alt şiretlic…

— Poftim? întrebă el mirat, şi apoi sprâncenele lui de culoarea nisipului se apropiară într-o încruntătură.

Julianne îi întoarse spatele, în semn făţiş de dispreţ. Dar de îndată ce făcu primul pas în faţă, cuvintele lui o făcură să încremenească.

— Te-am văzut astăzi în parc.

Şocul o lovi ca o cascadă de gheaţă. Se răsuci imediat spre el.

— M-ai spionat?

Ramsey era vizibil deranjat de întrebarea ei.

— Cum m-ai putea acuza de aşa ceva?

— Mi-ai dat numeroase motive să nu am încredere în tine şi să nu te plac.

— Mă plimb mereu prin parc după-amiaza devreme. Îmi place că este pustiu. Singurătatea mă ajută să gândesc. Zâmbi amar. Dacă nu mă crezi, întreab-o pe sora mea.

— Nu mă interesează câtuşi de puţin obiceiurile tale şi nici viaţa mea nu este treaba ta, zise ea. Ai tot continuat să mă abordezi în ciuda dorinţelor mele şi ale tutorelui meu… dar asta va fi ultima oară când ai ocazia să o faci. Este ultima noastră conversaţie. Din momentul acesta, te voi ignora complet.

— Am văzut când te-a sărutat. Strânse pumnul şi şi-l lipi de piept, după care adăugă: Nici măcar nu-ţi pot descrie

în cuvinte cum m-am simţit.

Văzu nefericirea din ochii lui mari şi albaştri, aşa că îşi mută privirea.

— Dacă ai fi fost gentilom, atunci nu ai fi adus vorba despre asta.

— Deschide ochii, Lady Julianne! A reuşit să te convingă că eu sunt diavolul reîncarnat, dar îşi bazează opinia pe nişte evenimente care au avut loc acum mai bine de doisprezece ani.

Îşi aminti atunci că şi Lady Boswood îi spusese ceva asemănător referitor la trecutul fiului ei.

Julianne îşi umezi buzele precaută.

— Animozitatea este între voi doi. Eu nu am nimic de-a face cu asta.

— Înainte de a te încrede şi mai mult în el, poate ai vrea să te gândeşti ce fel de om s-ar agăţa astfel de trecut şi ar refuza să-mi strângă mâna, zise el.

— Şi tu aproape că ai refuzat să îi strângi mâna după partida de scrimă, şuieră ea. Aşa că să nu crezi că mă poţi păcăli cu una, cu două.

El îi întâlni privirea.

— Şi de ce crezi că am ezitat?

Julianne simţi fiori reci pe braţe.

— Ce-a putut să creeze o asemenea duşmănie între voi?

Ramsey clătină din cap.

— Detaliile nu mai contează acum. La momentul respectiv a avut toate motivele să fie furios... dar mi se pare absurd să-mi poarte pică mai mult de doisprezece ani.

— Niciun om nu-l urăşte pe altul fără să aibă un motiv.

Ramsey şovăi o clipă.

— Eu şi prietenii mei l-am păcălit. El era mult mai tânăr decât noi şi a căzut în capcana pe care i-am întins-o.

— E ceva ce nu-mi spui. Vreau să ştiu adevărul!

— Pentru asta va trebui să-l întrebi pe el. Şi ca să ştii, eu nu îl urăsc deloc. Detest doar faptul că stă între noi şi că

o face numai ca să se răzbune.

— Nu te cred, zise ea. Deformezi adevărul ca să pici într-o lumină mai bună.

— Tu m-ai întrebat ce s-a întâmplat. De ce nu l-ai întrebat pe el?

Julianne încremeni.

Ramsey încuviinţă din cap.

— L-ai întrebat şi a refuzat să-ţi spună, nu-i aşa?

Ştia foarte bine că tăcerea ei îi confirma bănuiala.

— Poate că nu eu sunt cel în care nu ar trebui să ai încredere.

Julianne se cutremură şi porni din nou spre sala de bal.

Uşile duble se deschiseră cu un scârţâit şi o mulţime zgomotoasă se îmbulzi afară. Sute de oameni ieşeau pe uşă şi se îndreptau spre scări. Julianne făcu un pas în spate şi se pomeni blocată lângă perete. Panica puse stăpânire pe ea.

Se lupta pentru fiecare gură mică de aer. Simţea că se sufocă. Hawk. Îl voia pe Hawk. Şi nimic altceva nu mai conta pe lume. Pentru că în seara aceea toată lumea o prevenise în legătură cu el, şi avea mare nevoie de reasigurarea lui.

Se împinse în faţă prin mulţime, orbeşte.

— Hawk!

Capitolul 17

Codul de conduită al unui crai: „Drumul spre bunele intenţii este pavat cu buchete de flori”.

Hawk stătea în sala de bal şi se uita în toate părţile, încercând să o găsească pe Julianne. Îi promisese că se va întoarce repede. Îşi spuse că probabil se întâmplase ceva ce o împiedicase, dar în acelaşi timp glasul raţiunii îl înfuria.

Îl manipulase încă o dată.

Se duse la masa de răcoritoare, îşi turnă o ceaşcă de punci şi o goli pe toată din două înghiţituri. Coniacul îi ardea gâtlejul. Lăsă jos ceaşca şi privi mulţimea înghesuindu-se pe uşă. Râsetele şi vocile vesele îi iritau nervii.

Dintr-odată se crea agitaţie în mulţime, şi glasul ei se ridică peste toate celelalte.

— Hawk! strigă ea.

Îşi croi drum prin mulţime, împingându-se printre oameni.

— Julianne?

Oamenii se uitau urât la el, însă nu-i păsa.

— Unde eşti, Hawk? Mulţimea se despărţi un pic: Hawk!

— Sunt aici, strigă el, împingându-se pe lângă ceilalţi invitaţi şi ignorându-le nemulţumirile.

Julianne reuşi să treacă în cele din urmă. Era albă ca varul. Îşi aruncă braţul în jurul umerilor ei, trăgând-o mai aproape, ca s-o protejeze.

— Lăsaţi-ne să trecem, zise el. Îi este rău.

Imediat răsună un cor de voci îngrijorate, dar în cele din urmă oamenii se dădură la o parte, lăsându-i să treacă. Inima îi bătea într-un ritm frenetic, în timp ce se lupta să o scoată din mulţime. Julianne tremura din toate încheieturile.

Găsi apoi un salon alăturat gol şi o conduse la o canapea. Apoi se aşeză lângă ea, cu braţul încă petrecut în jurul umerilor ei.

— Şşşt. Eşti bine acum.

— Uşile s-au deschis brusc. Am rămas blocată lângă perete, când a ieşit mulţimea.

Hawk îşi sprijini bărbia în părul ei.

— Probabil te-ai speriat foarte tare.

— Simţeam că nu mă mai pot ţine pe picioare, aşa că m-am împins prin mulţime. Dar am avut senzaţia că înotam împotriva curentului. Ştiu că am făcut o scenă, dar voiam

doar să ajung la tine.

„Şi eu voiam să ajung la tine!” se gândi el, însă alese să nu rostească vorbele cu voce tare.

— Ai avut un atac de panică, dar totul s-a terminat acum.

— Mai bine nu mai plecam deloc, şopti ea.

El îi dădu la o parte o şuviţă răzleaţă de pe obraz.

— Unde sunt prietenele tale?

— Le-am lăsat la toaletă doamnelor, zise ea, plină de amărăciune.

— Ai avut o neînţelegere cu ele?

Dar, în loc să-i răspundă, ea ridică uşor dintr-un umăr.

— Nu vrei să-mi spui?

Julianne îşi umezi buzele.

— Ştii cum e atunci când nişte persoane bine intenţionate îţi oferă sfaturi, dar se chinuie un pic prea mult să te influenţeze?

El se gândi la mama şi la surorile lui şi încuviinţă din cap.

— Nu mi-a plăcut că au tot continuat să mă bată la cap, zise ea. M-au enervat! Doar pentru că suntem prietene, asta nu le dă dreptul să scormonească prin viaţa mea.

— Eu n-o să-mi bag nasul în treburile tale personale. Dar sunt aici dacă vrei să discutăm, zise el.

— Nu. Acum mă preocupă ceva şi mai important, zise ea.

Hawk simţi cum i se zburlesc firele de păr pe ceafă.

— Unul dintre motivele pentru care am rămas blocată acolo a fost că iar m-a acostat Ramsey.

— Şi-o caută cu lumânarea, mârâi el printre dinţii încleştaţi.

— Tocmai dădeam să plec, când a zis că ne-a văzut azi în parc.

— Poftim? Inima începu să-i bată atât de tare, încât aproape îl asurzea cu totul.

Julianne îşi umezi buzele şi continuă:

— A pretins că se plimbă pe acolo în fiecare zi. A zis că pot s-o întreb pe sora lui, dacă nu îl cred, dar ştie foarte bine că nu o pot întreba aşa ceva fără să-i trezesc suspiciunea.

Hawk inspiră adânc.

— Şi ne-a văzut sărutându-ne?

— Da.

Îi dădu drumul imediat. Doamne, fusese un mare idiot!

— Ce ar putea să facă Ramsey? întrebă tremurând Julianne.

— Ar putea să-i scrie fratelui tău. Şi Tristan va fi absolut furios! Sunt tutorele tău, pentru numele lui Dumnezeu!

— Dar fratele meu nu ştie ce fel de om e Ramsey? Adică... nu cred că Tristan ar avea o părere prea bună despre un bărbat care s-a dus la el să ne pârască.

— Dacă Ramsey îi spune ceva, atunci fratele tău mă va întreba pe mine. Şi eu nu o să-l mint. Făcu o pauză scurtă, după care adăugă sumbru: Nu ar fi trebuit să te sărut!

— Şi nici eu nu ar fi trebuit să te las... dar suntem parteneri la năzbâtii de ani în şir, zise ea şi înclină uşor capul. A fost o evoluţie firească a lucrurilor.

În realitate, se lăsase condus de o dorinţă animalică. Dar nu putea recunoaşte asta.

— Chiar şi aşa, eu sunt tutorele tău şi a fost o greşeală din partea mea.

— A fost un sărut, Hawk. Am încălcat limita, dar nu am trecut peste ea. Făcu o scurtă pauză, după care adăugă: Dacă Tristan află ceva, îi vom arăta că ne căim şi îi vom explica că am făcut o greşeală.

— Tot sunt şanse mari ca fratele tău să-mi tragă un pumn în faţă.

— O să îi spun că nu are de ce să fie absurd! În plus, suspectez că şi el şi Tessa au făcut mai mult decât doar să vorbească, de fiecare dată când a fost s-o viziteze.

Hawk nu zise nimic ca să-i confirme bănuielile, deşi îşi amintea destul de bine de noaptea aceea când îi surprinsese pe Tristan şi pe Tessa singuri, într-o bibliotecă întunecată de la Ashdown House. Iar asta îi dădu o idee.

— O să-i spun fratelui tău că mi-am cerut mii de scuze. Probabil tot va încerca să mă omoare în bătaie, dar o să supravieţuiesc.

— Nu-ţi face griji! Tessa n-o să-l lase.

Hawk inspiră adânc şi zise:

— Îmi cer mii de scuze că te-am sărutat, dar nu şi pentru că ţi-am furat boneta. Gata, acum e oficial.

Julianne râse, dar expresia de pe chipul ei deveni brusc foarte serioasă.

— Ramsey a mai spus şi altceva care nu-mi dă pace.

Hawk simţi cum i se încordează toţi muşchii din corp.

— Ce a zis?

— A spus că tu continui să-i porţi pică pentru ceva ce s-a întâmplat acum doisprezece ani. Şi când l-am luat la întrebări, a recunoscut că el şi prietenii săi te-au păcălit.

L-ar fi omorât pe Ramsey dacă i-ar fi povestit despre petrecerea aceea sordidă.

— Şi ce altceva a mai spus?

— A zis că ar trebui să te întreb pe tine, dacă vreau să ştiu mai multe.

I se strânse stomacul. El îi ceruse sinceritate deplină şi totuşi el nu-i putea dezvălui ce se întâmplase atunci, cu mulţi ani în urmă.

Julianne îi cuprinse obrazul în palmă.

— În seara asta prietenele mele m-au bătut la cap să le spun ceva ce nu voiam, aşa că nu voi face la fel ca ele. Indiferent ce ţi s-a întâmplat atunci, trebuie să fi fost îngrozitor, altfel nu l-ai fi urât. Ştiu că incidentul acela a lăsat în urmă cicatrice adânci… dar trecutul e trecut. Şi orice s-ar fi întâmplat nu schimbă cu nimic ce însemni tu pentru mine.

El îi acoperi mâna cu a lui. Nu existau cuvinte prin care să poată descrie ce simţea în clipa aceea. Julianne

avea încredere necondiţionată în el.

— Ramsey m-a manipulat, într-adevăr, dar eu şi numai eu sunt vinovat pentru faptele mele, zise el.

— Ai făcut o greşeală când erai foarte tânăr, zise ea. Cred că a sosit momentul să te ierţi pentru asta.

Cum ar fi putut face asta? Chiar dacă Ramsey şi prietenii săi îl păcăliseră, fusese alegerea lui să rămână. Ar fi putut pleca în orice clipă. În schimb, le permisese să-l preseze din cauza mândriei sale blestemate. Nu-i plăcea deloc să se gândească la noaptea aceea. Consecinţele fuseseră absolut îngrozitoare. Propriul tată îl condamnase pentru greşeala aceea, după care plătise o afurisită de avere ca să-i salveze pielea.

— Hawk, şopti ea. Înţeleg că încă te mai bântuie întâmplările acelea, dar nu poţi lăsa trecutul să-ţi umbrească viaţa pentru totdeauna.

— Nu pot repara răul pe care l-am făcut, zise el cu glasul răguşit.

— Nu. Dar poţi avea grijă să nu se mai întâmple nimic rău… mai ales ţie. Băiatul care a comis greşeala aceea este un bărbat în toată firea acum. Un om bun!

El pufni autodispreţuitor.

— Fratele meu te-a rugat să fii tutorele meu pentru că şi el crede că eşti un om bun, zise Julianne. Şi chiar eşti!

El îi întâlni privirea şi zise rece:

— Îmi merit pe deplin reputaţia pe care o am.

— Şi reputaţia aceea e de domeniul trecutului, zise ea. Te-am îndreptat eu.

Încă mai era într-o stare de spirit întunecată. Dar reuşi totuşi să-l facă să zâmbească un pic. O ajută să se ridice.

— Cred că ar fi mai bine să mergem jos şi s-o găsim pe mătuşa.

Ea îl strânse de braţ.

— Abia aştept să mă întorc la Gatewick Park pentru botez, ca să le pot spune mamei şi surorilor tale că te-am adus pe căi mai bune. O să fie absolut încântate.

Însă Hawk nu voia să se gândească la evenimentul

acela. Pentru că ştia foarte bine că la finalul lui va trebui să o lase să plece. Definitiv.

*

Se simţi un pic stingherit şi foarte vinovat în clipa în care aşeză cele două bucheţele de flori pe scaunul de lângă el şi porni spre conacul mătuşii sale.

Stătuse departe trei zile, pretinzând că era ocupat cu probleme în Parlament şi alte chestiuni legate de administrarea moşiei. În realitate, avusese nevoie de timp ca să se gândească la Julianne şi la prietenia pe care o reînnodaseră.

Ea îi vorbise despre o limită invizibilă şi tratase sărutul lor ca pe nimic mai mult decât o altă glumă. Iar atunci ispita renăscuse în el, mai puternică ca niciodată. Îşi spusese că flirturile şi sărutările furate erau nişte lucruri destul de inofensive.

Dar în ziua aceea în parc îl fermecase cu totul. Se întorseseră o vreme la vechile lor obiceiuri, de a se tachina şi de a se împunge unul pe altul. Şi fusese atât de uşurat în clipa în care refuzase cererea în căsătorie a lui Beaufort, încât nici măcar nu stătuse să se gândească la implicaţii. Nu se gândise la nimic altceva, în afara acelui moment. Iar în clipa în care o sărutase, două cuvinte simple îi răsunaseră în minte iar şi iar: „A mea, a mea, a mea!”

O dorea extrem de mult. Atât ca prietenă, cât şi ca amantă. Şi nu era niciodată departe de gândurile sau de visele sale erotice. Înţelese atunci că îl fermecase cu adevărat, iar asta îl speria de moarte.

Julianne nu înţelegea asta, dar el ştia foarte bine că un simplu sărut putea aprinde un foc care se putea transforma într-un incendiu mistuitor. Nu-şi mai putea asuma şi alte riscuri cu ea, pentru că nu avea încredere în el însuşi. Iar dacă mai făcea o greşeală, asta l-ar fi putut costa cel mai vechi prieten al său. În plus, ar fi creat o ruptură ireparabilă între familiile lor.

Îşi căpătase judecata sănătoasă în ziua ce urmase nopţii în care avuseseră discuţia aceea în salonul gol de lângă sala de bal. Îi spusese să se ierte pe sine şi că era un om bun. Dar el ştia că nu era aşa.

„Bărbaţii ca tine nu se schimbă niciodată”.

Tatăl lui fusese de părere că moştenise sângele rău de la răposatul şi desfrânatul său unchi. Hawk ştia că nu era o trăsătură de caracter înnăscută, ci mai degrabă o singură decizie greşită. O greşeală stupidă făcută în tinereţe.

Şi va plăti o viaţă plină de regrete pentru păcatul său. Dar nu putea adăuga pe lista păcatelor sale şi faptul de a se căsători cu o femeie sub intenţii false.

Dacă ar fi fost un altfel de om, probabil ar fi lăsat trecutul în urmă şi s-ar fi considerat foarte norocos. Majoritatea bărbaţilor şi-ar fi continuat vieţile, fără să fie chinuiţi de mustrări de conştiinţă.

De-a lungul anilor, petrecuse multe nopţi lungi de nesomn, gândindu-se şi îngrijorându-se pentru că nu avusese niciun control asupra situaţiei. Nu ştia nimic. Nu avusese niciun contact. Pentru că semnase înţelegerea aceea blestemată cu peste doisprezece ani în urmă. Făcuse un târg cu diavolul. Viaţa lui la schimb pentru a păstra distanţa şi tăcerea.

Apăru atunci în raza lui vizuală piaţa în care se afla conacul mătuşii sale. În ziua aceea intenţiona să o trateze pe Julianne ca pe pupila lui şi să nu flirteze deloc cu ea. Trebuia să se distanţeze de ea înainte să facă vreo prostie – înainte să mai facă *încă* o tâmpenie.

Ghidă cabrioleta spre conac, dar găsi acolo un şir lung de trăsuri. La naiba! Hester avea invitaţi. Găsi în cele din urmă un loc unde să-şi parcheze trăsurica, după care sări jos şi luă cele două buchete. Câteva minute mai târziu, intră în salonul mătuşii şi se trezi în faţa unei veritabile mulţimi de oameni. Spre surprinderea lui, Lady Georgette şi domnişoara Hardwick îi aruncau zâmbete strălucitoare. De obicei Georgette îl trata cu dispreţ, iar Amy se purta ca şi

când ar fi fost însuşi diavolul. Şi în ziua aceea se alăturase grupului şi Sally Shepherd, care flutura din gene spre el.

Hawk o ignoră pe Sally şi oferi cele două buchete mătuşii sale şi lui Julianne. Se înroşi la faţă, când doamnele făcură mare tam-tam pe tema asta. Iar la scurt timp după aceea apăru o servitoare cu alte două buchete.

Cel puţin nu era singurul bărbat prezent. Veniseră în vizită şi Peckham şi alţi trei tineri. Portfrey, Benton şi Caruthers înfulecau prăjituri, în timp ce câinii stăteau la picioarele lor, schelălăind pofticioşi.

Julianne îi aduse lui Hawk o ceaşcă de ceai şi o felie de tort. Inspiră adânc, când li se atinseră din greşeală degetele. Şi apoi se blestemă fiindcă se lăsa astfel afectat de o simplă atingere scurtă.

Câinii, care îşi pierduseră de mult speranţa de a mai primi ceva firimituri de la tineri, îi abandonară numaidecât şi se grăbiră spre el. Hawk se gândi că era o modalitate bună de a-şi ţine mintea ocupată cu altceva, aşa că le întinse nişte bucăţele de prăjitură şi cei doi câini începură să latre cu ardoare.

— Marc, nu îi mai tachina, zise Hester. Fac o larmă îngrozitoare.

Hawk îşi termină prăjitura, după care aşeză pe podea farfuria cu resturi.

Sally Shepherd flutură din nou din gene spre el şi zise:

— E mare păcat că ai ratat seara trecută evenimentul muzical al lui Lady Durmont.

— Lasă-mă să ghicesc, zise el. Henrietta a învăţat în sfârşit să cânte corect…

Sally chicoti imediat ca o pasăre cântătoare.

— O, nu. Unul dintre câinii de vânătoare a scăpat din lesă, a fugit înăuntru şi a început să latre.

— Am râs aşa de tare, că încă mă mai doare stomacul, zise Caruthers.

— A fost absolut îngrozitor, spuse Julianne. Aproape că mi-a părut rău pentru Henrietta.

— Elizabeth a făcut o criză de nervi, completă

Georgette. Şi când a început să ţipe, logodnicul ei i-a spus să închidă pliscul imediat.

— Doamna Bancroft a leşinat şi a trebuit să fie trezită cu săruri, spuse Portfrey.

— Dar Hester a salvat situaţia, aproape de una singură, afirmă Julianne, destul de mândră.

Hawk se uită la mătuşa lui cu sprâncenele ridicate întrebător.

— Da, i-am tras una peste fund câinelui cu evantaiul meu, clarifică Hester. După care domnul Peckham l-a izgonit afară.

Hawk îi zâmbi mătuşii sale, însă nu spuse nimic. În ultimele trei zile îi fusese mai dificil decât îşi imaginase să păstreze distanţa faţă de Julianne. Dar asta nu făcuse altceva decât să-i întărească şi mai mult hotărârea. Pentru că în viitorul apropiat va renunţa la ea definitiv. Acela era cel mai bun moment să se retragă treptat, până când nu va mai fi petrecut fiecare după-amiază şi seară împreună cu ea.

Intră un majordom, care anunţă sosirea lui Beaufort. În încăpere se aşternu o tăcere ciudată, când tânărul păşi înăuntru, aducând un buchet de flori. Se duse direct la Julianne şi-i oferi florile.

— Prieteni? întrebă el.

— Prieteni! zise Julianne şi zâmbi.

Beaufort luă apoi loc lângă ceilalţi tineri şi îl privi pe Hawk plin de respect. Beaufort îşi înghiţise mândria şi alesese să facă ceea ce trebuia. Era tânăr şi destul de îngâmfat, însă era mai mult decât evident că tatăl său îi insuflase principii sănătoase.

Servitoarea chinuită apăru din nou, aducând o vază. Benton o urmări cu privirea, după care se întoarse spre Julianne.

— După ziua asta o să ai în casă o adevărată grădină de flori.

— Sunt foarte norocoasă să am atât de mulţi prieteni atenţi, zise ea. Florile îmi amintesc de grădina mea de

acasă. Fratele meu a vrut să păstreze arhitectura peisagistică. Nu este foarte elegantă, dar trebuie să mărturisesc că iubesc grădina... şi mai ales trandafirii mamei, care înfloresc vara.

Conversaţia se mută apoi spre numeroasele petreceri şi serate, care aveau loc săptămâna aceea.

— La ce eveniment vei participa în seara aceasta, Lady Julianne? o întrebă Caruthers.

— Avem de gând să mergem la operă, răspunse Hester. Eşti mai mult decât bine-venit să te alături grupului nostru. Domnul Peckham a fost deja de acord să ne însoţească şi el.

În câteva minute, toţi prietenii lui Julianne se hotărâră să participe. Ea îşi mută întrebătoare privirea spre Hawk, care inspiră adânc şi zise:

— Eu am alte planuri pentru diseară.

Intenţiona să se ducă la teatru şi să-i facă o propunere indecentă unei actriţe disponibile. Cu puţin noroc, în noaptea aceea va avea o amantă cu care să îşi împartă patul din cuibuşorul său de nebunii şi îşi va alina şi dorinţa chinuitoare pentru Julianne. Avea de gând să se întoarcă treptat la vechea lui viaţă.

Lui Julianne îi dispăru zâmbetul. Se ridică, luă ceşcuţa de ceai şi se îndreptă spre tava de pe masa alăturată.

— Mai doreşte cineva ceai?

Hawk se simţea ca naiba. Julianne se aşteptase să meargă şi el. Dar se hotărâse deja. Şi acela era cel mai bun lucru pe care-l putea face. Însă acum decizia aceea nu prea îi mai convenea.

Tocmai se hotărâse să plece, când majordomul anunţă sosirea lui Charles Osgood.

Osgood intră şi lăsă o dâră de fum în urma lui. Doamnele îşi scoaseră imediat evantaiele şi începură să-şi facă vânt. Cu toate acestea, poetul netalentat era la fel distrat ca întotdeauna. Se duse şi se aşeză lângă prietenii săi.

— O, Doamne, Osgood! exclamă atunci Beaufort. A

încercat cineva să-ţi dea foc?

— Nu, dar am fost reţinut la o ardere de carte în Piccadilly.

Hawk se întrebă sincer cum de reuşise Osgood să ajungă nevătămat până la vârsta aceea.

Domnul Peckham îşi îndreptă imediat privirea spre tânăr.

— O ardere de carte? Dar acesta e un adevărat sacrilegiu!

— Mă rog, în realitate a fost o ardere de broşură.

Julianne icni.

Hester o prinse de mână.

— Este într-adevăr o relatare absolut şocantă, dar poate că s-a comis vreo eroare.

Caruthers se strâmbă.

— Probabil proprietarul ardea vreun teanc de cărţi vechi mâncate de molii, Osgood.

— Nu, nu, răspunse tânărul, ferm. Ardea *Secretele seducţiei.*

Hawk se uită la mătuşa lui şi suspiciunea prinse rădăcini şi mai mari în fiinţa sa. Se gândi că ar fi fost ceva absolut firesc ca mătuşa lui să scrie o broşură cu sfaturi ridicole pentru tinerele doamne.

— Ce ştii despre broşura aceasta? o întrebă.

— Ei bine, toate doamnele s-au întâlnit de curând pentru a discuta problema, răspunse ea.

Hawk miji ochii.

— Am auzit că s-a semnat o petiţie pentru interzicerea ei.

— Nu a funcţionat, interveni Osgood. A, Lady Georgette, a fost şi fratele dumitale la ardere.

— Poftim?! strigă Georgette.

Amy flutură imediat evantaiul în faţa chipului prietenei ei.

— Nu te alarma, sunt sigură că fratele tău a fost doar curios să vadă ce se întâmpla.

— Nu, nu! zise Osgood, la fel de serios. Striga ceva

cum că e un gunoi. Dar apoi au venit alţi oameni, care au adus găleţi de apă, ca să stingă focul. Un vânzător de la librărie a ieşit apoi cu o oală de noapte şi a…

— Sunt şi doamne prezente, Osgood, îl atenţionă Hawk.

— O, îmi cer scuze, doamnelor, zise el, oarecum stânjenit. S-a produs un fum îngrozitor.

Julianne încă o mai strângea de mână pe Hester.

— Şi au ars multe broşuri, domnule Osgood?

— Nu atâtea pe câte ar fi vrut, răspunse el. Dar toată agitaţia aceea a scos mulţi oameni în stradă. Şi proprietarul magazinului a jurat că editorul avea de gând să mai tipărească şi altele. Ba chiar părea destul de mulţumit în privinţa asta. Osgood scotoci în buzunarul interior al jachetei sale. Am reuşit să salvez unul. Este doar puţin ars pe la margini.

— Ei bine, asta e o veste foarte bună, spuse Hester. Şi chiar cred că domnul Osgood merită felicitările noastre pentru că a salvat un exemplar.

Hawk îi aruncă o privire aspră mătuşii sale.

— Nu prea cred că o publicaţie scandaloasă ca aceasta merită salvată.

Julianne se uită urât la el.

— Nicio carte nu merită arsă!

— Osgood, bagă broşura aia înapoi în buzunar, zise Hawk. După care i se adresă mătuşii sale: Broşura este de-a dreptul scandaloasă. Julianne nu are voie să o citească.

Georgette scoase un sunet gâtuit. Amy îi trase imediat un cot.

Domnul Peckham se uită la Hawk şi spuse:

— Fără supărare, Hawkfield, dar de unde ştii că broşura e scandaloasă, dacă nu ai citit-o?

— Am auzit destule, încât să cred că este obscenă. Probabil editorul speră să obţină o mică avere de pe urma ei. Titlul este menit să inducă în eroare. Oamenii o vor cumpăra aşteptându-se la cu totul altceva. Eu, unul, nu mi-aş arunca banii pe mizeria aia.

Julianne miji ochii.

— Sau poate că ţi-e frică de ce ai putea citi în ea.

Era mai mult decât evident că avea chef să facă pe grozava în ziua aceea.

— Julianne, ştiu cât de importante sunt pentru tine romanele şi revistele pentru femei, dar crede-mă când îţi spun că asta nu e artă, zise el. E o mizerie.

Hawk îşi mută privirea spre ceilalţi invitaţi, dar îl surprinse pe Caruthers citind peste umărul lui Osgood.

— Ha! Autoarea a eşuat lamentabil!

— Ce vrei să spui? întrebă Beaufort.

— Zice că are încredere în cititoarele ei să aibă grijă ca broşura să nu cadă în mâinile domnilor, zise Caruthers şi rânji. Ha-ha-ha! Prea târziu!

Ceilalţi tineri izbucniră în râs şi o trecură apoi de la unul la altul.

— Cred că o să-mi cumpăr şi eu un exemplar, numai ca să mă amuz, zise Beaufort.

— O să cumpăr şi eu un exemplar, zise atunci Hester.

Hawk miji ochii.

— Pari să ştii destul de multe despre broşura asta, mătuşă. Ştii cumva şi cine e autoarea?

— E anonimă, răspunse ea.

Hawk ştia că nu o putea acuza pe mătuşa lui de faţă cu toţi ceilalţi. Dumnezeu îi era martor că nu voia ca toată lumea să ştie că ea o scrisese.

— Nu vreau ca Julianne să citească broşura, zise el pe un ton aspru.

— Citeşte-o înainte de a emite orice judecăţi, zise Hester. Şi putem să mai discutăm despre asta, după ce termini lectura.

— O s-o citesc, dacă insişti, mătuşă. Dar nu mă aştept să găsesc nimic valoros în ea.

După ce plecară toţi invitaţii, Julianne se plimba agitată prin salon.

— Hester, şi-au bătut joc de broşură. Şi au ars-o!

— Da, dar toată atenţia asta cu siguranţă va atrage şi

mai mulţi cititori. Broşura a făcut senzaţie. Şi tot scandalul creat aduce oamenii la librării ca să o cumpere.

Julianne se opri brusc.

— Iartă-mă că spun asta, dar am vrut să-i dau una în cap nepotului tău cu exemplarul ăla ars.

— Stai să vedem ce are de zis după ce o citeşte, spuse Hester.

— Şi-a format deja o părere proastă şi n-a citit nici măcar un singur cuvânt, zise ea.

Lui Hester îi zvâcniră buzele.

— Adevărul e că mi s-a părut absolut amuzant când a insistat să nu o citeşti.

— Ei bine, măcar identitatea mea este protejată. Doamne, Dumnezeule, nu-mi vine să cred că toată lumea vorbeşte despre asta, zise ea.

— Bravo, copilă! zise Hester. Ai stârnit controverse şi acum vom sta deoparte şi vom observa reacţiile. Mai mult ca sigur unele opinii te vor deranja, dar ţine minte că nu trebuie să te dai de gol fără să vrei. Ştiu că e foarte dificil, dar trebuie să vorbeşti cât mai puţin cu putinţă despre acest subiect.

— Eu, una, sunt deosebit de curioasă să aud părerile femeilor singure, zise Julianne. Sunt sigură că se va discuta foarte mult despre asta în sălile de toaletă ale doamnelor.

Hester bătu cu degetul pe lornion, gânditoare.

— M-am mirat că nepotul meu nu a insistat să ne însoţească diseară la operă.

— Urăşte opera, zise Julianne.

— Poate… dar a fost destul de distant în ultima vreme.

— A fost ocupat cu probleme din parlament şi de la moşie, spuse ea.

Dar adânc în sufletul ei, teama pusese stăpânire pe ea în ultimele trei zile. Îl lăsase să-şi facă loc înapoi în inima ei şi, după discuţia pe care o avuseseră despre trecutul lui, crezuse că se apropiaseră cumva şi mai mult.

— Hester? întrebă ea cu vocea tremurătoare.

— Da, draga mea?

— De ce domnii... Lasă, nu mai contează. Ştiu deja răspunsul la întrebarea asta.

— La ce, draga mea?

Julianne oftă.

— Nu-i aşa de important.

Doar că îşi nesocotise propriile sfaturi în noaptea balului lui Lady Garnett. Hawk se simţise în largul lui cu ea, cât timp ţinuse totul la nivel de glume uşoare şi discuţii superficiale. Dar pusese distanţă între ei, de îndată ce deschisese subiectul foarte serios despre trecutul lui.

Nu se schimbase nimic. Îi plăcea în continuare să o tachineze, dar nu avea nici cea mai mică intenţie de a se căsători cu ea. Ba mai rău de-atât, chiar începuse să renunţe la îndatoririle aferente rolului său de tutore al ei. Dar de ce? Fusese foarte insistent până în noaptea aceea.

Oare se îndepărtase pentru că simţise că se gândea la căsătorie? Inima începu să-i bată tare când îşi aminti ce scrisese în broşură.

Cu toate acestea, probabil aţi observat deja că majoritatea dintre ei nu se grăbesc deloc să renunţe la burlăcie. De fapt, la drept vorbind, sunt foarte hotărâţi să rămână singuri cât mai mult posibil. De ce?

Pentru că nu doresc să renunţe la băutură, jocuri de noroc şi curvăsărie.

O suspiciune îngrozitoare îi încolţi în minte. Oare îşi luase o amantă?

— Eşti palidă, Julianne.

— Cred că ar trebui să mă odihnesc. A fost o după-amiază foarte obositoare.

Nu voia să-i spună nimic lui Hester, pentru că Hawk era nepotul ei. Şi-n plus, nu avea nicio dovadă concretă. Dar îi cunoştea reputaţia...

Se îndrăgostise încă o dată de el, ca o proastă nesăbuită. Îşi permisese să spere, pentru că o sărutase din

nou. Totuşi, îi dăduse foarte clar de înţeles că nu avea niciun fel de sentimente romantice pentru ea, încă de când îi ceruse să reînnoade prietenia – exact la fel cum făcuse ea cu cei cinci tineri admiratori ai ei. Şi la fel ca Beaufort, ea sperase totuşi la ceva mai mult.

Îl alergase prin parc, îl sărutase şi flirtase cu el. Iar el luase de bun ceea ce ea îi oferise de bunăvoie. Însă în noaptea aceea la bal diminuase importanţa sărutului lor, tocmai pentru că se temuse să nu se sperie şi să se retragă.

Şi apoi îşi aminti ce îi spusese în ziua aceea în parc. „Ar fi nevoie de mult mai mult decât un sărut ca să aline durerea care mă chinuie”.

I se făcu inima cât un purice. Îşi găsise o amantă.

Ba nu! Trăgea concluzii pripite când nu avea de fapt nicio dovadă, îl învinovăţise că se îndepărtase de ea, dar adevărul era că Hawk era conte şi avea multe responsabilităţi aferente.

Doar că avea responsabilităţi şi faţă de ea. Şi pe acelea le neglijase. Nu se putea ascunde decât un singur motiv în spatele dezinteresului lui brusc de a o însoţi la evenimentele nocturne.

Îşi găsise o femeie uşuratică să-i încălzească patul.

Ajunse în camera ei şi trânti uşa. Nu va aştepta ca el să se hotărască când să o viziteze. A doua zi dimineaţă la prima oră, îi va trimite o misivă scurtă în care îi va solicita prezenţa de urgenţă în salonul lui Hester. Va avea parte de şocul vieţii lui! Dar nu avea de gând să dea înapoi.

*

În noaptea aceea, Hawk stătea ursuz la locul său obişnuit de la clubul lui, cu un pahar de coniac în mână. Se dusese la teatru, după cum intenţionase, dar nici măcar nu mai ajunsese la cabinele actriţelor. Când pornise în jos pe scări, îl salutaseră două dintre prietenele mamei sale. Doamnele îşi exprimaseră dorinţa de a o vizita pe Lady

Julianne şi îl întrebaseră dacă le putea însoţi el până la loja lui

Lady Rutledge. Aşa că se văzuse nevoit să recunoască că mătuşa lui şi Julianne nu erau acolo. Iar doamnele îi aruncaseră priviri nedumerite şi bănuitoare.

Şi acum iată-l acolo, stând singur şi întrebându-se câţi crai nu se luptau în momentul acela pentru atenţia lui Julianne la operă. Fără îndoială, se holbau la sânii ei. Ar fi trebuit să se ducă acolo imediat şi să se asigure că nu se băga în belele. Dar petrecuse deja mult prea mult timp cu ea. Se obişnuise prea mult să o aibă în preajmă.

Chelnerul îi mai aduse un pahar de coniac. Hawk se uită în jos la paharul gol din mâna sa. Nici nu-şi dăduse seama când îl golise. La naiba! Avusese dreptate într-o privinţă: să o păzească pe Julianne îl înnebunea încetul cu încetul.

Luă o înghiţitură mare de coniac, blestemându-se că acceptase să fie tutorele ei. I se băgase cumva pe sub piele. Iar faptul că stătuse departe de ea în ultimele trei zile nu-l ajutase câtuşi de puţin. Se gândea încontinuu la ea. Iar apoi îi invada până şi visele, ce să mai? Cu o noapte înainte o visase stând goală în faţa lui şi făcând un semn de negare din deget. Se trezise numaidecât – doar că frustrat şi cu o erecţie de zile mari.

Se va îmbăta bine şi poate aşa nu o va mai visa şi-n noaptea aceea. Poate că aşa nu şi-o va mai închipui zăcând goală sub el. Poate va uita sărutul lor pasional. Poate că va uita cât de dulce îi spusese că trecutul său nu conta.

Nu. Era mult prea nevinovată. Mai luă o înghiţitură mare şi se şterse la gură. Era prea frumoasă. Bău şi mai mult. Prea inteligentă, îşi goli paharul şi îi făcu semn chelnerului să-i mai aducă unul.

Se simţea deja un pic ameţit, dar nici că-i mai păsa. Intenţiona să se îmbete criţă, ca să o poată uita. Să uite vocea ei răguşită. Să uite de chipul ei luminos şi de ochii ei albaştri strălucitori. Să uite gustul limbii ei.

Chelnerul îi aduse paharul de coniac cerut. Dar îl

împinse deoparte, pentru că nici măcar coniacul nu mai funcţiona în clipa aceea. Nimic nu mai mergea. Era complet înnebunit de dorinţa pe care o simţea pentru ea. Şi nu o putea avea. Nu o putea avea niciodată.

O dorea.

Dar de ce nu o putea avea? Pentru că era un om rău. Pentru că bărbaţii că el nu se schimbau niciodată. Pentru că Julianne merita ceva mai bun.

Îşi simţea deja capul greu, dar hotărî pe loc că gândea mult mai limpede decât de obicei. O voia pe Julianne şi o va avea. Dar va trebui să se însoare cu ea. Sau poate că ea nu îşi dorea să se mărite cu el…

Atunci o va răpi şi o va duce în Scoţia. Unul dintre străbunii săi procedase la fel cu stră-stră-stră-stră-străbunica lui.

„Bunicuţa!” se gândi el. Era numai vina ei. Pentru că se hotărâse să sufere din nou de palpitaţii. Mama lui sperioasă şi surorile lui smerite se duseseră fuguţa la Bath. Şi-l lăsaseră pe el şi pe Hester, mătuşa lui ţicnită, să aibă grijă de Julianne. Era clar că toată familia lui îşi pierduse minţile.

Pufni şi ridică paharul. Dar o umbră îl acoperi imediat. Ridică privirea şi-l văzu pe Montague, cumnatul său pe care îl simpatiza cel mai puţin, uitându-se urât la el. Hawk trânti paharul înapoi pe masă, împroşcând peste tot cu coniac.

— Mă gândeam eu că o să te găsesc beat mort şi neglijându-ţi îndatoririle de tutore, zise Montague.

— Ţi-am spus cumva în ultima perioadă cât de mult regret că te-am lăsat să te căsătoreşti cu sora mea?

— Eşti o ruşine, zise Montague. Totul ţi-a fost servit pe o tavă de argint. Dar i-ai râs în nas tatălui tău. I-ai frânt inima mamei tale mutându-te de acasă. Şi apoi ţi-ai pus în gând să devii regele crailor.

— Începi să mă plictiseşti, Montague.

— Nu am zis nici jumătate din ce am de spus. Ţi-ai neglijat responsabilităţile faţă de fratele tău. El îşi face de cap pe continent, şi tu îl sponsorizezi. Nu-ţi pasă deloc de

familia ta. Am crezut că poate îţi vei onora măcar responsabilităţile faţă de Lady Julianne. Ar trebui să-ţi fie ruşine.

— Uită-te în oglindă, Montague, zise el. Te porţi mizerabil cu sora mea.

— Este soţia mea, aşa că asta nu e treaba ta.

— Crezi că nu ştiu despre amanta ta?

Montague pufni dispreţuitor.

Hawk se ridică în picioare.

— Scapă de ea imediat! Pentru că, dacă n-o faci, o să te bat de nu o să mai ştii de tine!

După ce îl ameninţă astfel, părăsi încăperea cu un mers destul de nesigur. Îşi luă mantaua, dar îşi scăpă pe jos pălăria. Reuşi în cele din urmă să şi-o îndese pe cap şi, într-un fel sau altul, izbuti să-şi urce corpul demn de milă în trăsură. Când vizitiul îl întrebă de adresă, primul lucru care-i veni în minte fu să se ducă la operă. Dar era beat. Aşa că îi spuse să-l ducă la conacul mătuşii sale.

Henderson păru destul de alarmant, când Hawk insistă să o aştepte pe mătuşa sa în salonul egiptean. Odată ajuns acolo, refuză oferta lui Henderson de a-i aduce o cafea tare şi hotărî să se facă comod pe canapea. Picioarele îi atârnau peste braţul de catifea, dar ştia că avea nevoie să doarmă un pic ca să scape de efectele coniacului. Adormi repede şi o visă pe Julianne arzând broşuri.

*

Lui Julianne aproape că îi ieşiră ochii din orbite, când îl văzu pe Hawk tolănit pe canapea. În mod evident, nu se dusese să-şi caute o amantă.

Hester îşi puse mâinile în şoldurile ei late.

— Ce, Doamne, iartă-mă, a fost în capul lui?

Henderson îşi drese glasul în spatele lor.

— Cred că este beat, milady.

Julianne se duse în grabă la Hawk şi îl scutură de

umăr. Dar el doar murmură ceva neinteligibil. Se aplecă peste el şi strâmbă din nas, când simţi că duhnea a coniac.

— Nu le arde, murmură el.

Julianne se îndreptă şi se uită la Hester.

— Să încercăm să-l urcăm în trăsură?

— Nu am reuşi să-l cărăm nici măcar până jos, răspunse Hester, după care îl trimise pe Henderson să aducă o pătură şi o pernă.

Câteva minute mai târziu, Julianne reuşi să-i strecoare perna sub cap. Hawk bălmăji din nou în somn. Îl acoperi cu pătura.

— Urăsc să-l las aici aşa…

— O să supravieţuiască, zise Hester. Hai, vino, acum! E târziu şi suntem amândouă obosite.

În timp ce urcau scările, Julianne se întoarse spre Hester.

— Nu l-am mai văzut niciodată beat.

— E supărat, zise Hester.

— De unde ştii?

— Îl cunosc bine pe nepotul meu.

Tocmai ajunseseră pe palierul de la etaj. Hester mormăi nemulţumită, când făcu următorul pas.

— Ah! Am îmbătrânit!

— Eşti doar obosită, zise Julianne, după care încetini pasul, ca să meargă în ritm cu Hester. Iar când ajunseră în faţa dormitorului ei, se întoarse spre Hester, îngrijorată: Ce e în neregulă cu Hawk?

Hester zâmbi şi răspunse scurt:

— Tu.

Răspunsul acela o sperie pe Julianne. Şi-ar fi dorit să o roage să-i explice la ce se referise, doar că Hester traversă coridorul, intră în camera ei şi închise uşa.

Câteva minute mai târziu, Betty o ajută pe Julianne să se dezbrace şi să-şi pună o cămaşă de noapte. Se cuibări sub pătură, însă nu putea dormi. Nu-şi putea scoate din minte ce spusese Hester şi asta o făcea să-şi facă griji pentru Hawk. Dacă, aşa beat cum era, se ridica în picioare

şi se lovea de una dintre măsuţele din salon? Era posibil să se împiedice de ceva în întuneric.

Rămase în patul ei, gândindu-se la zeci de motive să se ducă să vadă ce făcea. În cele din urmă, hotărî să dea ascultare vocii ei interioare şi să se ducă. Îşi găsi halatul şi se îmbrăcă cu el. După aceea luă o lumânare şi se furişă la parter. Când deschise uşa salonului, descoperi că stătea cam în aceeaşi poziţie în care-l lăsase. Ştia că ar fi trebuit să plece şi să-l lase să doarmă. Dar aşeză lumânarea pe o măsuţă şi se duse la el. Îi scoase încălţările şi le aşeză lângă canapea. Apoi se duse în partea cealaltă şi îi dădu părul pe spate.

El o prinse de mână. Încremeni imediat, gândindu-se că îl trezise. Iar când încercă să-şi elibereze mâna, el o smuci şi-i aşeză palma pe pieptul lui.

— Hawk, şopti ea. Trezeşte-te!

El deschise ochii.

— Sunt încă beat.

— Da, şi trebuie să te duci acasă să dormi.

— Nu am o casă. Stau cu chirie.

— Ştiu, dar o să te doară gâtul dacă dormi pe canapea.

— Nu pot să merg până la trăsură, zise el. Sunt beat.

Julianne se aşeză lângă el.

— De ce te-ai îmbătat?

— Nu ştiu.

Ea îi cuprinse obrazul cu palma.

— Hawk… ce s-a întâmplat?

— Sunt beat.

Julianne scoase un hohot scurt.

— Şi ce mai e în afară de asta?

— Sunt rău.

— Ba nu, nu eşti, zise ea.

— Bărbaţii ca mine nu se schimbă niciodată.

Julianne se încruntă.

— Asta e ridicol.

— Aşa a spus tata.

Ea inspiră adânc. De ce i-ar fi spus tatăl său ceva atât de dur?

— Nu-mi pasă de familia mea.

— Asta nu-i adevărat, protestă ea.

— Aşa a zis Montague.

— Când a zis asta?

— În seara asta, la club. M-am îmbătat.

Julianne îl sărută pe obraz.

— Ar trebui să te las să dormi.

— Nu mă părăsi!

— Bine, mai rămân până când adormi la loc.

— Nu mai adorm niciodată, zise el.

— Mâine n-o să-ţi mai aminteşte asta.

— Nu te merit.

Ea se încruntă din nou.

— Nu spune asta, Hawk.

— E adevărul.

Ceva nu era deloc în regulă.

Hawk închise ochii. Respiraţia lui îşi încetini ritmul. Adormise la loc. Se gândi să se ducă înapoi sus în camera ei, dar nu-l putea lăsa aşa. Se ridică încet, dar el deschise imediat ochii.

— Hawk, mă mut pe canapeaua cealaltă ca să am grijă de tine.

El se întoarse pe o parte şi-şi îndoi genunchii.

— Stai aici cu mine.

Julianne şovăi o clipă, dar în acelaşi timp simţea că avea mare nevoie de alinare. Se aşeză lângă el. Abia încăpeau pe canapea. El îşi încolăci braţul în jurul trupului ei şi îi cuprinse un sân. O, Doamne, ce fusese mintea ei să se culce pe canapea lângă el? Degetul lui mare începu să facă cerculeţe în jurul sfârcului ei. I se tăie respiraţia. Ştia că trebuia să se mute pe cealaltă canapea. Degetele lui îi desfăcură apoi cămaşa de noapte.

— Hawk...

— Ssst... nu o să-ţi fac niciun rău.

Mâna lui alunecă sub material şi se cuibări pe sânul

ei. Apoi o sărută pe ceafă. Dorinţa o inundă imediat. Dar era beat şi nu-l putea lăsa să continue. Îi simţi bărbăţia întărindu-se pe fundul ei.

— Hawk, nu ar trebui. Nu aşa, când eşti beat şi probabil o să regreţi.

— Vrei să mă opresc?

— Cred că ar fi mai bine să mă mut pe cealaltă canapea, ca să poţi să dormi, zise ea.

— Da, ar fi mai bine să pleci pentru că vreau să mă culc cu tine. Şi nu avem un pat în care să ne culcăm.

Julianne râse scurt, în timp ce se ridică şi-şi închise la loc cămaşa de noapte. După aceea îl mai sărută o dată pe obraz şi şopti:

— Dormi!

Se ghemui pe cealaltă canapea şi-l privi în lumina pâlpâitoare a lumânării. Tresări o dată scurt, dar continua să respire la fel de adânc. Se întrebă atunci dacă îşi va aminti ceva din tot ce-i spusese. Şi chiar dacă şi-ar fi amintit, probabil tot se va fi prefăcut că nu mai ţinea minte. În momentul acela înţelegea că făcea pe bufonul ca să ascundă nişte răni vechi, adânc înrădăcinate în sufletul său.

Tatăl său îi spusese că bărbaţii că el nu se schimbau.

I se umplură ochii de lacrimi. Ştiuse că ceea ce se întâmplase cu mult timp în urmă fusese îngrozitor. Dar nu ştiuse că-l condamnase până şi propriul tată.

*

Hawk se trezi înainte de răsărit. Julianne se ridică un pic dezorientată, dar apoi îşi aminti totul şi se dezmetici.

— Trebuie să plec înainte să se trezească servitorii, zise el, cu glasul destul de răguşit. Te descurci să ajungi înapoi sus? Am aprins o lumânare.

— Da, mă descurc.

— Mă întorc la amiază, zise el. Îmi pare rău.

— Nu-ţi face griji.

— Julie?… Mulţumesc!

Ea se ridică apoi şi luă lumânarea.

— Aşteaptă! Uită-te pe fereastră şi vezi dacă mai este acolo vizitiul tău.

Hawk se uită, după care înjură în şoaptă.

— A plecat, desigur. Bietul om probabil a îngheţat afară atâtea ore.

— Ştia că erai beat, aşa că probabil a plecat la scurt timp după ce te-a lăsat aici.

Hawk îşi frecă faţa cu mâna.

— Am fost beat criţă.

— Asta nu prea îţi stă în obicei.

— Am zis lucruri…

— Nu trebuie să-ţi faci griji. Ştiu că erai beat, zise ea, oferindu-i scuza de a ieşi basma curată.

— Te-am atins.

— Ai fost un domn desăvârşit şi ai fost de acord că nu era o idee prea bună.

— Nu te-am lăsat să dormi. Du-te sus! O să-i rog pe servitori să-mi găsească o birjă de închiriat, după ce se trezesc.

Îşi dorea să îl îmbrăţişeze. Dar ştia că, dacă ar fi făcut-o, el ar fi înţeles că auzise prea multe noaptea trecută.

— Ne vedem mai târziu, atunci.

Se grăbi apoi în sus pe scări. Dar tot îi veni greu să adoarmă, în ciuda faptului că era epuizată. Avea nevoie de ea… însă nu ştia cum să-i ofere ajutorul ei.

Capitolul 18

Confesiunea unui crai: „Drumul spre îndreptare este plin de ispite”.

Dormise până la douăsprezece, iar când se trezise, se spălase şi băuse vreo şase ceşti de ceai tare, amestecat cu scoarţă de salcie. Noaptea trecută ajunsese la proverbiala

răscruce de drumuri. Şi vedea două căi posibile. Una presupunea să continue la fel ca până atunci – să trăiască viaţa de zi cu zi, refuzând să se gândească la viitorul sumbru în care rămânea pentru totdeauna oaia neagră a familiei. Cealaltă implica să renunţe la trecut şi să se ierte, aşa cum îi spusese Julianne. Nu va fi uşor, dar se declarase deja învins cu doisprezece ani în urmă. Iar de atunci purtase un costum invizibil şi-şi ascunsese amărăciunea sub masca unui bufon.

Alesese deja. Şi era o alegere care îl va elibera de trecutul chinuitor şi îi va fi deschis drumul spre un viitor real. Unul care i-ar fi permis să-şi îmbrăţişeze din nou familia şi moştenirea incredibilă pe care i-o lăsase tatăl său.

Tatăl său fusese nemilos cu el în ziua aceea fatidică, din urmă cu mult timp. Dar privind în retrospectivă şi prin ochii unui om ajuns la maturitate, înţelegea că tatăl său vorbise de spaimă şi furie. Judecând după ceea ce simţise el în noaptea când se îmbătase Julianne, îşi putea închipui ce fusese în sufletul tatălui său – doar că de o sută de ori mai rău.

Niciun tată nu ar fi trebuit să fie vreodată pus în faţa posibilităţii ca fiul său să moară într-un duel.

Îşi amintea cum se simţise. Trădat şi speriat. Şi plin de amărăciune. Tristan îi spusese în nenumărate rânduri că tatăl lui fusese un om bun. În multe feluri, părintele său fusese şi un om dur, pentru că simţise că Hawk nu luase suficient de în serios viitoarele sale responsabilităţi. După ce Westcott fusese de acord să accepte o sumă de bani în schimbul duelului, tatăl lui se comportase foarte dur cu el. Nu se arătase nici îndurător şi nici înţelegător.

Hawk suspecta că tatăl său îşi dorise să-l vadă dovedind ce fel de om era cu adevărat. Doar că, după ce ascultase condamnarea lui aspră, simţise că nu l-ar fi putut mulţumi niciodată. Aşa că se hotărâse să devină ticălosul pe care îl credea a fi.

Nu putea da timpul înapoi şi nici nu putea schimba trecutul. Şi nici nu mai putea intra în contact cu persoana în

cauză. Să facă asta ar fi fost actul suprem de egoism – ceva ce ar fi condamnat un suflet nevinovat la suferinţă veşnică. Pedeapsa lui va fi aceea de a nu şti niciodată. Şi de a avea pentru totdeauna un gol în inima sa.

Era ziua în care luase hotărârea. Alesese calea cea dreaptă – cea care însemna să-şi facă datoria. Ba nu, era ceva mai mult decât datorie şi responsabilitate. Cunoscuse o fărâmă de bucurie în ziua aceea în parc cu Julianne. Iar apoi, noaptea la bal, tot ea îi arătase ce avea de făcut. Îi spusese că trecutul său nu îl definea şi că nu schimba în niciun fel cine era el pentru ea. Şi mai spusese şi că nu va pune presiune asupra lui ca să-şi divulge secretele. Îl acceptase necondiţionat. Şi, desigur, la început Hawk nu avusese încredere în acceptarea ei necondiţionată. Se întorsese la vechile sale obiceiuri de a-şi căuta o curtezană şi de a-şi îneca suferinţa în alcool.

Stătuse cu el noaptea trecută. Oricare altă femeie i-ar fi întors spatele dezgustată. Dar Julianne rămăsese şi îi spusese să nu-şi facă griji pentru nimic din ce spusese.

O adorase întotdeauna – dar niciodată mai mult ca noaptea trecută. Ştia cât suferise ea, fiind un copil nedorit. Iar cu mulţi ani în urmă, vulnerabilitatea aceea îi atinsese sufletul şi schimbase ceva în el.

Era şi va fi mereu draga lui Julie.

Se uită la ceas. Era timpul să plece. Nu voia să o grăbească. Merita să fie curtată aşa cum se cuvenea.

Se uită în oglindă şi râse de el însuşi pentru că părea schimbat. Cu siguranţă, mătuşa lui avea să-l mustre pentru că alesese canapeaua ei pe post de pat. Nu-l va lăsa să uite niciodată asta.

Inspiră adânc, îşi mai aranjă o ultimă dată lavaliera şi apoi ieşi în căutarea noii sale vieţi.

*

Julianne stătea în salonul egiptean şi se uita un pic prea des la ceas. Bănuia la ce trebuia să se aştepte de la el.

Mai mult ca sigur va fi făcut o mare glumă din tot ce se întâmplase. Dar nu îl putea lăsa să-şi dea seama cât de mult o tulburaseră confesiunile lui făcute la beţie. După ce se trezise, se arătase îngrijorat pentru ceea ce spusese în noaptea aceea – însă nu putea fi nici ea sigură dacă îşi amintea totul sau nu. Făcuse tot ce-i stătuse în putinţă ca să îl liniştească, dar tot se mai simţea destul de dezorientată.

În toţi anii aceia, crezuse că îl cunoştea. Aflase că se întâmplase ceva rău, care avea legătură şi cu Ramsey, dar nici măcar nu ar fi ghicit că tatăl lui Hawk îl condamnase atât de nemilos.

Avusese doar treisprezece ani când murise răposatul conte. Tot ce-şi mai amintea despre tatăl lui Hawk era că fusese un om foarte sobru – şi foarte diferit de fiul său. Ştia că Tristan îl respectase mult pe tatăl lui Hawk şi că se bizuise pe sfaturile lui.

— A vorbit azi-noapte? întrebă Hester.

Vocea femeii o trezi din reverie.

— Un pic. Dar nu prea avea nicio noimă ce spunea.

Nu voia să-i spună lui Hester că îi dezvăluise nişte lucruri tulburătoare despre cum se purtase tatăl lui cu el.

Hester lăsa deoparte romanul pe care-l citea.

— Cât de multe ştii, draga mea?

Julianne îi întâlni privirea.

— Destule.

— Ştiam că tatăl lui a muşamalizat ceva. O vreme Marc a părut chinuit şi înnebunit. Şi tatăl lui i-a spus ceva şi mamei sale, desigur. Dar ea ştia şi s-a prefăcut să nu observe. Louisa are un suflet bun, dar a fost mereu una dintre femeile acelea imature care au nevoie ca altcineva să aibă grijă de ele.

Răsunară paşi pe coridor. Apoi intră Hawk.

— I-am spus majordomului că nu e nevoie să mă conducă.

Julianne se ridică în picioare.

— O să-ţi torn o ceaşcă de ceai.

— Mulţumesc, dar am băut deja suficient cât să umplu o cadă de baie. Se uită la mătuşa lui. Nu ştiu de ce i-am spus vizitiului să mă aducă aici noaptea trecută. Cred că am petrecut aşa mult timp aici în ultima perioadă, că am început să mă simt ca acasă.

— Eşti mereu bine-venit aici, zise Hester. Beat sau treaz.

— Mătuşă, îmi dai voie să vorbesc un pic între patru ochi cu Julianne?

— Desigur.

O ajută să se ridice de pe canapea, după care o sărută pe obraz.

— Îţi mulţumesc.

După ce plecă Hester, Hawk veni şi se aşeză lângă ea. Julianne se simţea agitată, de parcă avea fluturaşi în stomac.

— Tot ce am spus azi-noapte…

— Nu-ţi face griji! Alcoolul ţi-a dezlegat limba, zise ea.

— Este adevărat, zise el. Şi m-am gândit mult la ce a spus tatăl meu. Îmi dau seama acum că a reacţionat aşa pentru că îi era frică pentru mine.

Julianne înghiţi apăsat.

— Erai în pericol?

— A plătit o avere ca să mă salveze de la un duel cu pistoale la răsărit.

Ea îşi împreună strâns mâinile tremurânde. Oare ce făcuse atât de grav?

— Când mi-ai spus că trebuie să mă iert… la început nu am crezut că e posibil aşa ceva. Dar apoi ai spus ceva care m-a ajutat.

Inima începu să-i bată şi mai tare, în timp ce îl asculta.

— Ai spus că, indiferent ce s-a întâmplat, nu schimbă cu nimic cine sunt eu pentru tine.

— Niciodată, întări ea.

— Crezi în mine necondiţionat? o întrebă el.

— Da.

— Am ales să îngrop trecutul, zise el. Am ales să privesc spre viitor.

Julianne clipi pentru a îndepărta lacrimile care ameninţau să-i inunde ochii.

— Mă bucur, zise ea.

— Trebuie să repar lucrurile cu familia mea, zise el. E adevărat că nu i-am ignorat niciodată… dar nici nu mi-am asumat toate responsabilităţile pe care le aveam. Unul din cele mai mari regrete ale mele este că nu am fost mai atent ce fel de om era Montague, înainte de a-i da binecuvântarea mea să se însoare cu Patience. Şi ea a suferit mult din cauza asta.

Julianne îl strânse de mână.

— Ştiu că te simţi responsabil pentru asta, dar a fost alegerea lui Patience să se mărite cu el. În plus, e o femeie mai puternică decât crezi. Nu îl lasă să o intimideze deloc.

— Când se întoarce, vreau să am o discuţie şi cu ea, ca să mă asigur că ştie că, dacă va fi vreodată nevoie, o voi ajuta pe ea şi pe copii. Ironia face că Montague a avut dreptate în privinţa mea. I-am frânt inima mamei mele refuzând să locuiesc la Ashdown House. Şi m-am şi lăudat cu asta în faţa tatălui meu. Ar fi trebuit să repar lucrurile de atunci… doar că am fost prea mândru.

— Dar şi tatăl tău a fost la fel de vinovat… dacă nu chiar mai mult, zise ea. Ar fi trebuit să-ţi ceară iertare pentru lucrurile pe care ţi le-a spus. Cuvintele pot cauza răni foarte adânci, când sunt folosite ca arme.

— Ce-a fost a fost. Nu putem schimba trecutul, zise el. Dar eu sunt capul familiei. Şi mi-am neglijat responsabilităţile pe care le am faţă de fratele meu. Probabil William crede că nu-mi pasă deloc de el.

Julianne îl strânse din nou de mână.

— De ce spui asta?

— Pentru că l-am lăsat să-şi facă de cap şi nu i-am impus niciodată nicio regulă. N-am vrut să sufere că are un frate prea strict… pentru că aşa s-a întâmplat cu mine şi cu tata şi nu a ieşit deloc bine. Aşa că m-am dus în extrema

opusă şi i-am lăsat prea multă libertate. Dar a venit timpul să-l chem acasă şi să discut cu el că e momentul să-şi aleagă o carieră.

Julianne îi zâmbi atunci.

— Ai luat foarte multe decizii într-un timp foarte scurt. Dar toate sunt decizii bune!

Hawk îi cercetă chipul.

— Ţie trebuie să-ţi mulţumesc pentru asta.

Nu-l iubise niciodată mai mult decât îl iubea în clipa aceea.

— Sunt foarte mândră de tine!

Hawk îi zâmbi şi se jucă cu bucla din dreptul urechii ei.

— Îmi dai voie să te însoţesc în seara aceasta?

— Da, zise ea, cu sufletul la gură.

Era oare posibil? Să îndrăznească să spere că o iubea şi el?

— Unde mergem? o întrebă el.

— La teatru, răspunse ea, după care râse nervos. Dar nici măcar nu-mi mai amintesc numele piesei.

— Spune-i tu mătuşii că o să vin diseară să vă iau pe amândouă.

Julianne se ridică odată cu el. Hawk îi sărută mâna.

— Pe diseară, zise el.

Lacrimi de fericire îi năpădiră ochii, în timp ce îl privea părăsind salonul. După ce ieşi de tot din încăpere, fugi la fereastră într-un suflet, ca să-l mai zărească măcar o dată pe geam. Când îl văzu ieşind din casă, şopti:

— Te iubesc!

*

La teatru, Julianne simţea că trăia în sfârşit visul pe care-l ţinuse în viaţă patru ani lungi. Hawk stătea lângă ea, iar când cortina se ridică, se întinse şi o luă de mână, pe scaunul de lângă ea, unde nu-i putea vedea nimeni.

Hester şi domnul Peckham erau angajaţi într-o

conversaţie veselă. Julianne se prefăcea că era atentă la spectacol, dar de fapt nu se putea concentra deloc la ce se întâmpla pe scenă. Exaltarea îi inunda venele. Aşa că începu să-şi imagineze cum se întorcea acasă şi anunţa că se logodise cu Hawk. Familia lui se va fi întors şi va fi fost extrem de fericită să audă veştile acelea. Poate că ar mai fi avut de aşteptat *o* lună, până se făceau anunţurile oficiale. Şi apoi, va fi devenit în sfârşit soţia lui Hawk.

La pauză, Hawk îi dădu drumul la mână. Se simţea incredibil de timidă cu el. Era un lucru destul de prostesc, ţinând cont de faptul că îl cunoştea de atâta timp. Dar în clipa aceea totul se schimbase.

Când Hester sugeră să ceară un rând de şampanie pentru toată lumea, Hawk se scuză politicos.

— Nu, mulţumesc. Cred că o să evit toate băuturile alcoolice o vreme.

— Şi nici eu nu vreau, Hester, spuse Julianne.

Amy, Georgette şi Sally veniră în loja lor.

— Sper că nu v-am întrerupt, zise Georgette.

— O, nu, deloc, zise Hester.

Hawk o ajută pe Julianne să se ridice şi o conduse până la prietenele ei.

— Te-am văzut din loja părinţilor mei, spuse Georgette.

Hawk înclină uşor capul şi zise:

— Julianne, l-am văzut pe un prieten de-al meu în partea cealaltă a sălii. Te deranjează dacă merg să-l vizitez, cât timp stai de vorbă cu prietenele tale?

Ea îi întâlni privirea. Simţea că visa.

— Sigur că nu mă deranjează.

— Doamnelor. Hawk făcu o plecăciune, după care părăsi loja.

Prietenele ei o traseră imediat deoparte.

— O, Doamne! exclamă Georgette. Ai văzut cum se uita la tine? Nu-mi vine să cred că nu te-ai topit de tot.

Julianne se îmbujoră imediat şi coborî sfioasă privirea.

— Eşti timidă în seara asta, zise Amy.

— Mda… Nu ştiu ce m-a apucat.

Dar desigur că ştia. Era îndrăgostită.

— Aţi făcut vreo înţelegere? o întrebă Sally curioasă.

Julianne ridică privirea şi clătină repede din cap. Nu-i făcuse nicio promisiune. Dar o ţinuse de mână tot actul întâi.

— S-a întâmplat ceva, zise Georgette. Hawk arăta ca un bărbat îndrăgostit.

— Nu ar trebui să insistăm, zise Amy. Deşi mă tem că am făcut asta o dată deja.

Julianne se uită recunoscătoare la prietena ei.

— Ştii cum e să simţi că un vis e pe cale să devină realitate, dar să îţi fie frică să speri prea mult?

— Eu, una, voi fi foarte surprinsă dacă nu te cere în căsătorie până la finalul sezonului, zise Georgette.

Julianne îşi muşcă buza.

— Te rog… vă rog să nu spuneţi nimănui nimic despre asta. Nu vrea să se răspândească zvonuri înainte să fie ceva sigur.

— Ne vom coase buzele, zise Amy. Dar, Julianne, meriţi fericirea aceasta mai mult decât oricare altă persoană pe care o cunosc.

Câteva minute mai târziu, veniră în vizită şi cei cinci tineri. Se salutară cu toţii, după care Beaufort îi făcu cu ochiul.

— Ai auzit veştile?

Pentru o clipă, Julianne crezu că se referea la veştile despre ea şi Hawk. Dar în cele din urmă învinse raţiunea. Nu avea cum să ştie nimeni.

— Nu ştiu la ce te referi.

— Îţi aminteşti de broşură? întrebă Beaufort. Ziarele cer să fie interzisă.

— O, ce veste delicioasă, zise Sally, schimbându-şi greutatea de pe un picior pe altul.

Julianne adoptă o expresie precaută şi se uită spre Amy şi Georgette.

— Am auzit că s-au vândut toate exemplarele, zise

Caruthers. Se spune că deja se pregăteşte o a cincea tipărire.

Julianne se abţinu să nu zâmbească. Toată lumea citea broşura ei, aşa că îi era destul de dificil să-şi ascundă entuziasmul. Dar nimeni nu va ghici niciodată că ea era autoarea. O parte din ea şi-ar fi dorit să-şi poată asuma meritul pentru *Secretele seducţiei,* dar ştiuse încă de la început cât de important era ca identitatea ei să rămână ascunsă. Totuşi, în noaptea aceea avea multe motive să fie mulţumită. Şi toate dificultăţile prin care trecuse o ajutau să aprecieze şi mai mult fericirea din acel moment.

Caruthers rânji la Julianne.

— Hawk a apucat să citească broşura?

Încremeni în clipa în care îşi aminti de dezaprobarea lui Hawk.

— Mă cam îndoiesc de asta.

Ceilalţi domni continuară să facă speculaţii pe seama identităţii autoarei, şi Julianne simţi o nelinişte crescându-i în piept. Oare scrisese ceva în broşură care să-i dea de înţeles lui Hawk că ea era autoarea? Îşi muşcă buza. Îi ceruse să fie sinceră cu el. Nu îl putea minţi – mai ales atunci, când totul era perfect între ei.

Sau poate că trebuia doar să uite să menţioneze că ea scrisese *Secretele seducţiei.* La naiba cu tot! Nu îl putea păcăli. Avea nevoie de un plan mai bun. El nu era de acord cu broşura – dar, pe de altă parte, nici nu o citise încă. Trebuia să aştepte să o citească din scoarţă în scoarţă. Şi odată ce va fi înţeles şi el valoarea a ceea ce scrisese, nu va mai fi deranjat că jucase rolul autoarei anonime. Pe de altă parte, poate ar fi fost mai bine să aştepte până după nunta lor. Îi va distrage atenţia cu sărutări şi apoi va putea recunoaşte că fusese o fată foarte obraznică.

În fond, amânarea nu era acelaşi lucru cu minciuna. Sau era?

Caruthers îi zâmbi lui Julianne.

— Părinţii mei vor să vă cunoască pe toţi. Vreţi să veniţi cu mine în loja lor?

— O, este o idee minunată, zise Julianne. Dar poate că ar fi mai bine ca eu să nu plec de aici. Sunt sigură că şi celelalte fete vor fi încântate să te însoţească.

Voia să-l aştepte pe Hawk şi să discute cu el despre toate planurile lui.

— Dar sunt deosebit de nerăbdători să te cunoască, Julianne, zise Caruthers. Promit să nu te reţin mult.

Cum ar fi putut refuza fără să pară nepoliticoasă?

— Lasă-mă să vorbesc cu Hester.

Se duse la Hester şi-o întrebă dacă puteau discuta ceva între patru ochi. Domnul Peckham se scuză imediat şi spuse că se va întoarce în curând.

După plecarea lui, Julianne se aşeză lângă Hester şi-i spuse despre rugămintea lui Caruthers.

— Eu aş prefera să rămân aici. Hawk se va întoarce în curând.

Hester afişă un zâmbet viclean.

— O, copilă, doar nu vrei nici să pari prea nerăbdătoare, nu? Du-te cu prietenii tăi! Nepotul meu te va aprecia cu atât mai mult dacă-l laşi să te aştepte un pic.

Julianne şovăi, aşa că Hester o bătu uşor pe mână cu evantaiul şi zise:

— Adu-ţi aminte de *Secretele seducţiei.*

— Atunci, ai putea să-i spui tu unde am plecat? întrebă ea.

— Desigur. Şi acum du-te! Când te întorci, o să se bucure să te vadă.

Julianne plecă apoi cu prietenii ei, dar se fâstâci tot drumul. Toată lumea pălăvrăgea, numai ea tăcea. Spera ca vizita aceea să nu dureze prea mult. Fireşte că Hester avea dreptate – trebuia să aibă grijă să nu pară prea nerăbdătoare. Dar după toate încercările şi suferinţele, îşi dorea să fie cât mai mult aproape de el. Mai ales în seara aceea. Pentru că aceea era prima zi din povestea lor de dragoste înfloritoare.

Caruthers îi conduse pe toţi la loja părinţilor lui. Lord şi Lady Frammingham primiră grupul cu mult entuziasm.

Julianne fu nevoită să-şi amintească tot timpul să asculte conversaţia. Îi plăcea foarte mult pe părinţii lui. Li se părea minunat că ei se bucurau împreună de toate evenimentele sezonului. Când mama lui o întrebă despre fratele ei şi despre Tessa, Julianne îi povesti despre copil şi despre botezul care se apropia cu paşi repezi.

Se ridică apoi cortina, anunţând începerea actului următor. Prietenii ei se hotărâră să mai zăbovească puţin. Julianne îşi muşcă buza. Ea nu voia să mai stea.

— Ar fi mai bine să plec, zise ea. M-am simţit minunat, dar i-am promis lui Lady Rutledge că mă întorc repede.

Osgood se ridică în picioare.

— Dă-mi voie să te însoţesc, Lady Julianne.

— O, nu aş vrea să te deranjez. Te rog, rămâi! Mă descurc să mă întorc singură.

— Insist, zise Osgood. Lui Hawk nu i-ar plăcea dacă te-am lăsa să te întorci singură.

Ştia că ar fi fost nepoliticos din partea ei să continue să-l refuze.

— Mulţumesc, domnule Osgood, zise ea.

O conduse afară. Julianne spera că nu va zăbovi prea mult în loja lor. Şi se simţea îngrozitor că gândise măcar un asemenea lucru. Osgood era un tânăr agreabil, chiar dacă se dovedea şi un pic încăpăţânat uneori. Zâmbi când îşi aminti cum intrase în salonul lui Hester, mirosind a fum.

El se uită spre ea şi zise:

— Arăţi minunat în seara aceasta.

— Mulţumesc, spuse ea.

Osgood îşi drese glasul.

— Sper că nu te-am jignit cu broşura.

— Nu m-am simţit deloc jignită, zise ea. Ai citit-o?

— Da. Şi trebuie să mărturisesc că am fost un pic uimit, zise el.

— De ce? întrebă ea.

— Nu ştiam că femeile folosesc astfel de şiretlicuri cu domnii.

— Şiretlicuri? se miră ea.

— Da, nu e prea frumos din partea lor, spuse Osgood. Autoarea le spune doamnelor să aşeze flori în salon când au invitaţi, ca să-i facă pe ceilalţi să creadă că a mai venit cineva înaintea lor.

— Nu crezi că totul este permis în dragoste şi-n război? îl întrebă Julianne.

Osgood clipi nedumerit.

— Nu cred că este corect să păcăleşti un domn. Nici domnilor nu le e tocmai uşor, să ştii. Trebuie să ne adunăm tot curajul şi să ne asumăm riscul că am putea fi refuzaţi, atunci când invităm o doamnă la dans.

Julianne se strâmbă. Nu se gândise deloc la asta din perspectiva domnilor. Ei i se păruse mereu că bărbaţii aveau toată puterea în astfel de interacţiuni. Dar Osgood tocmai îi sublimase că ei riscau să fie umiliţi de fiecare dată când invitau o doamnă la dans.

— Sunt tentat să scriu un răspuns la broşură şi să prezint un ghid despre cum pot domnii să cucerească o frumoasă a balului, zise el.

— Eşti poet, zise ea. Ar trebui să-ţi fie uşor să scrii o broşură.

— Aşadar, crezi că ar trebui s-o fac? o întrebă el.

Julianne ridică din umeri.

— De ce nu? Nu ai nimic de pierdut, dacă încerci.

— Pe legea mea! Exact asta voi face! Mulţumesc pentru încurajare, Lady Julianne, zise el.

— Mulţumesc şi eu că mi-ai atras atenţia asupra dificultăţilor curtării din perspectiva unui domn, zise ea. Era posibil să nu aflu niciodată, dacă nu-mi spuneai.

— Nu trebuie să fii niciodată rea cu un domn, zise Osgood.

Nu intenţionat cel puţin. Dar se gândi la sezoanele trecute şi înţelese că îi tratase pe domni ca pe nişte jucării pe care le putea scoate sau lăsa deoparte, după bunul plac.

— Ce să vezi? Iată-l pe Hawk pe scări, zise Osgood.

Julianne întinse gâtul. Şi îl zări acolo, stând de vorbă cu două femei sofisticate, care purtau rochii scandaloase.

Aveau obrajii pictaţi cu roşu. Stăteau de o parte şi de alta a lui şi-l strângeau de braţe.

Simţi imediat cum i se pune un nod în gât. O, nu!

— Te simţi rău, Lady Julianne? întrebă Osgood.

— Întoarce-te, zise ea.

— De ce?

— Fii amabil, fă ce te rog!

Osgood se întoarse şi continuă să meargă.

— Ce s-a întâmplat?

Cum se putea ca Osgood să nu înţeleagă nimic?

— Te rog, hai să mai mergem un pic!

Osgood rămase tăcut. O bucura tăcerea lui, pentru că în clipa aceea chiar nu putea să vorbească.

El se opri în cele din urmă.

— Sunt un idiot!

Julianne nu se putea uita la el.

— Ba nu, eşti un domn foarte amabil.

— Sunt sigur că nu e ce crezi, zise el cu blândeţe.

Ce altceva putea să fie?

— Vrei să te duci înapoi la prietenele tale?

— Nu, hai să continuăm, zise ea. Nu mai e mult până la loja lui Lady Rutledge.

*

La naiba! Îl văzuse cu două foste amante.

Hawk porni după ea. La naiba cu tot! Chiar trebuia să-i explice. Ele îl acostaseră, iar el nu făcuse altceva decât să le salute politicos. Dar Julianne îi văzuse. Urâse să vadă expresia îndurerată de pe chipul ei.

Osgood şi Julianne se opriră câţiva metri mai încolo. Hawk observă imediat îngrijorarea de pe chipul tânărului. Şi apoi plecă. Probabil Julianne îi spusese să o lase singură.

Hawk se apropie de ea grăbit, aşteptându-se să-l evite. Dar Julianne doar rămase acolo, uitându-se urât la el.

— Nu e ceea ce crezi, zise el.

— Te-am crezut la amiază, când mi-am spus că vrei

un nou început, zise ea cu voce tremurândă.

El clătină din cap.

— N-o să pretind că nu le cunosc, dar n-am făcut altceva decât să le salut.

— Şi când aveţi întâlnire? întrebă ea pe un ton tăios.

— Ce s-a întâmplat cu încrederea necondiţionată pe care o aveai în mine? întrebă el.

— Le-am văzut pe uşuraticele acelea agăţându-se de braţele tale, răspunse ea.

— Doar am vorbit cu ele şi atât.

— Zâmbeai.

— Ori crezi în mine necondiţionat, ori nu, zise el. Şi dacă e ultima variantă, spune-mi chiar acum. Am irosit deja prea mulţi ani trăind în umbra trecutului. Da, fac parte din trecutul meu sordid. Nu sunt mândru de asta, dar nici nu pot schimba ce-a fost. Şi sigur nu voi merge pe coji de ouă pentru că n-ai tu încredere în mine.

— Nu înţelegi.

— Ba da, înţeleg. Azi-noapte, când ţi-am povestit că tata a zis că bărbaţii ca mine nu se schimbă niciodată, tu m-ai contrazis. Şi te-am crezut. Dar dacă ai vrut doar să mă alini… Dacă nu mă crezi în stare să fiu un om mai bun, atunci spune-mi-o chiar acum. Pentru că asta nu va funcţiona niciodată dacă nu avem încredere unul în celălalt.

— Mi-e frică, şopti ea.

— De ce anume?

— Nu vreau să sfârşesc ca mama.

— Cu bine, Julianne.

— Să nu îndrăzneşti să-mi întorci spatele, zise ea.

— Ai spus că ai încredere necondiţionată în mine. Dar nu-i adevărat. Nu te pot lăsa să mă judeci prin prisma unui trecut pe care nu-l pot schimba.

— Nici eu nu-mi pot schimba trecutul, zise ea. Şi mi-a lăsat cicatrice adânci. Şi eu sunt vulnerabilă… dar sunt dispusă să ne acordăm o şansă.

— Vrei o şansă? Bine, trebuie să vorbim. Dar nu aici.

O luă de mână şi o conduse mai departe. Când ajunse

la loja lui Hester, îi spuse lacheului să o informeze pe mătuşa lui că el şi doamna plecau cu o trăsură de închiriat. După aceea o îndrumă spre scări.

Câteva minute mai târziu, mergeau prin foaier.

— Pelerina mea este la garderobă, zise ea.

— Voi trimite pe cineva după ea mai târziu, mârâi el.

După aceea îl rugă pe uşier să le cheme o birjă de închiriat, în timp ce aşteptau, îi aruncă o privire de gheaţă.

— Fără jocuri în seara asta, Julianne. Doar adevărul gol-goluţ.

Capitolul 19

Sfatul unui crai: „Dacă te culci cu ea, va trebui s-o iei de soţie”.

Julianne se dădu mai încolo, ca să-i facă loc şi lui Hawk, care urcă în spatele ei.

El bătu cu bastonul în acoperiş şi apoi trăsura o luă din loc. Când Julianne încercă să se mute pe partea cealaltă, el o prinse de mână şi o trase înapoi.

— Ţi-e frică? întrebă el.

— Cred că ar fi mai bine să mă duci acasă.

— Asta se poate aranja, draga mea. Dar nu în seara asta. E un drum lung până la Gatewick Park.

— Mă referem la conacul mătuşii tale, zise ea.

— O, nu, vom merge să aruncăm o privire asupra trecutului meu.

— Nu face asta, Hawk! O să regreţi după aceea.

— În niciun caz. Am terminat-o cu regretele, zise el.

— Nu trebuie să-mi demonstrezi mie nimic, spuse ea. Voiam doar să înţelegi…

— Da, şi am înţeles perfect, spuse el, întorcându-se spre ea. Mai devreme astăzi erai dispusă să ai încredere în mine. Dar când ai fost pusă faţă-n faţă cu dovezi ale

trecutului meu, mi-ai demonstrat că nu poţi suporta.

— Le-am văzut pe femeile acelea şi am presupus ce era mai rău. Am făcut o greşeală.

— Pentru că nu vrei să sfârşeşti ca mama ta, zise el cu amărăciune.

— Am vorbit la supărare.

— Mi-ai spus adevărul… Aşa se întâmplă când ajungi în situaţii dificile, să ştii. Ca în ziua în care tata mi-a zis că bărbaţii ca mine nu se schimbă niciodată. Atunci mi-a spus ce credea cu adevărat. M-a judecat pe baza comportamentului unchiului meu, dar şi pe al meu. Unchiul meu a fost un libertin îngrozitor, ştiai asta? El era moştenitorul de rezervă… fratele mai mic al tatălui meu. Şi tata l-a scos de nenumărate ori din belele. Dar tot nu s-a schimbat niciodată. Aşa că atunci când eu am căutat-o cu lumânarea, tata a presupus că sunt plămădit din aceeaşi sămânţă. Şi mi-a spus adevărul… Aşa cum îl vedea el, bazându-se pe experienţele sale anterioare.

— S-a înşelat, zise ea.

— Nu şi din punctul lui de vedere, zise Hawk. Şi când vine vorba despre mine, şi tu eşti într-o situaţie asemănătoare. Tatăl tău a fost un crai notoriu. A umilit-o în mod repetat pe mama ta şi tu ai văzut totul. Aşa că în realitate cea mai mare teamă a ta este să nu te căsătoreşti cu un bărbat care te va trăda. Am dreptate, nu-i aşa?

— Da, dar asta nu înseamnă că nu mă pot schimba. Nu înseamnă că nu putem lucra împreună pentru a ne rezolva problemele şi a deveni nişte oameni mai buni.

— O perspectivă foarte interesantă. Dar uite care-i clenciul… Tu vei privi mereu comportamentul meu prin prisma experienţelor tale din trecut. Şi vei avea suspiciuni de fiecare dată când mă vei vedea vorbind cu o femeie. După aceea o să-mi spui că-ţi pare rău, şi eu o să te iert… şi o să mă deranjeze treaba asta, pentru că o să se tot repete. Dar dacă eu voi face greşeala de care ţi-e cel mai frică, tu nu mă vei ierta niciodată. Pentru că te vei baza pe experienţa ta din trecut şi vei presupune că se va mai

întâmpla.

— Ai o viziune fatalistă asupra întregii situaţii. Dar este posibil să te schimbi. Şi da, te-am dezamăgit în seara asta… dar nu înseamnă că se va mai repeta.

— Spui asta acum, dar de fapt nu ştii dacă vei putea s-o faci sau nu. Mai important, nici eu nu ştiu dacă vei putea sau nu. Aşa că noaptea asta devine un test. O să-ţi arăt adevărul dur despre trecutul meu. Şi dacă vei fi oripilată, atunci vom şti amândoi că nu mă poţi accepta necondiţionat… cu tot cu trecutul meu sordid.

Inima îi bătea atât de tare, că o asurzea.

— Unde mergem?

— Nu ai ghicit încă? Într-un loc despre care ţi-ai exprimat deja o dată interesul. Un loc, care, aparent, este subiect de bârfă la toaletă doamnelor.

Voia să o ducă la cuibuşorul lui de nebunii. Frica îi săgeta inima. Înţelegea că avea de gând să-i arate patul în care se culcase cu nenumărate femei. Voia s-o pună faţă în faţă cu trecutul său respingător – şi cu toate femeile acelea fără chip pe care le urâse, pentru că se culcaseră cu el.

— Pot să te duc acasă la mătuşa mea, dacă consideri că nu poţi suporta, zise el.

Ea ridică bărbia trufaşă.

— Sunt fiica mamei mele. Pot înfrunta orice cu fruntea sus.

— Asta vom mai vedea.

Trăi un moment de ezitare, în timp ce bâjbâia cu cheia. Un om mai bun şi-ar fi cerut scuze şi i-ar fi cerut iertarea. Dar spusese adevărul în trăsură. Până nu vedea direct dovezile trecutului său, niciunul dintre ei nu ştia dacă îl putea accepta necondiţionat pe celălalt sau nu.

Uşa scârţâi, iar el o deschise larg. Bâjbâi cu cremenea de pe masa din hol şi aprinse un sfeşnic. Îl ridică şi zise:

— Iată! Vestitul cuibuşor de nebunii. Dar mă tem că este pustiu. Apoi îi zâmbi. Am concediat personalul după ce fratele tău a insistat să renunţ să umblu după femei pe durata sezonului. Nu voia să fii dezamăgită dacă aflai că

sunt un crai notoriu.

Julianne ridică bărbia din nou şi păşi pe coridor.

El o urmă, ca să poată ilumina interiorul întunecat.

— Cred că poţi observa lipsa podelei de marmură, a covoarelor de pe scară şi a picturilor pastorale de pe pereţi. Destul de barbar, nu ţi se pare? Ei bine, aşa prefer eu să fie. Şi camerele mele de la Albany sunt mobilate la fel de utilitar.

— Trăieşti intenţionat în circumstanţele astea dure, ca să arăţi că nu eşti ataşat, zise ea.

— O observaţie pertinentă. Una la care nu m-am mai gândit până acum. Vino, dă-mi voie să-ţi fac turul salonului! E chiar dincolo de scară.

Se aşteptase ca Julianne să-i spună să o ducă acasă. Dar ea mărşălui pe lângă el şi deschise uşa salonului. Hawk o urmă înăuntru.

— Mă tem că nu e aprins focul în şemineu. Nu plănuisem să primesc musafiri în seara asta, în ciuda presupunerii tale de mai devreme.

— Dacă încerci să mă provoci, poţi să nu te mai oboseşti, spuse ea.

— O, nu. Păstrez pentru final partea cu provocarea, zise ea. Observă mobila urâtă şi neasortată. Au venit odată cu casă, când am închiriat-o acum mulţi ani. Nici nu m-am obosit să înlocuiesc mobilierul, afirmă el, după care rânji. La cuibuşorul de nebunii nu servim ceai şi prăjiturele.

— Nu te-ai obosit să cumperi nimic, pentru că te sperie stabilitatea.

— E un cuibuşor de nebunii... Nimic nu rămâne vreodată stabil aici. Aduc femeile aici şi le trimit în treaba lor după ce mă satur de cererile lor. Îmi convine mai mult să am iubite temporare. Aşa le pot schimba ca pe nişte haine vechi, când mă plictisesc.

Ştia foarte bine că era vulgar. Dar îl enerva comportamentul ei rece.

— Le dai la o parte pentru că nu vrei să ajungi să le cunoşti.

— Le cunosc în sens biblic, zise el.

— Nu vrei să te gândeşti prea mult la ce anume le îndeamnă să accepte propunerile tale. Pentru că ştii că au nevoie de bani şi asta te nelinişteşte.

Îl tulbura observaţia ei tăioasă, dar nu voia nici în ruptul capului să recunoască faptul că avea dreptate.

— Le plătesc foarte bine. Ele îşi suplimentează venitul insuficient obţinut din teatru, îşi fac de cap ca nebunele şi apoi trec la următorul protector bogat.

— Ca s-o citez pe prietena mea Amy, trebuie să fie foarte înspăimântător… şi aş mai putea adăuga şi înjositor să fii nevoită să-ţi vinzi trupul pentru a supravieţui.

— Tu ţi le imaginezi ca pe nişte figuri tragice, dar te asigur că vizitează aceleaşi croitorese scumpe ca şi tine. Şi bijuteriile lor sunt toate de la Rundell and Bridge. Crede-mă că ştiu ce spun. Am plătit facturile. Se apropie de ea, micşorând distanţa dintre ei. Cât despre „înjositor”… Ei bine, aici te înşeli. Sunt într-adevăr interprete… dar, dacă au şi un pic de noroc, pot găsi şi protectori care ştiu cum să le satisfacă.

Julianne nici măcar nu tresări la afirmaţia lui vulgară.

— Spui că sunt „interprete”. Mda, îmi imaginez că o actriţă bună poate convinge orice bărbat că este un amant fantastic… pentru preţul corect, desigur.

Hawk chicoti.

— Se vede cât eşti de nevinovată, Julianne. Dar hai să facem mai bine un tur al scenei pe care au loc aceste spectacole! Fireşte, nu ai nicio obligaţie să mă însoţeşti. Cu siguranţă, pot înţelege dacă perspectiva aceasta îţi jigneşte firea delicată.

— Dar ai un spectacol de ţinut în seara asta, nu? Vrei să mă şochezi. Nu eşti curios să vezi dacă vei reuşi sau nu?

— O, ştiu sigur că pot să te şochez, spuse el.

— Atunci, te rog… demonstrează-mi!

O subestimase. Era sora celui mai bun prieten al lui şi mersese deja prea departe. Să o ducă până în dormitor ar fi însemnat că era un ticălos de cea mai joasă speţă.

— Te-ai răzgândit? întrebă ea, ridicând din sprâncene. Nu-i nimic! Dă-mi sfeşnicul şi mă pot descurca şi singură.

Şi chiar ştia că aşa va fi. Hawk înţelegea că la ea era şi o chestiune de mândrie. Dar dacă ar fi renunţat în clipa aceea, nu s-ar fi rezolvat niciodată nimic între ei.

Îi oferi braţul.

— Dacă insişti, zise el, intenţionând să-i sublinieze foarte clar că fusese alegerea ei.

Dar în timp ce o conduse din salon şi-n sus pe scara simplă, începu să-l mustre conştiinţa. Continuară pe coridor, dar pe măsură ce se apropiau de uşa cu pricina, ceva îl făcu să se oprească.

— Suficient, zise el.

— Nu, nu. Termină ce-ai început, îl îndemnă ea.

Hawk clătină din cap.

— Nu. Te duc la conacul mătuşii Hester.

Julianne trecu pe lângă el şi deschise uşa.

— La naiba, mârâi el printre dinţii încleştaţi, când ea intră în cameră.

O urmă imediat.

— Gata, Julianne, hai să plecăm acum!

Ea se uită prin cameră şi apoi din nou la patul mare, cu baldachin şi aşternuturi stacojii.

— Trebuie să mărturisesc că sunt dezamăgită, zise ea. Mă aşteptam la ceva mai obscen. Se uită apoi spre el şi zise: Probabil te aştepţi să leşin acum că am văzut patul în care te-ai destrăbălat.

El lăsă sfeşnicul pe noptiera de lângă pat.

— Imaginează-ţi câte femei au trecut prin patul ăsta, zise el. Nenumărate. Literalmente *nenumărate.* Au fost aşa de multe, că nu-mi mai amintesc nici eu.

Julianne se duse la pat şi-şi plimbă mâna peste tăblia patului.

— Cum? Nicio denivelare?

În clipa aceea chiar o admira. Încă nu cedase sub presiune. Dar mai avea o surpriză pentru ea.

— Nu te întrebi despre măsurile de precauţie pe care

le-am folosit?

Ea îl privi precaută şi înţelese imediat că nu avea nici cea mai vagă idee la ce se referea.

Se apropie de pat şi bătu cu mâna pe saltea.

— Spectacolele care au loc aici pot avea consecinţe. Înţelegi la ce mă refer?

Ea înghiţi apăsat.

— Da.

— Şi nu vrei să ştii cum am făcut să previn apariţia lor?

Ea rămase tăcută, aşa că se duse la noptieră şi deschise sertarul.

— Folosesc şi la altceva decât la a preveni o sarcină. Am o aversiune naturală faţă de boli.

Ea îi întâlni privirea, trufaşă.

— Înţeleg acum, dar mă îndoiesc că e adevărat ce spui. Cred că în seara asta, undeva, adânc în sufletul tău, ţi-ai dorit să le văd pe femeile acelea machiate strident. Căutai o confruntare pentru că îţi doreai să mă îndepărtezi.

El clătină din cap.

— Asta e doar în imaginaţia ta.

— Ba nu cred că este. Faci asta din noaptea balului Beresford.

Hawk închise la loc sertarul şi îşi încrucişă braţele la piept.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti.

— Îţi place să tachinezi, dar apoi baţi în retragere pentru că nu vrei să-ţi vadă cineva cicatricele. Îi îndepărtezi pe alţii înainte să te poată răni ei. De asta ai ales să stai undeva cu chirie, în loc să locuieşti cu familia ta. De asta ai spus tuturor la bal că-ţi sunt ca o soră.

Hawk se încruntă.

— Am făcut asta pentru că sunt tutorele tău şi oamenii au presupus că valsul acela însemna ceva mai mult.

Ochii i se umplură de lacrimi.

— Ce naiba?

Îi tremurau buzele, aşa că fugi spre uşă.

Dar el o prinse din urmă şi-i imobiliză încheieturile pe uşă.

— Ce am spus?

În clipa aceea Julianne izbucni în plâns.

Hawk o întoarse imediat cu faţa la el.

— Ce s-a întâmplat, Julianne?

Însă ea se luptă cu el, încercând să se elibereze. O strânse tare în braţe, ca să nu se mai zbată.

— Nu te mai lupta cu mine!

Ea ridică bărbia trufaşă.

— Du-mă să... acasă acum!

— Nu ştiu ce-am spus greşit, dar nu te pot ajuta, dacă nu-mi spui.

— Nu. Nu te voi lăsa să mă umileşti încă o dată.

— Nu-ţi dau drumul până când nu-mi explici.

Julianne îl sfredeli cu privirea.

El îi cercetă chipul pătat de lacrimi şi se gândi la momentul în care cedase.

— Valsul? o întrebă el.

Dar tot nu înţelegea.

Ea întoarse capul.

Hawk se gândi la felul în care îl strigase vocea ei răguşită. Precum cântecul unei sirene. În prostia lui, o ţinuse prea mult în braţe. Atât de mult, încât se adunase o mulţime în jurul lor şi oamenii începuseră să aplaude. Şi el nu se gândise la altceva decât cum să facă să împiedice apariţia zvonurilor unei logodne iminente.

Apoi se întâmplase confruntarea lui cu Ramsey, iar ea devenise extrem de palidă. Se gândi la schimbul înflăcărat de cuvinte pe care-l avusese cu Ramsey. Şi atunci se simţi de parcă trăsese draperiile, lăsând să pătrundă lumina orbitoare a soarelui. O mângâie pe păr cu blândeţe.

— A fost pentru că am zis că mi-erai ca o soră.

Ea nu zise nimic, şi atunci înţelese că nimerise fix la ţintă.

— Julianne, am spus asta numai pentru ca alţii să nu

facă presupuneri despre noi.

Ea se împinse atunci în pieptul lui şi zise ferm:

— Du-mă acasă chiar acum!

— Cred că ar fi bine să vorbim.

— Nu. Dă-mi drumul!

Dar atunci el o strânse şi mai tare la pieptul său.

— De asta ai fugit în sala de toaletă la bal?

— Plănuiam să mă îmbăt cu prietenele mele, zise ea.

Doar că îi tremură puţin vocea şi el observă imediat.

— Valsul nostru ţi-a creat anumite aşteptări. Şi cuvintele mele insensibile te-au rănit.

Ea se luptă să se elibereze din strânsoarea lui.

— Vreau să plec acum.

— Liniştеşte-te!

Se lupta cu el. Aşa că o ridică în braţe şi o aşeză pe pat. Ea dădu să se ridice imediat, dar îi lipi spatele de saltea şi-i imobiliză încheieturile deasupra capului. Începu să se zbată, aşa că îşi folosi corpul pentru a o potoli.

— Vreau să-mi răspunzi cu da sau nu.

— Cum îndrăzneşti?

— Te-am rănit când am zis că mi-eşti ca o soră. Da sau nu.

— Dă-mi drumul sau ţip!

— Nu-i nimeni care să te audă, în afară de mine. Te-am rănit când am zis că mi-eşti ca o soră. Răspunde-mi! Da sau nu.

Ea scrâşni din dinţi. Nu voia să-i dea satisfacţie.

— Răspunde-mi, zise el.

Julianne rămase tăcută, aşa că îşi coborî buzele ca să o sărute. Dar ea smuci capul într-o parte şi o sărută pe obraz.

— Nu am vrut niciodată să te rănesc.

Se zbătea sub el.

— Să nu îndrăzneşti să-ţi fie milă de mine! Să nu îndrăzneşti aşa ceva!

— Nu mi-e milă de tine. Şi indiferent ce-am zis, nu te-am considerat niciodată ca o soră.

— Dă-mi drumul!

— Nu înţelegi. Am simţit că iau foc în tot timpul cât am dansat cu tine. Dar *ai fost...* şi *eşti...* interzisă. Sunt tutorele tău. Eşti sora celui mai bun prieten al meu. Şi mă ispiteşti atât de mult, încât nu mi te pot scoate din minte.

De uimire, Julianne întredeschise uşor buzele.

— Nu înţelegi? Simplul sunet al vocii tale mă face să înnebunesc de dorinţă să te am!

Părea cu adevărat uimită.

— Îţi mai aminteşti discuţia despre gândurile obraznice? Eu le am în permanenţă în legătură cu tine. Stau lângă tine la teatru şi îmi imaginez toate lucrurile pe care o să ţi le fac când o să te am în sfârşit goală în patul meu.

Începuse să respire la fel de greu ca el. Îşi simţea mădularul tare ca piatra şi era dureros de excitat. Dar în acelaşi timp era foarte conştient de situaţia periculoasă în care se aflau. Hawk scrâşni din dinţi, hotărât să se ridice şi să o ducă acasă.

Dar ea zăcea sub el, supusă. Ochii ei albaştri minunaţi îl priveau languros. Se mişcă un pic sub el.

— Te simt tare pe burta mea.

„Ridică-te, ridică-te, ridică-te!” îşi repeta el.

— Şi eu am gânduri obraznice în legătură cu tine, şopti ea.

Oh, să-l ajute Dumnezeu!

— Sărută-mă! zise ea. Pentru o ultimă dată…

Fu pe punctul de a-i spune că nu era făcut din piatră. Doar că în clipa aceea aproape aşa se simţea.

— N-ar trebui. Dar pur şi simplu nu-ţi pot rezista.

Îi dădu drumul la încheieturi, şi ea îşi încolăci braţele în jurul lui, în timp ce-i devora gura. O săruta, îi lingea buzele şi o gusta într-un ritm care îi lăsa de înţeles fără echivoc ce voia de la ea. Iar Julianne îi răspundea la sărut, sugându-i limba şi trecându-şi degetele prin părul lui.

Se rostogoli pe spate şi o trase după el. Apoi bâjbâi frenetic cu nasturii de pe spatele rochiei ei.

— Aşează-te deasupra mea, zise el.

Ea făcu ce-i ceru, dar fustele voluminoase îi ascundeau picioarele, îi împinse rochia şi lenjeria de corp, dezgolind-o până la talie. Apoi îi cuprinse sânii în palme şi făcu cerculeţe cu degetele mari în jurul sfârcurilor ei rozalii. Julianne îşi arcui spatele de plăcere. Agrafele care-i ţineau coafura în loc se împrăştiară pe cuvertură şi părul negru şi lung i se revărsă pe umeri ca o cascadă. Exact aşa şi-o imaginase, îşi aşeză mâinile pe spatele ei.

— Apleacă-te spre mine.

Julianne nu puse nicio clipă la îndoială ce îi cerea, dar icni în clipa în care îi gustă sfârcul şi i-l supse. Apoi îi dădu fustele la o parte şi rămase fără suflu la vederea cârlionţilor întunecaţi dintre picioarele ei.

Ea se întinse atunci şi-şi trecu mâna peste mădularul lui tare ca piatra, măsurându-l prin materialul pantalonilor. Încercă să se oprească, când îi simţi degetele pe prohab... dar apoi îi simţi atingerea delicată pe mădular şi asta îl înnebuni de dorinţă.

Se ridică în şezut. Julianne se chinui să-i dea jos haina, lavaliera şi cămaşa. O dezbrăcă apoi de rochie şi de lenjeria de corp. După ce îşi scoase cizmele şi pantalonii, împinse la o parte cuvertura şi o lăsă pe spate pe saltea, acoperind-o cu sărutări.

Îşi trecu mâna sub bazinul ei şi o ridică uşor. Apoi desfăcu faldurile secrete ale sexului ei şi-i atinse cu limba mugurele dulce al feminităţii, în timp ce-şi aluneca degetul înăuntrul ei. Ea gemu şi-şi arcui spatele. Şi după câteva minute ţipă de extaz. Putea simţi în jurul degetului contracţiile tunelului ei interior. Julianne deschise ochii când se ridică deasupra ei şi îşi încolăci braţele în jurul umerilor lui. Avea nevoie de el... îl dorea cu disperare. El fusese mereu o parte din ea, iar Julianne, o parte din el. Iar în noaptea aceea îşi dorea să facă dragoste cu ea, pentru că îl iubea trup şi suflet... mult mai mult decât îl iubise vreodată.

Îi despărţi apoi faldurile umede şi o pătrunse cu două degete, deschizând-o şi înnebunind-o de dorinţă. Şi apoi îl simţi pătrunzând-o. Ţipă de durere.

— O, Doamne, te-am rănit, zise el încordat. Tensiunea dispăru treptat, aşa că alunecă un pic mai adânc în ea. Te mai doare? şopti el.

— Nu, răspunse ea şi-şi puse mâinile pe şoldurile lui. El gemu de plăcere, cu chipul ascuns în gâtul ei şi asta o făcu să se arcuiască spre el. Mmmm…

Se împinse centimetru cu centimetru, până când o pătrunse cu totul. Şi apoi se retrase şi o pătrunse iar şi iar, cu mişcări incredibil de blânde. Voia să dureze cât mai mult. Şi cel mai mult îşi dorea să-i producă plăcere. Dar în cele din urmă îşi pierdu stăpânirea de sine. Cedă nevoii de a o pătrunde din ce în ce mai repede. Julianne îşi încolăci braţele şi picioarele în jurul lui. În clipa aceea nu mai ştia nimic altceva, dincolo de dorinţa de a atinge extazul suprem.

Se lăsă copleşit de senzaţii erotice şi abia reuşi să se retragă din ea în ultima secundă.

Julianne îşi simţea inima bătând cu putere.

Hawk stătea deasupra ei, încă respirând greu. Încă mai avea braţele şi picioarele încolăcite în jurul trupului lui. Simţea o mică durere adânc în interiorul ei. Sau poate că acela nu era cel mai bun cuvânt. Senzaţia aceea persista, ca şi când amintirea contopirii lor rămânea impregnată în memoria trupului ei.

Şi în cele din urmă respiraţia lui se domoli la un ritm lent şi constant. Întoarse capul şi îl privi. Ţinea ochii închişi. O uimea că putea să adoarmă după ce făcuseră dragoste. Era greu deasupra ei, dar îi plăcea faptul că erau lipiţi unul de altul. Nu se simţise niciodată mai apropiată de el.

Îl dezamăgise în seara aceea. Cuvintele ei îi deschiseseră vechile răni şi reacţionase dur pentru că-şi exprimase îndoielile în legătură cu el. Hawk hotărâse să se schimbe, şi apoi acuzaţiile ei îl înfuriaseră. Înţelegea că probabil se simţise vulnerabil şi-l speriase gândul că poate nu era capabil să se schimbe. Avusese nevoie să aibă încredere în el necondiţionat, şi ea îl dezamăgise din cauza propriilor temeri. Dar în noaptea aceea recunoscuse cât de

mult o dorise în timpul valsului lor. Îi spusese că fusese înnebunit după ea.

Iar ea fusese înnebunită după el în noaptea aceasta. Îi câştigase de mult inima, dar hotărâse să i se dăruiască şi trupeşte, ca un act suprem de iubire.

O voce mică din mintea ei îi şopti apoi că îi luase virginitatea în patul în care se culcase cu nenumărate femei.

Dar refuza să considere sordid faptul că făcuseră dragoste. Dăruindu-i-se în patul acela, izgonise pentru totdeauna toate acele femei fără chip care se culcaseră cu el pentru bani. Şi nu exista nicio comparaţie, pentru că nu fusese doar ceva fizic, pentru niciunul dintre ei. Nu ar fi făcut dragoste cu ea, dacă nu ar fi iubit-o.

— Te iubesc, şopti ea, după care îl sărută pe obraz.

Hawk deschise ochii. Părea zăpăcit, de parcă nu-şi putea aminti unde se aflau.

Julianne îi zâmbi şi aşteptă să audă de la el acele două cuvinte, care aveau să le schimbe vieţile definitiv.

— O, Doamne, zise el, cu glas răguşit. După aceea se rostogoli pe spate şi-şi acoperi ochii.

Durerea îi săgetă inima. Dar nu voia s-o arate.

„Te rog, ia-mă în braţe! Te rog... te implor, ia-mă în braţe!”

El se ridică pe marginea patului, cu spatele încovoiat şi înjură în şoaptă.

Simţi lacrimi năpădindu-i ochii, dar clipi şi le îndepărtă. Apoi îl atinse uşor pe spate. El se ridică în picioare şi se duse la garderobă. O deschise şi se îmbrăcă cu un halat. După aceea scotoci înăuntru şi scoase un alt halat, de damă. O durere înfiorătoare o copleşi.

Nu. Nu avea de gând să-l poarte! Apucă cearşaful răsucit şi se acoperi cu el. Dintre toate dovezile trecutului său pe care i le arătase în noaptea aceea, reuşise să găsească singurul lucru care o putea frânge în mii de bucăţele.

O senzaţie usturătoare îi apăru în gât, apoi urcă mai

sus, acaparându-i obrajii şi înţepându-i ochii. Dar nu voia să plângă. Nu va plânge!

El rămase acolo şi îndesă halatul de damă înapoi în dulap. După aceea scoase un halat bărbătesc voluminos şi se apropie de ea. Îi trase cearşaful din mâini, descoperindu-i goliciunea. Aerul rece o făcu să se înfioare. O luă de mână şi o ajută să se ridice. Îi tremurau picioarele. Hawk se uita la pat cu o expresie chinuită întipărită pe chip. Se uită şi ea la cearşafuri şi văzu petele de sânge.

O ajută să se îmbrace cu halatul şi-i suflecă mânecile lungi. După care luă sfeşnicul. O cuprinse amărăciunea în clipa în care îşi aşeză braţul în jurul umerilor ei.

— Am o sală de baie şi prosoape, dar nu am apă.

Ea înghiţi apăsat. Acelea erau primele cuvinte pe care i le adresa direct. Intră şi aşeză sfeşnicul pe un cufăr mic de lemn. Julianne îl urmă şi simţi podeaua de marmură rece sub picioarele ei. Tremura. Atât de frig, cât şi pentru că înţelegea semnificaţia greşelii pe care o făcuse.

El îi aduse un prosop.

— Tremuri.

— O să fiu bb… bine.

Hawk se încruntă imediat. Apoi o luă în braţe şi o duse înapoi în dormitor. O aşeză pe pat şi-i descheie halatul. Ea încercă să-l oprească, dar el îi spuse să tacă şi îi aşeză cu blândeţe prosopul între coapse. După aceea se aşeză pe pat, o trase în braţele lui şi o strânse aproape dureros de tare.

„Te rog spune-mi că mă iubeşti!” se gândi ea cu amărăciune.

— Îţi jur că o să mă revanşez faţă de tine, zise el cu glas răguşit.

Îşi dorise iubirea lui, dar nu-i oferise altceva decât remuşcările sale.

*

Îi pusese pelerina lui în jurul umerilor ca să-i ţină de

cald şi o strânsese în braţe pe timpul călătoriei cu trăsura. Fusese un nemernic pentru că nu o lăsase să-şi ia mantia de la teatru. Nu se gândise decât la propria furie. Când îi spusese că nu voia să sfârşească la fel ca mama ei, se simţise de parcă îi implântase un cuţit în spate.

Îi ceruse sinceritate şi, când i-o oferise, îi aplicase lovitura de graţie. Pentru că teama ei de trădare îi retrezise propriile temeri că poate tatăl lui avusese dreptate în privinţa sa. Se comportase îngrozitor cu dulcea lui Julianne. Dar ea îl înfruntase şi-i spusese lucruri care încă îl mai tulburau.

Julianne ridică mâna şi se şterse la ochi. La naiba cu tot! Plângea! Găsi o batistă şi îi şterse obrajii.

— Te rog, nu plânge, îi şopti el.

Apoi o sărută pe obraz, o trase în poala lui şi o strânse în braţe. O rănise. Atât fizic, cât şi sufleteşte. Cum putuse face una ca asta, când o adorase dintotdeauna? Când o considerase mereu draga lui Julie?

Într-un fel sau altul, se va revanşa faţă de ea. O făcuse a lui în noaptea aceea, dar adevărul era că împărtăşiseră mereu o legătură foarte specială. Nu putea explica ceea ce simţea, dar cumva ştia că erau sortiţi să fie împreună. Sau poate că doar găsea o scuză pentru felul îngrozitor în care se purtase cu ea în noaptea aceea? O strânse şi mai tare la pieptul lui, pentru că în clipa aceea simţea că avea mai multă nevoie de ea decât avusese vreodată de cineva.

Birja închiriată se opri apoi. Îi luă obrajii între palme şi îi zise:

— Te voi însoţi înăuntru.

— Nu. Nu e nevoie, spuse ea.

— Mătuşa o să ghicească ce s-a întâmplat, Julianne. Nu putuse să nu o avertizeze în privinţa aceea. Buclele ei pleoştite şi semnul pe care-l avea pe gât stăteau mărturie a ceea ce i se întâmplase. Îi sărută mâinile. Te voi vizita mâine şi îţi promit că vom avea un nou început. Ea ridică privirea spre el şi-şi petrecu braţele în jurul gâtului său.

O îmbrăţişă din nou. Vino acum! O să-i spun mătuşii că o să te vizitez mâine.

Ştia foarte bine că mătuşa lui avea să-l mustre aspru – şi, la drept vorbind, avea tot dreptul s-o facă. Dumnezeu îi era martor că merita mult mai rău. Dar îşi va petrece tot restul vieţii revanşându-se faţă de draga lui Julie.

Continuă să o ţină pe după umeri, în timp ce o conduse pe alee. Vântul rece îl înjunghia prin cămaşă, dar se gândea că merita asta.

O conduse apoi pe Julianne pe coridor şi o găsi pe mătuşa lui stând în capătul scărilor. Sprâncenele argintii ale femeii se ridicară imediat în semn de indignare. Hawk clătină din cap scurt, avertizând-o pe Hester să-şi ţină pentru ea mustrările, până când Julianne era în siguranţă în camera ei.

După ce ajunseră în foaier, ea îi întinse pelerina. Şi el o sărută pe obraz, sub privirea mătuşii sale. Ce rost mai avea să se ascundă, când era absolut evident că se culcase cu Julianne?

Ea fugi apoi în sus pe scări. Hawk rămase acolo, uitându-se după ea şi dorindu-şi să poată rămâne lângă ea pentru tot restul nopţii, ca să o aline, la fel cum făcuse ea pentru el, în noaptea aceea când îl găsise beat şi leşinat pe canapeaua mătuşii lui.

După ce dispăru la etaj, îi întâlni privirea lui Hester.

— În salon. Acum! zise femeia.

O urmă înăuntru şi închise uşa.

— Am dezonorat-o, zise el. Cu permisiunea ta, aş vrea să vin să o vizitez mâine.

— Şi?

— Şi o să-i cer mâna, zise el.

— Ar fi bine s-o faci cum trebuie, zise ea cu asprime. Căzând într-un genunchi în faţa ei.

— Da, răspunse el.

— Şi când o faci, ascunde-ţi vinovăţia! Fără regrete şi fără remuşcări. Nu vrea să audă asta de la tine, ai înţeles?

Hawk simţea că îi luaseră foc urechile de ruşine.

— Da, doamnă.

— O să te gândeşti la ea, nu la tine. Am fost suficient de clară?

— Da.

— Dacă aş avea un baston la îndemână, te-aş bate măr, zise Hester.

— Merit mai rău de atât.

— O iubesc pe fata asta ca pe propria fiică, spuse Hester. Şi te iubesc şi pe tine. Dar dacă o mai răneşti vreodată, îţi jur că n-o să mai vorbesc niciodată cu tine.

Hawk înghiţi apăsat, amintindu-şi de toate lucrurile îngrozitoare pe care i le spusese.

— Am de gând să-mi petrec restul vieţii revanşându-mă faţă de ea.

— Ba nu, nu vei face asta. Dă-o naibii de vinovăţie! Mai bine petrece-ţi restul vieţii purtându-te cu ea ca şi când ar fi soarele, luna şi stelele… toate în acelaşi timp.

— Aşa voi face, zise el.

— Şi încă ceva, spuse Hester. Aşteaptă să anunţi logodna până plecăm la Gatewick Park. Şi sub nicio formă să nu-i mărturiseşti lui Shelbourne ce-ai făcut. Doar o să scormoneşti într-un cuib de viespi şi o să stârneşti resentimente persistente. Nu e nevoie ca el să ştie. N-ai face altceva decât să o umileşti pe Julianne. Şi va trebui să spui că te-ai îndrăgostit de ea până peste cap şi că nu poţi trăi fără ea. Vreau să-mi promiţi.

— Promit, zise el.

— Ştiu că regreţi ce s-a întâmplat în seara asta, dar nu vei regreta niciodată că o ai pe ea, spuse Hester.

Hawk simţi o fierbinţeală acaparându-i gâtul şi săgetându-i ochii. Spera din tot sufletul ca nici ea să nu regrete că îl alesese pe el.

Capitolul 20

Secretele seducţiei unei doamne: „Tot ce contează

sunt două cuvinte mici”.

Hawk deschise cutiuţa de bijuterii. Când atinse medalionul de argint, se gândi la ochii albaştri ai lui Julianne şi simţi ceva strângându-se în pieptul său. Îi cumpărase medalionul acela pentru a-l înlocui pe cel pe care i-l dăduse tatăl ei. Cel pe care i-l arătase şovăielnică înainte de primul bal. Cel pe care nu o mai văzuse purtându-l din acea primă noapte. Îi cumpărase medalionul acela nou, pentru că îşi dorise să-l poarte şi să ştie că el va fi mereu al ei.

Încă nu avea un portret în miniatură pe care să-l pună înăuntru, dar va pune să li se facă unul pentru amândoi, după ce-şi anunţau familiile despre logodnă. Numai Dumnezeu putea şti cum va reacţiona Tristan, dar avea să urmeze cuvânt cu cuvânt sfatul mătuşii sale.

În toţi acei ani se considerase incapabil de a fi fidel unei singure femei. Dar îi va fi loial lui Julianne. Trăise deja senzaţia de pustiu interior pe care o ofereau împreunările animalice cu femei pe care nu le cunoştea aproape deloc. Şi o terminase cu stilul acela de viaţă. Aceea era ziua în care îşi va părăsi viaţa rece şi singuratică şi va începe una nouă cu dulcea Julianne.

Îşi îndreptă lavaliera pentru o ultimă oară. Îşi aminti ce îi spusese mătuşa lui.

„Fără regrete. Fără vinovăţie”.

„Gândeşte-te la ea!”

Îşi va ţine pentru sine remuşcările îngrozitoare şi-şi va petrece tot restul vieţii făcând-o fericită.

Inspiră adânc. După ce dormise în reprize cu o noapte înainte, hotărâse să înceapă viaţa lor împreună aşa cum o trăiseră până atunci şi cum spera să o continue. Nu-i va face promisiuni solemne, pentru că vorbele nu erau decât vorbe. În schimb, îşi va petrece restul vieţii demonstrându-i prin acţiunile sale că era un om mai bun datorită ei. Pe de altă parte era destul de sigur că lui Julianne i s-ar fi părut minunat dacă ar fi început cu promisiuni prosteşti. O va face să râdă şi apoi va cădea într-un genunchi în faţa ei,

după cum îi promisese mătuşii sale.

Un singur lucru îl neliniştea. Insistase să existe sinceritate totală între ei şi totuşi era pe punctul de a intra în logodna aceea ascunzându-i ceva foarte important din trecutul său. Julianne ştia ce spusese tatăl lui despre el şi ştia că abia scăpase de un duel la răsărit. Dar nu îl întrebase mai multe. Îi spusese să lase trecutul în urmă şi să se ierte. Şi spusese că nu îl va presa să-i dezvăluie nimic. Adevărul era că probabil nu ar fi aflat niciodată. Westcott era singurul om care-l ştia, în afară de el, şi acesta jucase un rol foarte important în muşamalizare. Şi avusese motive întemeiate.

În toţi acei ani, Hawk păstrase tăcerea pentru a-i proteja pe cei pe care-i rănise. Dar în ziua aceea îl deranja să păstreze un secret atât de îngrozitor.

Noaptea trecută, mătuşa lui îl sfătuise să nu-i dezvăluie niciodată lui Tristan că o dezonorase pe Julianne. Spusese că nu era nevoie ca el să ştie. Iar întrebarea dacă ea avea sau nu nevoie să ştie adevărul îl făcu să ia o hotărâre. Nu ar fi obţinut nimic spunându-i lui Julianne. În fond îi spusese deja că nu putea repara în niciun fel prejudiciul creat – şi asta era complet adevărat.

Expiră apoi, eliberând tot aerul din plămâni. Era foarte hotărât ca în ziua aceea – şi în toate care vor urma – să pună nevoile ei pe primul plan. Înghiţi apăsat, ştiind foarte bine că nu o merita, dar jurând să nu o mai rănească niciodată.

Îşi mai aranjă o dată mânecile, după care părăsi casă, pregătit să facă ceva ce nu se aşteptase niciodată să facă. Şi când ieşi afară în lumina strălucitoare a soarelui, simţi cum golul din sufletul lui se umplu.

Inima începu să-i bată tare şi nu mai ştia nimic altceva decât că nu se mai simţea gol pe dinăuntru. Dar se simţea un pic îngrijorat. După toate lucrurile îngrozitoare pe care le spusese şi le făcuse cu o noapte în urmă, îşi făcea griji că poate lui Julianne îi va fi frică. Dar nu putea lăsa îndoielile acelea să primeze. Nu atunci. Pentru că din ziua

aceea avea să-i demonstreze într-o mie de feluri mici – şi mari – ce însemna pentru el.

*

Lui Julianne i se strânse stomacul, când Betty îi aranjă părul. Ştia că era ziua în care Hawk o va cere în căsătorie. Nimeni nu rostise cu voce tare motivul vizitei lui iminente, dar ştia că se simţea obligat să-i ceară mâna. Şi tocmai acea obligaţie o neliniştea.

Cum ar fi putut înflori o căsătorie întemeiată din necesitate? Şi oare chiar era necesară? Ştia suficiente lucruri despre relaţiile dintre bărbaţi şi femei, cât să înţeleagă că se retrăsese înainte de a-şi vărsa sămânţa în ea. Nu exista posibilitatea să apară o sarcină. Dar mai era şi faptul incontestabil că-i dăruise lui Hawk fecioria ei.

Şi el nu zisese niciodată nimic despre iubire.

Noaptea trecută se lăsase copleşit de vinovăţie. Dar îl încurajase să facă dragoste cu ea. În patul în care se culcase cu mai multe femei decât putea număra.

Visase la ziua aceea, în toţi anii lungi de până atunci. Doar că visurile ei implicaseră întotdeauna şi o declaraţie de dragoste. Noaptea trecută se culcase cu ea, dar nu îi spusese niciodată că o iubea.

Crezuse, prosteşte, că nu ar fi făcut dragoste cu ea, dacă nu ar fi iubit-o. Îl iubea cu toată fiinţa ei... Dar jurase că nu se va căsători niciodată cu un bărbat care nu o iubea. O dragoste neîmpărtăşită putea fi un lucru absolut oribil pentru o soţie. În fond văzuse ce însemnase asta pentru mama sa.

Dar oare Hawk chiar i-ar fi făcut vreo declaraţie de dragoste în circumstanţele acelea? Se simţise deja îngrozitor de vinovat că se culcase cu ea în cuibuşorul lui de nebunii. Nu ar fi cerut-o în căsătorie în locul acela sordid.

Cu o noapte înainte îi promisese că totul va fi altfel a doua zi. Speranţa îi făcu inima să tresară. Voise să aştepte

până în ziua aceea ca să-şi declare sentimentele pentru ea.

Dar ce va face dacă nu era de fapt aşa?

Betty termină şi-i dădu oglinda de mână. Julianne se uită la reflexia ei.

— Mulţumesc, Betty. E perfect.

O sperie apoi o bătaie în uşă. Hester intră şi zâmbi.

— A venit.

Julianne se ridică în picioare.

— Sunt aşa agitată…

Hester o strânse în braţe.

— Şi el la fel.

Julianne ridică uşor capul şi-i întâlni privirea.

— Serios?

Hester încuviinţă din cap.

— Da. Se învârte de colo-colo prin salon şi e foarte nerăbdător să te vadă. Hai să nu-l mai lăsăm să aştepte! Te conduc în salon şi închid uşa apoi.

— Mulţumesc.

Coborî scările împreună cu Hester. Îşi simţea picioarele ca şi când ar fi fost făcute din gelatină. Şi cu fiecare pas, se ruga ca ziua aceea crucială să aibă un final fericit.

Ajunseră apoi în pragul uşii deschise a salonului şi-l văzu oprindu-se şi uitându-se la ea. Se îmbrăcase cu o redingotă de culoare verde-închis şi era prima dată când îl vedea cu lavaliera dreaptă.

Hester se aplecă uşor spre ea şi-i şopti:

— Întâlniţi-vă la jumătatea drumului.

Julianne inspiră adânc şi păşi înăuntru. Uşa se închise apoi în urma sa. Continuă să meargă. Când se întâlniră, el o luă de mâini.

— Am ceva pentru tine, zise el.

Julianne îi dădu drumul la mâini, când căută în buzunarul redingotei şi scoase o cutiuţă de bijuterii. Şi apoi o deschise. I se tăie respiraţia când văzu medalionul de argint. Îşi aminti că înainte de a pleca spre balul Beresford, îi arătase medalionul pe care i-l dăruise tatăl ei cu mulţi ani

în urmă.

Se uită în ochii lui şi înţelese imediat că voia să-l înlocuiască pe cel vechi, cu acel simbol al iubirii lui. Apoi Hawk îi puse medalionul în jurul gâtului.

— O să ne ocupăm mai târziu să ne facem portrete în miniatură.

Julianne atinse uşor medalionul cu degetele.

— Mulţumesc, şopti ea emoţionată.

Şi o luă din nou de mâini.

— M-am gândit să-ţi fac jurăminte solemne, dar apoi mi-am dat seama că fiecare zi e o promisiune. În fond, nu promisiunile contează, ci faptele.

Ea încuviinţă din cap.

Hawk rânji atunci.

— Totuşi, în onoarea tuturor aventurilor noastre copilăreşti, îţi promit să-ţi fur boneta şi sărutările.

Julianne izbucni în râs.

— Şi jur să te îmbuib cu vin şi să-ţi cerşesc favorurile. Dar n-o să te las niciodată să-mi conduci cabrioleta. Şi promit să-ţi întrerup des lectura, pentru că o să vreau să am eu toată atenţia ta.

Julianne ştia că îşi va aminti mereu promisiunile acelea prosteşti.

— Adorabila şi draga mea, Julie, fii soarele meu şi cea mai strălucitoare stea de pe cerul nopţii.

Cuvintele lui romantice o făceau să se înfioare. Apoi căzu într-un genunchi în faţa ei. I se tăie respiraţia şi aşteptă să audă acele două cuvinte care i-ar fi făcut fericirea completă.

— Vrei să te căsătoreşti cu mine?

Şi în clipa aceea îi dispăru zâmbetul.

Buzele lui se întredeschiseră uşor.

— Julianne?

Iar în clipa aceea înţelese ce trebuia să-l întrebe.

— M-ai mai fi cerut de soţie, dacă nu s-ar fi întâmplat ce s-a întâmplat noaptea trecută?

Ezitarea lui spunea mai multe decât orice cuvinte. Aşa

că îi dădu drumul la mâini.

El se ridică în picioare şi rămase o clipă uitându-se la ea.

— S-a întâmplat, Julianne. Dar vreau să mergem înainte de aici. Vreau să mă căsătoresc cu tine.

Julianne îşi împreună strâns mâinile tremurânde.

— Ştiu că te-am rănit azi-noapte, dar vreau ca azi să fie primul pas spre viaţa noastră împreună, zise el. Nu te învinuiesc că ţi-e frică, dar îţi jur că mă voi revanşa faţă de tine.

— Nu e suficient, zise ea.

— Te-am făcut a mea azi-noapte. Nu pot uita asta şi nici tu.

— Nu vreau să mă arunc într-o căsătorie, bazându-mă pe o nebunie de o noapte.

— Aşadar, m-ai arunca în iad? M-ai izgoni şi m-ai lăsa să ştiu pentru tot restul vieţii că te-am dezonorat?

— Nu mă voi avânta într-o căsătorie, izvorâtă doar dintr-o datorie de onoare. Pentru că asta ar fi iadul pe pământ pentru amândoi.

El clătină din cap.

— Nici măcar nu vrei să-mi dai şansa să-ţi demonstrez că pot fi un soţ bun.

Ochii i se umplură de lacrimi. Şi-ar fi dorit din tot sufletul să spună da. Dar el nu o iubea. Şi dacă se căsătorea cu el, va fi ştiut pentru totdeauna că se căsătorise cu ea numai din obligaţie.

— Îmi pare rău.

— Te-ai putea căsători cu un alt bărbat după ce mi-ai dat fecioria ta?

Ea se strâmbă.

— Nu pot răspunde acum pentru viitor. Dar pot răspunde pentru prezent. Nu mă voi căsători cu tine, doar ca să-ţi alin conştiinţa vinovată.

— Nu voi accepta înfrângerea atât de uşor, zise el. Când ajungem la Gatewick Park, o să mă duc la fratele tău şi o să-i cer permisiunea să mă căsătoresc cu tine. Şi apoi

ne vom anunţa logodna.

Lacrimile îi curgeau şuvoi pe obraji.

— Te rog, nu face asta!

Hawk încleştă pumnii.

— Eu am cerut să existe sinceritate totală între noi, şi acum mă faci să plătesc pentru că nu vreau să mă prefac că noaptea trecută nu s-a întâmplat niciodată. Dacă de vină sunt îndoielile tale, atunci spune-mi ce pot să fac.

Îşi petrecuse primii opt ani din viaţă încercând să câştige dragostea tatălui ei. Şi pe ultimii patru sperând ca Hawk să se îndrăgostească de ea. Nu-şi putea petrece restul vieţii sperând că va ajunge să o iubească într-o zi.

— Nu te las să faci asta, zise el. Când te duc acasă, voi anunţa logodna noastră.

El ieşi apoi furios, şi Julianne îşi acoperi gura cu palma, ca să înăbuşe hohotele de plâns care o făceau să tremure din toate încheieturile.

*

Hawk opri cabrioleta. Aproape că nici nu-şi amintea drumul până acasă. Fiecare bucăţică din trupul lui era rece ca gheaţa. Fusese sincer cu ea în legătură cu motivele pentru care o cerea în căsătorie. Dar ştia că ar fi acceptat, dacă ar fi minţit-o.

Înţelegea care era problema. Îi era teamă că o va trăda. În fond, îi spusese că nu voia să sfârşească aşa ca mama ei. Dar nu fusese dispusă să aibă încredere în el. Nu-i oferise prezumţia de nevinovăţie.

Dar sub nicio formă nu avea de gând s-o lase să-i facă una ca asta. Suferise deja de pe urma unei greşeli monstruoase, pe care nu o va putea repara niciodată. Dar acesta era un păcat pentru care se putea izbăvi.

Trecu pe lângă o trăsură şi urcă scările. Probabil încerca să se răzbune pe el pentru că o dusese în cuibuşorul lui blestemat de nebunii. Mătuşa lui îl sfătuise să nu-şi ceară iertare şi avusese încredere că aceea era

abordarea corectă. Dar nu o va lăsa pe Julianne să-i facă asta – nici lui, nici ei, de altfel. Nu se putea căsători cu un alt bărbat, ştiind că fusese dezonorată.

La naiba cu tot! Avea să-i facă treaba asta cât mai dificilă cu putinţă. Dar după ce-i va pune pe deget verigheta, se va asigura că nu se va mai băga în necazuri.

Ajunse la uşa lui, o deschise tare şi-şi aruncă pălăria pe masa de pe hol. Servitorul său, Smith, veni imediat în întâmpinarea lui.

— Milord, vă aşteaptă un tânăr în salon. A venit de mai bine de o oră.

La naiba! Probabil era Osgood, care venise să-i ceară sfaturi.

— Scapă de el!

— Dar, milord, a venit tocmai de la Eton cu diligenţa şi apoi a luat o birjă până aici.

— De la Eton? Toţi nepoţii lui erau prea mici să fie la şcoală. Sigur e vreun fel de farsă. Trimite-l de aici!

— Mii de scuze, milord, dar cred că aţi vrea să vorbiţi cu el mai întâi.

— De ce? urlă el, furios.

Smith şovăi.

Hawk se încruntă.

— Zi odată, omule.

Smith inspiră adânc şi zise:

— Milord… vă seamănă leit.

Simţi imediat fiori reci în tot corpul. Nu era posibil!

— Cum îl cheamă?

— A spus că se numeşte Brandon, Lordul de Rothwell.

Hawk apucă strâns marginea mesei. Sfinte Sisoe! Îl găsise fiul lui!

— Milord? zise Smith.

— Asta e tot, Smith.

Inima îi bătea tare, asurzindu-l, în timp ce se îndrepta spre salon. Se opri în pragul uşii deschise. Băiatul stătea pe canapea şi ţinea în poală o carte legată în piele. Purta uniforma de la Eton – o haină albastră şi pantaloni de

culoarea pielii. Când Hawk păşi înăuntru, Brandon sări în picioare şi se uită la el. Şocul recunoaşterii puse imediat stăpânire pe el – băiatul avea ochii lui căprui-aurii, pometii lui înalţi şi buzele sale pline. La naiba! Avea până şi acelaşi păr castaniu ciufulit!

Simţea cum camera începe să se învârtă cu el. Fiul lui – băiatul pe care crezuse că nu-l va vedea niciodată – stătea chiar în faţa lui. Inspiră adânc, ştiind că trebuia să rămână cu mintea limpede de dragul băiatului.

— Brandon?

Băiatul ridică din sprâncene şi Hawk aproape că se clătină în loc. Cum era posibil ca băiatul să aibă aceleaşi gesturi ca el, dacă nu se întâlniseră niciodată?

— A zis ea că semăn cu tine.

Inima începu să-i bată tare.

— Mama ta?

— Mama a murit acum un an. Ştiai asta? Vocea lui tinerească ascundea o provocare îndurerată.

— Am auzit. Îmi pare rău pentru pierderea ta.

— Ba nu-ţi pare rău deloc.

Băiatul era furios. Şi avea tot dreptul să fie. Doamne, Dumnezeule! Simţea podeaua cufundându-i-se sub picioare.

— Cum m-ai găsit?

Băiatul îi arătă cartea.

— Am găsit jurnalul ei.

Să o ia naiba pe Cynthia pentru că lăsase în urmă dovezi. Şi să-l ia naiba şi pe Westcott pentru că nu le căutase ca să le distrugă.

— Servitorul meu a zis că ai venit de la Eton cu diligenţa.

— Aşa e. Voiam să te văd cu ochii mei.

Hawk hotărî să se ocupe mai întâi de chestiunile practice, înainte de a atinge orice subiecte delicate.

— Probabil ţi-e foame şi sete.

— Ştiu să mă descurc şi singur.

Nu-l putea lăsa să plece.

— Ai venit de departe. Bănuiesc că ai multe întrebări. Îţi voi răspunde la toate. Dar nu e nevoie să vorbim pe stomacul gol.

Apăru o scânteie în ochii lui Brandon.

— Bine.

Hawk sună din clopoţel. Când apăru Smith, îl instrui să le pregătească o masă simplă în salonul de mese.

— Pe aici, îi spuse apoi băiatului.

În timp ce mergeau spre salon, fu copleşit de o senzaţie de ireal. Dar trebuia să rămână calm de dragul băiatului.

După ce se aşezară, Smith le aduse pâine şi felii de friptură de vită, portocale şi un urcior de lapte. Hawk îl privi pe băiat mâncând pe nerăsuflate şi dând pe gât două pahare de lapte. Înghiţi ca să-şi îndepărteze nodul din gât, când se gândi la cei doisprezece ani pe care îi ratase. Pe de altă parte, nici măcar nu se gândise că-l va vedea vreodată pe fiul său.

Fiul său.

Avea teribil de multe întrebări. Oare Westcott se purtase bine cu el? Acesta era lucrul care-l ţinuse treaz atâtea nopţi la rândul, întrebându-se dacă fiul său fusese tratat urât. Dar nu îl putea întreba direct. De fapt, nu avea niciun drept să-l întrebe nimic, pentru că în urmă cu doisprezece ani – adică înainte ca băiatul să se nască măcar – renunţase la orice drepturi asupra unui copil care era sânge din sângele lui. Iar în ziua în care primise scrisoarea, plânsese când citise că Cynthia dăduse naştere unui băieţel sănătos.

Apoi tatăl său îi smulsese din mână misiva şi o aruncase în foc, arzând singurele veşti pe care crezuse că le va avea vreodată despre fiul său.

Ştiuse că era necesar ca orice dovezi să fie distruse, dar la momentul respectiv îl urâse pe tatăl său pentru cuvintele sale brutale. „Nu te mai văicări! Ai mare noroc să eşti în viaţă”.

Avusese nouăsprezece ani fără două luni.

Dar se străduia să nu se mai gândească la trecut, pentru că nu voia ca băiatul să vadă suferinţa de pe chipul său.

— Vrei să vorbim aici sau în salon?

— Mi-e indiferent, zise Brandon.

Hawk îşi împreună mâinile pe masă.

— Hai să începem cu câteva chestiuni practice. Înţeleg că tatăl tău nu ştie că ai fugit de la şcoală.

— S-a dus la Bath, că băile îi fac bine la sănătate.

Vestea aceea îl alarmă şi mai tare pe Hawk. Brandon urma să moştenească multe proprietăţi. Şi din câte ştia el, bătrânul Westcott nu avea alte rude în viaţă. Nu putea face nimic în privinţa aceea. Nu avea niciun drept legal. Mai rău de atât, dacă îl recunoştea pe Brandon ca fiind fiul său, atunci băiatul îşi va fi pierdut orice moştenire, pentru că va fi devenit oficial un copil bastard – dispreţuit şi batjocorit.

Dar pentru moment, trebuia să se concentreze asupra problemelor imediate.

— O să se observe că lipseşti, zise el. Dacă vrei să-i scrii tatălui, mă voi asigura eu că va primi scrisoarea.

— Mă întorc la Eton chiar azi.

Nu voia să-l lase pe băiat să mai călătorească singur încă o dată.

— Te duc eu mâine cu trăsura mea.

— Nu am nevoie de mila ta, zise el.

— Poţi să ai un scaun curat numai pentru tine sau poţi sta înghesuit între nişte călători împuţiţi care nu s-au mai spălat de două săptămâni. În plus, vei face mai multe opriri pe drum. Eu pot avea grijă să ajungi mai repede.

— Poate, zise el.

— Ce vrei să ştii? îl întrebă Hawk.

Buzele băiatului zvâcniră.

— Cum ai cunoscut-o?

Nu avea de gând să-i spună băiatului că mama lui îl minţise pe Westcott în legătură cu locul unde se afla, ca să poată participa la petrecerea aceea sordidă.

— Ne-au făcut cunoştinţă nişte prieteni comuni.

— Ştiai că e căsătorită.

Hawk auzi acuzaţia din vocea băiatului, dar nu negă în niciun fel.

— Da. A fost o greşeală.

Desigur, nu-i putea spune adevărul băiatului, aşa cum nu i-l putea spune nici lui Julianne. Nu i-ar fi putut povesti niciodată lui Julianne despre evenimentele sordide care îl bântuiau încă şi despre femeia care-i transformase viaţa într-un iad.

Cynthia nu doar că participase de bunăvoie. Dar chiar se aruncase pe el. Iar lui Ramsey şi prietenilor să-i li se păruse extrem amuzant. Hawk îi rezistase la început, pentru că ştiuse că era căsătorită.

Dar în noaptea următoare, Ramsey şi prietenii săi hotărâseră că Cynthia avea nevoie de un amant tânăr, care să compenseze cumva faptul că avea un soţ bătrân. Se pare că scriseseră numele tuturor bărbaţilor pe nişte bucăţele de hârtie şi apoi trăseseră la întâmplare numele câştigătorului *norocos,* care trebuia să-i încălzească patul Cynthiei. Iar el fusese atât de naiv, încât nici nu bănuise că pe toate hârtiile fusese scris numele său. Îl presaseră şi făcuseră glume pe seama lui. Iar el îi lăsase să îl intimideze să se ducă în patul ei. Şi femeia îl primise cu braţele deschise. Apoi, a doua zi, îi auzise pe Ramsey şi pe prietenii săi râzând pe seama farsei incredibile pe care i-o jucaseră. Dar cel mai mult îl înfuriase râsul Cynthiei. Pentru că ea ştiuse de farsă şi i se păruse o glumă nemaipomenită.

Brandon se uită urât la el.

— Ţi-a trimis scrisori şi tu nu i-ai răspuns niciodată. Ai abandonat-o, după ce ai lăsat-o grea.

Era mai mult decât evident că băiatul citise asta în jurnalul mamei sale. Hawk îşi alese cu grijă următoarele cuvinte:

— Era căsătorită. Am făcut o greşeală îngrozitoare şi nu am vrut să mai păcătuiesc.

Arsese scrisorile de la Cynthia. Îl rugase să îi trimită scrisori la prietena ei, care i le-ar fi dat apoi. Dar bătrânul

Westcott devenise suspicios când soţia lui de opt ani – pe care o crezuse stearpă – rămăsese grea brusc. Şi inexplicabil. Aşa că interceptase una din scrisorile Cynthiei şi apoi îi trimisese vorbă tatălui lui Hawk că pretindea satisfacţia unui duel.

— Ai fost prea laş să te avânţi într-un duel al onoarei, zise atunci Brandon. Am fost doar un gunoi de care trebuia să scapi.

Hawk îşi luă o clipă pentru a formula un răspuns.

— Aveam optsprezece ani şi un tată sever, care m-a obligat să fac lucrul corect. Şi lucrul corect a fost să-i plătesc o sumă de bani tatălui tău pentru întreţinerea ta. Am făcut un lucru rău, şi tatăl meu mi-a spus foarte clar că ar fi fost şi mai rău să te recunosc în orice fel ca fiind fiul meu. Pentru că lucrul acesta ţi-ar fi pus o etichetă îngrozitoare şi ar fi fost nedrept faţă de tine.

— Nu te preface că-ţi pasă. Ştiu foarte bine că nu-i aşa.

— Înţeleg de ce ai putea crede asta, zise el. Dar bănuiesc că ai o relaţie bună cu tatăl tău.

Şi spera al naibii de mult să aibă dreptate.

— E cel mai grozav, zise Brandon. El este tatăl meu adevărat.

Hawk se simţi dintr-odată extrem de uşurat.

— Da, este tatăl tău în toată deplinătatea cuvântului.

Băiatul îşi trecu încet degetul peste condensul lăsat pe masă de la paharul cu lapte.

— Ţie ţi-ar conveni ca un bărbat să se încurce cu mama ta şi apoi să o abandoneze?

— Nu, nu mi-ar conveni deloc.

— Am citit despre tine în paginile de scandal, zise băiatul. Eşti un crai notoriu.

Hawk ignoră afirmaţia, hotărât să rămână concentrat asupra băiatului.

— Joci crichet la şcoală?

— Da, sunt căpitan de echipă.

— Mi s-a părut mie că pari genul sportiv, zise el.

Făcuse o presupunere la întâmplare, bazată pe faptul că-şi amintise cât de mult îi plăcuseră lui sporturile în copilărie.

— Ar trebui să plec. Trebuie să-mi iau o cameră la Claridge’s.

Nu avea nicio intenţie să-l lase pe băiat să călătorească singur prin Londra.

— Eşti bine-venit să stai aici dacă nu te deranjează să dormi pe canapea. S-ar putea să-ţi fie greu să găseşti o cameră. Londra e un loc foarte popular şi aglomerat.

— Cred că aş putea face asta, zise el încruntat.

Hawk înţelese apoi că după ziua următoare nu-l va mai vedea niciodată pe fiul său. Aveau foarte puţin timp la dispoziţie, dar intenţiona să profite din plin de el.

— Îţi place să joci table?

— Uneori, răspunse Brandon.

— Dacă tot eşti blocat aici peste noapte, am putea să jucăm un pic. Dacă vrei.

— Am putea, zise el.

Hawk zâmbi un pic, întrebându-se dacă băiatul vorbea mereu atât de puţin, sau dacă de vină era doar situaţia aceea. Pregăti jocul şi apoi îi puse tot felul de întrebări nevinovate, pe timpul partidei de table, iar până la sfârşitul serii, află destul de multe despre băiat. Avea acasă doi dalmaţieni şi îi plăcea să pescuiască şi să tragă cu arcul. Iar la Eton avea doi prieteni foarte buni, care îl vizitaseră vara trecută. Mai află şi că la şcoală le plăcea să mănânce sandvişuri cu brânză prăjită, aşa că Hawk îi mărturisi apoi că şi lui îi plăcuse mâncarea aceea în copilărie.

După câteva partide de table – dintre care la trei îl lăsă pe Brandon să câştige –, îl convinse pe fiul său să se aşeze împreună pe covor şi să mănânce sandvişuri cu brânză prăjită şi să bea ciocolată caldă. Asta îl făcu să-şi amintească de un Crăciun când el şi Tristan mâncaseră sandvişuri cu brânză prăjită la Gatewick Park. Julianne voise să li se alăture. Tristan protestase, dar apoi Hawk o lăsase să stea cu el şi să-l ajute la prepararea sandvişurilor.

Amintirea aceea dulce-amăruie îl tulbură destul de mult. Pentru că se temea că o pierduse definitiv.

Când Brandon căscă pentru a treia oară, Hawk îi aduse o pernă şi o pătură. Şi-ar fi dorit să-l învelească de culcare, dar ştia că un băiat de doisprezece ani nu ar fi apreciat deloc asta. Şi la cum stăteau lucrurile, băiatul avea şi aşa suficiente motive să-l dispreţuiască.

Hawk strânse apoi jocul, iar când se întoarse în salon, băiatul deja dormea dus. Se duse lângă canapea şi îndrăzni să-i dea la o parte de pe frunte o şuviţă de păr răzleaţă. Era prima dată când îl atingea pe fiul său.

În zori, Hawk îl trezi pe băiatul morocănos şi îl convinse să mănânce nişte terci de ovăz. Îi trimise apoi o scrisoare mătuşii sale în care îi spunea că se văzuse obligat să plece din oraş pe nepusă masă şi că va veni în vizită, la întoarcere.

În drum spre Eton, se opriră de două ori la hanuri ca să ia prânzul şi un ceai şi pentru a schimba caii de la trăsură. Şi de fiecare dată, Brandon bău foarte mult lapte. Băiatul privea foarte curios adunătura ciudată de călători şi într-un final îi mărturisi că tatăl său nu călătorea prea mult, ci că mergea doar la Bath pentru băi cu apă termală. Şi încă o dată, Hawk îşi făcu griji pentru starea de sănătate a lui Westcott şi pentru posibilele consecinţe pe care le-ar fi avut pentru Brandon. Se simţea îngrozitor de frustrat pentru că nu avea nicio putere. Se gândi să pună nişte întrebări discrete unui avocat, dar era foarte conştient ce consecinţe ar fi atras după sine gestul său – s-ar fi ridicat semne de întrebare despre circumstanţele naşterii lui Brandon, şi băiatul şi-ar fi pierdut moştenirea.

La unul dintre hanuri, Brandon privise doi flăcăi bătând mingea. Iar când îl invitaseră să li se alăture, Hawk îl încurajase să se joace cu ei. Şi i se strânsese inima când îl privise pe fiul său sportiv din fire alergând în toate părţile şi râzând. Iar după aceea, în trăsură, Brandon îi spusese că acei doi băieţi erau fraţi. Şi Hawk îi povestise atunci cum îl învăţase pe fratele lui mai mic să se caţăre în copaci. Nu-i

spusese că o învăţase acelaşi lucru şi pe Julianne, dar tot îl duruse inima din cauza acelei amintiri.

Apoi, pentru tot restul drumului, băiatul dormise ghemuit pe bancheta de vizavi de el. Fără îndoială aventura sa îl lăsase extenuat. Hawk îl trezi când se aflau la câţiva kilometri distanţă de Eton.

— Aproape am ajuns, zise el.

Băiatul se frecă la ochi somnoros şi se ridică în capul oaselor. Atunci Hawk inspiră adânc şi zise:

— Cred că ar fi bine să-i trimiţi o scrisoare tatălui tău şi să-i spui că ne-am cunoscut. Şi dacă o faci, roagă-l să-mi scrie... Şi probabil nu ar fi cea mai bună idee să le spui prietenilor tăi despre mine... ştii tu, pentru orice eventualitate. Tatăl tău s-ar simţi rănit dacă ar afla şi alţii.

Nu-i spuse băiatului că el ar fi fost cel care ar fi fost etichetat ca fiind *bastard.*

Hawk se gândi câteva clipe la jurnalul Cynthiei şi hotărî cum era cel mai bine să acţioneze.

— Şi poate ai vrea să pui jurnalul acela într-un loc sigur până te întorci acasă. Sunt sigur că tatăl tău va fi îngrijorat când va afla că l-ai citit.

— Nu ştiu dacă o să-i spun, zise Brandon. Nu se simte tocmai bine şi nu aş vrea să-i înrăutăţesc starea.

— Atunci poate ar fi mai bine să-l pui înapoi de unde l-ai găsit.

Hawk se uită pe fereastră. Deja se vedea turnul rotund de la Windsor, semn că timpul lui cu Brandon era pe cale să ia sfârşit. Inspiră adânc şi adăugă:

— Nu o să pretind că ştiu ce simţi. Probabil, în locul tău, eu aş fi furios şi şocat. Dar circumstanţele în care te-ai născut nu contează atât de mult. Concentrează-te asupra tatălui tău şi asupra prietenilor tăi.

Băiatul se încruntă atunci.

— Nu eşti aşa cum mă aşteptam. Mă gândeam că o să reacţionezi urât pentru că ţi-am invadat aşa viaţa.

— N-am niciun drept să fac asta. Şi ai toate motivele să fii furios.

— Da, ei bine... se pare că nu eşti chiar aşa de rău, până la urmă. Joci table foarte bine şi ai stat cu mine pe covor să mâncăm sandvişuri cu brânză prăjită. Nu am mai cunoscut niciun adult care să fie dispus să facă lucrurile astea.

I se puse imediat un nod în gât, aşa că îşi drese glasul înainte de a vorbi:

— Cred că azi-noapte mi s-a cam făcut dor de copilărie.

— Dar pun pariu că nu ţi-e dor şi de şcoală, zise el. Latina e cea mai rea.

— Nici mie nu mi-a plăcut deloc, spuse el.

Când trăsura se opri, Hawk inspiră adânc încă o dată.

— Nu o să ies pentru că ar fi dificil de explicat cum de te-am adus înapoi la şcoală.

Băiatul încuviinţă din cap.

Hawk încordă maxilarul.

— Probabil, n-o să mă crezi şi nu pot să te învinuiesc pentru asta... dar nu a trecut nicio zi în care să nu mă gândesc la tine.

Brandon se încruntă.

— Îţi pare foarte rău pentru ce ai făcut.

Hawk înghiţi în sec.

— Da. Dar mă bucur că te-am cunoscut.

Apoi băiatul îi întinse mâna bărbăteşte, şi Hawk i-o strânse, ca de la egal la egal.

Vizitiul deschise uşa şi începu să aşeze scara, dar Brandon sări jos, fără să-l mai aştepte. Hawk îşi privi fiul alergând în sus pe scările şcolii, până când dispăru înăuntru.

Când trăsura se puse din nou în mişcare, scrâşni din dinţi şi încleştă pumnii. Simţea o greutate în piept. Şi din gâtul lui ieşi un mârâit răguşit. Şi atunci plânse pentru prima dată, de la optsprezece ani.

Capitolul 21

Sfatul unui crai: „Nicăieri nu e ca acasă”.

În următoarea săptămână Hawk făcu toate aranjamentele, îi trimise mătuşii lui o scrisoare în care se interesa de Julianne şi îi promitea că va veni în vizită după ce se instala la Ashdown House. După aceea încheie contractul de închiriere a cuibuşorului său de nebunii, îi găsi un nou post lui Smith şi-şi împachetă toate lucrurile pe care le ţinea la Albany. Sortă cărţile şi dădu şi peste broşura aceea notorie, aşa că o aruncă într-unul dintre cufere. În timp ce servitorii cărau la trăsură ultimul cufăr cu lucruri, Hawk se duse în faţa şemineului, în locul unde stătuse împreună cu Brandon şi mâncaseră sandvişuri cu brânză prăjită. Un zâmbet mic se jucă pe buzele lui, după care plecă şi se mută înapoi la casa lui de drept.

În primele două zile petrecute la Ashdown House se simţi un pic nelalocul lui. Îi fu destul de dificil să stea la biroul tatălui său şi să sorteze scrisorile. Aruncă la gunoi majoritatea hârtiilor care nu prezentau interes, dar păstră o lupă mică – care îi aparţinuse tatălui său şi prin care îl lăsase să se uite în joacă atunci când era copil.

Făcu apoi tot posibilul să-l găsească pe William în Veneţia şi îi trimise de veste că trebuia să se întoarcă în Anglia de urgenţă, ca să poată participa la botezul de la Gatewick Park. Odată ce Will revenea pe pământ englezesc, Hawk avea de gând să aibă o discuţie cu fratele său despre alegerea unei cariere.

Într-o seară, în timp ce lua cina la clubul său, se întâlni şi cu Montague. Reuşi să-l şocheze destul de mult pe cumnatul său, informându-l că îi urmase sfatul în legătură cu Will şi că se mutase la Ashdown House. Iar Montague îi spusese că scăpase definitiv de amanta sa, lucru care-l făcuse să se simtă extrem de uşurat.

Îi scrise şi mamei lui, care, desigur, fu în culmea fericirii să afle că fiul ei risipitor se mutase înapoi acasă. Iar

bunica sa anunţase că se gândea şi ea să se mute la Ashdown House, acum, că nepotul ei revenise acasă. Cu toate astea, Hawk se îndoia că avea să-şi părăsească prietenii de la Bath.

Una dintre cele mai grele decizii avea legătură cu Ramsey. Şi în cele din urmă se hotărî să-i facă o scurtă vizită. Dădu mâna cu el şi-i spuse că îl ierta pentru acel incident de demult. Fireşte, Ramsey nu avea nici cea mai mică idee despre consecinţele festei pe care i-o jucase. Totuşi, Hawk îşi schimbă părerea despre el, după ce îşi ceru şi el scuze.

Deşi spera sincer să primească o veste de la Westcott, Hawk bănuia că probabil băiatul nu-i spusese acestuia despre vizita scurtă pe care o făcuse la Londra pentru a-şi cunoaşte tatăl natural.

Reuşise să-şi ducă toate planurile la bun sfârşit. Nu-l mai împiedica nimic să le viziteze pe mătuşa lui şi pe Julianne. Îl îngrozea şi simpla idee a acelei vizite, însă nu putea da înapoi, odată ce luase o hotărâre. Avea de gând să-i spună lui Julianne că cererea lui în căsătorie rămânea valabilă, în cazul în care se răzgândea. În timp ce urca în cabrioletă, îşi spuse că probabil acea primă întâlnire avea să fie cea mai ciudată. Dar sezonul se apropia de final şi în curând o va conduce acasă.

Pe măsură ce-şi ghida cabrioleta pe străzile aglomerate ale Londrei, îşi dădu seama şi cât de dor îi fusese de Julianne. Se comportase urât cu ea în noaptea aceea la cuibuşorul lui de nebunii şi nu vedea nicio altă modalitate de a îndrepta lucrurile. Îi refuzase cererea în căsătorie şi, pe undeva, încă îl mai durea respingerea ei. Urâse circumstanţele care-l împinseseră să o ceară de nevastă, dar în acelaşi timp crezuse că ar fi putut fi fericiţi împreună. Însă lucrul pentru care se simţea cel mai vinovat era că îi răpise fecioria. Faptul că nu mai era virgină putea avea repercusiuni grave asupra ei, dar Julianne nu părea să înţeleagă pe deplin gravitatea situaţiei. Oricât de nedrept ar fi fost, era un lucru ştiut că bărbaţii se aşteptau ca soţiile

lor să fie virtuoase în ziua nunţii.

Gândul acesta îl făcu să-şi dea seama că, fără să vrea, păşise pe un făgaş familiar. Făcuse încă o greşeală pe care nu o putea îndrepta – cel puţin atâta timp cât ea nu era de acord să se mărite cu el. Dar asta părea foarte puţin probabil. Aşa că spera să poată vorbi cu ea în ziua aceea.

*

„Vânarea” doamnei anonime care scrisese *Secretele seducţiei* era subiectul zilei în tot oraşul.

Julianne stătea în salonul egiptean, împreună cu Hester, cei cinci tineri, Amy, Georgette şi Sally. Se străduia din răsputeri să nu arate cât de neliniştită era pe dinăuntru, dar nu-i plăcea deloc să fie prada anonimă a fiecărui celibatar, crai şi derbedeu furios din Londra.

Beaufort îşi încrucişă braţele la piept.

— Ultima ipoteză emisă despre autoare este absolut ridicolă! Cred că Lady Elizabeth şi domnişoara Henrietta Bancroft au pornit chiar ele zvonurile cum că ele două ar fi coautoarele din spatele doamnei anonime.

Amy pufni imediat şi zise:

— Mă îndoiesc că vreuna din ele ştie să scrie suficient de bine încât să compună şi-un singur paragraf… cu atât mai puţin o broşură întreagă!

Caruthers îi trase un cot lui Osgood.

— Tu nu ai avut prea multe de comentat, când ziarele de scandal te-au acuzat pe tine că ai fi autorul.

— Păi, plănuiesc să scriu şi eu o broşură… dar de data asta, din perspectiva domnilor, afirmă Osgood.

— Dar nu uita de fumul acela urât mirositor, zise Portfrey. Atrage cele mai frumoase doamne.

— Nu pune la suflet răutăţile lor, îi spuse atunci Julianne lui Osgood.

— N-o să mă las afectat de tachinările lor răutăcioase, răspunse Osgood. La urma urmei, dumneata m-ai încurajat să scriu şi punctul de vedere al domnilor.

Hester ridică lornionul la ochi.

— Foarte ciudat, zise ea.

Domnul Peckham ridică din umeri.

— Am auzit că editorul este în căutarea altei broşuri asemănătoare. Prima se vinde ca pâinea caldă, aşa că probabil vrea să-i valorifice succesul.

Julianne sorbi din ceai, în timp ce toţi ceilalţi continuau discuţia despre broşură. Simţea o greutate în piept, de parcă inima ei s-ar fi preschimbat într-un bolovan. Nu-l mai văzuse de o săptămână pe Hawk şi toate scrisorile lui îi fuseseră adresate lui Hester.

Începuse să aibă imediat îndoieli, după ce-i refuzase cererea în căsătorie. Fusese foarte romantic… însă nu îi spusese că o iubea. Îi vorbise în schimb despre sinceritate totală. Şi privind în retrospectivă, înţelese că asta însemna că nu o iubea. Îi făcuse o ofertă sinceră de a îndrepta greşeala care dusese la pierderea onoarei ei – dar şi a lui. Urâse faptul că trebuise să-l refuze. Detestase expresia care apăruse pe chipul lui în acel moment şi faptul că îi zădărnicise cererea în căsătorie dulce şi frumoasă.

Dar cel mai mult dintre toate… îi era dor de el. Îi fiecare zi şi-n fiecare noapte. Nimic nu mai era la fel fără el. Îi lipseau ciondănelile lor. Îi lipseau glumele lui şi ochii lui căprui minunaţi. Şi îi era dor chiar şi de tachinările lui.

Nu se schimbase nimic. Încă mai era îndrăgostită de el până peste cap.

Hawk intră apoi în salonul lui Hester – aproape ca şi când l-ar fi invocat gândurile ei. Oare era posibil să fi devenit şi mai chipeş de când nu-l mai văzuse? O durea inima. Ştia că îl rănise ultima dată când venise acolo. Şi o durea al naibii de tare, chiar dacă în sinea ei era conştientă că luase decizia corectă.

— I-am spus majordomului că nu e nevoie să mă conducă. Se pare că e toată lumea aici.

Tinerii îl întrebară unde dispăruse, iar el le răspunse că avusese nişte treburi personale de rezolvat. Se aşeză în acelaşi loc ca de obicei, dar refuză, când i se oferiră ceai şi

prăjituri. Câinii îl priveau destul de oropsiţi – probabil că le era şi lor dor de firimiturile de prăjitură pe care li le dădea.

Julianne îl studie cu atenţie. Era ceva schimbat la el, dar nu-şi putea da seama cu exactitate despre ce anume era vorba.

Beaufort se aplecă în scaunul său şi zise:

— Am auzit că te-ai mutat din apartamentul pe care-l aveai la Albany.

Hawk încuviinţă din cap.

— Am trăit mulţi ani într-o locuinţă de celibatar. O să mă bucur mult când se va întoarce acasă familia mea. E foarte uşor să uiţi să-ţi preţuieşti familia pe care o ai, zise el. Dar ele sunt cele mai importante persoane din viaţa unui om. Şi aşa ar şi trebui să fie.

Julianne se uită la el pieziş. Părea să se fi schimbat peste noapte, chiar dacă trecuse mai puţin de o săptămână de când nu-l mai văzuse.

Domnul Peckham se uită şi el ciudat la Hawk.

— Ai apucat să citeşti broşura?

— De fapt, chiar azi-noapte am avut timp s-o fac.

Julianne deveni neliniştită. Nu exista nicio îndoială în mintea ei că avea să-i critice aspru scriitura. Dar trebuia să ţină minte să nu spună nimic care să-i dea de înţeles care era adevărul.

— Păi, şi? Ce părere ai? întrebă Hester.

— Stilul scriiturii autoarei mi s-a părut destul de familiar, zise el şi ridică din umeri. Nici nu ştiu de ce mi-a lăsat impresia asta. Îi întâlni apoi privirea lui Julianne. Mi s-a părut foarte viu şi interesant felul în care a pus problema.

— Aşadar, eşti de acord cu broşura? întrebă Julianne.

— A, nu. Sfaturile despre cum să înhaţi un burlac sunt complet ridicole.

Ea pufni atunci.

— Şi mai exact ce ţi s-a părut aşa de ridicol?

Hawk ridică mâna.

— Iată un prim exemplu absurd de sfat pe care l-a dat autoarea tinerelor doamne: Le spune să aşeze mai multe

buchete în salonul de primire a oaspeţilor, ca să pară ca şi când au ajuns deja alţi pretendenţi înaintea domnilor. Continuă apoi gesticulând: După spusele autoarei, treaba asta îl va face gelos pe respectivul domn şi-l va zori să se arunce în capcana căsătoriei, împreună cu amoreza lui nesinceră.

Ceilalţi domni pufniră batjocoritor şi Julianne ridică bărbia trufaşă. Cum îndrăznea să râdă de broşura ei? Ce ştia el despre cum era să fii o tânără domnişoară singură într-o societate în care bărbaţii aveau toată puterea?

Beaufort se încruntă.

— Şi tu aveai mereu o veritabilă grădină în salon, Julianne…

Inima începu să-i bată mai tare.

— Ca să vezi ce coincidenţă!

— Totuşi, nu pot să nu-i acord credit autoarei pentru scriitura ei imaginativă şi spirituală.

Se uită la Julianne şi-i făcu cu ochiul.

Lui Julianne i se tăie respiraţia. O, Doamne, Dumnezeule! Oare fără să-şi dea seama scrisese într-un stil care-l făcuse să înţeleagă că ea era autoarea? Ei bine, nu avea de gând să recunoască asta, nici dacă ar fi acuzat-o direct. La urma urmei, râsese de broşura ei.

Majordomul îşi făcu apariţia.

— Am adus o scrisoare urgentă pentru Lady Julianne. A sosit acum câteva clipe.

Simţi fiori pe braţe când deschise scrisoarea. O despături cu mâini tremurânde şi citi cu sufletul la gură. Şi apoi icni.

— O, sunt veşti de la fratele meu. Ieri, Tessa a născut un băieţel sănătos.

Toată lumea se bucură şi o felicită pentru noul ei nepoţel.

Dar Hawk fu ceva mai rezervat în reacţii.

— Ce veşti minunate! Ştiu că au fost nouă luni lungi pentru Tristan.

— Şi pentru Tessa, zise Julianne. În fond, ea e cea

care a purtat copilul în pântec.

— Aici ai dreptate, zise Hawk.

Oare chiar putea vedea o notă de melancolie în ochii lui? Sau poate era doar în imaginaţia ei?

— Au ales un nume pentru copil? întrebă Hester.

— O, da… era să uit, zise ea şi citi din nou scrisoarea. Cristopher George Gatewick. Şi Tristan a inclus o misivă şi pentru tine, Hawk.

Îi înmână apoi scrisoarea şi el o citi imediat.

— Îşi doreşte să vă însoţească pe tine şi pe mătuşa cât mai repede la Gatewick Park.

Julianne aproape că sări în sus de pe canapea de bucurie.

— O, vreau să plecăm mâine-dimineaţă la prima oră!

Hawk se uită la mătuşa Hester.

— Ai putea fi gata mâine?

— Da, desigur, răspunse Hester.

— Dacă plecăm foarte devreme, putem ajunge într-o zi, zise Julianne entuziasmată.

Dar Hawk îi aruncă o privire cu subînţeles.

— E un drum de zece ore. Şi e foarte mult să stai înghesuit într-o trăsură… chiar şi cu opriri frecvente. Şi cred că e cu atât mai dificil pentru doamne.

Julianne îşi dădu seama că se referea la Hester. În fond, o observase de mai multe ori sprijinindu-se din greu pe balustrada scării.

— Da, înţeleg la ce te referi. Uitasem o clipă cât de incomodă poate fi o călătorie aşa de lungă.

— Julianne, eşti oficial mătuşă! zise atunci Georgette.

— Da! exclamă ea şi izbucni în râs. Abia aştept să-l ţin în braţe pe micul Christopher.

Hawk se ridică în picioare şi se duse la fereastră.

Julianne îşi păstră zâmbetul pe buze, chiar dacă simţea că îl neliniştea ceva pe Hawk. Îl mai observase şi cu altă ocazie, având o reacţie ciudată, când venise vorba despre copil. Dar îndepărtă din minte acele gânduri. Era complet absurd să creadă că nu ar fi fost fericit pentru

fratele ei. Şi totuşi, ceva o tulbura.

Hawk zăbovi în salonul mătuşii lui, sperând să aibă ocazia să vorbească cu Julianne între patru ochi. Tinerii şi prietenele ei îi captară apoi atenţia, atrăgând-o dintr-o discuţie animată. Mătuşa lui ieşi împreună cu domnul Peckham. Hawk se întrebă atunci dacă poate era ceva mai mult decât o prietenie între ei, însă nu avea de gând să-şi vâre nasul în treburile personale ale lui Hester. Îi va spune ea, dacă voia să ştie.

Tinerii şi Sally plecară, dar Amy şi Georgette mai rămaseră o vreme. Hawk se învârtea agitat prin salon, în timp ce Julianne şi prietenele ei făceau planuri să se întâlnească şi pe timpul verii. Şi astfel mai trecură încă vreo zece minute. Se duse la vitrina cu mumia şi se gândi că probabil Julianne încerca să evite o discuţie despre propunerea lui de căsătorie. În fond, îi spusese foarte clar motivele pentru care-l refuzase. Nu se schimbase nimic.

Se uită peste umărul său. Cele trei prietene se îngrămădeau împreună pe canapea. Fără îndoială, şi-ar fi dorit câteva clipe de intimitate.

Hawk îşi dorise să aibă ocazia să-i spună că în continuare cererea lui în căsătorie rămânea în picioare, în eventualitatea în care se răzgândea.

Dar era mai mult decât evident că ea nu voia să vorbească cu el.

Râsul ei răguşit îi trimise fiori pe şira spinării când ieşi din salonul egiptean. Închise uşa în urma lui şi întâlni privirea ascuţită a mătuşii sale.

— Dacă este bine pentru tine, o să vin să vă iau mâine la opt dimineaţa.

— Vom fi gata. Hester îl luă de braţ şi-l conduse spre scări. Chiar te laşi înfrânt atât de uşor?

Hawk nu se prefăcu că nu înţelegea despre ce vorbea.

— Nu mă vrea. Şi nici eu nu vreau să insist, de vreme ce e mai mult decât evident că nu ar primi bine o reînnoire a ofertei mele de căsătorie.

— Ştiu că ai multe regrete din trecut, zise Hester. Dar

nu lăsa să devină şi Julianne unul dintre ele.

— Nu regret deloc că mi-am petrecut sezonul cu voi două, zise el, după care coborî scările.

*

Julianne se plimba de colo-colo prin dormitorul pe care-l ocupase timp de un sezon. Îşi trecu degetele peste colţul biroului deasupra căruia stătuse aplecată ore întregi, scriind la broşura ei. Mai devreme în acea zi, când Hawk complimentase stilul scriiturii, se lăsase în secret cuprinsă de o bucurie nemărginită. Apoi îi făcuse cu ochiul conspirativ, dându-i de înţeles că ştia că ea era autoarea. Nu era sigură dacă nu cumva doar îşi imaginase un mesaj secret de la el şi probabil nu va şti niciodată.

Îşi dorise foarte mult să mai vorbească cu el între patru ochi. Dar înţelese că o altă discuţie despre motivele pentru care-l refuzase nu ar fi făcut altceva decât să îl stânjenească pe el şi să o rănească şi mai mult pe ea.

Betty aşează ultimul şal în cufărul imens pe care i-l împrumutase Tessa pentru călătoria sa. Toate rochiile, şalurile, bonetele şi lenjeria ei erau frumos împachetate.

— Poate aţi vrea să mai verificaţi o dată sertarele, zise Betty. O să închid cufărul dimineaţă, după ce vă îmbrăcaţi pentru călătorie.

— Mulţumesc, Betty, zise ea.

După plecarea slujnicei, Julianne se duse lângă pat şi-şi aminti de câte ori ea şi Hester stătuseră de vorbă acolo, până târziu în noapte. Oftă adânc, după care deschise sertarul noptierei de lângă pat. Înăuntru se afla medalionul pe care i-l dăduse tatăl ei cu mulţi ani în urmă. Îl ridică şi-şi aminti cum prietenele ei i-l scoseseră de la gât, în noaptea aceea la bal, când se lăsase copleşită de panică.

Îl deschise apoi cu o mişcare simplă din deget. Se încruntă la portretul chipului frumos al tatălui ei. Era ciudat, dar miniatura aceea nu părea să mai aibă puterea de a o răni. Nu-l cunoscuse niciodată, de fapt. Murise cu

paisprezece ani în urmă şi, chiar dacă respingerea lui atârnase greu în sufletul ei atâţia ani lungi, în clipa aceea îşi dădu seama că în realitate nu avusese nicio influenţă asupra ei. Fratele ei şi Hawk fuseseră bărbaţii care avuseseră grijă de ea şi-i dăruiseră afecţiunea lor.

Se duse la cufăr, cu medalionul încă în mână şi îngenunche în faţa lui. Găsi cutiuţa pe bijuterii pe care i-o dăruise Hawk. Scoase medalionul şi se uită cu amărăciune la ovalele goale din interior. Durerea îi săgetă inima. Călătorise la Londra, făcându-şi mari speranţe că o va cere în căsătorie. Şi ironia făcuse să primească ceea ce-şi dorise. Şi să-l refuze.

Îl rănise.

Sufletul ei se umplu din nou de îndoieli. Oare va regreta mereu că nu îi oferise o şansă? Lacrimile îi năpădiră ochii, însă clipi şi le şterse. Aşeză apoi ambele medalioane în cutiuţa de bijuterii, o puse în cufăr şi se ridică. Era fiica mamei sale şi, implicit, suficient de puternică să facă faţă oricăror încercări pe care i le rezerva viitorul.

Se întoarse la pat cu fruntea sus, îşi scoase halatul şi se urcă pe salteaua moale. Se uită o clipă la perna în plus. Era foarte tentată să o strângă la pieptul ei. Dar nu mai era copila naivă care crezuse că să-şi dorească şi să spere era suficient ca să-i asigure un final fericit.

Se auzi un ciocănit în uşă. Zâmbi şi se ridică în şezut, când intră Hester în dormitor.

— Ştiam că o să vii.

Hester se aşeză lângă ea pe pat.

— Se pare că mă simt destul de sentimentală în seara asta.

— Şi eu la fel, şopti ea. Mulţumesc pentru tot!

— O, draga mea… eu sunt cea care ar trebui să-ţi mulţumească ţie. Mi-a făcut o imensă plăcere să fiu mătuşa ta timp de un sezon.

— Şi eu te voi considera mereu mătuşa mea, zise ea.

Hester netezi aşternuturile.

— Speram că poate vei deveni nepoata mea prin

alianţă…

Julianne îşi ridică picioarele pe saltea şi-şi încolăci braţele în jurul gambelor.

— Am venit aici cu speranţe copilăreşti de a-i cuceri inima, dar plec ca o femeie care ştie că inimile nu se pot cuceri. Ci trebuie dăruite.

— De vreme ce asta e ultima noapte din sezon, aş vrea să-ţi mai împărtăşesc un pic din înţelepciunea mea, dacă eşti dispusă să mă asculţi.

— Am preţuit mereu enorm sfaturile tale, spuse Julianne.

— Nu există certitudini în viaţă, zise Hester. Uneori trebuie pur şi simplu să rişti şi să speri. Şi ascultă-ţi inima, ori de câte ori ai îndoieli. Acolo vei găsi mereu răspunsul potrivit.

*

Hawk întârzia ca de obicei.

Probabil mătuşa lui avea să-l mustre pentru că sosea cu treizeci de minute întârziere. Dar nu-i mai păsa. Pentru că se simţea ciudat de bine dispus în dimineaţa aceea.

Primise o scrisoare de la Brandon. În mod miraculos, băiatul nu se îndepărtase de el. Noul chiriaş al camerelor lui de la Albany redirecţionase scrisoarea la Ashdown House. Şi prosteşte, el o împăturise şi o îndesase în buzunarul interior al redingotei sale, sperând că în timpul călătoriei lungi va găsi un moment de intimitate în care să recitească scrisoarea.

Brandon îi spusese că i se părea ridicol ca ei doi să rămână ca nişte străini. Recunoscuse că, atunci când sosise la Londra, fusese pregătit să-i tragă un pumn în nas pentru felul în care se purtase cu mama lui, dar că apoi descoperise că Hawk era destul de grozav pentru că stătuse cu el pe covor, lângă foc, mâncând sandvişuri cu brânză prăjită. Hawk zâmbi. Fiul său îl considera grozav!

Îi scrisese imediat înapoi şi-l avertizase pe băiat să nu

dezvăluie nimănui nimic despre relaţia lor specială. Şi-i mai spusese şi că era cel mai bine să-i spună adevărul tatălui său. Hawk ştia că procedase corect, însă tot se temea că Westcott va pune capăt corespondenţei lor. Şi la drept vorbind, Westcott avea tot dreptul să reacţioneze urât, de vreme ce Hawk încălcase termenii înţelegerii lor, răspunzându-i la scrisoare lui Brandon. Dar Hawk se hotărâse şi considera că era destul. Trăise deja doisprezece ani de iad, crezând că nu-şi va mai vedea niciodată fiul.

Îi lăsase lui Brandon adresa lui din Richmond şi îi spusese şi cum putea să dea de el la Gatewick Park. Iar la sfârşitul scrisorii, îi spusese băiatului să-l contacteze dacă avea vreodată nevoie de ceva.

Hawk ajunse la conacul mătuşii sale şi direcţionă servitorii care aduceau cuierele. Cu un an în urmă, călătorise la Gatewick Park împreună cu Tristan şi cu familia lui. Doamne, încă îi mai venea greu să creadă că actuala ducesă văduvă îi lăsase pe Tristan şi pe Tessa să călătorească singuri cu trăsura! Iar când ajunseseră la Gatewick Park, cei doi coborâseră din trăsură răvăşiţi şi foarte îmbujoraţi. Sezonul trecut, Hawk îl privise pe prietenul său curtându-le pe toate frumuseţile societăţii şi devenise evident pentru el că peţitoarea lui îl considera nebun pe Tristan.

Gândul la prietenul său îl nelinişti. Tristan avusese încredere în el să o protejeze pe Julianne, şi el eşuase lamentabil. Îl mustra îngrozitor de tare conştiinţa, însă ştia că nu putea face nimic pentru a-şi îndrepta greşelile. În cele din urmă, Julianne alesese şi asta încă îi mai lăsa un gol dureros în piept. Ura gândul că trebuia să-şi ia la revedere de la ea la încheierea petrecerii de botez. Pentru că îi va fi dor de ea. De fapt, deja îi era.

Uşa principală se deschise şi ieşiră Julianne şi mătuşa lui, cu afurisiţii ăia de câini în braţe. Hawk încleştă pumnii în şolduri, pe măsură ce se apropiau.

— Câinii nu au voie în trăsura mea!

Julianne ridică bărbia şi zise:

— O să fie îngrozitor de nefericiţi fără Hester. În plus n-o să fie niciun deranj.

— Sunt câini, mârâi el. Tot ce vor e să li se dea de mâncare şi să fie plimbaţi. Îi pot îngriji servitorii două săptămâni.

— Marc, îi iau cu mine şi cu asta basta, zise Hester.

Caro se zbătea şi scheuna în braţele lui Julianne.

— O, uite, vrea la tine, spuse ea şi-i propti câinele în braţe. Va putea să-ţi ţină companie.

— La naiba cu asta, murmură el.

— Te rog, ai grijă cum vorbeşti, Marc, spuse Hester. Şi apropo… ai întârziat! Ce anume te-a reţinut?

— A trebuit să răspund la o scrisoare.

— Ce minciună sfruntată, zise Julianne. Aş putea pune pariu că ai dormit prea mult.

— Câinii ăştia vor trebui să dea socoteală, dacă îşi fac nevoile în trăsura mea, zise el.

Zece minute mai târziu, vehiculul se puse în mişcare. Şi fireşte că Hawk rămase cu câinii pe scaunul său, pentru că nu mai era suficient spaţiu pentru ei pe bancheta pe care stăteau Julianne şi Hester.

Nici măcar nu apucaseră să iasă bine din Londra, când mătuşa lui scoase o copie a broşurii.

— Poate ai putea să ne citeşti, Julianne?

Hawk îşi controlă expresia feţei în timp ce o privea pe Julianne făcând ochii mari de uimire. Ştiuse încă din clipa în care se apucase de citit că ea era autoarea broşurii aceleia scandaloase. Doamne, aproape că o putuse auzi rostind cuvintele. Îşi încrucişă braţele la piept şi se hotărî să se amuze un pic pe seama ei.

— Julianne, îţi interzic să citeşti mizeria aia. „Cu siguranţă asta avea să-i facă sângele să clocotească în vene!”

— O să citesc orice am chef, zise ea şi deschise broşura. Şi tu nu ai niciun cuvânt de spus în privinţa asta. Te eliberez din funcţia de tutore al meu.

— Nu mă poţi elibera din funcţie. Sunt tutorele tău

până ajungem la Gatewick Park.

Nu se putea abţine să nu o tortureze, aşa că sări din scaun şi-i smulse broşura din mâini.

— Dă-mi-o înapoi! strigă ea.

Dar el o deschise.

— A… uite, ăsta-i unul dintre pasajele mele preferate. Îi rânji apoi pe deasupra broşurii, dar descoperi că stătea îmbufnată şi cu braţele încrucişate la piept. Hawk citi apoi, imitând o voce feminină destul de falsă: „O femeie care este sigură pe ea emană o aură de mister, care o face atrăgătoare în ochii bărbaţilor. Nu este nevoie să fii o frumuseţe ieşită din comun. Se spune că Anne Boleyn nu a avut o frumuseţe ieşită din comun, dar vivacitatea şi inteligenţa ei sclipitoare au fost lucrurile care o făceau atrăgătoare. Iar faptul că era evazivă o transforma în obiectul dorinţei a numeroşi bărbaţi”. După aceea închise violent broşura şi zise: Anne Boleyn! Cea mai notorie femeie din istoria naţiunii noastre este ridicată la rangul de exemplu demn de urmat în broşura asta! Sunt şocat! Dar profund şi cu adevărat şocat că pupila mea şi mătuşa mea ar admira astfel de sfaturi imorale şi radicale. Ca tutore al lui Julianne, simt că onoarea mă obligă să vă dau un exemplu. Şi de îndată ce vom ajunge la următorul han voi arunca în foc mizeria asta dezgustătoare.

Julianne icni.

— N-o să te las să-mi arzi broşura!

Hawk duse imediat mâna la piept, mimând şocul.

— Broşura *ta?*

Julianne făcu tot posibilul să adopte o expresie nevinovată, însă nu-i prea ieşi deloc.

— Da, este copia mea şi îţi cer să mi-o înapoiezi.

— Miros că e ceva putred în toată povestea asta, zise el şi miji ochii. Hmm… Acum că mă gândesc mai bine, stilul scriiturii chiar are ceva foarte familiar. M-a nedumerit treaba asta ceva vreme. Se uită apoi spre mătuşa lui. Ţie nu îţi sună cunoscute cuvintele, mătuşă?

Femeia rânji imediat.

— Ticălos mic ce eşti! Cum ţi-ai dat seama?

Julianne icni.

— Hester, nu! Reputaţia mea…!

— Va fi complet ruinată dacă cineva îşi va da seama vreodată că ai fost suficient de nesăbuită să scrii şi să publici broşura ăsta, zise Hawk. Cât despre *cum* mi-am dat seama… ei bine, sfatul despre a aşeza buchete false în salon a fost unul dintre cele mai mari indicii. Şi bănuiesc că tu ai încurajat-o, mătuşă…

Hester ridică atunci lornionul la ochi.

— Da.

— Şi probabil prietenul tău domnul Peckham s-a ocupat de publicarea ei.

— Copil obraznic! mormăi Hester.

Hawk izbucni în râs.

— În ziua în care i-am anulat pedeapsa nu mi-a venit să cred că nu a sărit în sus de bucurie că putea scăpa din casă. Se uită apoi la Julianne şi clătină din cap. Obrăznicătură! Mi-ai spus tu că ai de scris… dar am presupus că te refereai la scrisori!

Ea pufni.

— Nu voi recunoaşte niciodată nimic. Şi nici n-o să mai vorbesc vreodată cu tine, dacă îmi arzi broşura.

— N-o s-o ard, dar te sfătuiesc insistent să o ţii secretă! Şi la fel şi identitatea ta ca autoare, zise el.

Ea îşi dădu atunci ochii peste cap.

— Nu sunt idioată, Marc!

Hawk încremeni. Nu i se mai adresase pe numele său creştin de când era copilă. Se întrebă în sinea lui dacă poate asta însemna ceva. Probabil că nu… dar tot se pomeni dorindu-şi ca lucrurile să se fi terminat altfel pentru ei.

Capitolul 22

Secretele seducţiei unei doamne: „Iubirea învinge orice”.

După un drum exagerat de lung, care incluse mult mai multe opriri decât era necesar, ajunseră în sfârşit la hanul Black Swan Inn. Iar în clipa aceea stăteau într-un salon privat adiacent camerelor lor, după ce se bucuraseră de o cină simplă, dar bună.

Câinii dădeau cu lăbuţele pe piciorul lui şi schelălăiau. Hawk se uită urât la ei.

— Vă înşelaţi amarnic, dacă aveţi impresia că vă dau ceva bunătăţi.

— Sunt nişte căţeluşi foarte drăguţi, zise Julianne. Şi nu ar trebui să le vorbeşti pe un ton atât de morocănos.

— Căţeluşii aceia *drăguţi* sunt motivul pentru care am ajuns aşa de târziu. Nu-mi vine să cred că a trebuit să ne oprim de aşa de multe ori ca să se uşureze.

— Ai grijă cum vorbeşti, zise Julianne.

Hawk pufni.

— Păi, dacă n-aş şti mai bine, aş putea jura că au făcut-o intenţionat.

Hester căscă.

— E posibil. Ştiu şi ei că eşti un sensibil.

El îşi încrucişă braţele la piept.

— Ba nu sunt.

Mătuşa Hester oftă. Dintr-odată părea foarte obosită. Când dădu să se ridice, Hawk se grăbi să o ajute.

— Nu mă trata ca pe o femeie bătrână, Marc. Poate că sunt, dar asta nu înseamnă că-mi place s-o şi recunosc.

— Vei avea mereu un spirit tânăr, zise el.

— Da, ei bine, se pare că organismul meu nu e de aceeaşi părere. Mă duc să mă culc. Julianne, poţi să mai rămâi cu Marc, dacă nu eşti încă prea obosită.

— O, nu. Ar trebui să mă duc şi eu la culcare. Mâine ne aşteaptă încă o călătorie lungă.

Mătuşa plecă, şi Julianne se uită spre el.

— O să mă asigur că se odihneşte cum trebuie.

— Mulţumesc. Nu voia să se mai gândească la ea. Mă tem că această călătorie a fost cam mult pentru Hester.

— O să am eu grijă de ea, zise Julianne.

Hawk se uită la ea şi observă îngrijorarea din ochii ei albaştri minunaţi.

— Ai început să ţii destul de mult la ea.

— A devenit ca o mătuşă pentru mine.

Vorbise destul de gâtuit.

— Şi Hester ţine la tine. Ştiu că i-a făcut mare plăcere compania ta pe timpul sezonului. Făcu o pauză scurtă, nesigur dacă să continue sau nu. Dar în cele din urmă se hotărî să adauge: Şi la fel şi mie.

Julianne izbucni în râs.

— E absolut evident că nu stai prea bine cu memoria.

El se întinse şi se jucă cu una dintre buclele ei.

— Neastâmpărata!

Ea îşi drese glasul şi zise:

— Noapte bună.

Şi-ar fi dorit să o roage să mai rămână ca să discute ce era şi ce nu era între ei. O parte din el încă mai spera că îşi vor putea depăşi neînţelegerile. Dar ea traversă coridorul spre camera de vizavi de a lui şi dispăru fără să mai privească în urmă.

*

Se trezi brusc, gândindu-se că probabil visase că auzise gâşte măcăind. Apoi auzi sunetul de pe coridor şi se încruntă. Mătuşa Hester sforăia incredibil de tare. Se ridică în capul oaselor. Biata Hester! Probabil era extenuată şi fireşte că nu avea ce să facă în privinţa sforăitului. Biata Julianne! Probabil nu va putea să doarmă deloc cu toată gălăgia aceea răsunându-i în urechi.

Da, ei bine, nu prea avea ce să facă. Aşa că doar căscă şi se întoarse pe o parte.

Se auzi apoi o uşă scârţâind afară. O, Doamne, ce mai era şi asta?

Cineva bătu încet la uşa lui.

— Hawk?

Era Julianne.

— O clipă. Îşi luă halatul de la picioarele patului şi şi-l trase peste corpul său gol. Se duse la uşă, iar când o deschise o găsi acolo pe Julianne, îmbrăcată numai în cămaşă de noapte. Părul ei negru ca pana corbului era împletit într-o coadă lungă, care-i atârna pe umăr.

— Nu pot să dorm, zise ea.

— Intră.

— Îmi pare rău că te-am trezit, spuse Julianne. Dar am avut senzaţia că sufla cineva într-o trompetă la urechea mea.

— Biata de tine!

— O să mă ghemuiesc pe canapea, dacă nu te superi.

Dar el clătină din cap.

— Dorm eu pe canapea. Du-te tu în pat!

— Dar eu sunt mai mică şi o să încap numai bine pe canapea. Tu eşti prea mare, n-o să ai loc.

Hawk o prinse de cot şi spuse:

— Insist.

O conduse apoi să se suie în pat, după care o acoperi cu pătura. Doamne! Ar fi dat orice să se poată strecura cu ea sub aşternuturi! Dar nu erau căsătoriţi şi nici nu vor fi vreodată. Oftă adânc, apoi luă cealaltă pernă şi se îndreptă spre canapeaua mică şi plină de cocoloaşe.

Nu încăpea deloc. Nici măcar ghemuit pe o parte. Şi pentru prima dată în viaţa lui îşi dori să nu fi fost aşa de înalt. Dar nu avea ce să facă. Va trebui să doarmă stând în fund. Când îşi încrucişă braţele la piept şi lăsă capul să-i atârne, Julianne scoase un sunet exasperat.

— E ridicol! O să dorm eu pe canapea. Insist să vii tu în pat, spuse ea.

— Julianne, eu sunt un gentleman, indiferent dacă mă crezi sau nu, aşa că să fiu al naibii dacă o să te las pe tine pe canapeaua asta plină de cocoloaşe.

— Ai grijă cum vorbeşti, zise ea, după care se ridică şi

se dădu jos din pat.

— Bagă-te înapoi în pat, Julianne! Nu te las să dormi pe canapea. Făcu o pauză scurtă, după care adăugă: Probabil are şi purici.

Ea icni şi ţopăi înapoi în pat.

Hawk se strădui să-şi înăbuşe un hohot de râs. Doamne, ce-i mai plăcea să o tachineze! Dar se făcea din ce în ce mai răcoare în cameră şi el stătea într-o poziţie foarte incomodă. Scrâşni din dinţi, gândindu-se că va supravieţui o noapte.

Ea se ridică atunci.

— Julianne, bagă-te în pat şi culcă-te!

— Nu pot să dorm când tu te foieşti întruna şi e absolut evident să stai incomod. Vino în pat!

— Cred că tocmai a sărit pe mine un purice…

— E un pat mare. Îl putem împărţi.

— Nu.

— Nu fi prostuţ! Suntem doi adulţi raţionali, aşa că putem dormi în acelaşi pat fără să se întâmple ceva ce n-ar trebui să se întâmple.

— Nu vin în pat cu tine, Julianne. Uite ce s-a întâmplat ultima oară. Îmi pare rău, dar chiar şi stăpânirea mea de sine are o limită.

— Eşti foarte încăpăţânat! Vino în patul acesta imediat!

— Vrei să te culci odată? zise el, scrâşnind din dinţi.

— Nu până nu vii în pat.

Exasperat şi extrem de stânjenit, Hawk mărşălui spre pat.

— Dar ca să fie clar… tu m-ai invitat, da? Şi dă-mi o palmă, dacă încerc să fac vreo prostie. Ai înţeles?

Julianne pufni.

— Nu ştiu ce mai contează acum. Am depăşit deja bariera asta.

Hawk încremeni.

— Nu-mi da idei, te rog!

— Sunt sigură că erau deja acolo, zise ea. Treci în pat!

— Nu cred că e o idee bună, zise el, fără prea multă convingere.

— Vino în pat odată!

Hawk se dezbrăcă fără tragere de inimă de halat.

Ochii ei călătoriră atunci pe corpul lui dezgolit.

— Eşti foarte frumos.

El se strecură sub aşternuturi.

— Întoarce-te pe o parte şi culcă-te!

Dar ea îşi încolăci degetele prin părul lui de pe piept şi zise:

— Hai să gândim raţional o clipă.

— O parte din mine e foarte iraţională în momentul ăsta şi vrea să gândească numai ea…

— Am fost deja dezonorată.

— Nu spune asta.

— Ei bine, e adevărat. Nu mai sunt virgină… şi m-am gândit şi eu că e posibil să nu găsesc niciodată un bărbat care să vrea să se însoare cu mine, de vreme ce s-a întâmplat ce s-a întâmplat şi am fost dezonorată.

— Vrei să încetezi să mai spui asta? Doamne, şi-aşa mă simt îngrozitor pentru ce ţi-am făcut.

— Din câte îmi amintesc, eu sunt cea care a lansat invitaţia. Dar divagăm de la subiect. Ideea este că s-ar putea să nu mai am o altă ocazie să fac asta şi ştiu deja că eşti foarte priceput. Aşa că, dacă nu ai nimic împotrivă, mi-ar plăcea foarte mult dacă ai face dragoste cu mine.

Doamne, Dumnezeule!

— Nu o să mă ating de tine, Julianne.

— Nu o să ştie nimeni.

— O să ştiu eu, zise el şi inspiră adânc. Deja mi-e ruşine cu mine şi nu am ce să fac pentru că ai refuzat să te căsătoreşti cu mine.

Julianne îi cuprinse atunci obrazul în palmă.

— A fost o cerere în căsătorie minunată.

Hawk înghiţi apăsat. Încă îl mai durea refuzul ei.

— Crede-mă, că mi-am dorit din tot sufletul să spun da… dar am jurat că nu mă voi căsători niciodată cu un

bărbat care nu mă iubeşte.

Inima începu să-i bată şi mai tare.

— Mi-e destul de greu să recunosc asta, dar ştiu că te-am rănit refuzând şi suspectez că nici tu nu înţelegi exact de ce am făcut-o. Te-am adorat dintotdeauna şi am fost îndrăgostită de tine mulţi ani. Aşa că o să-ţi fac o mărturisire, care probabil o să te şocheze.

— Ce mărturisire? întrebă el, cu glas răguşit.

— Mi-am propus să te cuceresc. De fapt, plănuiesc asta de când ai dansat prima dată cu mine la balul meu de debut.

— Glumeşti.

— Nu, nu glumesc. O să-mi las la o parte mândria şi o să sper că vei înţelege că acea copilă care am fost a devenit de curând femeie.

— Dar nu înţeleg…

— Patru ani lungi am visat să mă mărit cu tine. Nu am lăsat niciun alt bărbat să mă sărute pentru că mi-am dorit ca sărutul tău să fie primul meu sărut, zise ea.

O, Doamne!

— În noaptea balului Beresford am fost absolut sigură că toate visurile mele fanteziste erau pe cale să devină realitate.

— Şi apoi eu am spus că mi-eşti ca o soră.

— Nu te învinui pentru asta. Eu singură te-am ridicat la rangul perfecţiunii imposibile a unui erou romantic.

— Şi nu m-am ridicat la aşteptările tale.

— Eram îndrăgostită de o fantezie… Dar apoi m-am îndrăgostit de-a binelea de un bărbat imperfect şi minunat.

Îl iubea. Inima aproape îi stătu în loc.

— M-am gândit că meriţi să ştii… să înţelegi că motivul pentru care ţi-am refuzat cererea minunată în căsătorie a fost pentru că tu nu mă iubeşti, zise ea. O căsătorie în care doar unul dintre cei doi iubeşte este un lucru îngrozitor de nefericit, Marc. Şi am văzut ce efect a avut asta asupra mamei mele. În public, ţinea capul sus cu mândrie… dar acasă era cu totul altceva. Vezi tu… la fel ca

mine... şi ea a încercat să-i câştige inima tatălui meu. Doar că niciuna din noi n-a reuşit...

— A fost un idiot şi un nemernic egoist, zise Hawk.

— M-am lăsat foarte mult timp afectată de respingerea lui, dar ieri am înţeles în sfârşit că el nu contează de fapt deloc. Nu l-am cunoscut niciodată. Şi nu ne-a meritat... nici pe mine, nici pe mama, nici pe fratele meu. Şi nu e ca şi când n-am avut parte de o influenţă bărbătească pozitivă în viaţa mea. Pentru că tu şi Tristan aţi fost mereu de partea mea. Şi adevărul e că nu cunosc doi bărbaţi mai onorabili sau mai protectori decât voi.

În clipa aceea lui Hawk îi scăpă un mic hohot de râs.

— Te iubesc... dar ştiam că aş fi rămas mereu inferioară, dacă m-aş fi căsătorit cu tine pentru că simţeai că era datoria ta de onoare s-o faci. Şi ar fi trebuit să-mi ascund mereu adevăratele sentimente pentru tine... pentru că nu îmi împărtăşeai iubirea. Şi nu spun asta ca să te fac să te simţi prost...

Hawk îşi lipi degetul de buzele ei.

— Doamne, sunt un idiot mai mare decât Osgood.

Ea îl prinse de deget şi i-l îndepărtă cu blândeţe.

— Ce legătură are Osgood cu toate astea?

— Niciuna. Doar că e evident că sunt la fel de orb ca el.

— Nu are nicio noimă ce spui.

Inima începu să-i bată mai tare.

— Sunt un idiot.

— Uneori... zise ea.

— Şi sunt orb pentru că şi eu...

Doar că de data aceea ea fu cea care-şi lipi degetul pe buzele lui, ca să-l facă să se oprească din vorbit.

— Nu o spune, dacă nu o simţi.

El o prinse de deget şi-i luă ambele mâini într-ale sale.

— Am fost îngrozitor de nefericit fără tine. M-am gândit mereu la tine şi m-a întristat foarte mult refuzul tău. Credeam că mă urăşti pentru ce ţi-am făcut. Mi-a fost dor de tine şi nu am înţeles ce anume mă chinuia de fapt. Şi aş

fi putut evita toată suferinţa asta, dacă aş fi recunoscut pur şi simplu ce ştiam că simt în adâncul sufletului… Sunt îndrăgostit de tine iremediabil şi fără speranţă.

Un zâmbet năzdrăvan se jucă atunci pe buzele ei.

— Spui asta numai ca să te las să faci dragoste cu mine, nu-i aşa?

— Nu, zise el, sumbru. Te iubesc şi nu vreau să trăiesc fără tine. Dar nu vreau să te cer în căsătorie într-un pat la un han.

— Atunci vom aştepta să ajungem la Gatewick Park, zise ea.

— Şi asta înseamnă cumva că merit o recompensă?

— Cred că amândoi meritäm una.

Hawk izbucni în râs.

— Cum preferi, atunci, milady? Să conduc eu… sau să te las pe tine?

— Ei bine, dansezi vals divin, aşa că cred că o să te las pe tine să conduci.

El îi descheie atunci cămaşa de noapte şi i-o scoase peste cap.

— Eşti superbă. Mi-aş dori să nu fie aşa de întuneric… Dar după ce ne căsătorim, vreau să fac dragoste cu tine la lumina zilei.

— Cred că s-ar putea să te las, spuse ea.

Hawk o sărută pe buze.

— Te iubesc. Şi, după ce ne căsătorim, vreau să fac dragoste cu tine afară, în aer liber.

— Treaba asta sună destul de obraznic. Dar s-ar putea să te las…

El chicoti şi îi mângâie sânul.

— Te iubesc. Şi după ce ne căsătorim vreau să fac dragoste cu tine într-un copac.

— Asta sună imposibil şi periculos. În niciun caz.

El rânji.

— Te iubesc. După ce ne căsătorim vreau să fac dragoste cu tine pe covor în faţa şemineului.

— Asta sună romantic. S-ar putea să te las.

— Te iubesc. Şi vreau să fac dragoste cu tine chiar acum, chiar dacă nu suntem căsătoriţi. Pentru că inima mea e plină de iubire şi am crezut că o să te pierd definitiv.

Şi apoi o sărută. Prelung, tandru şi uşor, savurând gustul gurii ei. Se mai întâmplase un miracol. Julianne îl iubea.

Dar mai era ceva ce trebuia să-i spună. I se strânse stomacul pentru că nu voia să strice fericirea care se crease între ei. Dar trebuia să fie sincer cu ea.

— Trebuie să-ţi spun ceva, Julianne.

— Spune-mi mai târziu.

Mâna ei călători apoi pe pieptul lui, dar Hawk o prinse şi o opri.

— E important, zise el. Trebuie să-ţi spun ceva înainte de a merge mai departe.

— Marc, dragule, nu e nevoie să-mi spui despre greşeala ta din tinereţe. Te iubesc necondiţionat. Trecutul nu mai există.

— Totul s-a schimbat în ziua în care mi-ai refuzat cererea în căsătorie, zise el. Când am ajuns înapoi acasă, am avut parte de un mare şoc. Mă găsise cineva.

Julianne se încruntă atunci.

— Cine?

În clipa aceea Hawk îi lipi palma de pieptul său, ca să-i simtă bătăile inimii.

— Mi s-a interzis să îl văd vreodată. Sau să-i scriu vreodată. Sau chiar şi să-i pronunţ numele. Nu puteam face asta, pentru că l-ar fi etichetat pentru totdeauna ca fiind bastard. Aveam optsprezece ani, când am semnat actele prin care am renunţat la fiul meu înainte să se fi născut măcar.

Ea întredeschise buzele, şocată.

— O, Doamne, Dumnezeule!

— Nu credeam că o să-l văd vreodată. Dar m-a găsit el. Şi arată exact ca mine, Julie.

— De asta te-a condamnat tatăl tău?

— E o poveste destul de urâtă.

Julianne îl strânse atunci de ambele mâini.

— Mi-ai zis că te-a păcălit cineva. Şi m-am gândit că avea legătură cu o femeie.

Hawk îi povesti atunci pe scurt ce se întâmplase. Pentru că abia putea îndura să rostească cu voce tare povestea aceea sordidă din trecut.

— Ramsey nu ştie despre băiat, nu-i aşa?

— Nu. Tata şi Westcott au muşamalizat totul.

— Nu-i de mirare că-l urăşti pe Ramsey.

— L-am vizitat săptămâna trecută, Julianne. Şi l-am iertat pentru tot.

— Ştiam că te iubesc… dar în clipa asta te iubesc şi mai mult pentru că ai făcut ceea ce trebuia!

— Cel mai mult am făcut-o pentru mine, zise el. Genul acesta de amărăciune îţi macină sufletul în timp. Şi el nu avea de unde să ştie ce consecinţe vor apărea. Totuşi mi-am schimbat părerea despre el când şi-a cerut scuze.

— Mă bucur că a făcut-o, dar nu pot să spun că asta mă face şi pe mine să-mi schimb în vreun fel părerea despre el. Nu ar fi trebuit să continue să mă curteze, când tu i-ai spus clar că nu erai de acord.

— A făcut lucruri mult mai îngrozitoare decât să mă păcălească pe mine, Julianne. Lucruri oribile şi sordide. Şi de-asta nu voiam să se apropie de tine sub nicio formă.

— Tatăl lui este unul dintre cei mai influenţi oameni politici din ţară, zise ea. De ce ar risca Ramsey să arunce un scandal asupra familiei?

— Nu ştiu, răspunse el. Poate că simte că nu va putea ajunge niciodată la nivelul tatălui lui. Sau poate că e doar un om rău…

— Dar, gata, am vorbit suficient despre el, spuse atunci Julianne. Povesteşte-mi despre fiul tău.

— Julie, înainte de orice, trebuie să ştii că există toate şansele ca tatăl lui să ne facă necazuri… dar nu vreau să renunţ la fiul meu.

— Sigur că nu. Vom înfrunta împreună orice furtună.

— Îl cheamă Brandon, zise Hawk, după care îi povesti

tot ce se întâmplase în ziua aceea. Şi mi-a trezit multe amintiri din trecut, când mi-a spus că lui şi prietenilor săi le place să mănânce sandvişuri cu brânză prăjită. Îţi aminteşti că şi noi făceam asta cu fratele tău?

Julianne zâmbi.

— Da.

— Am stat cu el pe covor şi am mâncat sandvişuri cu brânză prăjită, şi acum crede că sunt grozav, pentru că nu a mai văzut niciodată un adult făcând asta. Făcu o scurtă pauză, după care adăugă: Mi-a trimis o scrisoare azi. Îi povesti pe scurt ce îi spusese Brandon în scrisoare, apoi zise: Sunt toate şansele ca Westcott să mă ameninţe.

— Dacă o face, sigur va fi din cauză că se teme că fiul său te-ar prefera pe tine în defavoarea lui, zise ea. Dar noi doi o să-i explicăm foarte clar lui Westcott că nevoile băiatului sunt singura prioritate. Brandon te-a căutat şi acum vrea să faci parte din viaţa lui. Şi mi se pare corect să aibă şansa să te cunoască. În fond nu există niciun motiv pentru care să nu poată avea doi taţi.

— Sunt îngrijorat. Brandon mi-a menţionat de două ori că tatăl lui are probleme de sănătate. Habar nu am de ce boală suferă Westcott, dar din câte ştiu eu, nu are alte rude de sex masculin care să acţioneze în calitate de tutore al băiatului. Iar eu nu am niciun drept… cel puţin niciunul pe care să-l pot invoca fără să-l etichetez pe fiul meu ca bastard. Şi-ar pierde moştenirea şi societatea ar fi nemiloasă cu el.

— Westcott nu mai are alţi copii?

— Nu. Îi întâlni apoi privirea. Cred că îţi poţi imagina cât de umilit s-a simţit să descopere după opt ani că un alt bărbat i-a lăsat grea tânăra soţie.

— El era cu mult mai în vârstă decât ea?

El încuviinţă din cap.

— Cu patruzeci de ani mai mare.

— O! E suficient de bătrân ca să fie bunicul băiatului… ba chiar străbunicul lui.

Hawk încuviinţă din cap.

— Şi se pare că are probleme de sănătate.

— Atunci avem şi mai multe motive să ne implicăm în viaţa băiatului. Are nevoie de o figură maternă şi sincer… şi de un tată mai tânăr. Cât despre temerile de a dezvălui circumstanţele naşterii sale, nu trebuie decât să pretindem că e un verişor îndepărtat de-al tău. Aristocraţii fac asta tot timpul. S-ar putea ca oamenii să ghicească adevărul, dar nu vor pune niciodată la îndoială deschis obârşia lui şi nici nu-l vor dispreţui.

— Mă tot gândesc că o să se întâmple ceva care să-mi fure fericirea asta, zise el.

Julianne îl sărută atunci pe gură. Era un sărut prelung şi luxuriant, cu buzele întredeschise.

I se întări imediat mădularul. Ea se întinse şi-l mângâie uşor.

Îi desfăcu apoi panglica, care-i ţinea coada împletită. Julianne se ridică, îşi scutură părul lung şi negru, după care îl împinse cu spatele pe saltea.

— Vrei să mă călăreşti?

— Asta se poate aranja… dar acum am altă idee.

Glasul ei răguşit îl subjuga complet.

— O? se miră el, cu mădularul în erecţie. Dar ştia că trebuia să se abţină să nu fie el „agresorul”.

Julianne se strecură între coapsele lui.

— în prima noastră noapte ai făcut ceva foarte interesat cu gura. Şi m-am gândit că poate ţi-ar plăcea şi ţie ceva asemănător…

Părul ei îi mângâia trupul. Era fantezia lui erotică favorită cu ea. Apoi se aplecă deasupra lui. Şi făcu iar şi iar cerculeţe cu limba în jurul mădularului său. Hawk gemu de plăcere.

— Mă omori…

Râsul ei răguşit şi păcătos îl făcu să zâmbească. O aşeză pe spate pe saltea. Îi supse sânii şi-i mângâie faldurile umede.

Julianne îşi încolăci braţele în jurul lui.

— Fă dragoste cu mine!

— O întrebare: Vrei să amânăm apariţia copiilor?

— Nu. Nu vreau să mai amân nicio secundă din viaţa noastră împreună.

Hawk o pătrunse atunci, retrăgându-se apoi uşor. Şi în tot timpul stăteau cu privirile aţintite unul spre altul. Întinse mâna între trupurile lor şi o mângâie. Ea îşi arcui spatele şi un singur geamăt scurt şi feminin scăpă de pe buzele ei.

Îi ridică apoi picioarele pe umerii lui. Şi o pătrunse din ce în ce mai repede. Senzaţia crescu, devenind o plăcere febrilă şi eliberă un sunet gutural. Încremeni, când se apropie insuportabil de mult de culmile extazului şi apoi făcu saltul spre explozia finală. Rămase înăuntrul ei, în timp ce îşi vărsa sămânţa. Îi coborî picioarele de pe umerii săi şi se prăbuşi deasupra ei, sleit de puteri, după ce trăise cea mai erotică experienţă din viaţa lui. Julianne îşi încolăci braţele şi picioarele în jurul lui. Şi el o sărută pe obraz.

— Te iubesc, zise el, cu glas răguşit.

Adormiră apoi, cuibăriţi ca două linguri. Julianne se trezi imediat, când începu să-i mângâie sânii. Îl simţea tare şi excitat. Şi lipit de fundul ei. După aceea o trase deasupra lui. Se aplecă uşor şi-l călări cu toată forţa iubirii pe care o simţise pentru el în ultimii patru ani. El îi sugea sânii, trimiţându-i valuri de plăcere pură prin corp. Iar când se lăsă copleşită de extaz, o sărută şi-i sorbi geamătul, mişcându-şi limba în acelaşi ritm cu trupul ei care-l strângea. O întoarse apoi pe spate pe saltea, rămânând tot timpul în ea şi o pătrunse din ce în ce mai repede, de parcă nu îşi mai putea controla dorinţa. Respiraţia lui deja întretăiată deveni şi mai greoaie, după care începu să pulseze în ea. Şi se prăbuşi din nou.

— O, Doamne!

Julianne îi mângâie obrajii, uşor aspri de la barbă.

— Ţi-a plăcut, ei?

Hawk se rostogoli pe o parte, luând-o cu el şi rămânând încă în ea.

— Pot să zic ceva foarte murdar?

— Da.

— Ceva foarte, foarte murdar?

— Zi, spuse ea.

Îi putea vedea strălucirea din ochi, chiar şi pe întuneric.

— Te iubesc. După ce ne căsătorim vreau să ţi-o trag dimineaţa, la prânz şi seara.

Ea izbucni în râs.

— Preferi cuvintele murdare în favoarea eufemismelor.

— Ştiu multe cuvinte murdare. Şi pot să ţi le spun şi-n franceză dacă vrei… şi în italiană.

— Limbaj murdar internaţional. O, Doamne!

El rânji.

— O să te chem în biroul meu sub pretextul de a mă plânge în legătură cu facturile de la croitoreasa ta. Apoi o să te trag în poala mea şi o să-ţi folosesc fustele ca să ascund ce facem.

— Şocant! zise ea.

— Şi o să îţi fac turul conacului Ashdown House, zise el, muşcând-o uşor pe gât. Care are peste o sută de camere…

— Sper doar că nu ai de gând să mi le arăţi pe toate într-o singură noapte.

El izbucni în râs. Dintr-odată, camera părea mai luminoasă.

— La naiba, se crapă de ziuă! zise el. La naiba! N-o să putem să mai facem dragoste acasă la fratele tău.

— Şi acolo sunt peste o sută de camere… zise ea. S-ar putea să ne… rătăcim.

— O, Doamne! Nu pot s-o fac în casa fratelui tău!

— Atunci o să facem o plimbare lungă. Moşia Gatewick Park este foarte mare.

El oftă.

— O să fiu un gentleman şi o să aştept să ne căsătorim. Patru săptămâni de aşteptare… uhhh!

— Nu sunt mai presus de a seduce un domn… şi ţine minte că ştiu secretele seducţiei.

El izbucni în râs. Dar îi puse imediat mâna la gură, ca să-l facă să tacă.

— Şşşt! S-ar putea să te audă Hester.

Hawk ridică uşor capul şi se uită în ochii ei.

— Imposibil! Încă mai sforăie! După aceea rânji şi zise: Hai, încă o dată? Te rog!

— Eşti nesăţios.

— Te rog!

Ea deschise atunci braţele şi el o trase deasupra lui. Julianne îl călări şi ajunse repede la orgasm. Apoi şi el, după care o strânse tare la pieptul său.

După aceea o îmbrăcă la loc cu cămaşa de noapte, îşi trase halatul şi o conduse la uşă.

— O să te privesc strecurându-te înapoi în camera ta.

Julianne îi trimise un sărut, după care ţopăi pe coridorul îngust.

După ce dispăru înăuntru, Hawk închise uşa şi se sprijini cu spatele de ea. În timp ce soarele se revărsa în încăpere, se uită spre tavan şi şopti:

— Mulţumesc!

Capitolul 23

Confesiunea unui crai îndreptat: „O femeie bună te va transforma într-un bărbat mai bun”.

Hawk inspiră adânc, când trăsura intră pe aleea circulară. Îi întâlni privirea lui Julianne. Mai devreme la han, o luase cu el ca să plimbe câinii lui Hester. Şi atunci o prevenise că vor trebui să fie foarte atenţi cum se comportă de faţă cu familia ei. Apoi îi spusese că avea de gând să-i ceară fratelui ei permisiunea de a se căsători cu ea. Şi râsese când Julianne afirmase că de data aceea îl va cere ea de bărbat.

Trăsura se opri. Un lacheu deschise uşa şi aşeză

scăriţa. Hawk coborî primul şi o ajută şi pe mătuşa Hester. Ea se sprijini greoi pe braţul lui. Ştia că fusese o călătorie extrem de grea pentru ea, dar nu se plânsese nici măcar o dată.

Când apăru Julianne uită de propriul avertisment şi o privi cu toată dragostea strălucindu-i în ochi. Apoi o cuprinse de talie şi o coborî din trăsură. Se întoarseră amândoi în acelaşi timp spre conac. Tristan stătea acolo şi-i privea, cu sprâncenele ridicate.

Julianne fugi imediat în braţele fratelui ei. Tristan o strânse la pieptul său, dar nu-şi luă nicio clipă ochii de la Hawk.

Acesta îi întâlni privirea prietenului lui. Hotărât şi de neclintit în decizia sa. „O să mă căsătoresc cu sora ta!”

Julianne îşi dădu capul pe spate.

— Unde e Tessa?

— Are grijă de Cristopher, răspunse el.

Ducesa văduvă coborî treptele, ca să-i ureze bun venit lui Hester. Julianne alergă spre mama ei şi o îmbrăţişă strâns.

— Mi-a fost foarte dor de voi!

— Să intrăm? zise Tristan.

Doamnele o luară înainte.

Hawk merse umăr la umăr cu cel mai vechi prieten al său.

— Felicitări pentru fiul tău!

— E un băieţel mare şi sănătos, zise Tristan, zâmbind. Aş putea să jur că a crescut deja.

— Ducesa e bine? întrebă el.

— Oboseşte repede, dar îi place la nebunie să fie mamă.

— Abia aştept să îl văd pe micuţ.

— Sper că sora mea nu ţi-a dat prea mari bătăi de cap, zise Tristan, privindu-l cu ochiul său ager.

— Nu prea multe, răspunse Hawk.

Intrară apoi împreună. Hawk se uita la fundul lui Julianne, în timp ce ea şi celelalte doamne urcau scara în

formă de U, în faţa lor. Se gândi la felul în care făcuseră dragoste toată noaptea şi o căldură plăcută i se răspândi în trup. Ştia că va fi foarte frustrant să aştepte clipa în care o putea atinge din nou. Dar de îndată ce se căsătoreau, o putea avea oricând şi oriunde voia.

Păşiră în salon şi doamnele se aşezară pe cele două canapele identice. Tristan ridică bărbia mândru şi zise:

— Haide să bem un pahar în cinstea fiului meu.

După aceea îi înmână un pahar de coniac şi ciocniră.

— Pentru fiul tău, zise Hawk.

— Vino cu mine la fereastră ca să putem discuta între patru ochi, spuse Tristan.

Ah! Se gândi la expresia aspră de pe chipul prietenului său, dar rezistă dorinţei de a-şi slăbi lavaliera. La naiba cu părerea lui Tristan! Julianne era o femeie în toată firea şi se iubeau.

Tristan sorbi din paharul său şi se uită în jos la grădinile englezeşti care se întindeau sub fereastră.

— Mama mi-a ascuns ceva până după naşterea lui Cristopher.

Hawk luă o gură de coniac, dar nu zise nimic.

— Mă bucur că ai fost acolo s-o protejezi pe Julianne de Ramsey. E un nemernic… şi, sincer vorbind, nici ea nu e pregătită pentru căsătorie.

La naiba!

— Julianne m-a surprins. E mult mai perspicace decât credeam.

Tristan pufni.

— E smintită! Auzi tu… să ţină atâţia amorezi roind în jurul ei. Anul acesta câţi a mai refuzat?

Hawk se gândi atunci că nu se punea la socoteală cererea lui în căsătorie.

— A fost un singur tânăr care a venit la mine. Dar i-am spus că nu pot vorbi în numele tău. Şi sora ta nu a fost deloc mulţumită, când i-am comunicat problema. Le spusese deja tinerilor că nu o interesa mai mult decât o prietenie.

Tristan se întoarse spre el, cu o expresie mirată pe chip.

— Tinerilor?

— Da. Au fost cinci tineri care au vizitat-o frecvent. Dar am fost mereu acolo în timpul vizitelor.

— Sfinte Sisoe, omule! Ţi-am zis să ai grijă de ea la baluri şi la alte evenimente sociale. Probabil te-ai plictisit de moarte.

— Poate n-o să-ţi vină să crezi, dar chiar mi-a făcut plăcere să le vizitez pe Julianne şi pe mătuşa Hester. Hawk oftă când Tristan se încruntă la el. Să locuieşti singur nu-i chiar aşa de amuzant pe cât s-ar crede.

— Mi-a spus mama că te-ai mutat înapoi acasă. Nu credeam că o să apuc ziua asta vreodată.

Îi întâlni precaut privirea prietenului său.

— Trebuie să-ţi spun nişte lucruri.

— Despre sora mea?

— Da, dar nu numai. Putem vorbi mai târziu.

— Iat-o pe scumpa mea noră cu dragul meu nepoţel, zise ducesa văduvă.

Lui Tristan i se luminară imediat ochii. Hawk se întoarse şi o văzu pe Tessa intrând în salon, cu un bebeluş învelit în pătură în braţele ei.

Tristan se duse la soţia lui şi o sărută pe obraz.

— S-a trezit.

Hawk îi privea împreună şi se întreba dacă poate o lăsase grea pe Julianne. Se duse spre ea şi rămase în picioare lângă canapea. O privi apoi. Îi zâmbea cu ochii strălucitori.

Şi apoi veni şi Tessa la Julianne.

— Ţi-ar plăcea să-l ţii în braţe?

— O, da, foarte mult.

Iar când legănă copilul în braţele, lui Hawk i se topi inima. Într-o zi vor avea un copil al lor.

— E absolut perfect, zise Julianne.

Hawk se aplecă uşor şi atinse mânuţa copilului, care se strânse imediat în jurul degetului lui. Şi izbucni în râs.

— O, dar ce puternic e!

— Nu ţi se pare că seamănă cu Tristan? întrebă Tessa.

Lui Hawk i se părea că arăta ca un copil mic. Totuşi, zâmbi şi zise:

— Dumnezeule! Chiar seamănă cu tine, bătrâne!

— Ai vrea să-l ţii în braţe? îl întrebă Julianne.

Dar el clătină din cap.

— Mi-e frică să nu-l scap.

— Aşează-te lângă Julianne, zise Tessa. La început şi lui Tristan i-a fost frică să-l ţină în braţe.

— Nu-i adevărat, protestă Tristan.

Hawk luă loc pe canapea, lângă Julianne.

— Susţine-i capul, zise ea şi-i aşeză copilul în braţe.

Rămase foarte încordat o clipă. Apoi bebeluşul Cristopher deschise ochii şi îl privi.

— Are ochii albaştri.

— Toţi bebeluşii au ochii albaştri la început, zise ducesa văduvă. Dar probabil lui o să-i şi rămână aşa. E o trăsătură de familie predominantă.

— Nu i-ai ţinut niciodată în braţe pe copiii surorii tale? îl întrebă ducesa văduvă pe Hawk.

— Nu, răspunse el. Păstrase distanţa faţă de ei, pentru că îi aminteau de fiul la care renunţase. Hawk se uită atunci spre mătuşa lui. Ai vrea să-l ţii în braţe?

Hester legănă copilul şi se uită la Tristan.

— Ţi-am spus eu că ducesa ta îţi va aduce pe lume fiul fără probleme.

— Da, aşa este, spuse Tristan. Mulţumesc că ai luat-o pe sora mea sub patronajul tău.

— Mi-a făcut mare plăcere. Hester se uită la ducesă. Fiica dumitale este o tânără minunată. O să-mi fie foarte dor de ea.

— Mulţumesc, răspunse ducesa văduvă. Se uită apoi spre Hawk şi adăugă: Eşti aici de mai bine de o jumătate de oră şi nu a trebuit să-ţi spun nici măcar o dată să te porţi frumos. Ţi-e rău?

Hawk izbucni în râs, odată cu toţi ceilalţi.

— L-am reformat eu, zise Julianne.

— Poftim? întrebă Tristan şi miji ochii.

Julianne izbucni în râs.

— A fost aşa de ocupat să fie tutorele meu, că nu a mai avut timp de vicii sau depravare.

— Ei na? se miră Tristan.

— Doar nu puteam s-o las singură când toţi craii şi derbedeii din oraş se învârteau pe lângă fustele ei, mormăi Hawk.

— Şi-a luat foarte în serios rolul de tutore, completă Hester.

Julianne se întoarse spre el.

— A fost ridicol de protector cu mine şi mi-a ţinut întruna morală despre flirturi şi bărbaţi cu idei necuviincioase.

Hawk îi făcu atunci cu ochiul.

Tessa întrebă de Amy, de Georgette şi de celelalte fete, care participaseră şi la sezonul trecut, iar Tristan profită de ocazie şi-l invită pe Hawk să i se alăture în biroul lui.

Hawk îl urmă pe prietenul său la parter. Odată ajunşi în birou, se aşeză lângă Tristan şi-şi întinse picioarele.

— Mai vrei un coniac? întrebă Tristan.

— Nu, mersi.

— Ai ceva să-mi spui?

— Două lucruri. Şi amândouă te vor şoca. Inspiră adânc: Am un fiu.

Tristan rămase o clipă cu gura căscată de uimire, dar se replie repede. Cu toate acestea, nu se putu abţine să nu exclame:

— La naiba!

Şi atunci Hawk îi povesti totul.

Tristan îşi trecu mâna prin păr, agitat.

— Ştiam că ai intrat în belele la o petrecere cu mulţi ani în urmă, dar nu mi-ai spus niciodată despre ce era vorba.

Hawk se aplecă în faţă şi-şi sprijini cotul pe genunchi.

— Aş spune că a fost din cauză că mi s-a interzis să vorbesc vreodată despre el. Dar adevărul este că am fost îngrozit, speriat şi amărât. Încheie apoi prin a-i povesti ce-i spusese tatăl său.

— Sunt şocat, zise Tristan. Şi vrei să încerci să stabileşti o relaţie cu băiatul?

— Da. Brandon mi-a spus că şi-ar dori să păstrăm legătura.

Apoi Hawk îi spuse despre problemele de sănătate ale lui Westcott şi Tristan bătu cu degetul mare pe masă.

— Cred că va trebui să vorbeşti cu Westcott şi să-l faci să înţeleagă asta. Băiatul are nevoie de siguranţă şi situaţia actuală pare destul de precară.

— Sora ta mi-a sugerat să spunem că e un văr îndepărtat de-al meu. Şi are dreptate… se procedează aşa de când lumea.

Tristan se uita la el de parcă îi crescuseră coarne.

— I-ai spus surorii mele?

— Ne-am apropiat în ultima vreme.

Tristan sări din scaun, cu o privire fioroasă.

— Cât de mult v-aţi apropiat? întrebă pe un ton ameninţător.

Hawk se ridică în picioare şi se întoarse spre cel mai bun prieten al său.

— Vreau să mă însor cu ea.

— Nu!

— O iubesc. Şi ea mă iubeşte pe mine.

Tristan începu să se plimbe de colo-colo, agitat. Încleşta şi descleşta pumnii, furios. Apoi se opri şi se uită urât la Hawk.

— Ai dezonorat-o…

Rămase cu privirea aţintită spre prietenul lui.

— Orice ar fi între noi este ceva personal.

— Pe naiba! strigă Tristan.

— Sunt un alt om datorită ei.

— Trebuia să te gândeşti la ea ca la o soră.

— Dar nu este sora mea. Şi va fi soţia mea! spuse el.

Speram să primesc binecuvântarea ta.

— Ştiu prea multe despre tine şi femeile tale. Ea habar nu are de nimic.

— Ba ştie. Dar totul e de domeniul trecutului. Am renunţat la contractul de închiriere a cuibuşorului de nebunii. Nu am mai avut nici o amantă. M-am hotărât să mă mut înapoi acasă ca să mă împac cu familia mea. O iubesc pe sora ta.

— E prea tânără. Şi ceea ce simte pentru tine e doar o îndrăgostire copilărească.

— O vezi ca fiind prea tânără pentru că e sora ta mai mică, dar este o femeie în toată firea. Şi amândoi am crescut ca urmare a relaţiei noastre.

— Mi-eşti ca un frate, Hawk, dar nu pot să fiu de acord cu această căsătorie. Poate că în câţiva ani o să fie pregătită pentru căsătorie... dar o cunosc pe sora mea. Şi îţi spun că acum nu e pregătită pentru pasul ăsta.

Cândva crezuse şi el acelaşi lucru.

— O cunoşti din perspectiva ta de frate mai mare. Dar vorbeşte cu ea. Şi ascultă. O să vezi că am dreptate.

Tristan miji ochii.

— Te-ai atins de ea?

— Las-o baltă!

— Lua-te-ar naiba!

Uşa se deschise şi Tessa intră cu bebeluşul aşezat pe umăr.

— Lasă-ne singuri, Tessa, mârâi Tristan.

— Vrei să închizi uşa, te rog, Hawk? zise ea şi intră calmă în birou.

El făcu întocmai.

— O iubesc pe sora ta şi mă voi căsători cu ea, cu sau fără binecuvântarea ta. Şi sper să fie prima variantă, pentru că mi-eşti ca un frate.

— Am avut încredere în tine! Şi tu ţi-ai pus labele pe sora mea!

Copilul scoase un sunet, ca şi când ar fi dat să înceapă să plângă.

— Îl sperii pe Cristopher, Tristan! zise Tessa. Vorbeşte mai încet!

— Lasă-ne singuri, Tessa, repetă el.

— Nu, nu o să vă las deloc singuri, pentru că eşti absurd. Ţi-am zis că sora ta e îndrăgostită de Hawk, dinainte să plece la Londra şi n-ai vrut să mă crezi.

— Lasă-ne singuri, Tessa! O să-l bat de-o să-i sune apa-n cap!

— Nu, n-o să-l baţi pe cel mai bun prieten al tău. O să le dai binecuvântarea ta şi n-o să te amesteci în treburile lor personale.

— Tessa… lasă-ne singuri!

— Tristan, n-o să ţi-o ierţi niciodată dacă nu-i dai binecuvântarea. Şi nici eu n-o să te iert niciodată, dacă n-o faci.

— S-a încurcat cu sora mea. E un crai!

Tessa ridică din sprâncene.

— Să-ţi amintesc ce reputaţie proastă aveai şi tu?

Lui Tristan îi zvâcneau deja nările de furie.

— Surorile sunt strict interzise.

— Bărbaţii… zise ea şi dădu ochii peste cap. Haide, dă-i binecuvântarea şi strânge-i mâna lui Hawk!

Tristan încleştă pumnii, furios.

— Am voie să-i trag măcar un pumn pentru ce a făcut.

— N-o să foloseşti violenţa împotriva prietenului tău cel mai bun. O iubeşte mult pe sora ta. Crezi că lui i-a fost uşor să vină la tine cu asta? Ştia foarte bine că o să faci din ţânţar armăsar. Familia lui vine pentru botezul lui Cristopher. Hawk o să fie naşul lui. Julianne o să-i fie naşă. Şi curând ei se vor căsători şi noi ne vom bucura pentru fericirea lor, aşa cum şi ei s-au bucurat pentru a noastră. Acum dă-i binecuvântarea ta lui Hawk şi strânge-i mâna!

Hawk se uită la Tristan, extrem de hotărât.

— Promit să-i fiu un soţ bun. Înseamnă totul pentru mine. Sunt un om mai bun datorită ei.

Tristan traversă camera şi se duse la el. Hawk inspiră adânc şi se pregăti sufleteşte să primească un pumn.

Dar Tristan îi întinse mâna. Hawk i-o strânse.

— Ai binecuvântarea mea, zise Tristan morocănos.

— Mulţumesc. O să mă asigur că n-o să-ţi pară rău, zise el.

— Ei bine, atunci cred că putem merge în salon ca să anunţăm logodna, mârâi Tristan. Mama o să leşine din cauza şocului. Şi nici familiei tale n-o să-i vină să creadă. O să se gândească că e încă o logodnă de-a ta de-o oră.

— A, uitasem, zise atunci Tessa. Odată am fost şi eu logodită cu Hawk pe durata unui mic dejun. Încercam să evit planul mamei tale de-a ne aduce împreună.

Hawk îşi drese glasul.

— Aş vrea mai întâi să o cer în căsătorie pe sora ta.

— Hai să mergem sus, spuse Tristan. O să vă acord câteva clipe de intimitate. Dar nu mai mult de cinci minute. N-o să te mai las niciodată singur cu sora mea.

— Ignoră-l, zise Tessa. Hai să mergem acum!

Porniră apoi pe scări. Tristan mormăi în şoaptă tot drumul, până când Tessa îi spuse să tacă din gură. Apoi copilul râgâi.

— Ce băiat cuminte! zise Hawk.

— Bărbaţii… murmură Tessa, pe un ton dezgustat.

Când ajunseră în salon, Tristan inspiră adânc şi anunţă:

— Toată lumea o să iasă afară cinci minute. Toţi, mai puţin Hawk şi Julianne.

— De ce? întrebă ducesa văduvă.

— Hawk vrea să o ceară în căsătorie pe Julianne, zise Tessa.

Ducesa văduvă ridică imediat lornionul la ochi.

— E cumva încă una dintre logodnele tale false?

— Nu, nu e, răspunse Hawk.

— Nu voi permite să te logodeşti cu fiica mea pentru cinci minute, zise ducesa văduvă pe un ton aspru. Şi nici pentru o oră. Eşti un neisprăvit şi un crai. Şi biata ta mamă o să facă o criză de apoplexie când o să audă că fiica mea te-a respins după numai cinci minute.

— Eu cred că e sincer, interveni atunci Hester. Uită-te la el! Se vede cu ochiul liber că e bolnav de dragoste.

— Nu sunt bolnav, zise Hawk. Dar sunt îndrăgostit până peste cap. Şi acum, dacă ne scuzaţi, vă rog, aş vrea s-o cer în căsătorie pe Julianne, aşa cum se cuvine.

Julianne se ridică în picioare.

— Dar de ce să aştepte ei la uşă? Se duse la Hawk şi-l prinse de braţ. Vino tu lângă mine şi stai cu mine de faţă cu toată lumea!

— Julianne, nu vreau să am public când te cer de soţie.

— Dar nu mă ceri de soţie, zise ea.

— Poftim? Am riscat să încasez o bătaie zdravănă de la fratele tău, şi acum îmi spui că nu pot să te cer în căsătorie?

Toată lumea duse mâna la inimă de uimire.

— Nu *tu* mă ceri în căsătorie. Ci eu te cer pe tine.

— Nu, zise el. O să te cer în căsătorie aşa cum se cuvine, iar tu mă vei asculta şi vei spune da.

Julianne îl luă atunci de mâini.

— Când eram copilă, m-am aşezat într-un genunchi şi te-am cerut în căsătorie. Şi tu mi-ai spus să te mai întreb o dată după ce mă fac mare. Ei bine, acum am crescut. Încercă apoi să se lase într-un genunchi, dar se clătină din cauza rochiei voluminoase.

Hawk o prinse imediat de talie şi o ridică.

— La naiba, femeie! Lasă-mă să fac asta aşa cum se cuvine.

— Ai grijă cum vorbeşti, interveni imediat ducesa văduvă.

Hawk îşi reprimă cu greu un hohot de râs. După aceea se aşează într-un genunchi şi o luă de mâini.

— Julianne, te iubesc din toată inima mea. M-ai făcut să fiu un om mai bun. Şi ai încercat şi să-mi furi cabrioleta, dar te iert…

— Păi, şi tu mi-ai furat boneta, protestă ea.

— Cererea asta în căsătorie e îngrozitoare, zise

Tristan încet.

— Taci din gură, spuse Tessa. Mie mi se pare minunată.

Hawk se uită apoi la toţi cei prezenţi.

— Mă lăsaţi să termin?

— Păi, hai odată, Marc, zise Hester.

El îşi întoarse din nou atenţia spre Julianne şi-i întâlni privirea.

— Te iubesc, Julianne… şi nu pot trăi fără tine. Vrei să te căsătoreşti cu mine?

— Da! Da, vreau!

Hawk o strânse apoi în braţe şi o sărută.

— Terminaţi cu asta, zise Tristan.

Dar Hawk se gândi că prietenul său cel mai bun merita să vadă cum o săruta temeinic pe Julianne. Aşa că îi întredeschise buzele şi-şi strecură limba în gura ei. Iar ea îi răspunse la sărut.

— Ia-ţi mâinile de pe sora mea, mârâi Tristan.

Hawk întrerupse atunci sărutul şi-i luă în palme chipul frumos.

— M-ai făcut un bărbat foarte fericit, îi şopti el.

O *săptămână mai târziu*

Hawk intră în conacul Westcott din Devonshire. Trebuise să meargă el acolo, pentru că starea de sănătate a bătrânului era prea fragilă ca să călătorească până la Gatewick Park. Hawk nu era sigur la ce să se aştepte. Dar când Brandon apăru pe coridorul imens, îi ciufuli drăgăstos părul zbârlit.

— Ţi-ai împachetat cuferele?

— Da, domnule. Mi-am făcut toate bagajele. Nu am mai fost niciodată la o nuntă. E ca la biserică?

— Într-un fel… zise el… Doar că o să mă vezi făcându-i jurăminte solemne lui Julianne. Şi după aceea vom lua împreună micul dejun nupţial… şi o să fie şi tort.

— N-am mai mâncat niciodată tort la micul dejun, zise el. Cred că m-aş putea obişnui cu asta.

Hawk chicoti atunci.

— Mă conduci tu la tatăl tău?

— Pe aici. Stă mai mult la parter în ultima vreme.

Hawk îşi controlă expresia feţei, dar cuvintele fiului său spuseseră deja totul. Brandon îl conduse apoi într-un birou cu biblioteci înalte. Bătrânul fragil stătea întins pe o canapea şi era învelit cu o pătură. Un servitor se uită o clipă pieziş la Hawk, dar apoi ieşi şi se duse într-o cameră alăturată, care probabil mai demult fusese un salon de zi, dar unde fusese adus un pat şi era folosit ca dormitor. Lui Hawk i se strânse stomacul când se gândi ce s-ar fi putut întâmpla, dacă nu l-ar fi căutat Brandon.

— A venit, tată, zise Brandon, după care îi duse tatălui său o ceaşcă de ceai.

Bătrânul sorbi un pic, după care băiatul o luă şi o aşeză pe o măsuţă din apropiere.

Westcott izbucni într-o criză de tuse. Pe Hawk îl tulbura să vadă că treaba asta nici măcar nu-l făcu să tresară pe Brandon. Se întrebă apoi dacă fiul său înţelegea că bătrânul era pe moarte.

— Aş vrea să discut un pic între patru ochi cu tatăl tău, Brandon, zise apoi. Te chem eu înapoi, după ce terminăm. Şi o să poţi să-ţi iei la revedere de la tatăl tău.

Bănuia că ar putea fi ultima dată când îl vedea fiul său pe Westcott.

După ce Brandon ieşi din încăpere, Hawk închise uşa şi aduse un scaun lângă canapea.

— Nu am avut niciodată ocazia să-mi cer iertare. Şi ştiu că acum e prea târziu, dar… îmi pare sincer rău pentru toată suferinţa pe care ţi-am pricinuit-o.

Bătrânul tuşi.

— Brandon e fiul meu, chiar dacă… chiar dacă nu e sânge din sângele meu.

— Tu ai fost tatăl lui şi din câte am văzut i-ai insuflat principii sănătoase. Pot să-l aduc iar după nuntă, ca să vă

vedeţi.

Westcott tuşi într-o batistă.

Hawk se strâmbă, când văzu petele de sânge. Se uită la servitor, care aduse o batistă curată şi o luă pe cea murdară.

— Nu vreau… nu vreau să-l las să plece, zise Westcott şi respiră destul de greu câteva clipe. Dar nu vreau… nu vreau nici să mă vadă murind.

Hawk se străduia din răsputeri să nu lase să se vadă suferinţa pe care o simţea pentru bătrân.

— Când s-a născut Brandon, tu ai fost tatăl de care a avut nevoie, zise Hawk. Eu eram prea tânăr ca să ştiu cum să fiu tată. Dar acum voi prelua eu toate responsabilităţile şi mă voi asigura că n-o să te uite niciodată.

— Este… e un băiat bun.

— O să aibă o mamă… pe femeia cu care urmează să mă căsătoresc. Are verişori şi unchi. O stră-străbunică, o strămătuşă şi pe fratele meu mai mic, Will. Şi vreau să ştii că l-au acceptat cu toţii, chiar dacă nu l-au cunoscut încă. O să mă asigur că moştenirea lui va fi protejată până când va fi suficient de mare să intre în posesia ei. Şi o să-l învăţ tot ce trebuie să ştie despre administrarea unei moşii. Nu trebuie să-ţi faci griji! Îl iubesc.

— Actele… sunt pe masă.

Hawk se ridică în picioare şi se duse la masă. Actele care îl numeau pe el tutorele copilului erau semnate cu mână tremurândă. Le aşeză în servieta de piele şi se întoarse spre Westcott.

— O să-l trimit înăuntru acum şi o să vă las să aveţi intimitate. Ieşi apoi din birou şi-i spuse copilului: Tatăl tău vrea să te vadă acum.

Brandon părea foarte posomorât când intră în bibliotecă. Hawk ieşi în foaier şi le dădu ordine servitorilor să aşeze cuierele deasupra trăsurii.

O oră mai târziu, îl conduse pe fiul său la trăsură. Se aşeză pe locul de vizavi de Brandon. Când băiatul ridică mâna ca să-şi şteargă obrajii, Hawk se mută pe cealaltă

banchetă, ca să stea lângă el.

— Ai tot dreptul să plângi, zise el cu blândeţe.

Şi apoi îşi strânse în braţe fiul care plângea, în timp ce trăsura o luă din loc.

Capitolul 24

Cele trei secrete ale unei căsnicii fericite: Iubire, râs şi sinceritate

Contele şi contesa de Hawkfield

Se auziră acordurile de deschidere ale unui vals. La început, Hawk făcu paşi mici, în timp ce dansa cu frumoasa lui mireasă.

Toată familia şi toţi prietenii lor stăteau pe margine privind valsul lor. Fără ştirea lui şi a lui Julianne, toate doamnele plănuiseră în secret acel bal pentru a celebra căsătoria lor. Georgette venise acolo cu Amy şi cu părinţii ei. Şi participau chiar şi cei cinci tineri, foştii pretendenţi ai lui Julianne.

Julianne avea ochii un pic înceţoşaţi.

— Faci paşii mici pentru că ţi-e teamă că o să te fac de ruşine.

— Asta e o provocare?

Şi înainte să apuce să-i răspundă la întrebare, o învârti iar şi iar în piruete largi şi spectaculoase.

— Aproape că uitasem… zise ea. În noaptea în care am dansat ţi-am oferit un penny pentru gândurile tale.

— Şi eu m-am plâns că aveai impresia că gândurile mele sunt atât de lipsite de valoare.

— Şi acum la ce te gândeşti?

Hawk se aplecă spre ea şi-i şopti la ureche:

— Că vreau să mă culc cu tine.

Julianne râse, în timp ce el o conducea iar şi iar în piruete elegante.

Muzica începu să se stingă, aşa că încetini paşii şi continuă să o ţină în braţe până la ultima notă muzicală. Şi apoi o trase aproape pentru un sărut lasciv.

Mulţimea izbucni atunci într-un ropot de aplauze furtunoase.

Hawk nu-şi putea lua ochii de la ea, în timp ce o conducea în afara ringului de dans. Dar se pomeniră imediat înconjuraţi de invitaţi. Oftă, întrebându-se cât mai trebuiau să rămână la bal. Trecuseră deja patru săptămâni lungi de când nu o mai atinsese. Era înnebunit de dorinţă să facă dragoste cu ea pe îndelete.

Hawk aruncă o privire prin sala de bal şi-l zări pe Brandon stând de vorbă cu cei cinci tineri şi cu William. Fiul său strâmba din nas la o replică a lui Osgood. Ceilalţi tineri şi William izbucniră în râs. Doamne, spera sincer – şi de dragul fiul său – să fi fost doar nişte glumiţe nevinovate.

Îşi mută privirea înapoi spre Julianne şi o strânse de mână. Hotărâseră să nu plece într-un voiaj de nuntă până la vară, când avea vacanţă şi Brandon. Iar fiul său sărise în sus de bucurie când auzise că vor merge la Brighton să facă baie în mare.

Iar a doua zi aveau să călătorească la Ashdown House, împreună cu toată familia lui. Chiar şi bunica lui fusese de acord să li se alăture, în tot acel timp nu avusese nici măcar o singură dată palpitaţii sau stări de slăbiciune. Dar ceruse să i se aducă sărurile cu o seară în urmă, când Hester citise din broşura notorie a lui Julianne. Cu toate acestea, nici el şi nici Hester nu-i dezvăluiseră identitatea secretă a autoarei. Şi îşi ţinuseră gura şi Amy, şi Georgette – despre care aflase între timp că luaseră parte la întreaga poveste. Speculaţiile pe seama identităţii autoarei anonime duraseră mai mult de o oră. Iar Beaufort, Caruthers, Portfrey şi Benton anunţaseră că broşura fusese opera lui Osgood.

Apoi Tristan îl trăsese de-o parte pe Hawk şi îi spusese că îşi dăduse seama cine era autoarea. Iar el încuviinţase din cap, când Tristan afirmase că era cel mai probabil Amy

Hardwick. Spusese că fata i se părea prea tăcută şi secretoasă. Hawk rânji când îşi aminti asta. Era un lucru bun că Tristan nu ştia nici măcar o jumătate din lucrurile care se întâmplaseră la Londra.

Brandon se apropie de el, şi Hawk observă imediat expresia lui posomorâtă, aşa că-l trase deoparte.

— Ce s-a întâmplat, băiete?

— A fost totul foarte amuzant până când a apărut fata aia roşcată.

Hawk clipi.

— Te referi la domnişoara Hardwick?

— Da, ea. Nu vorbeşte prea mult. Cred că de-asta se ţine Will după ea şi încearcă să o provoace în toate felurile.

Hawk rămăsese cu gura căscată de uimire, dar se replie repede. Will şi Amy Hardwick? Clătină din cap. Pe fratele lui craidon cu siguranţă nu l-ar fi interesat deloc o floare delicată şi timidă ca domnişoara Hardwick.

— Hai să ţinem asta doar pentru noi, deocamdată, zise Hawk.

— Mie-mi convine, aprobă Brandon. Oricum nu înţeleg ce-i aşa de grozav la fete.

Hawk îi ciufuli drăgăstos părul.

— Vei înţelege într-o zi…

— A, uite-i pe domni, zise Brandon, după care fugi prin mulţime.

Hawk se întoarse şi o luă de mâini pe Julianne.

— Cel puţin am rămas singuri acum.

— Nu pentru mult timp, zise ea, privindu-i pe fratele ei şi pe Tessa, care se apropiau.

Tristan o sărută pe obraz pe sora lui, după care îşi aşeză mâna pe umărul lui Hawk.

— O să am grijă de ea, zise Hawk.

Tessei îi zvâcniră buzele.

— Bărbaţii! Îndrăznesc să spun că ea e cea care o să aibă grijă de tine.

— Mărturisesc că îţi dau dreptate în privinţa aceasta, ducesă, zise Hawk.

Tristan îşi dădu ochii peste cap.

— Mai bine păstrează minciunile astea linguşitoare pentru când o să ai nevoie de ele. Seara asta e deja o certitudine.

Tessa îl plesni cu evantaiul. Dar se auzi o pocnitură care prevestea un sfârşit tragic pentru balenele de culoarea fildeşului.

— L-ai stricat! îi strigă apoi Tessa.

Tristan rânji.

— Dă-mi voie să mă recompensez atunci.

Julianne zâmbi privind-o pe Tessa, târându-l după ea pe fratele ei prin sala de bal. După aceea se apropie de ei Hester şi-l studie pe Hawk prin lornion.

— Puteai s-o duci sus de treizeci de minute.

Hawk se strâmbă.

— Hester, te rog!

— Hai, plecaţi acum, cât nu se uită nimeni, zise mătuşa lui.

Hawk o luă de braţ pe Julianne şi părăsiră sala de bal. O conduse la etaj şi o lăsă în grija unei cameriste. După aceea, cu ajutorul valetului lui Tristan, se dezbrăcă şi el şi-şi puse un halat. Se aşeză pe un fotoliu şi se uită la ceas, numărând minutele până când se putea duce la ea. O să-i acorde o jumătate de oră.

Dar apoi se deschise uşa care unea dormitorul lui de al ei. Se ridică în picioare şi se duse la uşă. Julianne se grăbi să-i sară în braţe şi-l îmbrăţişă strâns. Avea părul desprins şi i se unduia până la talie, închise uşa, o luă în braţe şi o duse spre patul care era deja pregătit.

Aruncă pe jos cămaşa de noapte pretenţioasă şi o sărută în creştet, după care-şi croi drum de sărutări tot mai jos, până când ajunse la picioarele ei. Julianne râse, când se jucă cu degetul ei mare de la picior. Apoi alunecă în sus pe trupul ei suplu şi ea-l primi cu braţele deschise. Se va bucura de ea încet şi tandru în noaptea aceea… ca să-i ofere cât mai multă plăcere.

Ea îşi încolăci degetele prin părul lui, în timp ce el îi

săruta sânii. Hawk îşi plimbă limba în jos pe abdomenul ei şi-şi strecură uşor palmele sub fundul ei.

— Desfă-ţi picioarele pentru mine, şopti el.

Julianne se cutremură de plăcere, când îi mângâie cu limba faldurile deja umede. O pătrunse apoi cu două degete, şi sunetul de umezeală îi făcu mădularul să se întărească cu viteza luminii. Gâfâia deja când o pătrunse în cele din urmă. După aceea îi imobiliză încheieturile deasupra capului, pe pat, pentru că îşi aminti felul în care îl privise când îi făcuse acelaşi lucru pe canapeaua de la conacul mătuşii sale. Buzele ei umflate se întredeschiseră uşor şi luă asta ca pe o invitaţie de a-şi strecura limba în gura ei.

O pătrunse iar şi iar, atât de încet, încât credea că avea să înnebunească cu totul de dorinţa de a se afunda tare în ea. Dar îşi dorea ca momentul lor să dureze mult, mult timp. Îşi strecură apoi mâna între trupurile lor, mângâind-o de-a lungul faldurilor umede, şi ea scoase un geamăt mic şi feminin, când se cutremură sub el. Deja nu se mai putea abţine, aşa că se afundă în ea din ce în ce mai tare şi mai repede. Iar când fu cuprins de tremurul extazului, Julianne îşi încolăci picioarele în jurul lui.

Se prăbuşi deasupra ei, după care se rostogoli pe o parte, încă bine ancorat în interiorul ei.

— Te iubesc, Julianne. Şi îţi promit să-ţi spun asta în fiecare noapte înainte să ne culcăm şi în fiecare dimineaţă, când ne trezim.

— Te iubesc, Marc.

Dormiră o vreme, după care o trezi, trăgând-o deasupra lui. O aplecă uşor în faţă ca să-i poată suge sfârcurile în timp ce se mişca deasupra lui. Îi plăcea să audă gemetele ei guturale. Mai întâi ajunse ea la orgasm, cu un mic ţipăt de eliberare, apoi şi el.

Se rostogoliră apoi amândoi pe o parte, şi Julianne râzând îi spuse:

— Nu-mi vine să cred că te-am prins în capcana căsătoriei.

— O să ţi-o plătesc pentru asta, zise el.

După aceea începu să o gâdile, făcând-o să ţipe şi să râdă de bucurie.

Se alergară prin pat, râzând şi tachinându-se reciproc, aşa cum făcuseră întotdeauna. Apoi mai făcu o dată dragoste cu ea. Şi în clipa aceea înţelese că nu şi-ar fi putut alege o soţie mai bună decât ea.

Pentru că Julianne îl făcea să fie un om mai bun.

Sfârşit